

Europeiska unionens officiella tidning

ISSN 1725-2504

C 155 E

46:e årgången

3 juli 2003

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

Informationsnummer

Innehållsförteckning

Sida

I (Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR

(2003/C 155 E/001)	E-1671/01 från Stavros Xarchakos till kommissionen Ämne: Respekt för pomakernas och zigenarnas kulturella särart i den grekiska delen av Trakien	1
(2003/C 155 E/002)	E-1214/02 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Direktivet för investeringstjänster och rena verkställande tjänster	2
(2003/C 155 E/003)	E-1345/02 från Elspeth Attwooll till kommissionen Ämne: Bidrag till UNHCR	3
(2003/C 155 E/004)	E-1562/02 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Kostnaderna för att inte fördjupa det europeiska samarbetet	4
(2003/C 155 E/005)	E-1661/02 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Beskattning av medlemskap i yrkesorganisationer och fackföreningar	5
(2003/C 155 E/006)	P-1670/02 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Användningen av EU-medel i de palestinska områdena	6
(2003/C 155 E/007)	P-2212/02 från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou till kommissionen Ämne: Skydd av invandrarnas mänskliga rättigheter i Grekland	7
(2003/C 155 E/008)	E-2292/02 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Rättsstaten i Österrike	8
(2003/C 155 E/009)	E-2303/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Monsterfusion mellan de två största energiföretagen i Tyskland för att underlätta erövrandet av energimarknaden i andra medlemsstater av EU	9
(2003/C 155 E/010)	E-2315/02 från Ole Krarup till rådet Ämne: Rättslig grund för rambeslut om bekämpande av rasism	10
(2003/C 155 E/011)	E-2317/02 från Ole Krarup till rådet Ämne: Rambeslut och valfrihet	10

SV

(Fortsättning på nästa sida)

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 155 E/012)	E-2318/02 från Ole Krarup till kommissionen Ämne: Rambeslut och valfrihet	11
(2003/C 155 E/013)	E-2321/02 från Stavros Xarchakos och Ioannis Marínos till kommissionen Ämne: Rapport från Europarådet om korruption inom den grekiska förvaltningen	12
(2003/C 155 E/014)	E-2322/02 från Nirj Deva till kommissionen Ämne: Stöd till Europarörelsen	13
(2003/C 155 E/015)	P-2338/02 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Svaga punkter i kommissionens finansiella kontroller och bokföring	15
(2003/C 155 E/016)	P-2348/02 från Bastiaan Belder till rådet Ämne: Laskar Jihads aktiviteter på Papua	16
(2003/C 155 E/017)	E-2382/02 från Geoffrey Van Orden till kommissionen Ämne: Behandlingen av asylsökande i EU	17
(2003/C 155 E/018)	E-2419/02 från Erik Meijer till rådet Ämne: Att undvika inblandning av EU i Förenata staternas planer på krig mot Irak	19
(2003/C 155 E/019)	E-2432/02 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Posttjänster	20
(2003/C 155 E/020)	P-2456/02 från Christopher Heaton-Harris till kommissionen Ämne: Anklagelse om oegentligheter i förvaltningen av Europeiska gemenskapernas medel	21
(2003/C 155 E/021)	E-2471/02 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Pensionsrättigheter	21
(2003/C 155 E/022)	P-2492/02 från Jean-Maurice Dehousse till kommissionen Ämne: Fastighetsköp i Danmark	22
(2003/C 155 E/023)	E-2494/02 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: Kommissionens utnyttjande av fundamentalistiska muslimer som rådgivare	23
(2003/C 155 E/024)	P-2509/02 från Christopher Beazley till kommissionen Ämne: Tidningsdistributionen i medlemsstaterna	24
(2003/C 155 E/025)	P-2519/02 från Helena Torres Marques till kommissionen Ämne: Offentliga utgifter undantas då budgetunderskottet beräknas	25
(2003/C 155 E/026)	E-2522/02 från Jens-Peter Bonde till kommissionen Ämne: Polisens avlyssning av Jyllands-Posten	26
(2003/C 155 E/027)	E-2526/02 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Hungerstrejk bland över 700 fångar i Tunisien	26
(2003/C 155 E/028)	E-2597/02 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Situationen för den fängslade Zouhair Yahyaoui	27
(2003/C 155 E/029)	E-2629/02 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Häktning av journalisten Abdallah Zouari två månader efter hans frigivning	27
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2526/02, E-2597/02 och E-2629/02	28
(2003/C 155 E/030)	E-2530/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Human Rights Watch kritik av tortyr mot de personer som fängslades av USA efter den 11 september 2001	28
(2003/C 155 E/031)	E-2531/02 från Paulo Casaca till rådet Ämne: Eftergifter åt terrorismen	29
(2003/C 155 E/032)	P-2538/02 från Erik Meijer till rådet Ämne: EU:s medlemsstater skall enhälligt medverka vid Internationella brottnålsdomstolen genom att upphäva Rumäniens undantagsställning	30

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 155 E/033)	P-2541/02 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Oegentligheter i samband den planerade förgasningsanläggningen i Ría de Ferrol (Spanien)	30
(2003/C 155 E/034)	E-2555/02 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Bristande säkerhet för den planerade förgasningsanläggningen vid Ría de Ferrol	31
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-2541/02 och E-2555/02	31
(2003/C 155 E/035)	E-2563/02 från Anna Karamanou till rådet Ämne: Kvinnor i svart — sju år efter folkmordet i Srebrenica	32
(2003/C 155 E/036)	E-2565/02 från Anna Karamanou till rådet Ämne: De afghanska flyktingarnas återvändande till sina hem	33
(2003/C 155 E/037)	P-2586/02 från Bruno Gollnisch till rådet Ämne: Identitetskontroll av flygpassagerare	34
(2003/C 155 E/038)	P-2587/02 från Ingo Schmitt till rådet Ämne: Radiofrekvensvapen	34
(2003/C 155 E/039)	E-2590/02 från Mario Borghezio till rådet Ämne: Brist på kompletta serier med de 96 euromynten i ocirkulerat skick	35
(2003/C 155 E/040)	E-2592/02 från Antonios Trakatellis till rådet Ämne: Vallängder och olagligt beviljande av grekiskt medborgarskap	35
(2003/C 155 E/041)	E-2593/02 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Vallängder och olagligt beviljande av grekiskt medborgarskap	36
(2003/C 155 E/042)	E-2659/02 från Gerhard Schmid till kommissionen Ämne: Samarbete med icke samarbetsvilliga länder och territorier	37
(2003/C 155 E/043)	E-2660/02 från Robert Evans till rådet Ämne: Maajid Nawaz, Ian Malcolm Nisbett och Reza Pankhurst som hålls i fångenskap i Egypten	38
(2003/C 155 E/044)	E-2664/02 från Robert Goebbels till kommissionen Ämne: En "neutral" konkurrenspolitik i fråga om sändningsrättigheter för idrottsevenemang	38
(2003/C 155 E/045)	P-2668/02 från Proinsias De Rossa till rådet Ämne: Utvisning av Christina Onasawo från Irland till Nigeria	39
(2003/C 155 E/046)	E-2675/02 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Fiskodling farligt för miljön och för konsumenterna	40
(2003/C 155 E/047)	E-2687/02 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Toxicitet för euromynten på en och två euro	41
(2003/C 155 E/048)	E-2692/02 från Bart Staes till rådet Ämne: Enhetligt europeiskt registreringssystem för vapen	42
(2003/C 155 E/049)	E-2701/02 från Mario Borghezio till kommissionen Ämne: Skydd av privatlivet i samband med korrespondens från italienska banker	43
(2003/C 155 E/050)	E-2711/02 från Erik Meijer till rådet Ämne: Boendeförhållandena för fängelseinternier i kandidatstaten Ungern	44
(2003/C 155 E/051)	E-2716/02 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Nicklet i euron	45
(2003/C 155 E/052)	E-2739/02 från Emmanouil Bakopoulos till kommissionen Ämne: Prisskillnader på bilar i EU	45
(2003/C 155 E/053)	P-2752/02 från Joan Colom i Naval till kommissionen Ämne: Genomförandet av utgiftskategori 2 i budgetplanen för budgetåret 2002	46
(2003/C 155 E/054)	E-2755/02 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Gränsöverskridande sociala frågor	47

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 155 E/055)	E-2757/02 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Nordostasiatiska utvecklingsbanken	49
(2003/C 155 E/056)	E-2760/02 från Frank Vanhecke till kommissionen Ämne: Unionens asylpolitik	49
(2003/C 155 E/057)	E-2768/02 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Pay-as-you-drive	51
(2003/C 155 E/058)	E-2790/02 från Mihail Papayannakis till rådet Ämne: Internationell konvention mot tortyr – Förenta staternas nedlagda röst	52
(2003/C 155 E/059)	E-2793/02 från Robert Goebbels till kommissionen Ämne: Konkurrensen inom trafikflyget	53
(2003/C 155 E/060)	E-2827/02 från Hans Karlsson till kommissionen Ämne: Statsstöd snedvrider konkurrensen!	54
(2003/C 155 E/061)	E-2864/02 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Kostnaden för penningöverföringar och kommissionens befogenheter att godkänna åtal	54
(2003/C 155 E/062)	E-2869/02 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Förhållandet mellan tillväxt och budgetbalans	56
(2003/C 155 E/063)	P-2875/02 från Nelly Maes till kommissionen Ämne: Regelvidrigt statligt stöd till vapenfabriken FN	56
(2003/C 155 E/064)	E-2883/02 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Gemenskapsstöd	57
(2003/C 155 E/065)	E-2884/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Bristfälligt genomförande av bestämmelser om djurens väl under transporter	58
(2003/C 155 E/066)	E-2887/02 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Bränsle och förorening	59
(2003/C 155 E/067)	E-2893/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Tilldelning av uppdrag till ett externt företag som bygger EU-webbplats med hjälp av en tjänsteman vid Europeiska kommissionen	61
(2003/C 155 E/068)	E-2898/02 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Bekädda färg	62
(2003/C 155 E/069)	E-2904/02 från Nelly Maes till kommissionen Ämne: Bretonska	63
(2003/C 155 E/070)	E-2905/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Förenta staternas och Förenade kungarikets preventiva anfall mot Irak	64
(2003/C 155 E/071)	E-2907/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Ariel Sharons och den israeliska arméns belägring av Yasir Arafats palestinska högkvarter	64
(2003/C 155 E/072)	P-2928/02 från Margriet van den Berg till kommissionen Ämne: Tillfälligt stöd till nederländsk varvsindustri	65
(2003/C 155 E/073)	E-2933/02 från Jorge Moreira Da Silva till rådet Ämne: Tillämpning av den europeiska konventionen rörande erkännande av universitetsexamina för tillträde till fortsatta akademiska studier (Europarådets konvention, ETS032)	66
(2003/C 155 E/074)	P-2948/02 från Sebastiano Musumeci till rådet Ämne: Drunknade olagliga invandrare utanför Sicilien	66
(2003/C 155 E/075)	P-2955/02 från Charlotte Cederschiöld till kommissionen Ämne: Databegränsning	67
(2003/C 155 E/076)	E-2960/02 från André Brie och Joost Lagendijk till rådet Ämne: Minfält utmed (den östra) gränsen mellan Grekland och Turkiet	68

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 155 E/077)	P-2964/02 från James Fitzsimons till rådet Ämne: Övervakning av skogar och miljösamspel i gemenskapen (Forest Focus)	69
(2003/C 155 E/078)	E-2979/02 från Anders Wijkman till kommissionen Ämne: Stora statliga bidrag till den tyska skogsindustrin	69
(2003/C 155 E/079)	E-2983/02 från Rosa Miguélez Ramos till rådet Ämne: Åtgärder för att minska fiskeolyckorna	70
(2003/C 155 E/080)	E-2986/02 från Rosa Miguélez Ramos till rådet Ämne: Åtgärder för att minska fiskeolyckorna	71
(2003/C 155 E/081)	E-2990/02 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Åtgärder för att minska fiskeolyckorna	72
(2003/C 155 E/082)	E-3007/02 från Patricia McKenna till rådet Ämne: Självbestämmande på västra Papua	72
(2003/C 155 E/083)	E-3008/02 från Elspeth Attwooll till kommissionen Ämne: Djurskydd – nötkreatursfoster	73
(2003/C 155 E/084)	E-3025/02 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Lågt antal sjukhusbäddar per invånare i EU	74
(2003/C 155 E/085)	E-3026/02 från Patricia McKenna till rådet Ämne: Förbindelser mellan EU och Sudan	74
(2003/C 155 E/086)	E-3038/02 från Laura González Álvarez till kommissionen Ämne: Bernardos-dammen (Segovia – Spanien) och miljökonsekvenserna	75
(2003/C 155 E/087)	E-3041/02 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Kommissionens inledande av ett rättsligt förfarande vid domstolen till följd av omständigheterna kring tillhandahållandet av allmännyttiga tjänster på Azorerna	77
(2003/C 155 E/088)	E-3042/02 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Åtgärdande av tidigare situationer i Portugal	78
(2003/C 155 E/089)	E-3043/02 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Utgifter som ligger utanför budgeten i den offentliga sektorn	78
(2003/C 155 E/090)	E-3044/02 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Utgifter som ligger utanför statsbudgeten för 2003	78
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3042/02, E-3043/02 och E-3044/02	79
(2003/C 155 E/091)	P-3047/02 från Benedetto Della Vedova till kommissionen Ämne: Den italienska lönekompressionsfonden CIGS och dess förenlighet med artikel 87 i EG-fördraget	79
(2003/C 155 E/092)	E-3050/02 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Användning av epoxiderivat vid lagring av vin	80
(2003/C 155 E/093)	E-3073/02 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Användning av epoxiderivat inom vinodling	81
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3050/02 och E-3073/02	81
(2003/C 155 E/094)	E-3058/02 från Jo Leinen till rådet Ämne: Bankgarantier till icke-statliga organisationer vid stödet till ryska massmedier inom ramen för programmet Tacis	82
(2003/C 155 E/095)	E-3060/02 från Frank Vanhecke till rådet Ämne: Europeiska konventet	83
(2003/C 155 E/096)	E-3061/02 från Herbert Bösch till kommissionen Ämne: Kommissionens tjänstlediga tjänstemän	83
(2003/C 155 E/097)	E-3062/02 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Internationell bankkras?	85

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2003/C 155 E/098)	E-3068/02 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Prisutvecklingen i Italien efter införandet av euron	86
(2003/C 155 E/099)	E-3081/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Kringgående av amerikansk lagstiftning genom att det i EU införs en skyldighet till lagring av elektroniska trafikdata	87
(2003/C 155 E/100)	E-3082/02 från Jonas Sjöstedt till rådet Ämne: Fiasko i Sverige för EIB:s billiga lån till småföretagen	89
(2003/C 155 E/101)	E-3091/02 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Genomförandet av strukturfonderna och n+2-regeln	89
(2003/C 155 E/102)	E-3104/02 från Nelly Maes till rådet Ämne: Förbud mot Batasuna	91
(2003/C 155 E/103)	E-3110/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Brott som begåtts av den israeliska premiärministern Ariel Sharon	91
(2003/C 155 E/104)	E-3112/02 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Lagligheten i att borda fartyg på internationellt vatten	92
(2003/C 155 E/105)	E-3121/02 från Richard Howitt till rådet Ämne: Människorättsarbeters säkerhet i Colombia	93
(2003/C 155 E/106)	E-3131/02 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Gasfabriken i Kirkop på Malta	94
(2003/C 155 E/107)	E-3134/02 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Dödsfall på grund av smog	95
(2003/C 155 E/108)	E-3145/02 från Theresa Zabell till kommissionen Ämne: Telefonavbrott till följd av fel i mobiltelefonoperatörernas nät samt dessa operatörers fakturering	96
(2003/C 155 E/109)	E-3146/02 från Theresa Zabell till kommissionen Ämne: Reklambudskap från mobiltelefonoperatörer	98
(2003/C 155 E/110)	E-3151/02 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Moratoriet för godkännande av nya genetiskt modifierade organismer	98
(2003/C 155 E/111)	E-3156/02 från Isidoro Sánchez García till rådet Ämne: Åtgärder för att upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa inom EU	100
(2003/C 155 E/112)	E-3163/02 från Marjo Matikainen-Kallström och Christian Rovsing till rådet Ämne: Kärnenergi i Bulgarien	103
(2003/C 155 E/113)	E-3165/02 från Ieke van den Burg till kommissionen Ämne: Rätt till arbetslöshetsunderstöd efter arbetsoförmåga och byte av bosättningsland	104
(2003/C 155 E/114)	E-3166/02 från Emma Bonino till kommissionen Ämne: Katastrofen med fartyget Joola	105
(2003/C 155 E/115)	E-3170/02 från Marie Isler Béguin till kommissionen Ämne: EU:s kontroll på och övervakning av transporter av kärnmaterial inom gemenskapens område	105
(2003/C 155 E/116)	E-3187/02 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till rådet Ämne: Starkt fiskeberoende områden, relativ stabilitet och tillträde till fiskeresurserna	106
(2003/C 155 E/117)	E-3188/02 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Skydd av området av gemenskapsintresse "Marjal de Almenara"	108
(2003/C 155 E/118)	E-3195/02 från Monica Frassoni och Giorgio Celli till kommissionen Ämne: Anläggning av en bro i den regionala naturparken vid floden Taro	109
(2003/C 155 E/119)	E-3203/02 från Stavros Xarchakos till rådet Ämne: Mänskliga friheter i Turkiet och Albanien	111

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 155 E/120)	E-3209/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Massakern i Ryssland	112
(2003/C 155 E/121)	E-3325/02 från Olivier Dupuis till rådet Ämne: De officiella uppgifterna om dödsoffren i gisslandramat i Moskva	112
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3209/02 och E-3325/02	112
(2003/C 155 E/122)	E-3212/02 från Paul Rübig till kommissionen Ämne: Tydlighet i flygbolagens prisangivelser	113
(2003/C 155 E/123)	E-3214/02 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Den danska regeringens gripande, på den ryska regeringens begäran, av Achmed Zakayed, vice premiärminister för den folkvalda regeringen i Tjetjenien	113
(2003/C 155 E/124)	E-3222/02 från Eija-Riitta Korhola till rådet Ämne: Kandidatländerna och volymen "hot air"	114
(2003/C 155 E/125)	E-3224/02 från Eija-Riitta Korhola till rådet Ämne: Kandidatländerna och projekt som bygger på gemensamt genomförande (Kyotomekanismen)	114
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3222/02 och E-3224/02	115
(2003/C 155 E/126)	P-3228/02 från Stavros Xarchakos till rådet Ämne: Europol-uppgifter om terroristorganisationer	115
(2003/C 155 E/127)	E-3232/02 från Werner Langen till kommissionen Ämne: Förbud att köra tvåhjuliga fordon med B-körkort	116
(2003/C 155 E/128)	E-3237/02 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Utplacering av reklamskyltar vid riksvägarna	116
(2003/C 155 E/129)	E-3240/02 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Utsläpp av avloppsvatten i strid med miljöbestämmelserna	117
(2003/C 155 E/130)	E-3252/02 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: Internationella busslinjer och EU:s bestämmelser: Rådets förordning (EEG) nr 684/92 av den 16 mars 1992, såsom ändrad genom förordning (EG) nr 11/98	118
(2003/C 155 E/131)	E-3254/02 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Höga halter av partiklar i luften i Athen och Thessaloniki	119
(2003/C 155 E/132)	E-3256/02 från Caroline Lucas till kommissionen Ämne: Kemiska tester på djur	120
(2003/C 155 E/133)	E-3262/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Ökning av området med av bombanfall svårt förorenat grundvatten kring den serbiska staden Pancevo vid Donau	121
(2003/C 155 E/134)	E-3265/02 från Renzo Imbeni och Guido Podestà till rådet Ämne: Säte för den europeiska livsmedelsmyndigheten	122
(2003/C 155 E/135)	P-3268/02 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Stöd till medier och kontroll av om informationen från de EU-stödda medieorganen och medlemsstaternas offentliga medier är opartisk	122
(2003/C 155 E/136)	P-3270/02 från Daniel Hannan till kommissionen Ämne: Inverkan av byggandet av en flygplats i Cliffe	123
(2003/C 155 E/137)	E-3274/02 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Register över vinodlingar i Grekland	124
(2003/C 155 E/138)	E-3275/02 från Ioannis Marínos till kommissionen Ämne: Grekiska bränsleförråd	125
(2003/C 155 E/139)	E-3278/02 från Maurizio Turco till kommissionen Ämne: Interreg III: objektiva skillnader mellan programmen Apulien-Albanien och Albanien-Grekland	126

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 155 E/140)	E-3279/02 från Markus Ferber till kommissionen Ämne: Gåva till David Byrne, kommissionsledamot med ansvar för hälsa och konsumentskydd	127
(2003/C 155 E/141)	E-3286/02 från Carlos Coelho till rådet Ämne: Icke-diskrimineringsprincipen och respekten för olika kulturer och traditioner	128
(2003/C 155 E/142)	P-3288/02 från Roberto Bigliardo till kommissionen Ämne: Försämrade och förstörda miljö i Monti Tifatini	128
(2003/C 155 E/143)	E-3293/02 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Turistnäringens utveckling i ett fågelområde i Calpe, Valencia, Spanien	129
(2003/C 155 E/144)	E-3295/02 från Miquel Mayol i Raynal till kommissionen Ämne: Stöd till järnvägslinjen järnvägslinjen Barcelona-Puigcerdà-La Tour de Carol-Toulouse och "Essenlistan" . . .	130
(2003/C 155 E/145)	E-3300/02 från José Mendiluce Pereiro till kommissionen Ämne: Deponi för avfall klass II och komposteringsanläggning i La Espluga de Francolí (Tarragona, Spanien) . . .	131
(2003/C 155 E/146)	E-3301/02 från Francesco Fiori till kommissionen Ämne: Vete från Ukraina	133
(2003/C 155 E/147)	E-3305/02 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Delegation från kommissionen	133
(2003/C 155 E/148)	E-3314/02 från Bill Newton Dunn till kommissionen Ämne: Tester för att utvärdera syntetiska glasaktiga fibrers cancerogenitet	134
(2003/C 155 E/149)	E-3318/02 från Paul Rübig till kommissionen Ämne: Basel II och sjätte ramprogrammet för forskning	135
(2003/C 155 E/150)	P-3320/02 från Dana Scallon till rådet Ämne: EU:s behörighet	136
(2003/C 155 E/151)	P-3329/02 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Förfarande vid granskning av statliga stöd till Olympic Airways	136
(2003/C 155 E/152)	E-3334/02 från Caroline Lucas, Jan Dhaene och Josu Ortuondo Larrea till kommissionen Ämne: Nätverket Eurovelo och översynen av de transeuropeiska transportnäten	137
(2003/C 155 E/153)	E-3486/02 från Roger Helmer till kommissionen Ämne: Revidering av de transeuropeiska transportnäten	137
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3334/02 och E-3486/02	137
(2003/C 155 E/154)	E-3338/02 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Penningillusion	138
(2003/C 155 E/155)	E-3339/02 från Ria Oomen-Ruijten till kommissionen Ämne: Invändningar mot den ståndpunkt som intagits av Nederländernas ministerium för jordbruk, naturvård och fiske i fråga om flygplatsen Laarbruch och parken De Maasduinen	139
(2003/C 155 E/156)	P-3345/02 från Vitaliano Gemelli till kommissionen Ämne: Kriterier för val av generaldirektörer och andra personer i ledande ställning vid Europeiska kommissionen	140
(2003/C 155 E/157)	E-3348/02 från José Ribeiro e Castro till rådet Ämne: Kriminalitet i Sydafrika: mord på ännu en portugisisk medborgare	141
(2003/C 155 E/158)	E-3358/02 från Dana Scallon till rådet Ämne: Forskning om övertaliga embryon	142
(2003/C 155 E/159)	E-3359/02 från Dana Scallon till kommissionen Ämne: Forskning om övertaliga embryon	143
(2003/C 155 E/160)	P-3366/02 från Jonas Sjöstedt till rådet Ämne: Unionens krav i GATS-förhandlingarna	144

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 155 E/161)	E-3369/02 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Tvångsåterflyttningar och säkerheten för de humanitära organisationernas personal i Tjetjenien	145
(2003/C 155 E/162)	E-3377/02 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Reducering av jordbruksstöd från Agrotiki Trapeza (Jordbrukarbanken) i Grekland	146
(2003/C 155 E/163)	E-3381/02 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Ämne: Lotsväsendet, beaktande av förebyggande säkerhet	147
(2003/C 155 E/164)	E-3392/02 från Astrid Thors till kommissionen Ämne: Önskat reklamfönster i Windows, skydd av personuppgifter i telekommunikationsnäten	148
(2003/C 155 E/165)	E-3396/02 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Schimpanser som försöksdjur	149
(2003/C 155 E/166)	P-3398/02 från Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya till kommissionen Ämne: Sjöolycka utanför Galiciens kust — "Prestige"	149
(2003/C 155 E/167)	P-3414/02 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Överensstämmelse EU-finansierade projekt i Polen med EU: s lagstiftning?	150
(2003/C 155 E/168)	E-3417/02 från María Sornosa Martínez och Bárbara Dührkop Dührkop till kommissionen Ämne: Återverkningar av utbyggnaden av San Sebastians flygplats på Natura 2000-nätet	151
(2003/C 155 E/169)	E-3430/02 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Fiumicinos användning av medel från Save II och Altener II	152
(2003/C 155 E/170)	E-3431/02 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Frosinones användning av medel från Save II och Altener II	153
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3430/02 och E-3431/02	153
(2003/C 155 E/171)	E-3436/02 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Bristande åtgärder mot olagligt byggnadsarbete i pSIC-området Molentargius-Saline på Sardinien, Italien . .	153
(2003/C 155 E/172)	E-3450/02 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Uran i dricksvatten	155
(2003/C 155 E/173)	E-3451/02 från Eluned Morgan till kommissionen Ämne: Jordbruk och IACS	155
(2003/C 155 E/174)	P-3455/02 från Giacomo Santini till kommissionen Ämne: Aviär influensaepidemi i Italien	156
(2003/C 155 E/175)	E-3468/02 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Iberiskt lodjur	157
(2003/C 155 E/176)	E-3477/02 från Gerhard Schmid till kommissionen Ämne: Diskriminering på grundval av nationalitet i Amsterdam (Nederländerna)	158
(2003/C 155 E/177)	P-3483/02 från Eryl McNally till kommissionen Ämne: Krav på bankgaranti för små organisationer som deltar i Save-/Altenerprojekt	159
(2003/C 155 E/178)	E-3494/02 från Cristiana Muscardini till rådet Ämne: Massakrer i Nigeria	160
(2003/C 155 E/179)	E-3503/02 från Robert Evans till kommissionen Ämne: Vilda fåglar och fiske med långrev	161
(2003/C 155 E/180)	E-3513/02 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Brott mot gemenskapens miljölagstiftning i Grekland	161
(2003/C 155 E/181)	P-3516/02 från Caroline Lucas till kommissionen Ämne: Planerna på en flygplats på myrmarkerna i norra Kent	162

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2003/C 155 E/182)	E-3524/02 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Bristfälligt utförda arbeten i Grekland. Olyckor i Kifissos och på bron vid Paiania-korsningen	163
(2003/C 155 E/183)	P-3534/02 från Brice Hortefeux till kommissionen Ämne: Språklig mångfald	164
(2003/C 155 E/184)	E-3546/02 från Michel-Ange Scarbonchi till rådet Ämne: Inrättande av en europeisk kustbevakning	165
(2003/C 155 E/185)	E-3547/02 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Uteslutandet av överregionala sammanslutningar ur Eures	167
(2003/C 155 E/186)	P-3555/02 från Hans-Peter Martin till rådet Ämne: Regionala och kommunala organs rätt att väcka talan	167
(2003/C 155 E/187)	E-3559/02 från Cristiana Muscardini till rådet Ämne: Annullering av AVS-sessionen	168
(2003/C 155 E/188)	E-3564/02 från Marialiese Flemming till kommissionen Ämne: Enhetliga djurskyddsnormer på EU-nivå	169
(2003/C 155 E/189)	P-3568/02 från Luisa Morgantini till rådet Ämne: Hot mot den religiösa och kulturella mångfalden i Israel	169
(2003/C 155 E/190)	P-3575/02 från Ioannis Averoff till kommissionen Ämne: Grekland tillämpar inte det integrerade administrations- och kontrollsystemet (IACS)	170
(2003/C 155 E/191)	E-3578/02 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Förföljelse av medlemmar av den icke-officiella katolska kyrkan i Folkrepubliken Kina	172
(2003/C 155 E/192)	E-3580/02 från Joaquim Miranda till kommissionen Ämne: Fri rörlighet och samarbete mellan medlemsstaterna i utbildningsfrågor	173
(2003/C 155 E/193)	P-3621/02 från Ian Hudghton till kommissionen Ämne: Lokala slakterier i Western Isles utanför Skottland	174
(2003/C 155 E/194)	E-3629/02 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Genomförande av gemenskapslagstiftningen om hälsa och säkerhet i Grekland	175
(2003/C 155 E/195)	P-3641/02 från Ole Sørensen till kommissionen Ämne: Filmproduktion — mål 2-stöd	176
(2003/C 155 E/196)	P-3649/02 från Mathieu Grosch till kommissionen Ämne: Utbildning och certifiering av tågpersonal	176
(2003/C 155 E/197)	E-3665/02 från Paul Rübig till kommissionen Ämne: Harmonisering av europeiska vägavgiftssystem, grundade på tillryggalagd vägsträcka, för nyttotrafik	177
(2003/C 155 E/198)	E-3670/02 från Joan Vallvé till kommissionen Ämne: Kostnaderna för att destruera rester från slakt av djur	179
(2003/C 155 E/199)	E-3679/02 från Alexander Radwan till kommissionen Ämne: Busquin: EU bör vara en stormakt i rymden (artikel i "European Voice" den 19 september, sid. 8, nyheter)	180
(2003/C 155 E/200)	P-3732/02 från Philip Bradbourn till kommissionen Ämne: Galileo	180
(2003/C 155 E/201)	E-3736/02 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Fallet Fang Jue	181
(2003/C 155 E/202)	E-3747/02 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: HPV-test — ett privilegium?	182

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 155 E/203)	P-3756/02 från Herman Vermeer till kommissionen Ämne: Särskiljande av TAC för sjötunga och rödspätta och torskproblemet, hanteringen av torskkrisen och TAC för sjötunga och rödspätta	183
(2003/C 155 E/204)	E-3765/02 från Luigi Cocilovo till kommissionen Ämne: Stater som har ingått internationella konventioner som skyddar de egna medborgarna men inte andra unionsmedborgare	184
(2003/C 155 E/205)	E-3768/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Situationen inför Sloveniens EU-medlemskap i fråga om respekten för de språkliga rättigheter som vid upprepade tillfällen tillerkänts den slovenskspråkiga minoriteten i Kärnten i Österrike	185
(2003/C 155 E/206)	E-3781/02 från Jan Mulder till kommissionen Ämne: Hederskodex för multinationella företag som importerar livsmedel	186
(2003/C 155 E/207)	E-3787/02 från Bill Miller till kommissionen Ämne: Artisters rättigheter	188
(2003/C 155 E/208)	E-3791/02 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Kollektiva uppsägningar	188
(2003/C 155 E/209)	P-3796/02 från Dirk Sterckx till kommissionen Ämne: Skyddade platser för fartyg i sjönöd	189
(2003/C 155 E/210)	E-3799/02 från Elizabeth Lynne till kommissionen Ämne: Tillsynsmyndigheter för läkemedel	190
(2003/C 155 E/211)	E-3802/02 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Nätverket Natura 2000 i Galicien (Spanien)	191
(2003/C 155 E/212)	E-3810/02 från Albert Maat till kommissionen Ämne: Djurtransporter	191
(2003/C 155 E/213)	E-3812/02 från Miquel Mayol i Raynal till kommissionen Ämne: Språkbadsskolor i Frankrike	192
(2003/C 155 E/214)	E-3814/02 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Bedrägerier med reklampost innehållande vinstlöften	193
(2003/C 155 E/215)	E-3830/02 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Läkemedel – dopingmedel	194
(2003/C 155 E/216)	E-3831/02 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Genomförandet av direktiv 97/36/EG	195
(2003/C 155 E/217)	E-3837/02 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Det statliga spanska företaget TRAGSA:s brott mot principen om fri konkurrens	196
(2003/C 155 E/218)	E-3838/02 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: OLAF:s undersökning av utbildningskurser inom den spanska statsförvaltningen	197
(2003/C 155 E/219)	P-3855/02 från Pietro-Paolo Mennea till kommissionen Ämne: Kränkning av passagerares rättigheter	198
(2003/C 155 E/220)	E-3861/02 från Barbara Weiler till kommissionen Ämne: Införande av en europeisk legitimation för personer med funktionshinder	199
(2003/C 155 E/221)	E-3880/02 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Gemenskapsprogram för anläggning av hem för äldreboende på den spanska solkusten	200
(2003/C 155 E/222)	E-3893/02 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Att skapa aktiv öppenhet i fråga om de ståndpunkter som intagits i EU:s namn vid den transatlantiska affärsdialogen (TABD) och i dialogens konsekvenser för EU:s politik	200
(2003/C 155 E/223)	E-3899/02 från Sérgio Marques till kommissionen Ämne: Europeiska året för utbildning genom idrott 2004	202
(2003/C 155 E/224)	E-3912/02 från Dirk Sterckx till kommissionen Ämne: UEFA:s ensamrättsavtal och rätten till information och pressfrihet	204

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2003/C 155 E/225)	E-3918/02 från Juan Naranjo Escobar till kommissionen Ämne: Ett europeiskt sjukförsäkringskort	205
(2003/C 155 E/226)	E-3924/02 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Tjetjenen Salman Raduyevs död i ett ryskt fängelse	205
(2003/C 155 E/227)	E-0003/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Vietnams rättsliga reformstrategi	206
(2003/C 155 E/228)	E-0004/03 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: Buddhistledare frihetsberövas olagligt i Vietnam	207
(2003/C 155 E/229)	E-0047/03 från Freddy Blak till kommissionen Ämne: Statligt monopol på spel i Danmark	209
(2003/C 155 E/230)	E-0063/03 från Jules Maaten till kommissionen Ämne: Food Law Enforcement Practitioners (FLEP)	210
(2003/C 155 E/231)	E-0074/03 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Det saknas ett europeiskt register över behandlingsfel som begåtts av personer som därefter är verksamma i olika stater	211
(2003/C 155 E/232)	P-0090/03 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Hårfärger och tumörsjukdom	212
(2003/C 155 E/233)	P-0123/03 från Bernd Lange till kommissionen Ämne: Uteblivna kommissionsförslag i samband med direktiv 1999/96/EG	213
(2003/C 155 E/234)	E-0156/03 från Jillian Evans till kommissionen Ämne: Djurplågeri på kreatursmarknader i Europa	214
(2003/C 155 E/235)	P-0158/03 från Adeline Hazan till kommissionen Ämne: Villkoren för barn på sjukhus i Europa	215
(2003/C 155 E/236)	E-0229/03 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Kommissionens initiativ för patienters rörlighet inom EU	216
(2003/C 155 E/237)	P-0273/03 från Evelyne Gebhardt till kommissionen Ämne: Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om erkännande av yrkeskvalifikationer	217
(2003/C 155 E/238)	P-0321/03 från Philip Bushill-Matthews till kommissionen Ämne: Öppna gränser	219
(2003/C 155 E/239)	P-0341/03 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Brott mot direktiv 89/48/EEG	219
(2003/C 155 E/240)	P-0379/03 från Pietro-Paolo Mennea till kommissionen Ämne: Grekiska skulpturer på British Museum	220

I

(Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR

(2003/C 155 E/001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1671/01**från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till kommissionen**

(13 juni 2001)

Ämne: Respekt för pomakernas och zigenarnas kulturella särart i den grekiska delen av Trakien

I den grekiska delen av Trakien bor det runt 120 000 grekiska muslimer. Hälften av dem är av turkisk härkomst och den andra hälften är pomaker och zigenare (romer). De förhindras inte att utöva sina religiösa rättigheter, utan det finns en mängd moskéer och religiösa ämbetsmän, så på detta område iakttar den grekiska regeringen till fullo sina förpliktelser — till skillnad mot Turkiet som har utplånat de kristna i Istanbul och på öarna Imbros och Tenedos, och som ständigt reser hinder för utövande av religiösa ceremonier i det fåtal kristna kyrkor som finns kvar i landet.

Men den grekiska regeringen förvägrar av helt oförklarliga skäl pomakerna och zigenarna rätten att i skolorna lära ut de språk som de talar sedan hundratals år tillbaka. Ett talande faktum är att barn till pomaker och zigenare har obligatorisk undervisning i turkiska i skolorna i den grekiska delen av Trakien, samtidigt som dessa grupper med alla medel deklarerar sin särart och att de önskar få lära ut sina språk. Det bör särskilt när det gäller det pomakiska språket understrykas att detta i hög grad används i vardagslivet och att det har ett alfabet och grammatiska regler. Dessutom har pomakiska lärare skrivit läroböcker för grundskolan, men dessa förblir oanvända eftersom den grekiska regeringen envisas med att undervisa de unga pomakerna endast i turkiska.

Anser kommissionen att det sätt som de grekiska myndigheterna tillämpar för att utplåna det pomakiska språket och zigenarnas språk i den grekiska delen av Trakien och ersätta dem med turkiska, är förenligt med EU:s principer och mål om respekt för EU-minoriteters språkliga och kulturella särart? Vilka konkreta åtgärder skulle kommissionen kunna vidta för att tvinga de grekiska myndigheterna att respektera pomakernas och romernas språkliga särart i den grekiska delen av Trakien?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(1 augusti 2001)

Respekten för språklig och kulturell mångfald är en av unionens grundstenar, vilket har skrivits in i artikel 22 i stadgan om de grundläggande rättigheterna. Kommissionen noterar de upplysningar som parlamentsledamoten ger om den situationen för pomakisk- och romanitalande grupper i Grekland.

Kommissionen har vidtagit åtgärder inom sitt behörighetsområde för regionala språk och minoritetsspråk genom att utarbeta en rapport om situationen för sådana språk i unionen (Euromosaik-undersökningen) och genom att ge bidrag till att skydda och främja regionala språk och minoritetsspråk. Dessutom har

kommissionen gett bidrag till Europeiska byrån för mindre använda språk och till informationsnätverket Mercator. Ett av syftena med Europeiska året för språk är att rikta uppmärksamheten på värdet av den språkliga mångfalden i Europa. Kommissionen har också, i förekommande fall, finansierat initiativ som gäller regionala språk och minoritetsspråk inom andra gemenskapsprogram.

Subsidiaritetsprincipen innebär dock att språkens rättsliga status inom de nationella gränserna ingår i de enskilda medlemsstaternas behörighet, med vederbörlig hänsyn till deras skyldigheter enligt internationella avtal. Dessutom anges det tydligt i artikel 149 (f.d. artikel 126) i EG-fördraget att medlemsstaterna har ansvar för undervisningens innehåll och utbildningssystemens organisation samt den kulturella och språkliga mångfalden.

(2003/C 155 E/002)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1214/02

från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen

(29 april 2002)

Ämne: Direktivet för investeringstjänster och rena verkställande tjänster

1. Kan kommissionen meddela om den, tillsammans med Europeiska värdepapperskommittén, diskuterat att införa ett informationsdokument där investerarna — innan investeringar köps och säljs — skall lämna information om de risker de är beredda att ta, och om den finansiella strategi de vill tillämpa?
2. Är kommissionen medveten om att införandet av en sådan undersökning skulle trissa upp utgifterna och öka byråkratin i samband med genomförandet av rena verkställande tjänster?
3. Delar kommissionen Europeiska värdepapperskommitténs uppfattning om att det är lämpligt att införa ett informationsdokument?
4. Har kommissionen övervägt några alternativa lösningar som skulle göra det möjligt att fullfölja genomförandet av rena verkställande tjänster? Har kommissionen övervägt att tillåta företag att fortsätta att sälja rena verkställande tjänster utan något informationsdokument, förutsatt att kunderna är helt informerade om att de inte kan få några investeringsråd och att de själva måste bedöma om de skall genomföra den aktuella transaktionen?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(3 juni 2002)

1. Efter ingående diskussioner med alla berörda parter lade Europeiska värdepapperskommittén nyligen fram sina slutliga förslag till harmoniserade regler för värdepappersföretagen enligt artikel 11 i direktivet om investeringstjänster.

Kommissionen välkomnar resultatet av kommitténs arbete.

Värdepapperskommitténs regler omfattar bl.a. "känn din kund" och skyldigheten att visa omsorg gentemot kunderna. Dessa regler innebär att det gällande direktivet om investeringstjänster genomförs i detalj. I artikel 11 i direktivet föreskrivs bl.a. att ett värdepappersföretag "från sina kunder inhämtar uppgifter om deras ekonomiska situation, erfarenhet av värdepappersmarknaden och målsättningen med de tjänster de efterfrågar". I samma artikel föreskrivs också att värdepappersföretagen skall handla med vederbörlig skicklighet, omsorg och skyndsamhet med beaktande av kundernas bästa. Dessa regler gäller vid tillhandahållandet av alla tjänster till alla kunder oberoende av deras natur.

2. De kostnader som en reglering medför måste jämföras med vinsterna. Såvitt kommissionen vet finns det inga övertygande bevis för att kommitténs regler påtagligt skulle fördyra tillämpningen. Många värdepappersföretag samlar redan rutinmässigt in uppgifter om kundernas ekonomiska situation, erfarenhet och investeringsmål. Därför kan man dra slutsatsen att reglerna inte kommer att hindra sådan verksamhet och inte heller göra den företagsmässigt ointressant.

Dessutom skulle värdepapperskommitténs regler göra investerarskyddet bättre, vilket i sin tur skulle få en positiv effekt på konsumenternas förtroende, särskilt för online-tjänster.

3. Enligt artikel 11 i direktivet om investeringstjänster måste värdepappersföretagen känna sina kunder, främst då det gäller kunskaper och erfarenhet i investeringsfrågor, investeringsmål och den ekonomiska situationen. Principen är tillämplig på alla investeringstjänster. Det är en grundläggande princip för värdepapperstillsyn att intermediärerna skall tillhandahålla tjänster som bäst tjänar kunden.

Förutom den allmänna regeln om att känna kunden har kommittén antagit en särskild regel om värdepappersföretagens skyldighet att visa omsorg gentemot kunderna när företagen tillhandahåller rena verkställande tjänster. Förslaget innehåller regler för försiktigt agerande utifrån definitionen av lämplig service till kunden, inklusive investeringsparametrar som bygger på de upplysningar som kunderna lämnat. Nödvändiga upplysningar då en kundrelation byggs upp gäller främst kunskaper och erfarenheter i investeringsfrågor, den finansiella situationen, investeringsmål och riskprofil, vilka behövs för att kunna bedöma de investeringsparametrar inom vilka investerarna kan bedriva sin verksamhet. När transaktionerna för kunderna faller inom dessa parametrar, kräver de ingen ständig omsorgsskyldighet från värdepappersföretagets sida. En lämplig servicenivå skapas då relationen byggs upp i stället för att skapas i samband med varje transaktion.

Kommitténs regler om "känn din kund" och omsorgsskyldigheten har övervägts noga och anses kunna tjäna som grund för att mäklare som sysslar med rena verkställande tjänster ska kunna uppfylla sina förpliktelser enligt det gällande direktivet om investeringstjänster utan att ta hänsyn till deras affärsmodell. Dessa bestämmelser har fått en bred uppslutning bland de flesta mäklare i unionen. De motsvarar dessutom den praxis som många mäklare följer.

4. Kommissionen publicerade nyligen de reviderade riktlinjerna för den nya versionen av direktivet om investeringstjänster och har inlett en andra öppen remissrunda. Revideringen av direktivet om investerings-tjänster görs på grundval av Lamfalussy-förfarandet. Avsikten med det är att införa bestämmelser på hög nivå i det reviderade direktivet (nivå 1) och detaljerade regler på nivå 2, antagna enligt kommittologi-förfarandet.

Kommissionen har hittills inte antagit några regler för rena verkställande tjänster. Det kan bli aktuellt då direktivet om investeringstjänster revideras, främst på nivå 2, i samband med att detaljerade genom-förandebestämmelser antas. Innan kommissionen tar slutgiltig ställning vill man invänta resultaten av den öppna remissrundan som pågår till den 31 maj 2002.

(2003/C 155 E/003)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1345/02

från Elspeth Attwooll (ELDR) till kommissionen

(13 maj 2002)

Ämne: Bidrag till UNHCR

Vilket har det årliga bidraget från Europeiska unionen varit till UNHCR:s budget sedan 1990? Kan kommissionen motivera den utveckling som dessa siffror påvisar?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(2 augusti 2002)

Som parlamentet känner till inledde kommissionens avdelningar sin direkta insamling av centraliserade data om kommissionens finansiering av FN och dess organ under 2001. Samtidigt, och för att garantera att siffrorna stämmer överens, har de uppgifter som skickats till parlamentsledamoten och parlamentets sekretariat hämtats från FN:s flyktingkommissariat. De visar i vilken utsträckning kommissionen vid humanitära kriser under det senaste årtiondet försökt att fullgöra sitt uppdrag att ge flyktingar och internt fördrivna personer bistånd och rehabilitering. Ett antal sådana akuta situationer uppstod i början av 1990-talet, vilket framgår av de uppgifter som lämnats. Dessa situationer, framför allt kriserna i Jugoslavien och

kring de stora sjöarna i Afrika, var utomordentligt omfattande med avseende på antalet flyktingar och fördrivna personer. Mot slutet av det senaste årtiondet återgick antalet konflikter och naturkatastrofer till genomsnittsnivån. På senare tid har tendensen åter varit stigande.

FN:s flyktingkommissariat har i uppdrag att samordna biståndet från givarna i världssamfundet i samband med humanitära kriser som innefattar stora folkförflyttningar. För kommissionen är det viktigt att stödja dessa ansträngningar genom en ständig och öppen dialog med flyktingkommissariatet. När det gäller det bistånd som lämnas till behövande skall kommissionen se till att medlen förs över på ett så kostnadseffektivt sätt som möjligt. Detta innebär ibland att finansiering sker genom flyktingkommissariatet, som i sin tur lägger ut viktiga delar av genomförandet av sitt bistånd på internationella icke-statliga organisationer. Dessa distribuerar sedan hjälpen till behövande. I andra fall ger kommissionen direkt stöd till internationella icke-statliga organisationer som är verksamma på fältet.

Kommissionen arbetar för närvarande med att förbättra sitt samarbete med FN:s olika organ, fonder och program. Syftet är att lägga grunden för ett mer effektivt långsiktigt partnerskap som både är finansiellt förutsägbart och öppet. Detta sker genom genomförandet av meddelandet "Uppbyggnad av ett effektivt partnerskap med Förenta nationerna när det gäller utveckling och humanitära frågor" ⁽¹⁾. Kommissionen kommer inom kort att gå vidare när det gäller att fatta beslut om FN:s organ, fonder och program som "strategiska partner". Parlamentet och medlemsstaterna kommer naturligtvis att hållas fullständigt underlättade.

⁽¹⁾ KOM(2001) 231 slutlig.

(2003/C 155 E/004)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1562/02
från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(3 juni 2002)

Ämne: Kostnaderna för att inte fördjupa det europeiska samarbetet

I en undersökning som nyligen genomfördes av rundabordskonferensen om europeiska finansiella tjänster, vilken Financial Times redogjorde för den 22 april, har man kommit fram till slutsatsen att konsumenter och investerare förlorar upp till 15 miljarder euro per år på grund av att det ännu inte finns en fullständig europeisk marknad för finansiella produkter.

Anser kommissionen att det vore lämpligt att genomföra och offentliggöra ytterligare en undersökning om "kostnaderna för att inte fördjupa det europeiska samarbetet", på samma sätt som den kommissionen genomförde 1986?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(5 juli 2002)

I den ursprungliga Cecchini-rapporten från 1988 användes en europeisk ekonomisk modell som beräknade de potentiella fördelarna med en liberalisering av de finansiella tjänsterna till 1,5 procent av de dåvarande tolv medlemsstaternas bruttonationalprodukt (BNP), av totalt 4,5 procent som skulle kunna nås efter fullbordandet av den inre marknaden.

Rapporten från rundabordskonferensen om europeiska finansiella tjänster, citerad i Financial Times den 22 april 2002, är inriktad på de betydande potentiella fördelarna med en integrerad finansiell tjänstemarknad på detaljhandelsnivå i Europa – fördelar i form av både vinster för konsumenterna och makroekonomisk tillväxt. I rapporten konstaterades det att en närmare integration av de finansiella tjänsterna i Europa skulle kunna skapa ytterligare ekonomisk tillväxt på minst 0,5 procent per år, vilket motsvarar 43 miljarder euro per år. Rapporten visade också att mycket återstår att göra, trots att flera lagstiftningsåtgärder redan genomförts. EG:s marknader förblir uppdelade, särskilt vad gäller värdepapper och finansiella tjänster.

Som svar på parlamentsledamotens fråga vill kommissionen påpeka att vi i nuläget inte är lockade av tanken att göra en ny omfattande "makroundersökning" av kostnaden för att inte integrera. Skälet till detta är att det fortfarande finns olösta metodfrågor på detta område och att en sådan undersökning inte klart skulle påvisa de specifika åtgärder som krävs för att få största möjliga fördelar av en integration eller ge en klar bild av särskilt prioriterade frågor. För att nå sådana resultat krävs det en mer detaljerad undersökning av integrationsgraden inom de olika sektorerna i gemenskapens finansiella system och om följderna av en konvergens på gemenskapens finansmarknad.

Kommissionen driver därför flera forsknings- och utredningsprojekt som kan bidra till detta. Alla undersökningar kommer att vara färdiga till slutet av 2002.

De är inriktade på två frågor:

- (i) Att utveckla indikatorer för att följa utvecklingen inom finanssektorn och
- (ii) att beräkna fördelarna med finansiell integration.

Vad beträffar den första frågan (i) kommer två undersökningar att tillhandahålla verktyg för att följa finansmarknadens utveckling och bedöma resultaten av kommissionens verksamhet.

- En första undersökning om integrationsindikatorer blev klar i januari 2002. Undersökningen jämför olika indikatorer och innehåller förslag till de bästa indikatorerna för att följa integrationen på finansmarknaderna. Undersökningen skiljer ut de mest integrerade marknaderna och de marknader som kräver ytterligare åtgärder. Undersökningen finns att tillgå på GD Inre marknadens webbplats⁽¹⁾.
- Den andra undersökningen, The monitoring of structural changes and trends in the Internal Market for financial services, kommer att innehålla uppgifter av ekonomisk och politisk betydelse, utveckla indikatorer och identifiera strukturella tendenser och utvecklingslinjer för att man i god tid skall kunna upptäcka kvarstående problem och snabbt anpassa sig till marknadsutvecklingen.

I den andra frågan (ii) pågår två undersökningar.

- GD Inre marknaden genomför en undersökning för att beräkna fördelarna med en integrerad värdepappersmarknad i termer av ekonomisk tillväxt, sysselsättning m.m. med inriktning på transaktionskostnader och kapitalkostnader på värdepappersmarknaden.
- Den andra undersökningen, som utförs av GD Ekonomi och finans, bygger på en annorlunda nedifrån-och-upp-metod och försöker att mäta kopplingen mellan effektivitet på finansmarknaden, ökande integration och företagstillväxt; den beräknar också de varierande finansieringskostnaderna för gemenskapens företag mot bakgrund av ökad finansiell integration.

⁽¹⁾ http://www.europa.eu.int/comm/internal_market/en/update/economicreform.

(2003/C 155 E/005)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1661/02

från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(11 juni 2002)

Ämne: Beskattning av medlemskap i yrkesorganisationer och fackföreningar

Är avgiften för medlemskap i en yrkesorganisation avdragsgill i alla medlemsstater?

Är avgiften för medlemskap i en fackförening avdragsgill i någon medlemsstat?

Håller kommissionen med om att alla skall behandlas lika?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar*(7 oktober 2002)*

Kommissionen uppfattar frågan som relaterad till personlig inkomstskatt, ett område som inte omfattas av gemenskapslagstiftningen.

Medlemsstaterna fastställer visserligen själva sina regler om inkomstskatt, men dessa måste vara förenliga med de fyra grundläggande friheterna enligt fördraget och får inte medföra någon diskriminering på grund av nationalitet.

Eftersom inkomstskattereglerna inte är harmoniserade, underrättar medlemsstaterna inte regelbundet kommissionen om sina regler och denna kontrollerar inte heller dessa. Kommissionen har följaktligen inte hittills inhämtat några uppgifter om behandlingen i skattehänseende av avgifter för medlemskap i yrkesorganisationer eller fackföreningar och den anser det inte heller nödvändigt för närvarande att på gemenskapsnivå samordna behandlingen av denna typ av skatteavdrag.

(2003/C 155 E/006)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1670/02**från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen***(5 juni 2002)*

Ämne: Användningen av EU-medel i de palestinska områdena

Anser sig kommissionen ha anledning att sätta tilltro till den israeliska regeringens påstående att EU-medel som administreras av den palestinska myndigheten under ordförande Arafats direkta överinseende har använts för att finansiera terroristattacker mot civila israeler? Om inte, har kommissionen granskat det bevismaterial som de israeliska myndigheterna har presenterat som underlag för detta påstående?

Vidare, kan kommissionen ge en kommentar till anklagelserna att palestinska skolbarn har försetts med skolböcker som finansierats med EU-medel och som innehåller uppviglande satser som:

"Det slutliga och obevekliga resultatet kommer att vara muslimernas seger över judarna" ⁽¹⁾

"Denna religion kommer att besegra alla andra religioner och kommer med Guds vilja att spridas genom den islamiska jihadens kämpar" ⁽²⁾

⁽¹⁾ Vårt arabiska språk för årskurs 5, nummer 542, sida 67.

⁽²⁾ Undervisning om Islam, årskurs 7, nummer 564, sida 125?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar*(19 juli 2002)*

Kommissionen har undersökt de israeliska myndigheternas påståenden om missbruk av gemenskapsmedel. Kommissionen har noga granskat de bevis som lagts fram av den israeliska regeringen (Dan Naveh) och den israeliska försvarsmakten. Kommissionen har också bitt Internationella valutafonden (IMF) och den palestinska myndigheten att kommentera påståendena. I det material kommissionen har granskat har det inte funnits något som styrker att gemenskapsmedel har använts för andra ändamål än de som avtalats mellan gemenskapen och den palestinska myndigheten. Kommissionen ser mycket allvarligt på denna fråga och kommer även fortsättningsvis att ge högsta prioritet åt granskningen av eventuella påståenden om missbruk av gemenskapsmedel.

Kommissionen har aldrig betalat för läroböcker som används av den palestinska myndigheten. Beträffande innehållet i böckerna hänvisar kommissionen till rådsdokumentet "Palestinska läroböcker: EU:s inställning" som är utlagt på rådets hemsida <http://ue.eu.int/newsroom/NewMain.asp?LANG=1>

(2003/C 155 E/007)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2212/02**från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) till kommissionen**

(12 juli 2002)

Ämne: Skydd av invandrarnas mänskliga rättigheter i Grekland

Enligt artikel 6.1 i fördraget bygger unionen på principen om respekt för människans grundläggande rättigheter och grundläggande friheter. Hur uppfattar kommissionen Europarådets och 47 icke-statliga organisationers anklagelser för en tid sedan, om att invandrarnas mänskliga rättigheter kränks i Grekland? Har kommissionen analyserat och utvärderat Greklands politik när det gäller invandrarna? Har det förekommit liknande anklagelser riktade mot andra europeiska länder? Anser kommissionen att rådets förslag till direktiv om minimikrav för mottagande av asylsökande personer i medlemsstaterna kommer att lösa de här problemen och motverka fenomen av det här slaget? Vilka förberedelser förutsätts av medlemsstaterna för att den nya politiken skall kunna genomföras?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(1 oktober 2002)

Kommissionen kan inte kommentera åsikter som uttryckts av en annan institution, i det här fallet Europarådet, eller oberoende icke-statliga organisationer. Kommissionen är heller inte behörig att utreda om medlemsstaternas handlingar eller lagstiftning är förenliga med Europeiska konventionen om mänskliga rättigheter, en rättsakt som härstammar från Europarådet, när handlingarna eller lagstiftningen inte omfattas av gemenskapsrätten.

Däremot är kommissionen skyldig att se till att gemenskapsrättens bestämmelser om immigration och asyl, när de fastställs av gemenskapens institutioner och genomförs av medlemsstaterna, är förenliga med de grundläggande rättigheterna som stadfästs i artikel 6.2 i Fördraget om Europeiska unionen och bekräftas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Medlemsstaternas tillämpning av gemenskapsrätten övervakas av kommissionen och EG-domstolen kan ingripa mot överträdelser. När det gäller immigration finns det dock ännu inte några gällande gemenskapsbestämmelser som bygger på artikel 63 i EG-fördraget.

Vid mötet i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 bekräftade Europeiska rådet ånyo den vikt unionen fäster vid den absoluta respekten för rätten att söka asyl, Genèvekonventionen och övriga rättsakter om mänskliga rättigheter. Rådet enades därför om att arbeta för ett gemensamt europeiskt asylsystem, för att på så sätt garantera att ingen skickas tillbaka för att bli utsatt för förföljelse. Kommissionen har lagt fram alla förslag som behövs för att inrätta den första etappen av systemet. Målets vikt bekräftades ånyo av Europeiska rådet vid mötet i Sevilla den 21–22 mars 2002 där tidsfrister fastställdes för när huvuddelarna av den första fasen skall ha antagits.

Vid mötet i Luxemburg den 25 april 2002 fastställde rådet en allmän riktlinje för det förslag till direktiv om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna som parlamentsledamoten nämner. Rådet kan därför snart formellt anta förslaget. Förslaget skall förbättra mottagningen av asylsökande och se till att gemenskapens nationella mottagningssystem i stort når samma nivå. Principen att utblottade asylsökande som tillåts stanna i landet i väntan på att deras ärende provas har rätt till en viss mottagning (inkvartering, mat, kläder och bidrag för dagliga utgifter) har godtagits av samtliga medlemsstater. I förslaget anges att asylsökande i alla medlemsstater skall ha rätt till vård, information och dokumentation, skolgång samt i vissa fall tillträde till arbetsmarknaden. Medlemsstaterna förbinder sig också att utöva lämplig styrning, tillsyn och kontroll av mottagningssystemen.

Medlemsstaterna skulle bli tvungna att avsätta nödvändiga medel enligt nationella införlivandebestämmelser till direktivet. Denna punkt blir särskilt viktig om nationella myndigheter ger lokala myndigheter ansvaret för att genomföra direktivet.

Även Europeiska flyktingfonden är relevant i sammanhanget⁽¹⁾. Fonden på 216 miljoner euro inrättades genom rådets beslut 2000/596/EG för att främja solidariteten mellan medlemsstaterna i asylfrågor genom att stödja och främja medlemsstaternas insatser för att ta emot och bära de ekonomiska följderna av mottagningen av flyktingar och fördrivna personer. Fondens nuvarande utformning gäller från den 1 januari 2000 till den 31 december 2004.

Medlen fördelas i proportion till varje medlemsstats utgifter för mottagning av flyktingar och fördrivna personer. Mellan år 2000 och 2002 fick Grekland 1 816 711,58 euro ur Europeiska flyktingfonden, vilket motsvarar 1,8 % av fonden.

⁽¹⁾ Rådets beslut 2000/596/EG av den 28 september 2000 om inrättande av en europeisk flyktingfond — EGT L 252, 6.10.2000.

(2003/C 155 E/008)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2292/02

från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(25 juli 2002)

Ämne: Rättsstaten i Österrike

Känner kommissionen till fallet Shalom Weiss, en amerikansk medborgare som blivit dömd för bedrägeri i Miami 1999 och fått 845 års fängelse och flytt till Österrike från detta omänskliga straff?

Känner kommissionen till att Österrikes justitieminister överlämnat Weiss till de amerikanska myndigheterna innan hans vädjan om att inte deporteras hade behandlats i alla vederbörliga instanser och trots att ett utslag från förvaltningsdomstolen förbjöd att han utlämnades?

Känner kommissionen till att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna hade angivit att provisoriska åtgärder skulle vidtas enligt artikel 39 i domstolens arbetsordning samt ombett Österrike att se till att Weiss inte skulle utlämnas så länge målet mot honom väntade på att tas upp till behandling?

Känner kommissionen till att FN:s kommitté för de mänskliga rättigheterna också hade vidtagit provisoriska åtgärder och ombett Österrike att inte deportera Weiss så länge kommittén undersökte frågan ur människorättssynvinkel mot bakgrund av den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter?

Tycker kommissionen att Österrikes agerande passar ihop med att landet i enlighet med artikel 6 i EU-fördraget förbundit sig att följa principerna om frihet, respekt för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna samt rättsstatsprincipen?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(23 september 2002)

Kommissionen känner inte till några andra detaljer i ärendet Shalom Weiss än de som ges i den skriftliga frågan.

Kommissionen understryker att frågor om utlämning mellan medlemsstater och länder utanför EU inte omfattas av något av EU:s rättsliga instrument. På detta område kan medlemsstaterna därför handla som de önskar.

Parlamentsledamoten uppmanar kommissionen att analysera frågan mot bakgrund av artikel 6 i EU-fördraget.

Kommissionen framhåller att denna artikel gäller EU:s institutioner och medlemsstater när de genomför EU-lagstiftningen.

Mot denna bakgrund anser kommissionen att det — i det föreliggande fallet, som inte omfattas av EU-rätten — inte är lämpligt att ta ställning till om Österrikes åtgärder är förenliga med Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna eller med någon annan internationell rättsakt som Österrike har undertecknat. Som parlamentsledamoten vet är Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna den instans som har behörighet att behandla påstådda överträdelser av Europakonventionen.

(2003/C 155 E/009)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2303/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(25 juli 2002)

Ämne: Monsterfusion mellan de två största energiföretagen i Tyskland för att underlätta erövrandet av energimarknaden i andra medlemsstater av EU

1. Känner kommissionen till att företaget Ruhrgas AG i Tyskland genom att äga ett ledningsnät och bedriva import distribuerar 58 procent av naturgasen och att företaget Eon AG levererar nästan en tredjedel av all el, vilket leder till att vartdera företaget har en starkt dominerande ställning inom de två främsta sektorerna av den tyska energimarknaden?
2. Har kommissionen hört att den tyska konkurrensmyndigheten "Kartellamt" i våras avstyrde en ytterligare koncentration av bestämmandet över Tysklands energiförsörjning genom att inte tillåta att företaget Ruhrgas AG övertogs av Eon AG, men att denna planerade fusion nu likväl kan äga rum, eftersom beslutet ogiltigförklarats med hjälp av ett beslut som den 5 juli 2002 offentliggjordes på den tyska regeringens vägnar av Tacke, minister för ekonomiska angelägenheter?
3. Kan kommissionen bekräfta att Tysklands "Monopolkommission" i maj förklarar att den planerade fusionen var oacceptabel, också i det fall att delägandet i ett antal andra företag, såsom VNG i Leipzig, skulle avyttras, vilket Tysklands regering nu kräver att de båda företagen som tänker fusionera skall göra?
4. Kan det tänkas att den tyska regeringens godkännande av fusionen, trots farhågorna för maktmissbruk och prishöjningar på den inhemska marknaden, framför allt bottnar i en strävan att skapa en stark tysk koncern som tack vare den fria marknaden inom EU skall kunna förvärva en betydande marknadsandel inom andra av EU:s medlemsstater?
5. Vilken prejudicerande verkan anser kommissionen att detta beslut kommer att få? Kan det stimulera till flera sådana monsterfusioner på det nationella planet?
6. Anser kommissionen att det som inträffat är förenligt med kommissionens politik i fråga om fusioner och uppkomsten av eventuella monopol? Ger detta fusionsbeslut kommissionen en möjlighet att ingripa, bland annat med tanke på de gränsöverskridande konsekvenserna i andra medlemsstater? Avser kommissionen göra bruk av denna möjlighet?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(24 september 2002)

1. Kommissionen känner till de beslut om att förbjuda koncentrationer som den tyska konkurrensmyndigheten Bundeskartellamt antog i januari och februari 2002.
2. Kommissionen har underrättats om att Tysklands ekonomi- och teknologiminister den 5 juli 2002 godkände fusionen E.ON/Ruhrgas med stöd av § 42 i den tyska kartellagen. Beslutet antogs av Alfred Tacke, statssekreterare för ekonomiska frågor. Beslutet upphäver Bundeskartellamts negativa beslut och den tyska "monopolkommissionens" avstyrkande rekommendation.

3. Monopolkommissionen vägrade de allvarliga konkurrensbegränsningarna mot de argument gällande det allmänna intresset som anfördes av E.ON och kom fram till att ministeriet inte bör ge sitt godkännande. I samband med sitt ställningstagande diskuterade monopolkommissionen också eventuella korrigerande åtgärder, såsom avknoppning och en avyttring av Thüga AG, ett dotterbolag till E.ON, som äger andelar i 130 lokala och regionala företag inom försörjningssektorn.

4. Kommissionen kan inte yttra sig om skälen för ministeriets godkännande.

5. Ministeriet gav sitt godkännande för en viss fusion. Framtida fusioner inom energisektorn måste bedömas utifrån fakta i varje enskilt fall.

6. Förfarandet i detta ärende grundade sig på den tyska kartellagen och genomfördes av de tyska myndigheterna inom ramen för deras egen politik. Kommissionen har inga belägg för att detta ärende hade (har) en gemenskapsdimension i den mening som avses i EG:s koncentrationsförordning⁽¹⁾ och att den därmed skulle ha haft behörighet att handlägga det.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer, EGT L 395, 30.12.1989 (hela texten offentliggjordes i EGT L 257, 21.9.1990).

(2003/C 155 E/010)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2315/02
från Ole Krarup (GUE/NGL) till rådet

(26 juli 2002)

Ämne: Rättslig grund för rambeslut om bekämpande av rasism

Rådet ombeds redogöra för den rättsliga grunden till förslaget till rambeslut om bekämpande av rasism och främlingsfientlighet⁽¹⁾, i synnerhet hänvisningen till artikel 31 e) i EU-fördraget, eftersom denna bestämmelse inte nämner "rasism och främlingsfientlighet" som föremål för lagstiftning i enlighet med denna artikel.

Artikel 31 e) handlar endast om "organiserad brottslighet, terrorism och olaglig narkotikahandel". Har rådets rättstjänst yttrat sig om frågan? Vänligen bifoga till svaret eventuella sådana yttranden.

⁽¹⁾ KOM(2001) 664 — EGT C 75 E, 26.3.2002, s. 269.

Svar

(4 mars 2003)

Rådet meddelar den ärade parlamentsledamoten att rambeslutet om bekämpande av rasism och främlingsfientlighet för vilket kommissionen som rättslig grund föreslår artikel 31 e) i EU-fördraget fortfarande diskuteras i rådet.

(2003/C 155 E/011)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2317/02
från Ole Krarup (GUE/NGL) till rådet

(26 juli 2002)

Ämne: Rambeslut och valfrihet

Mot bakgrund av aktuella förslag till rambeslut — särskilt förslag till rambeslut om en europeisk arresteringsorder⁽¹⁾ och förslag till rambeslut om bekämpande av rasism och främlingsfientlighet⁽²⁾ ber jag om en redogörelse för rådets uppfattning om vilka närmare villkor som bör föreligga för att "rambeslut" skall komma till användning.

Frågan handlar i synnerhet om den frihet som enligt artikel 34.2 b) i EU-fördraget tillkommer medlemsstaterna beträffande valet av medel. Å ena sidan förutsätter EU-fördraget att medlemsstaterna skall ha frihet att välja, men å andra sidan verkar de två ovannämnda fallen utesluta sådan valfrihet. Vilken minimal grad av valfrihet anser rådet vara en nödvändig förutsättning för att lagstiftningen, med hänsyn tagen till artikel 34.2 b), skall kunna ske i form av rambeslut (i stället för i form av direktiv eller förordning)? Har rådets rättstjänst yttrat sig om detta? Vänligen bifoga till svaret eventuella sådana yttranden.

(¹) KOM(2001) 522 — EGT C 332 E, 27.11.2001, s. 305.

(²) KOM(2001) 664 — EGT C 75 E, 26.3.2002, s. 269.

Svar

(4 mars 2003)

I artikel 34.2 i Fördraget om Europeiska unionen föreskrivs inte några andra kriterier för valet mellan beslut eller rambeslut än kravet att rambeslut skall användas för tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar och att beslut inte kan användas för detta ändamål. De två instrument som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till syftar till en tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning, i synnerhet beträffande förfaranden som skall tillämpas för verkställighet av europeisk arresteringsorder, och när det gäller fastställande av vissa gärningar som skall behandlas som brott i samtliga medlemsstater.

Eftersom dessa instrument inte uppfyller något mål enligt EG-fördraget är valet av ett rambeslut, grundat på artikel 34.2 i EU-fördraget, motiverat.

(2003/C 155 E/012)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2318/02

från Ole Krarup (GUE/NGL) till kommissionen

(26 juli 2002)

Ämne: Rambeslut och valfrihet

Mot bakgrund av aktuella förslag till rambeslut — särskilt förslag till rambeslut om en europeisk arresteringsorder (¹) och förslag till rambeslut om bekämpande av rasism och främlingsfientlighet (²) ber jag om en redogörelse för kommissionens uppfattning om vilka närmare villkor som bör föreligga för att "rambeslut" skall komma till användning.

Frågan handlar i synnerhet om den frihet som enligt artikel 34.2 b) i EU-fördraget tillkommer medlemsstaterna beträffande valet av medel. Å ena sidan förutsätter EU-fördraget att medlemsstaterna skall ha frihet att välja, men å andra sidan verkar de två ovannämnda fallen utesluta sådan valfrihet. Vilken minimal grad av valfrihet anser kommissionen vara en nödvändig förutsättning för att lagstiftningen, med hänsyn tagen till artikel 34.2 b), skall kunna ske i form av rambeslut (i stället för i form av direktiv eller förordning)? Har kommissionens rättstjänst yttrat sig om detta? Vänligen bifoga till svaret eventuella sådana yttranden.

(¹) KOM(2001) 522 — EGT C 332 E, 27.11.2001, s. 305.

(²) KOM(2001) 664 — EGT C 75 E, 26.3.2002, s. 269.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(31 oktober 2002)

Artikel 34.2 b i Fördraget om Europeiska unionen hänvisar till att rambeslut är det instrument som skall användas för att tillnärma medlemsstaternas lagar och andra författningar på de områden som ingår i avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen. Rambeslut skall vara bindande för medlemsstaterna "när det gäller de resultat som skall uppnås men skall överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt".

Kommissionen instämmer inte i att förslagen ⁽¹⁾ begränsar medlemsstaternas valfrihet. Tvärtom förpliktar rambeslut bara medlemsstaterna att vidta nationella åtgärder för att åstadkomma den grad av tillnärmning av lagar och förordningar som krävs i en given bestämmelse. Rambeslut kan i denna mening jämföras med direktiv enligt artikel 249 i EG-fördraget för områden som regleras i EG-fördraget. Ett direktiv "skall med avseende på det resultat som skall uppnås vara bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat, men skall överlåta åt de nationella myndigheterna att bestämma form och tillvägagångssätt för genomförandet". I motsats till direktiv har rambeslut dock inte direkt effekt. En annan viktig skillnad mellan dessa båda typer av rättsakter är att kommissionen inte kan inleda överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget mot medlemsstater som inte fullgör sina skyldigheter enligt ett rambeslut, vilket är möjligt avseende direktiv.

Om en medlemsstat vill bestrida hur ett rambeslut tolkas eller tillämpas skulle saken kunna prövas av EG-domstolen på de villkor som anges i artikel 35.7 i Fördraget om Europeiska unionen.

Parlamentsledamotens begäran om att få en kopia av rättstjänstens yttranden i frågan kommer att behandlas enligt förordning (EG) nr 1049/2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rådet antog den 13 juni 2002 rambeslutet om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (EGT L 190, 18.7.2002).

⁽²⁾ EGT L 145, 31.5.2001.

(2003/C 155 E/013)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2321/02
från Stavros Xarchakos (PPE-DE)
och Ioannis Marínos (PPE-DE) till kommissionen

(26 juli 2002)

Ämne: Rapport från Europarådet om korruption inom den grekiska förvaltningen

I en rapport från Europarådet om korruption inom den grekiska offentliga förvaltningen konstateras att det finns en mängd förbindelser som flätar samman stora ekonomiska intressen och den politiska världen, och dessa "främjar korruption" som det står i texten. Författarna till rapporten har vistats lång tid i Grekland och besökt många offentliga organisationer och statliga företag. I deras kommentarer understryks även att gemenskapsstödet och de omfattande byggnadsprogrammen inför de olympiska spelen 2004 skapar god grogrund för korruption. Det betonas också att det förekommer "storskalig" korruption som är relaterad till internationella grupperingar, antagligen med förbindelser till den organiserade brottsligheten (illegal invandring, pornografi, uppehållstillstånd m.m.).

Känner kommissionen till innehållet i denna rapport? Hur omfattande anser kommissionen att korruptionen är inom den grekiska offentliga förvaltningen? Vilka uppgifter har kommissionen om korruption vid utnyttjande av gemenskapsmedel i Grekland, och i Grekland jämfört med andra medlemsländer som får samma gemenskapsstöd för att skapa konvergens i ekonomierna?

Svar från Michael Schreyer på kommissionens vägnar

(15 oktober 2002)

Parlamentsledamoten tycks hänvisa till den utvärdering av Grekland som gjorts av Group of States against Corruption (GRECO), ett system för inbördes utvärdering inom ramen för Europarådet. Grekland utvärderades under ett besök av kontrollanter från Portugal och Slovenien i november 2001. GRECO antog rapporten om besöket vid sitt nionde plenarmöte i maj 2002. De grekiska myndigheterna har dock ännu inte hävt sekretessen för rapporten och GRECO har ännu inte offentliggjort den på sin webbsida. Kommissionen kan därför inte kommentera den vidare.

Kommissionen försäkrar parlamentsledamoten om att den är fast besluten att förebygga och bekämpa alla former av korruption på alla nivåer inom EU och inom EU-institutionerna. EU:s politik mot korruption bygger huvudsakligen på rättsakter inom det straffrättsliga området som antagits enligt avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen⁽¹⁾ (tidigare artikel K.3 i Maastrichtfördraget). Grekland har ratificerat alla tre rättsakterna mot korruption. Det är inte kommissionens uppgift att upprätta förteckningar eller index på hur mycket korruption som förekommer i vissa medlemsstater, eftersom sådana listor är subjektiva och styrs av vilka parametrar och indikatorer som använts. Användbar information i frågan finns i Europols årliga rapport om den organiserade brottsligheten (Organised Crime Situation Report).

När det gäller påståendena om korruption och felaktig användning av gemenskapsmedel i Grekland bör det framhållas att både sektorsbestämmelser och övergripande förordningar om skyddet av Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen kräver att medlemsstaterna lämnar relevant information om bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet som påverkar gemenskapernas ekonomiska intressen till kommissionen (OLAF). Information om korruptionsärenden som rör nationella statstjänstemän måste dock inte anmälas till kommissionen (OLAF), eftersom sådana överträdelser innebär brott mot nationell lag. Tjänstemännen vid OLAF har i dagsläget ingen information om felaktig användning av gemenskapsmedel i Grekland. Kommissionen kan därför inte göra någon jämförande undersökning, eftersom den inte har tillräcklig information.

Kommissionen vill i sammanhanget uppmärksamma parlamentsledamoten på kommissionens årsrapport om skyddet av Europeiska gemenskapens ekonomiska intressen och kampen mot bedrägerier⁽²⁾ som ger användbar allmän information, bland annat om utredningar avseende strukturfonderna och Sammanhållningsfonden, samt en överblick av medlemsstaternas åtgärder i kampen mot bedrägerier.

Genom rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽³⁾ skärptes systemen för planering, uppföljning och kontroll för att förbättra användningen av fonderna under programplaneringsperioden 2000–2006.

⁽¹⁾ (Första) protokollet till konventionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen av den 27 september 1996, konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i av den 26 maj 1997 och det andra protokollet av den 19 juni 1997 till konventionen om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen.

⁽²⁾ KOM(2002) 348.

⁽³⁾ EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

(2003/C 155 E/014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2322/02

från Nirj Deva (PPE-DE) till kommissionen

(26 juli 2002)

Ämne: Stöd till Europarörelsen

Europarörelsen tar emot ekonomiskt stöd från Europeiska gemenskapernas budget.

1. Kan kommissionen ange vilka belopp som betalats ut från budgetposterna de senaste tre åren till:
 - (a) varje nationellt kontor inom Europarörelsen,
 - (b) Europarörelsens internationella sekretariat,
 - (c) varje nationell avdelning inom Young European Movement (YEM),
 - (d) Agora,
 - (e) andra enheter inom Europarörelsen?

2. Hur stora belopp har under denna period betalats ut till:
 - (a) publikationer (per titel),
 - (b) offentliga möten,
 - (c) särskilda kampanjer?
3. Vilket stöd har de enskilda kommissionsledamöterna gett till detta nätverk?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(21 november 2002)

Kommissionen sänder gärna parlamentsledamöten och parlamentets sekretariat tabellerna med närmare upplysningar om stöd som beviljats Europarörelsens nationella avdelningar för publikationer och organisering av möten och kampanjer under 1998, 1999 och 2000 samt det totala stödbeloppet för 2001. För samtliga dessa medel har åtaganden ingåtts under budgetpost B3-301.

Bidragen för driftskostnader har förts upp under budgetpost A-3021 som beviljar "bidrag till europeiska reflexionsgrupper och till organisationer som främjar Europatanken". Följande utbetalningar har genomförts till Europarörelsens internationella sekretariat under de tre senaste åren:

(i EUR)

År	Åtaganden	Utbetalning
1999	300 000	253 377
2000	300 000	229 711
2001	300 000	300 000

När det gäller Europarörelsens medlemsorganisationer har åtaganden under de senaste tre åren ingåtts för följande belopp:

Unga europeiska federalister

(i EUR)

År	Åtaganden	Budgetpost
1999	25 000	A-3029
2000	23 000	A-3029
2001	21 119	A-3029
2001	29 590	B3-1010

Europeiska folkpartiets ungdomsorganisation

(i EUR)

År	Åtaganden	Budgetpost
2000	14 000	A-3029
2001	20 000	A-3029

Europeiska fackförenings akademien

(i EUR)

År	Åtaganden	Budgetpost
2000	14 000	A-3029
2001	14 000	A-3029

Europeiskt forum för invandrare

(i EUR)

År	Åtaganden	Budgetpost
1999	52 338	B3-1010

Det sammanlagda beloppet uppgår till 213 047 euro.

Av detta belopp har 131 119 euro anslagits till budgetpost A-3029, som täcker en del av driftskostnaderna för internationella icke-statliga ungdomsorganisationer.

Åtaganden på 81 928 euro har förts upp under budgetpost B3-1010 (Programmet Ungdom) för följande två projekt:

1. Unga europeiska federalister: "Putting the Euro in Action — Options for European Youth"
 - projektnummer: 2001-2275
 - åtagandebelopp: 29 590 euro
 - typ av aktivitet: ungdomsutbyte — programländer
2. Europeiskt forum för invandrare: "Empowering migrant and ethnic minority youth leaders"
 - projektnummer: 1999-1375
 - åtagandebelopp: 52 338 euro
 - typ av aktivitet: utbildning som ger praktiska färdigheter för utveckling av aktiviteter avsedda för invandrade ungdomar och ungdomar från etniska minoriteter

Parlamentsledamoten inser givetvis att ledamöterna i kommissionen stöder ett stort antal organisationer och nätverk, inklusive Europarörelsen, som informerar om Europeiska unionen och kommunicerar med medborgarna, och gör det möjligt för dem att delta i en dialog om frågor om unionen. De enskilda ledamöterna av kommissionen beslutar naturligtvis själva om hur mycket tid och energi de vill ägna åt sådana aktiviteter.

(2003/C 155 E/015)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2338/02**från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen**

(22 juli 2002)

Ämne: Svaga punkter i kommissionens finansiella kontroller och bokföring

En rubrik i tidskriften "European voice" av den 4 juli 2002 lyder "Finance safeguards are seriously weak", says chief auditor" (allvarliga brister i de finansiella kontrollerna, säger revisorschef). Enligt denna skall Jules Muis, generaldirektör och ledare för kommissionens enhet för internrevision, ha riktat skarp kritik mot kommissionens bokföringssystem. Dessutom skall herr Muis ha kritiserat att kommissionen har försökt undvika att inrätta en tjänst för en central styrekonom, och att man därmed förhindrat tydliga ansvarsområden.

Kan kommissionen ge mig en kopia av brevet från herr Muis, ur vilket "European voice" citerar långa stycken?

Kan kommissionen också ge mig en kopia av det svar generaldirektören för budget gav?

Håller kommissionen med mig om att herr Muis kritik i stora stycken är identisk med den kritik som fru Andreassen uttalade, varpå hon avsattes från sin tjänst som revisor vid kommissionen?

Kan kommissionen säga mig när fru Schreyer följde budgetkontrollutskottets uppmaning (skrivelse från fru Theato till fru Schreyer av den 6 juni 2002) och uppmanade fru Andreassen att skriftligt redogöra för sin kritik, för att lägga fram den för parlamentet?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(14 november 2002)*

Det brev som parlamentsledamoten hänvisar till utgår från preliminära resultat från pågående revision. I enlighet med praxis i alla slags organisationer borde det inte ha spritts utanför kommissionen. Varken enligt budgetförordningen eller tillämplig internrevisionssed skall de preliminära resultaten av pågående internrevision delges andra än kommissionen. Detta för att skydda förhållandet mellan internrevisorn och den som granskas, vilket är viktigt för effektiv internrevision. Det skulle därför vara olämpligt om kommissionen spred uppgifter som den inte anser att andra skall sprida.

I enlighet med budgetförordningen erhåller parlamentet regelbundet rapporter från internrevisorn, med sammanfattningar av revisioners granskningsresultat, rekommendationer och uppföljning.

De interna anteckningar som parlamentsledamoten hänvisar till utgjorde underlag för utarbetandet av den årliga verksamhetsrapport och förklaring som generaldirektören för budget avger. Såväl dennes årliga verksamhetsrapport och förklaring som internrevisorns årsrapport har tillställts parlamentet och parlamentsledamoten bör ha noterat att dessa innehåller rikligt med uppgifter om de problem i kommissionens redovisningssystem som både revisionsrätten och kommissionen tidigare konstaterat och som därför håller på att reformeras.

Kommissionsledamoten med ansvar för budgetfrågor och en ledamot av revisionsrätten deltog nyligen i ett möte med parlamentets budgetkontrollutskott, där internrevisorn hävdade sin åsikt att alla parter har en klar samsyn på dessa problem. Detta bekräftades av de olika parternas uttalanden på mötet.

Kommissionsledamoten med ansvar för budgetfrågor skrev den 29 maj 2002 till Marta Andreasen och bad henne att lägga fram sin kritik skriftligt och att i synnerhet underbygga ett påstående. I ett e-brev av den 30 maj vägrade Marta Andreasen explicit att göra detta.

(2003/C 155 E/016)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2348/02**från Bastiaan Belder (EDD) till rådet***(24 juli 2002)*

Ämne: Laskar Jihads aktiviteter på Papua

Det cirkulerar allt fler rykten om tilltagande aktivitet från Laskar Jihads sida på Papua (Indonesien). Även om det bara är rykten, blir dessa allt mer ihärdiga. Med tanke på den allt viktigare roll som Laskar Jihad spelade på Moluckerna och Sulawesi, är det synnerligen angeläget att dessa rykten tas på allvar. Det måste göras en djupgående, oberoende undersökning av denna organisations aktiviteter på Papua. Om dessa rykten fortsätter att ignoreras, kan det alltför sent visa sig att de har en faktisk grund.

Kan Europeiska unionens ministerråd ge upplysningar om den Indonesiska regeringens roll när det gäller följande:

- Är Indonesien berett att göra en djupgående, oberoende undersökning av denna organisations aktiviteter på Papua?
- Är de indonesiska myndigheterna beredda att vidta nödvändiga åtgärder om det skulle visa sig att Laskar Jihad förbereder aktioner mot de kristna på Papua?
- Kommer rådet att uppmana Indonesien att inte spara någon ansträngning för att förhindra en upptrappning på Papua?

Svar*(3 mars 2003)*

1. Rådet har inte diskuterat de specifika ryktena om möjligheten att aktiviteten från Jihad Laskars sida på Papua tilltar. Rådet skulle emellertid vilja hänvisa den ärade parlamentsledamoten till svaret som gavs på fråga H-0968/01 från Lennart Sacredeus vid plenarsammanträdet i februari 2002 och som fortfarande gäller.
2. Under deras omfattande vistelse i Papua i slutet av mars 2002 tog EU:s beskickningschefer emellertid vid flera tillfällen upp frågan om våld mellan folkgrupper och tänkbara lösningar med de indonesiska myndigheterna och företrädare för de lokala samhällena. EU har därför upprepat sin uppmaning till den indonesiska regeringen att genomföra den politiska förändring som den särskilda autonomilagen innebär, att bättre respektera ursprungsbefolkningens rättigheter, att undersöka brotten mot de mänskliga rättigheterna och ställa gärningsmännen inför rätta.
3. Under mötet på utrikesministernivå mellan EU och Indonesien den 24 september i Köpenhamn diskuterade EU även situationen i flera av Indonesiens regioner, inklusive Aceh, Papua och Moluckerna.

*(2003/C 155 E/017)***SKRIFTLIG FRÅGA E-2382/02****från Geoffrey Van Orden (PPE-DE) till kommissionen***(2 augusti 2002)***Ämne:** Behandlingen av asylsökande i EU

1. Hur räknas antalet invandrare (flyktingar, asylsökande osv.) i de respektive medlemsstaterna i samband med att de ansöker om inresa (alltså: tar medlemsstaterna med alla familjemedlemmar i sina beräkningar eller bara familjernas överhuvud)?
2. Vilka förmåner från statens sida har dessa invandrare rätt till i de olika EU-medlemsstaterna?
3. När får invandrare rösta i de olika EU-medlemsstaterna?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar*(14 oktober 2002)*

Medlemsstaterna räknar på olika sätt när de bedömer hur många tredjelandsmedborgare som sökt inresa till deras territorium, och skiljer särskilt på om det rör sig om flyktingar, asylsökande, arbetskraftsinvandring eller personer som söker tillfälligt skydd.

För att framställa gemenskapsstatistik har man enats om definitioner för hur man beräknar antalet asylansökningar och hur många som lett till positiva svar, inklusive beviljande av flyktingstatus, av

humanitära skäl och alla andra typer av flyktingliknande skäl (till exempel sådant skydd som beviljas enligt artikel 3 i Europeiska konventionen om mänskliga rättigheter). Den uppsättning definitioner som används ger medlemsstaterna möjlighet att lämna uppgifter till Eurostat antingen avseende enskilda personer (en ansökan = en person) eller ärenden (en ansökan = en eller flera personer, till exempel en familj). Tyskland och Förenade kungarikets uppgifter avser ärenden, medan övriga medlemsstater föredrar att utgå från enskilda personer. Det finns inte heller något harmoniserat förfarande för hur man räknar återtagna eller nedlagda asylansökningar. Sökande kan dessutom räknas två gånger om de gjort upprepade ansökningar eller återförts till en annan medlemsstat enligt Dublinkonventionen.

Man har dock ännu inte enats om någon allmän definition på migration för framställningen av gemenskapsstatistik. Nationella statistikinstitut ombeds lämna uppgifter enligt FN:s rekommendationer från 1997 om Statistics of International Migration (reviderad version 1). I rekommendationerna definieras långtidsmigranter som sådana som lämnar sitt vanliga boplatsskänkländ under minst 12 månader, så att det land de reser till i praktiken blir deras mottagarland. Många medlemsstater kan dock inte följa rekommendationerna och lämnar istället uppgifter som bygger på nationella definitioner och källor. Vissa medlemsstater (till exempel Frankrike) grundar migrationsstatistiken på administrativ information, till exempel antalet ansökningar om uppehållstillstånd. Andra (till exempel Förenade kungariket) räknar inte migranterna utan gör uppskattningar utifrån undersökningar. De varierande definitionerna och uppgiftsskällorna gör det svårt att jämföra migrationsströmmarna i olika länder. Alla medlemsstater brukar föra statistik över enskilda och därför kan en migrerande arbetstagare och dennes anhöriga räknas var för sig. I vissa nationella statistiksystem delas migranterna in efter skäl eller kategori och man skiljer alltså på arbetskraftsinvandring, familjeåterförening o.dyl. men gemenskapsstatistiken är ännu inte så detaljerad.

Kommissionen undersöker för närvarande hur man kan förbättra utbytet av statistik och information om asyl- och immigrationspolitiken i EU och kommer att ta fram en handlingsplan. Planen skall omfatta en rad åtgärder, såsom nya statistiska arbetsmetoder och bredare uppgiftsinsamling som skall omfatta också skälen till migration och vilken typ av tillstånd som söks eller beviljats.

Vilka sociala rättigheter tredjelandmedborgare har rätt till och i vilken mån de beviljas rösträtt varierar beroende på medlemsstat och den berörda personens status (t.ex. lagligt bosatta personer — även flyktingar — asylsökande, person som beviljats tillfälligt skydd eller annat internationellt skydd). Enligt slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors har kommissionen föreslagit en gemensam rättslig ram om tredjelandmedborgares inresa för anställning, studier eller andra syften som inte uttryckligen täcks av gemenskapslagstiftningen, om mottagningen av asylsökande, om flyktingstatus och status för personer som behöver annat internationellt skydd samt om hantering av migrationsvägar med personer som söker tillfälligt skydd (se nedanstående förteckning över relevanta förslag). Lagstiftningen skall harmonisera de förmåner som varje kategori bör ha rätt till. Direktivet om tillfälligt skydd väntas träda i kraft år 2003, men övriga förslag behandlas fortfarande i rådet.

Kommissionen har även lagt förslag till harmonisering av nationell lagstiftning, inklusive tillgång till vissa sociala förmåner, för tredjelandmedborgare som är varaktigt bosatta eller som tagits emot på grund av familjeåterförening. Också dessa förslag diskuteras i rådet.

Det bör framhållas att kommissionen inte är behörig att lagstifta om tredjelandmedborgares rösträtt, eftersom varje medlemsstat själv har beslutanderätt. Kommissionens förslag innehåller därför inga bestämmelser i denna fråga (förteckningen översänds direkt till parlamentsledamoten och Europaparlamentets sekretariat).

(2003/C 155 E/018)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2419/02**från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet**

(14 augusti 2002)

Ämne: Att undvika inblandning av EU i Förenta staternas planer på krig mot Irak

1. Känner rådet till att det allt mer frekvent förekommer uppgifter i medierna om (förberedelser för) ett eventuellt amerikanskt anfall mot Irak?
2. Har rådet i förväg konsulterats av Förenta staternas regering om ett eventuellt anfall mot Irak, och om så är fallet, på vilket vis har det skett och vilka överenskommelser finns om denna fråga?
3. Kan rådet bekräfta att Frankrikes president Chirac och Tysklands förbundskansler Schröder efter sitt möte i den tyska staden Schwerin intog ståndpunkten att ett anfall mot Irak endast kan rättfärdigas om ett mandat för detta finns och har godkänts i FN:s säkerhetsråd, vilket den nederländska dagstidningen Trouw meddelade⁽¹⁾ denna vecka?
4. Stämmer den i ovanstående punkt nämnda ståndpunkten med rådets ståndpunkt i denna fråga, med andra ord: anser även rådet att ett anfall mot Irak endast kan rättfärdigas om ett mandat för detta finns och har godkänts i FN:s säkerhetsråd?
5. Om så är fallet, är rådet då berett att framföra en sådan gemensam EU-ståndpunkt till president Bush?
6. Delar rådet de europeiska medborgarnas tilltagande oro för att ett omfattande krig kan utbryta p.g.a. de ihållande påtryckningarna från militära kretsar i Förenta staterna? En oro som blir ännu större genom nyhetsrapportering om "ondskans axelmakter", genom uttalanden av t.ex. Daniel Ellsberg som betecknade Bush som den farligast president han upplevt⁽²⁾ och genom kritik inom den amerikanska kongressen.
7. Om rådet delar denna oro, vilka initiativ tänker rådet ta för att förekomma nya militära operationer mot Irak som, enligt min mening, sätter världsfreden ytterligare på spel genom risken för upptrappning?

⁽¹⁾ Trouw, 31 juli 2002, Anfall av Irak endast med FN-mandat.

⁽²⁾ Trouw, 30 juli 2002, Rädslan för Bush.

Svar

(3 mars 2003)

Det sker en snabb utveckling beträffande Irak. Rådets åsikt, som överensstämmer med världssamfundets i stort, är att Irak omedelbart och fullt ut måste uppfylla sina skyldigheter enligt resolutionerna i Förenta nationernas säkerhetsråd. EU:s ståndpunkt upprepades i ordförandeskapets uttalande den 12 september inför FN:s 57:e generalförsamling. Irak måste ovillkorligt och utan hinder släppa in FN:s vapeninspektörer, som sedan december 1998 inte har tillåtits att utföra sitt uppdrag i Irak. Europeiska unionen stöder fullt ut Förenta nationernas fortsatta insatser i detta syfte.

Som ett inslag i de regelbundna framträdandena inför Europaparlamentet informerade ordförandeskapet den 25 september om de senaste uppgifterna om denna fråga, där allt sker mycket snabbt.

Rådet hänvisar dessutom den ärade parlamentsledamoten till de slutsatser om Irak som rådet antog vid mötet den 19 november 2002.

(2003/C 155 E/019)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2432/02**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen**

(26 augusti 2002)

Ämne: Posttjänster

Efter ett beslut från generaldirektoratet för konkurrensfrågor i mars 2001, bötfälldes Deutsche Post för att ha missbrukat sin dominerande ställning på den tyska brevmarknaden. Hur tänker kommissionen följa upp att Deutsche Post håller de löften som gjordes i samband med detta beslut?

Vad finns det för garantier att Deutsche Post inte kommer att göra likadant igen och att andra aktörer inte kommer att drabbas av orättvis konkurrens?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(8 oktober 2002)

Parlamentsledamoten hänvisar till kommissionens beslut från mars 2001 om Deutsche Post AG:s missbruk av sin dominerande ställning på den tyska brevmarknaden.

Faktum är att kommissionen fattade två beslut enligt artikel 82 i EG-fördraget i mars och juli 2001. Beslutet från mars 2001 gällde Deutsche Posts agerande på den tyska paketmarknaden, medan beslutet från juli 2001 gällde utbärning av brev från utlandet i Tyskland.

I beslutet från 20 mars 2001 ⁽¹⁾ fann kommissionen att Deutsche Post hade missbrukat sin dominerande ställning på den tyska marknaden för utbärning av postorderpaket genom prisdumpning och lojalitetsrabatter. Under förfarandet åtog sig Deutsche Post (a) att bilda ett självständigt dotterbolag för företagspaket, (b) att se till att alla tjänster som det nya dotterbolaget köper av Deutsche Post säljs till marknadspris och (c) att erbjuda dotterbolaget och konkurrenter samma tjänster på likadana villkor. Enligt artikel 2 i beslutet skall Deutsche Post för kommissionen redovisa kostnads- och intäktsberäkningar, kvittningspriser och rabattöverenskommelser med de sex största kunderna på området postorderhandel. Åtagandena gäller i tre år. Det första räkenskapsåret för det nya dotterbolaget går ut den 31 december 2002. Kommissionen anser att dessa åtgärder är tillräckliga för att hålla kontroll över Deutsche Posts agerande.

I det andra beslutet om Deutsche Post från den 25 juli 2001 ⁽²⁾ fann kommissionen att Deutsche Post hade missbrukat sin dominerande ställning genom att hålla inne, ta ut för höga avgifter på och fördröja brev från Storbritannien. För att se till att Deutsche Post avhåller sig från dessa eller liknande åtgärder i framtiden begärde kommissionen att Deutsche Post skulle åta sig att införa ett system för hantering av inkommande utländska brev som gör det möjligt att upptäcka eventuella framtida överträdelser. Kommissionen håller tillsyn över utvecklingen på den tyska marknaden för leverans av internationella postförsändelser. Kommissionen vill få en överblick över hur läget ser ut och har därför hört av sig till ett antal postföretag och kunder som tidigare har haft liknande problem med att få post levererad till adressater i Tyskland.

Slutligen bör det framhållas att kommissionen i viss mån måste förlita sig på uppgifter från andra aktörer på marknaden för att få reda på om Deutsche Post återigen börja missbruka sin ställning. Hittills har kommissionen inte mottagit några uppgifter som tyder på Deutsche Post skulle ha brutit mot de skyldigheter som företaget ålades i de båda besluten. Naturligtvis kommer kommissionen omedelbart att vidta åtgärder om sådana uppgifter kommer fram.

⁽¹⁾ "Deutsche Post I", kommissionens beslut 2001/354/EG, EGT L 125, 5.5.2001.

⁽²⁾ "Deutsche Post II", kommissionens beslut 2001/892/EG, EGT L 331, 15.12.2001.

(2003/C 155 E/020)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2456/02**från Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) till kommissionen**

(26 augusti 2002)

Ämne: Anklagelse om oegentligheter i förvaltningen av Europeiska gemenskapernas medel

Marta Andreasen var direktör för direktoratet för genomförande av budgeten och räkenskapsförare vid Europeiska kommissionen vilket är en mycket hög tjänst. Enligt gällande lagstiftning bar hon det fulla ansvaret för Europeiska gemenskapernas medel. Om hon hävdar att oegentligheter förekommit är detta en ytterst allvarlig anklagelse.

Hur många av personalen vid generaldirektoratet för budget är utbildade och kvalificerade redovisnings-ekonomer?

Vem har den högsta tjänsten vid kommissionen på redovisningsområdet och vilken ställning har personen i fråga?

Vem är nu räkenskapsförare och vilka kvalifikationer har personen i fråga?

Svar från Michael Schreyer på kommissionens vägnar

(25 oktober 2002)

Personal på Generaldirektoratet för budget (BUDG) som handhar uppgifter med direkt anknytning till systemen och förfarandena för redovisning har relevant utbildning, arbetserfarenhet, och/eller internutbildning. Cheferna för de enheter som sysslar med redovisning har alla en bakgrund/utbildning och/eller erfarenhet inom redovisning eller ekonomi.

GD Budget har under de senaste åren anordnat internutbildning, främst riktad till personal som arbetar inom redovisningssektorn (t.ex. "Allmän redovisning, modul 1", "Kommissionens redovisningssystem"). Denna typ av utbildning anordnas regelbundet, flera gånger per år, och är öppen för all personal.

Vad gäller användandet av det officiella redovisningssystemet Sincom2 organiseras den specifika utbildningen som riktar sig till personal inom SAP R/3 av externa konsulter närhelst det finns en efterfrågan.

Den högsta tjänsten som räkenskapsförare vid kommissionen på det finansiella området innehas av Jules Muis (A1), generaldirektör för Tjänsten för internrevision.

Marc Oostens (A2) är kommissionens räkenskapsförare sedan den 1 september 2002. Andra tjänstemän som är äldre har redovisningsmeriter men arbetar inte som räkenskapsförare. Oostens akademiska meriter utgörs av en examen i industriell ekonomi från Solvays Handelshögskola vid Bryssels fria universitet. Detta gör honom kvalificerad för räkenskapsarbete. Hela hans karriär, både i det privata näringslivet och i kommissionen, har rört sig kring finansiell förvaltning, revision och redovisning, vilket förklarar varför just han blev vald till denna tjänst.

(2003/C 155 E/021)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2471/02**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(4 september 2002)

Ämne: Pensionsrättigheter

Kan kommissionen ange vilken EU-lagstiftning det är som täcker jurisdiktion, erkännande och genomförande av domslut i äktenskapsfrågor och huruvida denna lagstiftning även omfattar avgöranden i egendomsfrågor, särskilt intjänade pensionsrättigheter?

Om en domstol i en medlemsstat beslutar om delning av pensionsrättigheter som intjänats inom ett pensionssystem i någon annan medlemsstat, finns det då något rättsligt hinder för delningen?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar*(25 oktober 2002)*

Frågan regleras i rådets förordning (EG) nr 1347/2000 av den 29 maj 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar för makars gemensamma barn ⁽¹⁾ (den så kallade Bryssel-II förordningen). Förordningen innehåller bestämmelser om ömsesidigt erkännande vid skilsmässa, separation eller annullering av äktenskap samt om föräldraansvar för makars gemensamma barn inom äktenskapet. Bryssel II-förordningen trädde i kraft den 1 mars 2001 men är inte tillämplig på egendomsförhållanden efter en skilsmässa.

Den 3 maj 2002 lade kommissionen fram ett förslag ⁽²⁾ som sammanförde Bryssel II-förordningen med kommissionens förslag av den 6 september 2001 ⁽³⁾ om föräldraansvar och Frankrikes initiativ av den 3 juli 2002 om umgängesrätt. Det nya förslaget innehåller andra bestämmelser om föräldraansvar än Bryssel II-förordningen, men övertar bestämmelserna om äktenskapsfrågor oförändrade från Bryssel II-förordningen.

För närvarande innehåller gemenskapsrätten inga bestämmelser om fördelning av egendom som finns i en annan medlemsstat. Erkännande och verkställighet av en dom om delning av pensionsrättigheter som samlats i en fond i en annan medlemsstat styrs därför av tillämplig nationell rätt.

Kommissionen vill i sammanhanget uppmärksamma parlamentsledamoten på rådets åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar på privaträttens område ⁽⁴⁾. I område III i programmet anges att målet är att tillämpa ömsesidigt erkännande bland annat på makars förmögenhetsförhållanden och förmögenhetsrättsliga konsekvenser av separation mellan par som inte är gifta. Kommissionen inledde nyligen en studie av rättsläget i medlemsstaternas nationella lagstiftningar på området. När undersökningen avslutats kommer den att ligga till grund för kommissionens vidare arbete på området.

⁽¹⁾ EGT L 160, 30.6.2000.

⁽²⁾ EGT C 203 E, 27.8.2002.

⁽³⁾ EGT C 332 E, 27.11.2001.

⁽⁴⁾ EGT C 12, 15.1.2001.

(2003/C 155 E/022)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2492/02**från Jean-Maurice Dehousse (PSE) till kommissionen***(2 september 2002)*

Ämne: Fastighetsköp i Danmark

Tv-kanalen Arte presenterade lördagen den 29 juni ett program vid namn "Forum des Européens", vilket handlade om Danmark och det danska ordförandeskapet som just har inletts. Under programmets gång förklarades det att den danska lagstiftningen hindrar personer som inte är danska medborgare (eller åtminstone vissa av dem), inbegripet EU-medborgare, från att köpa fastigheter i landet.

Vad grundar sig denna lagstiftning på, om informationen är riktig? Anser kommissionen att ett sådant förbud är förenligt med gemenskapens grundprinciper (bland annat medborgarnas jämlikhet) och med principerna för den inre marknaden?

Dessutom betraktas väl förbud mot denna typ av rättigheter förbehållna vissa personer som en del av gemenskapsrätten vid förhandlingarna med unionens kandidatländer?

Vilka resultat har i så fall hittills uppnåtts i denna fråga inom förhandlingarna med de olika kandidatländerna?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar*(26 september 2002)*

Förvärv av fastigheter i en annan medlemsstat utgör en kapitalrörelse och omfattas därför av artikel 56 i EG-fördraget, enligt vilken alla hinder för kapitalrörelser är förbjudna. Denna bestämmelse omfattas dock också av de undantag som uttryckligen anges i EG-fördraget.

När det gäller Danmark finns det ett särskilt protokoll i EG-fördraget om förvärv av egendom i Danmark. Där fastställs att Danmark får fortsätta att tillämpa sin gällande lagstiftning om förvärv av fritidsbostäder utan hinder av bestämmelserna i EG-fördraget. För att få förvärva en fritidsbostad måste köparen enligt den befintliga lagstiftningen i fråga ha varit bosatt i Danmark under fem år, oavsett nationalitet.

Kapitalets fria rörlighet är visserligen en del av gemenskapslagstiftningen, men det gäller även för de särskilda bestämmelserna om fritidsbostäder i Danmark.

När det gäller de flesta kandidatländerna har förhandlingarna om kapitalrörelser tills vidare avslutats för alla länder som förhandlar om EU-medlemskap, förutom Rumänien. För fastighetstransaktioner föreskrivs för vissa länder övergångsperioder innan helt fri rörlighet måste vara införd när det gäller förvärv av fritidsbostäder eller jordbruks- och skogsmark. En sammanfattning av de övergångsbestämmelser och andra arrangemang som enskilda kandidatländer omfattas av återfinns på följande webbplats: <http://europa.eu.int/comm/enlargement/negotiations/chapters/chap4/index.htm>.

(2003/C 155 E/023)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2494/02**från Mogens Camre (UEN) till kommissionen***(9 september 2002)*

Ämne: Kommissionens utnyttjande av fundamentalistiska muslimer som rådgivare

I kommissionens svar E-1177/02⁽¹⁾ från Antonio Vitorino av den 18 juni 2002 på min fråga av den 15 april 2002 angående muslimska imams uppmaningar att tillgripa våld angavs att "Europeiska unionen bygger på vissa principer som är gemensamma för medlemsstaterna: frihet, demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna, däribland yttrandefriheten, inom de gränser som anges i lag. Kommissionen förkastar alla handlingar som kan innebära uppmaning till hat eller kränkning av de mänskliga rättigheterna".

I frågan av den 15 april 2002 nämndes att Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg i en dom av den 31 juli 2001 (mål 41340/98 och 41342/98) slog fast att det står helt klart att sharia (den islamiska lagen) strider mot värderingarna i konventionen om de mänskliga rättigheterna.

Enligt den ansedda danska tidningen Jyllands-Posten av den 14 augusti 2002, tar kommissionen hjälp av Tariq Ramadan som rådgivare i frågor om islam. Ramadan erkänner själv att han är fundamentalistisk muslim. Han skriver att muslimer skall anpassa sig till ett liberalt samhälle, men anser att de måste förbli fundamentalister som, i de så ofta missbrukade mänskliga rättigheternas namn, kräver rätt att få bygga upp parallella samhällen med tydliga gränser utåt och strikt ortodoxi och egen rättskipning inåt i de länder i Europa där de bosatt sig.

Trots att Europeiska unionen gjort många uttalanden om att EU står för frihet och demokrati och trots att den Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har förklarat att sharia strider mot de grundläggande mänskliga rättigheterna, använder sig kommissionen ändå av Tariq Ramadan som rådgivare i kulturella frågor, och detta även om han är motståndare till alla värderingar som EU påstår sig försvara.

Mot bakgrund av detta skulle jag vilja be om en förklaring till hur kommissionen kan försvara att den konsulterar en fundamentalistisk muslim i något så viktigt som kulturella frågor. Det torde väl inte vara omöjligt att hitta en kompetent muslimsk rådgivare som inte vill omstörta vårt samhälle och avskaffa demokratin?

⁽¹⁾ EGT C 28 E, 6.2.2003, s. 77.

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar*(25 oktober 2002)*

Kommissionen har inte tagit "hjälp av Tariq Ramadan som rådgivare i frågor om islam", som parlamentsledamoten hävdar.

Däremot inbjöd kommissionen honom att delta i en dialog om vetenskap och kulturer som vi anordnade den 7 och 8 maj 1997 i Santiago de Compostela på ämnet "En etisk grund för Europeiska unionen". Deltagarna vid konferensen uppskattade hans humanistiska och öppna inställning och hans vilja att integrera unga muslimer i de medlemsstater där de är födda. Det är därför som kommissionen inbjöd professor Ramadan att delta vid konferensen "Dialog mellan folk och kulturer" i Bryssel den 20–21 mars 2002.

Europeiska unionen bygger på vissa principer som är gemensamma för medlemsstaterna: frihet, demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna, däribland yttrandefriheten, inom de gränser som anges i lag.

Med detta som utgångspunkt väljer kommissionen, efter ingående analyser, vilka experter vi rådfrågar. Kommissionen kommer att fortsätta på den inslagna vägen, eftersom vi är övertygade om att man endast kan få en klar bild av EU:s och medlemsstaternas gemensamma intresse om man ger plats för olika förhållningssätt och åsikter.

(2003/C 155 E/024)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2509/02**från Christopher Beazley (PPE-DE) till kommissionen***(3 september 2002)*

Ämne: Tidningsdistributionen i medlemsstaterna

Är kommissionen medveten om att tidningsombud i Irland måste betala en tilläggsavgift (transporttillägg) till grossisten för att få brittiska tidningar levererade, men att någon sådan avgift inte behöver betalas för vissa irländska tidningar?

Är kommissionen medveten om att extraavgiften möjliggörs av systemet med ensamrätt på distribution av vissa tidningar, så att tidningsombuden inte har någon alternativ leverantör att vända sig till?

Anser kommissionen att detta står i överensstämmelse med principerna för den inre marknaden?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(24 oktober 2002)*

Kommissionen känner till hur distributionssystemen för tidningar fungerar i medlemsstaterna, inklusive systemet med transportavgifter, i synnerhet i Förenade kungariket⁽¹⁾. Vi har däremot inga specifika uppgifter om hur systemet fungerar i Irland.

Exklusiva distributionssystem av det slag som parlamentsledamoten talar om kan, om de grundar sig på avtal mellan utgivare, grossister och tidningsförsäljare, omfattas av gemenskapens konkurrensregler i artikel 81 i EG-fördraget och i synnerhet gruppundantagsförordningen (EG) nr 2790/1999⁽²⁾ jämförd med riktlinjerna om vertikala begränsningar⁽³⁾, snarare än bestämmelserna om fri marknad i EG-fördraget, som huvudsakligen gäller statliga ingrepp.

Den situation som beskrivs i frågan har inte anmälts till kommissionen och inte heller har vi mottagit något klagomål med avseende på gemenskapens konkurrensregler. Kommissionen saknar för närvarande uppgifter som tyder på att skillnaderna i grossistpriser mellan irländska och brittiska tidningar i Irland är en följd av ett agerande som är oförenligt med gruppundantagsförordningen eller riktlinjerna eller i övrigt

strider mot gemenskapens konkurrensregler. Det bör också noteras att särskilda transportavgifter för trycksaker som importeras från Förenade kungariket kan vara utformade för att täcka grossistens extra transport- och distributionskostnader.

Kommissionen, som noggrant följer prisutvecklingen för tidningar och tidskrifter inom EU utifrån gemenskapens konkurrensregler, kommer att kontakta de irländska och brittiska konkurrensmyndigheterna för en närmare utredning av frågan.

(¹) Se granskning från brittiska konkurrensmyndigheten Office of Fair Trading: <http://www.oft.gov.uk/news/press+releases/2002/pn+02-02.htm>.

(²) Kommissionens förordning (EG) nr 2790/1999 av den 22 december 1999 om tillämpningen av artikel 81.3 i fördraget på grupper av vertikala avtal och samordnade förfaranden, EGT L 336, 29.12.1999.

(³) Tillkännagivande från kommissionen – Riktlinjer om vertikala begränsningar, EGT C 291, 13.10.2000.

(2003/C 155 E/025)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2519/02

från Helena Torres Marques (PSE) till kommissionen

(4 september 2002)

Ämne: Offentliga utgifter undantas då budgetunderskottet beräknas

Under rubriken "Europeiska kommissionen tänker inte ändra stabilitetspaktens bestämmelser och noterar Italiens förslag" publicerade nyhetsbyrån Agence Europe idag följande information:

- Kommissionens ledamot Pedro Solbes lär vara mottaglig för den italienska regeringens argument att investeringar inte bör räknas in i budgeten om de finansiella fördelar de leder till är större än kostnaderna.
- Tyskland och Österrike följer redan denna praxis, och den italienska ministern har föreslagit att Italien skall göra detsamma.

Skulle kommissionen kunna informera om Tysklands och Österrikes praxis i denna fråga?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(11 oktober 2002)

Kommissionen känner till förslagen som syftar till att undanta investeringsposten vid beräkningen av budgetbalansen. Några medlemsstater har, av interna skäl, nationella regler för investeringars roll eller för kapitalutgifterna som avser denna balans. Detta gäller exempelvis Tyskland och Storbritannien men inte Österrike.

Emellertid är det viktigt att betona att de regler som kommissionen tillämpar i samband med budgetövervakning på gemenskapsnivå, är de som fastställs i EG-fördraget och stabilitetspakten. Enligt dessa regler skall kvoterna mellan statsskulden och budgetunderskottet och bruttonationalprodukten användas som ett kriterium för att utvärdera om medlemsstater uppfyller kraven på budgetdisciplin. I protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott, som är fogat till EG-fördraget, definieras underskott som den offentliga sektorns nettoupplåning enligt definitionen i det europeiska nationalräkenskapssystemet (ENS 95). Detta omfattar alla typer av offentliga utgifter, även offentliga investeringar. I detta avseende följer alla medlemsstater noggrant EG-fördragets regler.

(2003/C 155 E/026)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2522/02**från Jens-Peter Bonde (EDD) till kommissionen**

(11 september 2002)

Ämne: Polisens avlyssning av Jyllands-Posten

Är det förenligt med EU:s bestämmelser att polisen avlyssnar Jyllands-Posten och ämnar tvinga en journalist att avslöja sina källor?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(24 oktober 2002)

Kommissionen har inga uppgifter om det ärende parlamentsledamoten nämner.

Kommissionen vill framhålla att polisiär avlyssning i medlemsstaterna helt ingår i medlemsstaternas behörighet.

Europaparlamentets och rådets direktiv 97/66/EG av den 15 december 1997 om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom telekommunikationsområdet⁽¹⁾ innehåller bestämmelser om att medlemsstaterna skall skydda telehemligheten vid kommunikation via allmänt tillgängliga telenät och allmänt tillgängliga teletjänster. Enligt artikel 14 i direktivet får medlemsstaterna genom lagstiftning begränsa omfattningen av denna skyldighet när det är nödvändigt med hänsyn till statens säkerhet, försvaret och allmän säkerhet eller för att förebygga, undersöka, avslöja och åtala brott eller obehörig användning av ett telekommunikationssystem. Hållningen bekräftas även i artikel 15.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 24, 30.1.1998.

⁽²⁾ EGT L 201, 31.7.2002.

(2003/C 155 E/027)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2526/02**från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(11 september 2002)

Ämne: Hungerstrejk bland över 700 fångar i Tunisien

Den 26 augusti 2002 inledde över 700 samvetsfångar en hungerstrejk i fängelserna i Sfax, Mahdia, Kairouan (El-Houareb) och Bizerte (Bourj-Eroumi). Fångarna kräver att de tunisiska myndigheterna skall anta en lag om allmän amnesti och göra slut på de lidanden — medräknat tortyren och den förnedrande behandling — som politiska fångar och samvetsfångar utsätts för sedan mer än tolv år. Enligt uppgifter från Världsorganisationen mot tortyr (OMCT) är det samvetsfångar som får de längsta straffen och utsätts för de värsta fängelseförhållandena i Tunisien — samvetsfångar som dömdes under de stora processerna 1992 mot det islamiska Ennahdapartiet. Många av dem har mist livet antingen till följd av tortyr eller brist på vård, senast Abdewahab Bou Saa, som avled i mars 2002.

Är kommissionen informerad om denna hungerstrejk, som över 700 tunisiska fångar deltar i? Har kommissionen noga undersökt rättegångarna och domarna samt fängelseförhållandena för dessa interner? Vilka initiativ har kommissionen vidtagit eller ämnar den vidta för att få de tunisiska myndigheterna att anta en lag om allmän amnesti för de personer som dömdes under processerna i början av 1990-talet och mer generellt för alla dem som fängslats på grund av sina åsikter eller sin fredliga politiska verksamhet?

(2003/C 155 E/028)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2597/02**från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(18 september 2002)

Ämne: Situationen för den fängslade Zouhair Yahyaoui

Souhair Yahyaoui, kallad Ettounsi, som ansvarade för webbplatsen Tunézine, dömdes i juni till tre års fängelse efter en parodisk rättegång (ingen av hans advokater fick till exempel möjlighet att yttra sig varken i första instans eller inför appellationsdomstolen). Han sitter för närvarande fängslad i Borj el Amri-fängelset där han nyligen besöktes av sin familj. Att hans hälsotillstånd både fysiskt och psykiskt är utmärkt kan inte tillskrivas förhållandena i fängelset som är omänskliga. Fångarna har bara tillgång till vatten en timme på natten och det i små mängder. De flesta lider av smittsamma hudsjukdomar som inte kan skötas utan tillgång till rent vatten. Avfall och sopor hämtas inte på flera dagar och fångarna tvingas därför samla ihop skräpet i filter. Vattentoalett saknas trots att fler än åttio fångar delar samma cell där de "sover" två och två på 75 cm breda britsar. Dessa förhållanden leder till dålig lukt och till att kackerlackor, loppor, myggor och andra insekter sprids i otroliga mängder vilket gör att fångarna varken kan sova på natten eller dagen. Maten är ovärdig som människoföda och serveras på fat som aldrig diskas. Bara en liten del av den mat som familjerna tar med sig delas ut till fångarna mot slutet av dagen då den vanligtvis inte längre är ätbar och då resterna — dvs. merparten — har stulits. Dessa ohygieniska villkor beror inte på nonchalans eller brist på underhåll utan skapas helt medvetet för att förödmjuka fångarna.

Känner kommissionen till villkoren i Borj el Amri-fängelset där bland annat Zouhair Yahyaoui hålls fängslad? Är kommissionen rent allmänt medveten om fängelsevillkoren i de tunisiska fängelserna? Vilka initiativ har kommissionen tagit eller ämnar kommissionen ta för att de tunisiska myndigheterna snarast skall vidta nödvändiga åtgärder för att införa fängelsevillkor som respekterar mänsklig värdighet?

(2003/C 155 E/029)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2629/02**från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(18 september 2002)

Ämne: Häktning av journalisten Abdallah Zouari två månader efter hans frigivning

Enligt det tunisiska nationella frihetsrådet (Conseil national des libertés en Tunisie, CNLT) har den tunisiska journalisten Abdallah Zouari dömts, två månader efter att han frigivits, till ett nytt åtta månaders ovillkorligt fängelsestraff av den kantonala domstolen i Zarzis (södra Tunisien) för att ha brutit mot den administrativa övervakningsåtgärd han ställdes under vid sin frigivning. Zouari, som är 46 år gammal och som arbetade för tidningen "Al Fajr" (Morgonrodnad, språkrör för den förbjudna tunisiska islamiska rörelsen "Ennahdha"), dömdes i april 1991 av en militär domstol till elva års fängelse för medlemskap i en olaglig organisation i en rättegång som då inleddes mot den numera upplösta Ennahdha-rörelsens ledare, och han frigavs den 6 juni 2002 efter att ha avtjänat sitt straff. Han ställdes emellertid under administrativ övervakning för en femårsperiod. Enligt ett beslut av ministern för inrikesfrågor av den 15 juli fastställdes hans hemvist till orten Khariba-Hassi Jerbi i regionen Zarzis. Enligt CNLT är detta beslut orimligt eftersom Zouaris familj, som för övrigt besvärat sig över detta beslut, bor i Tunis. Innan den administrativa domstolen meddelat sitt beslut, anhölls Zouari den 19 augusti och ställdes inför den kantonala domstolen i Zarzis. Under rättegångsförhandlingarna förkastade domstolens ordförande, Abdallah Abassi, försvarsadvokaternas begäran om att skjuta upp rättegången för att de skulle kunna bekanta sig med fallet och förbereda sina försvarsanföranden.

Är kommissionen medveten om att Abdallah Zouari häktats på nytt och de under vilka förhållanden detta skett? Vad anser kommissionen mer allmänt om att en tunisisk medborgare ytterligare en gång vägras rättvis behandling? Vilka argument har kommissionen för att inte ha tagit initiativ för att upphäva associeringsavtalet mellan EU och Tunisien?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2526/02, E-2597/02 och E-2629/02
ingivet av Christopher Patten för kommissionen**

(8 oktober 2002)

Kommissionen känner till de allmänna problemen med interneringsvillkoren i Tunisien och de enskilda fall som tas upp i frågorna.

Kommissionen förfogar inte över några särskilda expertutlåtanden eller undersökningar rörande interneringsvillkoren. Inte ens Internationella rödakorskommittén har tillträde till de tunisiska fängelserna. Kommissionen beklagar bristen på opartisk information, som medför att det finns ännu större anledning att känna oro över den omfattande hungerstrejken i fängelserna.

Kommissionen är, som den angivit i sitt svar⁽¹⁾ på frågorna E-1845/02 och P-2065/02 från Marco Cappato respektive Olivier Dupuis, även oroad över fallet Zouhair Yahyaoui och särskilt över interneringsvillkoren för honom i Bordj El-Amri-fängelset, såsom dessa beskrivits av fångar och besökare.

Kommissionen påminner regelbundet de tunisiska myndigheterna om att det är nödvändigt att de behandlar yttrandefriheten som en oförtyglig rättighet och erkänner att det civila samhället ger ett reellt bidrag till det offentliga livet. Mot denna bakgrund undrar kommissionen över varför Abdallah Zouari på nytt gripits och huruvida den administrativa åtgärd som han blivit föremål för är berättigad.

För att avbryta tillämpningen av associeringsavtalet krävs ett enhälligt beslut av rådet och en sådan åtgärd skulle innebära att unionen går miste om den regelbundna politiska dialogen med Tunisien och att det för utvecklingen av det tunisiska samhället väsentliga samarbetet mellan Tunisien och unionen äventyras.

Kommissionen håller i syfte att få det tunisiska rättsväsendet att utvecklas i positiv riktning på med att utforma ett program för modernisering av rättsväsendet. Programmet kan komma att omfatta en del om reformering av fängvårdssektorn och syftar rent allmänt till att få igång en dynamisk utveckling för modernisering, omfattande samtliga aktörer i rättsväsendet.

⁽¹⁾ EGT C 52 E, 6.3.2003, s. 107.

(2003/C 155 E/030)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-2530/02
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet**

(11 september 2002)

Ämne: Human Rights Watch kritik av tortyr mot de personer som fängslades av USA efter den 11 september 2001

Enligt en rapport som Human Rights Watch publicerade den 15 augusti har den politik som USA:s regering fört under ledning av George Bush efter den 11 september 2001 inneburit godtyckliga fängslanden, kränkningar av grundläggande rättigheter, inspärrande av fångar i isoleringsceller under mycket lång tid utan några som helst formella anklagelser, och tortyr. Vad gör rådet för att få Bushs regering att stoppa detta kriminella agerande?

Svar

(20 februari 2003)

Som framgår av artiklarna 6 och 11 i EU-fördraget är främjandet och skyddandet av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt fasthållande vid frihetens, demokratins och rättsstatens principer väsentliga inslag i EU:s gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik.

Kampen mot terrorism är ett prioriterat område för Europeiska unionen. Terrorism är inte enbart ett hot mot staternas säkerhet utan också ett av de allvarligaste hoten mot utövandet av mänskliga rättigheter, rätten till liv och mänsklig värdighet. Samtidigt måste kampen mot terrorism föras med respekt för mänskliga rättigheter och rättsstatsprincipen, så som underströks vid Europeiska rådets möten i Laeken, Barcelona och Sevilla. Denna ståndpunkt har tillkännagivits för USA vid både officiella och informella kontakter under det senaste året.

EU upprätthåller en dialog på temat mänskliga rättigheter med USA. EU fortsätter att vid sådana möten ge besked om sin ståndpunkt när det gäller behovet att respektera mänskliga rättigheter i alla lägen, även i kampen mot terrorism. Det kan inte bli fråga om några undantag under några omständigheter från rätten till liv, tanke-, samvets- och religionsfrihet, frihet från tortyr eller grym och förnedrande behandling, oberoende av nationalitet, ras eller religion.

(2003/C 155 E/031)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2531/02

från Paulo Casaca (PSE) till rådet

(11 september 2002)

Ämne: Eftergifter åt terrorismen

Genom sitt beslut 2002/334/EG ⁽¹⁾ av den 2 maj har rådet beslutat att en rad organisationer ur den iranska oppositionen skall finnas med på listan över terroristorganisationer. Det gäller bland annat Mujahedin-e-Khalq.

Den amerikanska kongressens undersökningskommitté av förhandlingarna mellan den amerikanska regeringen och den iranska regimen, mera kända som Iran-Contrasaffären, lär redan ha funnit att en av de punkter som den iranska regimen lyckades få igenom i förhandlingarna var att denna motståndsorganisation skulle listas som olaglig.

Senare, det vill säga 1998, uppgav pressen att de brittiska myndigheterna hade gjort samma uppgörelse med den iranska regimen i utbyte mot att denna skulle upphöra med de terroraktioner som riktades mot den brittiske medborgaren Salman Rushdie. Den uppgörelsen förkastades för övrigt av en majoritet av de brittiska parlamentsledamöterna.

Med detta som bakgrund vill jag fråga rådet hur det kan bevisa att upptagandet av "Mujahedin-e-Khalq" på listan över terroristorganisationer inte var en eftergift från rådets sida till följd av den iranska regimen utpressningsterror?

Är det inte riktigt att den iranska regimen redan erkänts skyldig i domstolar till terroristbrott i olika medlemsstater, men att det inte finns de minsta misstankar om att "Mujahedin-e-Khalq" skulle ha utövat någon form av terrorism på europeiskt område?

Att kvinnor stenas till döds och att barn piskas för att deras uppträdande strider mot den religiösa politikens regler, är något ansvariga iranier gärna offentliggör i pressen och något man kan läsa i Amnesty Internationals rapporter. Anser inte rådet att de handlingarna är skamlig terrorism?

⁽¹⁾ EGT L 116, 3.5.2002, s. 33.

Svar

(4 mars 2003)

Rådets beslut av den 2 maj 2002 om att föra upp Mujahedin-e-Khalq på EU:s förteckning över personer och grupper som är inblandade i terrorism grundades på en detaljerad och ingående granskning av tillgängliga uppgifter som fullt ut iakttar kriterierna enligt artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931/GUSP av den 27 december 2001 och andra berörda åtaganden.

Rådet erinrar den ärade parlamentsledamoten om att gemensam ståndpunkt 2001/931/GUSP, som antogs för att genomföra FN:s säkerhetsråds resolution 1373(2001), i vilken omfattande strategier läggs fram för att bekämpa terrorism, gäller personer och grupper som deltar i terroristhandlingar oberoende av var dessa gärningar begås.

När det gäller de mänskliga rättigheterna, som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till, har rådet nyligen i ett uttalande om dödsstraff och särskilt grymma former av avrättning upprepat sitt avståndstagande till dödsstraffet i allmänhet och till stening i synnerhet.

När det gäller att motarbeta terrorism förväntar sig EU att Iran fullt ut genomför FN:s säkerhetsråds resolution 1373 och ratificerar och genomför alla relevanta FN-konventioner. De förhandlingar som inom kort skall inledas om ett handels- och samarbetsavtal med Iran kommer dessutom att åtföljas av samtidiga förhandlingar om bestämmelser om samarbete mot terrorism. Handels- och samarbetsavtalet och bestämmelserna om antiterrorism kommer att utgöra en odelbar helhet beträffande ikraftträdande, tillämpning och uppsägning.

(2003/C 155 E/032)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2538/02
från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet

(5 september 2002)

Ämne: EU:s medlemsstater skall enhälligt medverka vid Internationella brottmålsdomstolen genom att upphäva Rumäniens undantagsställning

Har rådet för avsikt att tillfälligt avbryta de nu pågående förhandlingarna med Rumänien som kandidat för medlemskap i Europeiska unionen och inte återuppta dem förrän landet sagt upp det avtal som det nyligen ingått med Förenta staterna om att amerikanska medborgare inte skall utlämnas till Internationella brottmålsdomstolen i Haag, för att därmed göra klart för hela världen och framför allt för kandidatländerna att det inte får råda något tvivel om att Europeiska unionen enhälligt vill att Internationella brottmålsdomstolen fullständigt och obehindrat skall få utföra sitt arbete, utan att några enskilda stater därvid skall ha några särskilda privilegier?

Svar

(3 mars 2003)

Rådet är medvetet om att Rumänien den 1 augusti 2002 undertecknade ett avtal med Förenta staterna i denna fråga, för vilket ratificeringsprocessen har inletts. Rådet betonar att Rumänien som suverän stat har rätt att underteckna ett sådant avtal men fäster uppmärksamheten på rådets gemensamma ståndpunkt om den internationella brottmålsdomstolen av den 11 juni 2001, ändrad den 20 juni 2002, som Rumänien har anslutit sig till. Rådet uppmanar också den ärade parlamentsledamoten att ta del av rådets slutsatser i denna fråga av den 30 september 2002. Rådet förväntar sig att Rumänien respekterar de åtaganden landet gjorde genom att underteckna stadgan för internationella brottmålsdomstolen och beaktar EU:s ståndpunkt beträffande ratificeringsfrågan.

(2003/C 155 E/033)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2541/02
från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(6 september 2002)

Ämne: Oegentligheter i samband den planerade förgasningsanläggningen i Ría de Ferrol (Spanien)

Trots olyckorna i Toulouse och Enschede har företaget Reganosa för avsikt att bygga en anläggning för lagring och återförgasning av kondenserad naturgas i ett område där det inom en radie på 2 000 meter bor

mer än 40 000 personer. På knappa 500 meters avstånd från det område där metantankfartygen skulle ta i land befinner sig militärförråd, flottbasen i Ferrol och örlogsfartyg. Projektet har fått grönt ljus av de lokala myndigheter som ansvarar för marktilldelning och markanvändning, men strider mot Sevesodirektivet och de spanska regelverket som fastställer att liknande anläggningar måste byggas på minst 2 000 meter från bosättningsområden. Känner kommissionen till detta projekt?

Är kommissionen medveten om att bygget av denna förgasningsanläggning inte ens har föregåtts av någon miljökonsekvensbeskrivning i enlighet med direktiven 85/337/EEG ⁽¹⁾ och 97/11/EG ⁽²⁾? Det existerar endast en resolution om miljöeffekter utarbetad av den galiciska autonoma förvaltningen (Xunta de Galicia) som samtidigt äger 10 procent i det företag som är byggherre.

Har kommissionen kontaktat den spanska regeringen för att erhålla mer detaljerade uppgifter i detta ärende? Vilka uppgifter har den spanska regeringen lagt fram?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

(2003/C 155 E/034)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2555/02

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(13 september 2002)

Ämne: Bristande säkerhet för den planerade förgasningsanläggningen vid Ría de Ferrol

En rad medborgarorganisationer lämnade den 5 november 2002 in en anmälan mot Spanien till kommissionen (Ref. — 2001/5221 SG (2001) a/13049) för Spaniens olika överträdelser av gemenskapsbestämmelser när det gäller handläggning och utfärdande av nödvändiga tillstånd för att bygga en förgasningsanläggning för flytande naturgas inne i Ría de Ferrol (La Coruña).

Den spanska regeringens tillstånd att uppföra denna anläggning offentliggjordes i Spaniens officiella tidning den 24 juli 2002. Ett villkor för tillståndet var att det kunde garanteras att säkerhetskraven sedan skulle uppfyllas. Kommunledningen i Ferrol överklagade nyligen detta tillstånd eftersom man anser att det skulle kunna innebära allvarlig fara för befolkningen om anläggningen uppförs på denna plats.

Planerna på denna anläggning har givit upphov till en förståelig oro i området eftersom den planerade verksamheten i sig är farlig, och med tanke på att det ansvariga företaget inte visat att Seveso-direktivets krav uppfylls, särskilt bestämmelserna om minimiavstånden till bebodda områden och säkerhetsbestämmelserna för de metanfartyg som kommer att manövrera och angöra vid anläggningen, och eftersom inte heller en miljökonsekvensbeskrivning i enlighet med direktiven 85/337/EEG ⁽¹⁾ och 97/11/EG ⁽²⁾ gjorts.

Känner kommissionen till att den anläggning som planeras av företaget Reganosa inte kan uppfylla europeiska och internationella säkerhetsregler för förgasningsanläggningar och hamnar i anslutning till dessa?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna P-2541/02 och E-2555/02
ingivet av Margot Wallström för kommissionen**

(15 oktober 2002)

Kommissionen känner till de uppgifter frågeställaren tar upp.

Kommissionen har i själva verket, till följd av frågorna E-1310/01 från Patricia McKenna, E-1359/01 från Laura Gonzalez Alvarez och E-1379/01 från frågeställaren ⁽¹⁾, beslutat inleda ett förfarande, registrerat som 2001/2141.

Under behandlingen av detta ärende har kommissionen vid två tillfällen vänt sig till de spanska myndigheterna för att kontrollera att rådets direktiv 85/337/CEE⁽²⁾ av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt och rådets direktiv 96/82/EG⁽³⁾ av den 9 december 1996 om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår (Seveso), tillämpas korrekt i detta fall.

De spanska myndigheternas senaste svar analyseras för närvarande av kommissionen.

Ärendet kommer att diskuteras med de spanska myndigheterna i oktober, vid det bilaterala möte som skall hållas för att gå igenom situationen beträffande vissa klagomål och överträdelse på miljöområdet.

Kommissionen, som väktare av fördragen, kommer att göra allt som krävs för att se till att gemenskapslagstiftningen följs i fallet i fråga.

⁽¹⁾ EGT C 350 E, 11.12.2001.

⁽²⁾ EGT L 175, 5.7.1985, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997, EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 10, 14.1.1997.

(2003/C 155 E/035)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2563/02
från Anna Karamanou (PSE) till rådet

(16 september 2002)

Ämne: Kvinnor i svart — sju år efter folkmordet i Srebrenica

Enligt organisationen Kvinnor i svart hindrades organisationens representanter av den serbisk-bosniska regeringen från att ta sig till Srebrenica för att delta i en ceremoni den 11 september 2002, på dagen sju år efter folkmordet i Srebrenica, som anordnades för att hedra minnet av offren för folkslakten. Trots det faktum att stabiliseringsstyrkan Sfor hade gett tillstånd och lovat att eskortera bussarna höll den inte sitt ord, vilket ledde till att kvinnliga fredsaktivister från 16 organisationer i Serbien och Montenegro inte kunde närvara vid ceremonin.

Vilka åtgärder ämnar rådet vidta för att förpliktiga regeringarna i det nya Jugoslavien och republiken Srpska samt Sforstyrkan att respektera kvinnors rättigheter att närvara vid liknande evenemang i framtiden och inte hindra människors rörlighet av politiska orsaker? Och vidare — vilka åtgärder ämnar rådet vidta för att sätta stopp för de serbisk-bosniska dragen av chauvinism som underminerar den fredliga samlevnaden i Bosnien-Hercegovina?

Svar

(3 mars 2003)

UNMIBH och den höge representantens kansli bekräftar att polisen i Republika Srpska (RS) hindrade företrädare för den serbiska ideella organisationen "Kvinnor i svart" från att resa till Srebrenica/Potocari för att närvara vid en ceremoni för att högtidlighålla den 7:e årsdagen av massakern i Srebrenica den 11 september 2002. Polisen i Republika Srpska hindrade också ett TV-team från Federation TV från att resa in i RS, och som hade rest till Srebrenica/Potocari för att förbereda en direktsändning från minnesgudstjänsten.

UNMIBH bekräftade senare att "Kvinnor i svart" hade missat den tidsfrist som gällde för att erhålla ackreditering och därför hade hindrats från att resa till Srebrenica/Potocari. TV-teamet från FTV saknade också giltig ackreditering. UNMIBH och SFOR bedömer att inrikesministeriet i RS och de 1 500 poliserna som deltog i säkerhetsoperationen agerade korrekt.

Dessa händelser rapporterades vara de enda två undantagen. För övrigt kunde alla deltagande organisationer och övriga 150 representanter för media, vilka i vederbörlig ordning hade registrerat sig eller blivit ackrediterade, ta del av eller rapportera om händelserna i Srebrenica/Potocari utan några restriktioner.

Mot denna bakgrund anser rådet att inga vidare åtgärder behövs denna gång, eftersom rörligheten för "Kvinnor i svart" har återgått till det normala. Rådet förenar sig med det internationella samfundet i Bosnien och Herzegovina och beklagar det som "Kvinnor i svart" råkade ut för den 11 juli 2002. Deras budskap om solidaritet mellan olika etniska grupper och kvinnor emellan skulle ha gett minnesgudstjänsten ytterligare en viktig dimension.

Rådet hänskjuter till kommissionen den del av frågan som faller inom denna institutions behörighetsområde.

(2003/C 155 E/036)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2565/02

från Anna Karamanou (PSE) till rådet

(16 september 2002)

Ämne: De afghanska flyktingarnas återvändande till sina hem

Situationen i Afghanistan är otrygg. Våld härskar fortfarande i landet och sammandrabbningar, brottslighet, rån och kränkande av kvinnors rättigheter förekommer fortsättningsvis. Till den otrygga situationen bidrar också förekomsten av minor och de amerikanska styrkornas bombningsräder, liksom det faktum att möjligheter att ta emot de återvändande saknas. Allt detta gör återvändandet mycket riskfyllt för de afghanska flyktingarna som vistas både i de inre delarna av Afghanistan och i andra länder.

Amnesty International har i en rapport som heter "Continuing need for Protection and Standards for Return of Afghan Refugees" uttryckt farhågor över den politik för massåtervändande som UNHCR driver i samarbete med de stater som tagit emot afghanska flyktingar. I rapporten betonas nödvändigheten av att följa internationella normer, eftersom de är livsviktiga för att säkra ett permanent, tryggt och värdigt återvändande för de afghanska flyktingarna. Organisationen varnar för att situationen, om dessa normer inte följs, kan leda till nya evakueringar och flyttningsrörelser.

Tänker rådet ingripa för att se till att inga obligatoriska eller tvingande åtgärder vidtas för att få de afghanska flyktingarna att återvända till Afghanistan, där de kan utsättas för allvarliga kränkningar av sina mänskliga rättigheter, och för att säkra respekt för internationella flyktingnormer?

Svar

(20 februari 2003)

1. Till följd av Talibanregimens fall och inrättandet av nya politiska institutioner i Afghanistan har frågan om antagande av program för återsändande av afghanska medborgare som befinner sig i Europeiska unionens medlemsstater behandlats såväl av de berörda medlemsstaterna som på unionsnivå. Vissa medlemsstater har redan infört sådana program.

2. I fråga om unionens insatser på området bör det hänvisas till att Europeiska rådet i Sevilla uppmanade rådet att före årsskiftet anta ett program för återsändande grundat på kommissionens grönbok, vilket skall syfta till "att på bästa möjliga sätt påskynda återvändande till Afghanistan" (slutsats nr 30).

I syfte att genomföra slutsatserna från Sevilla lade det danska ordförandeskapet fram ett utkast till ett särskilt program för återvändande till Afghanistan, vilket för närvarande behandlas av rådet behöriga organ och som för en första diskussion lagts fram för rådet den 15 oktober 2002. Rådet antog denna plan vid sitt möte den 28 november 2002.

Rådet konstaterar att denna plan för återvändande till Afghanistan hänger samman med inrättandet av ett allmänt EU-program som också är på väg. När det antog planen ansåg rådet att återvändandet till Afghanistan från EU nu borde inledas och att de afghaner som väljer att inte utnyttja möjligheten till frivillig repatriering fortfarande bör omfattas av den status som de innehar i enlighet med nationell

lagstiftning på området, med fullt iakttagande av 1951 års konvention och dess protokoll från 1967 om flyktingars rättsliga ställning. Rådet erkände också den viktiga roll som kan spelas av enskilda medlemsstater såväl som av gemenskapen i dess helhet. I planen utvisas därför var samordning på EU-nivå kommer att bli mest verkningsfull och var komplementaritet mellan medlemsstaters och gemenskapens åtgärder kan uppnås. Ansvaret för att sätta planen i verket åvilar huvudsakligen medlemsstaterna, medan kommissionens roll är mer samordnande.

(2003/C 155 E/037)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2586/02
från Bruno Gollnisch (NI) till rådet

(10 september 2002)

Ämne: Identitetskontroll av flygpassagerare

På det franska inrikesflyget utförs omfattande identitetskontroller av flygpassagerarna. En passagerare som flyger från Paris till Lyon kontrolleras vid incheckningen, vid ombordstigningen och vid ankomsten. Däremot sker ingen identitetskontroll, vare sig vid avresa eller ankomst, av passagerare som reser från exempelvis Bryssel, Berlin eller Madrid.

Är det flygbolagen som kräver dessa kontroller av prissättningsskäl, eller är det de franska myndigheterna som kräver kontrollerna av säkerhetsskäl? Anser rådet, oavsett varför kontrollerna utförs, att detta är förenligt med EG:s regelverk?

Om det är så att undantag från Schengenbestämmelserna är motiverade av säkerhetsskäl: hur förklarar rådet att dessa säkerhetsregler paradoxalt nog är strängare på inrikeslinjerna än på utrikeslinjerna?

Svar

(4 mars 2003)

Rådet uttalar sig inte om hur medlemsstaternas interna organisation av kontrollen av resenärer överensstämmer med gemenskapslagstiftningen.

Den ärade parlamentsledamoten bör ställa sin fråga till kommissionen, som är fördragens väktare.

(2003/C 155 E/038)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2587/02
från Ingo Schmitt (PPE-DE) till rådet

(11 september 2002)

Ämne: Radiofrekvensvapen

Känner rådet till att det fortfarande finns ett stort antal radiofrekvensvapen (från kalla krigets dagar), ofta i privatpersoners ägo?

Avser rådet att därför införa kontroller?

Har rådet vidtagit åtgärder till följd av Europaparlamentets resolution A4-0005/1999 och i så fall hur?

Svar

(4 mars 2003)

Den fråga som den ärade parlamentsledamoten tar upp beträffande radiofrekvensvapen har aldrig lagts fram för rådet för behandling.

(2003/C 155 E/039)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2590/02**från Mario Borghezio (NI) till rådet**

(16 september 2002)

Ämne: Brist på kompletta serier med de 96 euromynten i ocirkulerat skick

Drygt åtta månader efter att euron officiellt har införts är kompletta ocirkulerade serier med de 96 euromynt som de tolv staterna i euroområdet präglat fortfarande inte tillgängliga för samlare.

Inte ens vid Europaparlamentets säten i Strasbourg eller Bryssel är mynten tillgängliga eller ens synliga annat än på affischer.

Frimärksförsäljningen i Europaparlamentets byggnader i Strasbourg, dit besökare och samlare från Europa och hela världen vänder sig i onödan, har inte heller mottagit en enda komplett serie med euromynt, trots att förfrågan gjorts i god tid.

Anser rådet inte att Europeiska centralbanken bör uppmanas att vidta åtgärder för att ett lämpligt antal kompletta serier med samtliga euromynt i ocirkulerat skick skall göras tillgängliga för samlare?

Svar

(4 mars 2003)

De medlemsstater som i enlighet med bestämmelserna i fördraget har antagit euron som enda valuta får själva utfärda närmare föreskrifter om utgivningen av euromynt som skall sättas i omlopp, med hänsyn tagen till de åtgärder som rådet antagit för harmonisering av myntens valörer och tekniska specifikationer.

Beträffande den fråga som den ärade parlamentsledamoten tar upp är det inte rådets sak att ingripa.

(2003/C 155 E/040)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2592/02**från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till rådet**

(18 september 2002)

Ämne: Vallängder och olagligt beviljande av grekiskt medborgarskap

Genom en ändring av vallängdssystemet kommer kommunalvalen och länsstyrelsevalen i Grekland att förrättas genom ett system med valkort i stället för med valböcker. Uppgifter i grekisk press och klagomål som framförts av den politiska oppositionen har dock fäst uppmärksamhet vid det faktum att ett stort antal personer som inte har rätt till grekiskt medborgarskap ändå har uppförts på vallängderna. Enligt inrikesministeriet har dessa personer strukits ur vallängderna men ingenstans framgår vare sig exakt hur många personer det rör sig om eller några andra upplysningar beträffande beviljandet av medborgarskap.

Med hänvisning till ovanstående önskar jag fråga rådet om följande:

1. Har rådet av den grekiska staten erhållit fullständig information om de illegala beviljanden av medborgarskap som konstaterats, om exakt hur många personer det rör sig om och andra detaljerade upplysningar beträffande ogiltigförklarandet av dessa beviljanden?
2. Jag förutsätter att dessa ogiltigförklarade medborgarskap har meddelats rådet och undrar vilka åtgärder rådet kommer att vidta för att spåra dessa olagligt naturaliserade personer, som kanske vistas i någon annan av EU:s medlemsstater?
3. Om den grekiska regeringen ännu inte har offentliggjort dessa uppgifter för rådet, så undrar jag om rådet har för avsikt att begära tillgång till dem, för att kunna kontrollera om dessa illegalt naturaliserade personer rör sig på EU:s territorium med illegala pass.

Svar

(4 mars 2003)

Rådet är inte behörigt i de frågor som den ärade parlamentsledamoten tar upp i sin fråga.

(2003/C 155 E/041)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2593/02

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(18 september 2002)

Ämne: Vallängder och olagligt beviljande av grekiskt medborgarskap

Genom en ändring av vallängdssystemet kommer kommunalvalen och länsstyrelsevalen i Grekland att förrättas genom ett system med valkort i stället för med valböcker. Uppgifter i grekisk press och klagomål som framförts av den politiska oppositionen har dock fäst uppmärksamhet vid det faktum att ett stort antal personer som inte har rätt till grekiskt medborgarskap ändå har uppförts på vallängderna. Enligt inrikesministeriet har dessa personer strukits ur vallängderna men ingenstans framgår vare sig exakt hur många personer det rör sig om eller några andra upplysningar beträffande beviljandet av medborgarskap.

Med hänvisning till ovanstående önskar jag fråga kommissionen om följande:

1. Har kommissionen av den grekiska staten erhållit fullständig information om de illegala beviljanden av medborgarskap som konstaterats, om exakt hur många personer det rör sig om och andra detaljerade upplysningar beträffande ogiltigförklarandet av dessa beviljanden?
2. Jag förutsätter att dessa ogiltigförklarade medborgarskap har meddelats kommissionen och undrar vilka åtgärder kommissionen kommer att vidta för att spåra dessa olagligt naturaliserade personer, som kanske vistas i någon annan av EU:s medlemsstater?
3. Om den grekiska regeringen ännu inte har offentliggjort dessa uppgifter för kommissionen, så undrar jag om kommissionen har för avsikt att begära tillgång till dem, för att kunna kontrollera om dessa illegalt naturaliserade personer rör sig på EU:s territorium med illegala pass.

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(24 oktober 2002)

Med hänvisning till förändringarna av det grekiska röstlängdssystemet tar parlamentsledamoten upp några frågor om grekiskt medborgarskap genom naturalisering. Frågan har diskuterats av parlamentsledamoten i den skriftliga frågan P-24/02⁽¹⁾ och i de muntliga frågorna H-87/02 vid parlamentets frågestund 2001⁽²⁾ och H-0706/01 vid parlamentets frågestund i oktober 2001⁽³⁾. Kommissionen bekräftar de svar som framförts tidigare.

Kommissionen erinrar om att medborgarskapsfrågor helt avgörs av medlemsstaterna själva, vilket stadfästs i förklaringen om medborgarskap i en medlemsstat i bilaga till Maastrichtfördraget ⁽⁴⁾. Det är alltså varje medlemsstat som, med hänsyn till gemenskapsrätten, fastställer villkoren för hur medborgarskap kan erhållas eller förloras. ⁽⁵⁾ Därför är det Grekland som fastställer villkoren för hur grekiskt medborgarskap kan erhållas och förloras och grekiska myndigheter som kontrollerar att villkoren tillämpas på ett riktigt sätt. Detta rör även frågan om naturalisering som parlamentsledamoten tar upp.

Eftersom det är medlemsstaterna som ansvarar för att den nationella lagstiftningen om förvärv och förlust av medborgarskap tillämpas riktigt får kommissionen inga rapporter om dessa frågor. Därför har kommissionen varken begärt eller erhållit närmare upplysningar från de grekiska myndigheterna om naturalisering. Kommissionen hänvisar till tidigare svar när det gäller nationella myndigheters uppgifter om migration och asylsökande som lämnas till Eurostat vid den årliga insamlingen av statistik.

⁽¹⁾ EGT C 106 E, 4.7.2002.

⁽²⁾ Skriftligt svar av den 13 februari 2001.

⁽³⁾ Skriftligt svar av den 2 oktober 2001.

⁽⁴⁾ Förklaring nr 2 om medborgarskap i en medlemsstat, EGT C 191, 29.7.1992.

⁽⁵⁾ Se EG-domstolens dom av den 7 juli 1992 i mål C-369/90, Micheletti, Rec. 1992, s. I-4239.

(2003/C 155 E/042)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2659/02

från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen

(20 september 2002)

Ämne: Samarbete med icke samarbetsvilliga länder och territorier

Den 21 juni 2002 publicerade FATF, arbetsgruppen för finansiella åtgärder, en uppdaterad förteckning över icke samarbetsvilliga länder och territorier. Förteckningen omfattar Cooköarna, Dominica, Egypten, Filippinerna, Grenada, Guatemala, Indonesien, Marshallöarna, Myanmar, Nauru, Nigeria, Niue, Ryssland, Saint Vincent och Grenadinerna och Ukraina.

Skulle kommissionen kunna ange:

1. hurdana förbindelser EU har med länderna?
2. vad den i förbindelserna med länderna gör för att bekämpa penningtvätt?
3. om det i anslutningsförhandlingarna med Ukraina ingår speciella åtgärder?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(5 november 2002)

1. och 2. Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till svaret på Maurizio Turcos skriftliga fråga E-3497/01 ⁽¹⁾.

3. Det är viktigt att komma ihåg att det inte pågår några anslutningsförhandlingar med Ukraina i samband med utvidgningen. Förbindelserna med Ukraina sker inom ramarna för partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater och Ukraina ⁽²⁾. Inom dessa ramar prioriteras de rättsliga och inrikes frågorna av både Ukraina och EU. EU:s handlingsplan för rättsliga och inrikes frågor som avser Ukraina omfattar därför frågan om penningtvätt. Ukrainas kamp mot penningtvätt kommer att stödjas av unionen, så att Ukraina kan uppfylla normerna i Europarådets konvention om penningtvätt från 1990, rekommendationerna från arbetsgruppen för finansiella åtgärder

mot penningtvätt och de normer som fastställts av Egmont-gruppen. Arbetet med att stärka Ukrainas åtgärder mot penningtvätt är även en prioriterad fråga inom Tacis-programmet.

⁽¹⁾ EGT C 277 E, 14.11.2002, s. 6.

⁽²⁾ EGT L 49, 19.2.1998.

(2003/C 155 E/043)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2660/02

från Robert Evans (PSE) till rådet

(23 september 2002)

Ämne: Maajid Nawaz, Ian Malcolm Nisbett och Reza Pankhurst som hålls i fångenskap i Egypten

Maajid Nawaz, Ian Malcolm Nisbett och Reza Pankhurst är tre unga brittiska muslimer som har suttit häktade i Egypten i fem månader. Det har framförts farhågor om hur de behandlas, bland annat anklagelser om tortyr och brott mot Genèvekonventionen. Den brittiska regeringen har lämnat ett formellt klagomål till Egyptens regering om deras behandling.

Vad gör rådet för att stödja den brittiska regeringen i denna fråga och få ett slut på kränkningarna av männens mänskliga rättigheter?

Svar

(20 februari 2003)

Den brittiska regeringen har inte begärt rådets bistånd i detta ärende. Om en sådan begäran görs, kommer ärendet att behandlas med beaktande av den samarbetsanda, på både det konsulära och andra områden, som råder mellan medlemsstaterna till förmån EU:s medborgare.

Rent allmänt följer rådet nära situationen avseende de mänskliga rättigheterna i Egypten. Ett associeringsavtal där respekten för de mänskliga rättigheterna utgör en väsentlig beståndsdel, som inspirerar Egyptens och EU:s utrikespolitik och interna politik, undertecknades den 25 juni 2001 i Luxemburg. Det kommer också att inrättas en regelbunden politisk dialog, som kommer att göra det möjligt att ytterligare öka samarbetet mellan EU och de egyptiska myndigheterna, bland annat på området för de mänskliga rättigheterna. Innan det kan träda i kraft, måste emellertid detta avtal ratificeras av samtliga EU:s medlemsstater. Detta har ännu inte gjorts.

(2003/C 155 E/044)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2664/02

från Robert Goebbels (PSE) till kommissionen

(23 september 2002)

Ämne: En "neutral" konkurrenspolitik i fråga om sändningsrättigheter för idrottsevenemang

Då kommissionens ledamot Mario Monti den 31 juli 2002 besvarade min fråga E-1912/02 ⁽¹⁾, sade han att kommissionen strävar efter att undvika att sändningsrättigheterna för idrottsevenemang "säljs på ett sätt som kan skada konkurrensen på mediemarknaden och därmed i slutändan tittarna". Det är den praxis kommissionen tillämpar, och alltså "förmånsbehandlar inte kommissionen betal-tv framför gratis tv". Men detta är en filosofi som uppenbarligen gynnar betalkanalerna, eftersom de har mer pengar och kan köpa sändningsrätten. Fotbollsmatcher är det bästa exemplet på det.

Men nu är det så att de flesta fotbollsklubbar som får in pengar då en UEFA- eller FIFA-match sänds i teve, tränar och spelar på ett stadion som betalas av ett land eller en stad. Landet eller staden ger dessutom ofta klubbarna stora bidrag. Borde inte gemenskapens bestämmelser i fråga om statliga stöd tillämpas även på dessa klubbars ekonomiska verksamhet? Och om man inte resonerar så, utan i stället utgår från principen att idrott på hög nivå är en samhällsangelägenhet som motiverar offentligt stöd (åtminstone för att betala det säkerhetspådrag som krävs vid sådana evenemang), borde man då inte ålägga idrottsförbunden en public service-skyldighet i fråga om tv-sändningarna? Eller är det verkligen godtagbart att endast de tv-tittare som kan betala de summor som de privata betalkanalerna kräver skall kunna följa sändningarna av idrottsvenemang som organiserats med hjälp av generösa bidrag från offentliga myndigheter?

(¹) EGT C 92 E, 17.4.2003, s. 115.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(12 november 2002)

Frågeställaren undrar om gemenskapens konkurrenslagstiftning bör omfatta affärsverksamhet som bedrivs av fotbollsklubbar som spelar i turneringar som organiseras av UEFA eller FIFA. Alla företag som bedriver ekonomisk verksamhet omfattas faktiskt av konkurrenslagstiftningen rent generellt, och mer specifikt av reglerna om statligt stöd. Fotbollsklubbar som bedriver sådan verksamhet omfattas därför av statsstöds-reglerna.

Lokala myndigheters finansiering av en stadion utgör dock inte nödvändigtvis statligt stöd. Under vissa omständigheter kan byggandet av en anläggning för offentliga begivenheter för olika typer av aktiviteter betraktas som finansiering av allmän infrastruktur och i så fall inte omfattas av bestämmelserna i artikel 87.1 i EG-fördraget.

Kommissionen konstaterar i fråga om att ålägga ett företag en skyldighet att tillhandahålla tjänster av allmänt intresse att det inte är gemenskapen utan medlemsstaten själv som både ålägger skyldigheten och fastställer hur omfattande den skall vara. Om en medlemsstat därför anser att fotbollsmatcher skall nå en så bred publik som möjligt och inte bara visas på betal-tv, kan den anförtro programföretag detta uppdrag och vid behov kompensera dem för kostnaderna för att utföra detta uppdrag.

Dessutom föreskrivs det i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997 om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television (¹) att medlemsstaterna får vidta åtgärder för att garantera att programföretag inte sänder evenemang som är av särskilt stort allmänt intresse på ett sådant sätt att en stor del av allmänheten fräntas möjligheten att kunna följa sådana evenemang via de vanliga tv-kanalerna. Flera medlemsstater har utarbetat sådana listor, som alla innehåller en del fotbollsmatcher (en sammanfattning av åtgärderna har offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning (²)).

(¹) EGT L 202, 30.7.1997.

(²) EGT C 189, 9.8.2002.

(2003/C 155 E/045)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2668/02

från Proinsias De Rossa (PSE) till rådet

(16 september 2002)

Ämne: Utvisning av Christina Onasanwo från Irland till Nigeria

Rådet har redan fastslagit att "Kvinnlig könsstympning är en våldshandling mot kvinnor och barn som rådet på strängaste sätt fördömer som ett angrepp på de grundläggande rättigheterna". Därtill har samtliga medlemsstater förpliktat sig att följa förklaringarna och handlingsprogrammen från Wien och Peking, handlingsprogrammet från den internationella konferensen om befolkning och utveckling, handlingsplanen

som syftar till avskaffande av traditionella seder som skadar kvinnors och barns hälsa samt FN-resolution nr 54/133. Tänker rådet, mot denna bakgrund, försöka förmå den irländska regeringen att häva sitt beslut att utvisa Christina Onasanwo och Bolu Onasanwo till Nigeria, där de riskerar att utsättas för kvinnlig könsstympning i enlighet med beslut av en tribun av stamäldste?

Svar

(4 mars 2003)

Rådet saknar kännedom om det fall som åberopas i frågan.

(2003/C 155 E/046)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2675/02 från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(24 september 2002)

Ämne: Fiskodling farligt för miljön och för konsumenterna

I en undersökning som genomförts av konsumentorganisationer i Portugal, Spanien, Belgien och Italien, publicerad i nr 228 i tidskriften Protest, bekräftas de uppgifter som redan sedan en tid cirkulerar på nätet, och som säger att den lax som konsumeras på den europeiska marknaden är hälsofarlig. Det är framför allt den höga PCB-halten man varnar för. Fiskodlingsindustrin utgör idag det främsta hotet mot en hållbar utveckling för fisket, eftersom den använder icke odlad fisk för att framställa fiskmjöl, och eftersom den förorenar haven och utgör ett hot mot vanlig, det vill säga ej odlad, fisk.

I undersökningen pekade man även på fiskodlingens risker för konsumenternas hälsa.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. När tänker kommissionen försöka få till stånd lagstiftning som syftar till att kontrollera PCB-halten i livsmedel?
2. Anser inte kommissionen att den borde omarbeta sitt initiativ för reform av den gemensamma fiskeripolitiken, så att initiativet tar hänsyn till de uppgifter som finns om att odlade köttätande fiskar utgör en fara för en hållbar utveckling?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(21 november 2002)

Foder och livsmedel som kontamineras av dioxiner, furaner och polyklorerade bifenylter (PCB) utgör en risk för folkhälsan. Därför måste åtgärder vidtas för att minska deras kontaminationshalt. Kommissionen har utvecklat en övergripande strategi för att minska förekomsten av dessa förorenande ämnen i miljön, foder och livsmedel, som angavs i ett meddelande från kommissionen till rådet, Europaparlamentet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om en EU-strategi för dioxiner, furaner och polyklorerade bifenylter (PCB) ⁽¹⁾.

För dioxiner och furaner i fisk har högsta tillåtna halter redan fastställts i rådets förordning (EG) nr 2375/2001 av den 29 november 2001 om ändring av kommissionens förordning (EG) nr 466/2001 om fastställande av högsta tillåtna halt för vissa främmande ämnen i livsmedel ⁽²⁾. I förordningen föreskrivs att de högsta tillåtna halterna ska ses över senast den 31 december 2004 i syfte att föra in dioxinliknande PCB. Kommissionens rekommendation av den 4 mars 2002 ⁽³⁾ om reduktion av dioxiner, furaner och PCB i foder och livsmedel fastställer kriterier för kontrollera dioxiner och dioxinliknande PCB i många olika typer av foder och livsmedel, däribland fisk.

Kommissionen konstaterade i meddelandet ovan även behovet av att göra en riskbedömning av icke-dioxinliknande PCB och att få nyare uppgifter om förekomsten av dessa förorenande ämnen i foder och livsmedel. Kommissionen har därför bitt Vetenskapliga kommittén för livsmedel att göra en sådan riskbedömning. Därefter kommer kommissionen att överväga lämpliga åtgärder för att begränsa förekomsten av icke-dioxinliknande PCB genom hela foder- och livsmedelskedjan. Under tiden har kommissionen bitt myndigheter och aktörer att även kontrollera icke-dioxinliknande PCB i foder och livsmedel, särskilt i fisk och fiskeprodukter. Resultaten kommer att sammanställas i en övergripande databas. För närvarande har kommissionen inte fått fullständiga belägg för att förekomst av mycket höga halter av PCB i lax på EU-marknaden skulle medföra väsentliga risker för konsumenters hälsa.

EU:s strategi för en hållbar utveckling för det europeiska vattenbruket syftar till att skapa bästa tänkbara förhållanden som gör det möjligt för vattenbruksproducenter att erbjuda en hälsosam produkt i de kvantiteter som marknaden kräver utan att förstöra miljön. Denna strategi fastställdes nyligen i meddelandet från kommissionen till rådet och Europaparlamentet "En strategi för hållbar utveckling av det europeiska vattenbruket" ⁽¹⁾. Denna strategi har utarbetats inom ramen för reformen av den gemensamma fiskeripolitiken och föreskriver en plan för att ytterligare utveckla vattenbrukssektorn och skapa trygg sysselsättning, särskilt på de områden som är beroende av fiskodling, men inte på bekostnad av miljön, livsmedelssäkerheten eller kvaliteten.

Kommissionen anser inte att fiskodling är det främsta hotet mot en hållbar utveckling av fisket. Det främsta hotet kommer snarare från överexploatering av bestånd i naturen, små kvantiteter av lekmogen fisk och det faktum att kapaciteten hos EU:s fiskeflotta vida överstiger det som krävs för ett hållbart fiske.

Med tanke på hur utsatt fisk i naturen är, har kommissionen bitt Internationella havsforskningsrådet att göra en utvärdering av effekten av industrifiske på de marina ekosystemen. Den kommer även fortsättningsvis att kontrollera industrifisket för att se till att effekterna på konsumtion, fiskearter och andra marina arter förblir låga. Förbättrade förvaltningsåtgärder kommer att föreslås vid behov.

⁽¹⁾ EGT C 322, 17.11.2001.

⁽²⁾ EGT L 321, 6.12.2001.

⁽³⁾ EGT L 67, 9.3.2002.

⁽⁴⁾ KOM(2002) 511 slutlig.

(2003/C 155 E/047)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2687/02

från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(26 september 2002)

Ämne: Toxicitet för euromyntens på en och två euro

Enligt uppgifter som offentliggjorts av den brittiska vetenskapliga tidskriften "Nature" är halten nickel i mynten på en och två euro 240-320 gånger större än det gränsvärde som anges i det europeiska direktivet 94/27/EG ⁽¹⁾.

Nickels allergiframkallande karaktär för den mänskliga huden och dess toxicitet för lever, njurar och hjärna väcker oro hos de forskare som har utfört försök genom att applicera mynten på huden på frivilliga försökspersoner med oroväckande resultat.

Anser inte kommissionen att det skulle vara lämpligt att omgående byta ut de aktuella mynten mot sedlar på en och två euro?

⁽¹⁾ EGT L 188, 22.7.1994, s. 1.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar*(25 oktober 2002)*

Slutsatserna i den artikel parlamentsledamoten tar upp är missvisande eftersom det endast är föremål som kommer i direkt och långvarig hudkontakt, till exempel smycken eller armbandsur, som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/27/EG av den 30 juni 1994 om ändring för tolfte gången av direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar). Direktivet gäller inte mynt. För det andra nåddes resultaten genom att 1-euromynt och 2-euromynt sattes fast på huden på försökspersoner med känd nickelallergi under 48–72 timmar. Så används naturligtvis inte mynt normalt.

Trots artikeln anser kommissionen fortfarande att normal användning av euromynt inte utgör någon risk för unionsmedborgarna. Kommissionen känner inte till några fall av nickelallergi som kan spåras till hanteringen av 1-euromynt och 2-euromynt. En oberoende undersökning nyligen visade att väsentligt mindre nickel frigörs ur 1-euromynt och 2-euromynt än ur nationella mynt som användes innan euron infördes.

Därför finns ingen anledning att ånyo utvärdera eurosedlarnas och myntens valörer, som när det gäller mynten fastställdes i rådets förordning (EG) nr 975/98 av den 3 maj 1998 om valörer och tekniska specifikationer för mynt i euro som skall sättas i omlopp⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 139, 11.5.1998.

(2003/C 155 E/048)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2692/02**från Bart Staes (Verts/ALE) till rådet***(26 september 2002)*

Ämne: Enhetligt europeiskt registreringssystem för vapen

Ganska många vapentillverkare har ett system för att identifiera och registrera de vapen som de framställer. I de flesta fallen anbringar man serienummer på en eller flera delar av vapnet. Informationsutbytet mellan EU:s medlemsstater om vilket arbetssätt man tillämpar är emellertid ofullständigt. Dessutom kan dagens märkningar ibland avlägsnas på ett mycket enkelt sätt. Detta gör att frågan om en enkel, effektiv och allmänt tillämpbar teknik aktualiseras. Märkningarna kan föras in i ett nationellt register så att man i efterhand kan undersöka vilken väg vapen som påträffas i ett konfliktområde har tagit.

Delar rådet min åsikt att EU helst så snart som möjligt bör tillämpa ett enhetligt, heltäckande registreringssystem för vapen? Om svaret är ja, vilka åtgärder har rådet vidtagit och kommer det att vidta för att genomföra detta? Kommer rådet i detta fall att uppmana medlemsstaterna att upprätta ett effektivt informationsutbyte och nationella register för att på ett säkert sätt kunna spåra vapen i det illegala kretsloppet? Om svaret är nej, varför inte?

Svar

(20 februari 2003)

I rådets direktiv 94/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen föreskrivs ett övergripande system för att bl.a. reglera förvärv av skjutvapen och hur dessa rör sig⁽¹⁾.

I artikel 91 i 1998 års konvention om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 fastställs ett system för utbyte av information om förvärv av skjutvapen som kompletterar artikel 13 i rådets direktiv 91/477/EEG. I Verkställande kommitténs beslut av den 28 april 1999 om olaglig handel med skjutvapen (dok. SCH/Com-ex (99)10) föreskrivs dessutom vilka formulär som skall användas vid utbytet av information om beslagtagna skjutvapen mellan medlemsstaterna.

Rådets direktiv 91/477/EEG är inte tillämpligt på kommersiell överlåtelse av krigsvapen och ammunition till sådana vapen. Gemenskapens möjligheter att fatta beslut på det området begränsas genom artikel 296 i fördraget.

Dessutom erinrar rådet om att det vid sitt möte den 15 april 2002 antog slutsatser om en förteckning över konkreta åtgärder med avseende på terroristhotets konsekvenser för Europeiska unionens politik i fråga om icke-spridning, nedrustning och vapenkontroll. I detta sammanhang har EU som sådant och dess medlemsstater åtagit sig att särskilt främja Förenta nationernas handlingsprogram om kampen mot den olagliga handeln med handeldvapen och lätta vapen och OSSE:s dokument om handeldvapen och lätta vapen, samt att, i tillämpliga fall, stärka de multilaterala instrumenten, bl.a. genom att prioritera utarbetandet av ett internationellt instrument för märkning och spårning av handeldvapen och lätta vapen (det är här särskilt fråga om ett fransk-schweiziskt förslag).

(¹) EGT L 256, 13.9.1991, s. 51.

(2003/C 155 E/049)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2701/02

från Mario Borghezio (NI) till kommissionen

(26 september 2002)

Ämne: Skydd av privatlivet i samband med korrespondens från italienska banker

I andra europeiska länder garanterar bankerna generellt ett absolut skydd av sina kunders privatliv vid korrespondens med dem. Då de italienska bankerna skriver till sina kunder använder de däremot fortsättningsvis kuvert som klart och tydligt är försedda med bankens namn och/eller logotyp. Detta gör det möjligt för främmande personer att få otillbörlig information om mottagarens kontakter med en viss bank.

Ämnar kommissionen uppmana det italienska banksystemet att i enlighet med övriga europeiska bankers praxis använda anonyma kuvert för breven till sina kunder i syfte att skydda deras privatliv på vederbörligt sätt?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(6 november 2002)

Enligt de upplysningar som kommissionen förfogar över är användningen av kuvert med bankens namn eller logotyp det vanliga förfarandet i ett antal medlemsstater, och också i andra medlemsstater är det vissa enskilda banker som följer denna praxis.

I vissa medlemsstater förefaller det finnas en klar trend mot en användning av neutrala kuvert, endera för all sorts korrespondens eller för särskilda försändelser, såsom bankkort.

Kommissionen anser att om en kund anser att användningen av kuvert som bär bankens namn eller logotyp på något sätt inkräktar på hans eller hennes privatliv, kan han eller hon komma överens med banken om alternativa tjänster, såsom neutrala kuvert, Internetbankstjänster eller att själv hämta dokumenten hos banken.

Kommissionen har inte kännedom om att detta område skulle regleras genom lagstiftning i någon medlemsstat och den har själv inte för avsikt att vidta några åtgärder på detta område.

(2003/C 155 E/050)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2711/02
från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet
(26 september 2002)

Ämne: Boendeförhållandena för fängelseinterner i kandidatstaten Ungern

1. Kan rådet bekräfta att fängelserna i Ungern sköts av militären?
2. Kan rådet likaså bekräfta att interner som varken är aggressiva eller utgör någon särskild säkerhetsrisk (interner i klass 3) inte får ta emot besök av sin familj under mer än en timme per månad och att de då får ha kontakt endast per telefon, åtskilda av en glasvägg, så att besökare och interner inte på något sätt kommer åt att beröra varandra?
3. Känner rådet till att sexpersonerscellerna med en yta på 28,25 kvadratmeter i det nya fängelset som i april 2002 öppnades i staden Szeged i sydöstra Ungern (adress: Doroszmai Ut 25, postnummer 6728) nu byggs om till celler för tolv personer, så att varje intern alltså kommer att disponera över 2,35 kvadratmeter golvyta, där också våningssängar och andra möbler skall rymmas in, så att den förbättring av boendeförhållandena som nybygget fört med sig nu går förlorad?
4. Hur går det med det klagomål som Helsingforskommittén sände till fängelset i Szeged?
5. Stämmer det att Ungern, med sina 20 000 fängelseinterner på en befolkning på 10 miljoner, förutom de 10 000 som befinner sig på fri fot i avvaktan på rättegång, har ett stort antal fängelseinterner i förhållande till befolkningen?
6. Kan rådet bekräfta att häktningstiderna i Ungern kan vara påfallande långa, varvid personer som ännu inte påvisats vara skyldiga måste underkasta sig samma regim i fängelset som de som redan blivit fällda inför domstol?
7. Har frågorna om hur lång tid rättsskipningen i landet tar och hur utbredd användningen av frihetsstraff är samt fängelseinternernas boendeförhållanden tagits upp till diskussion vid Ungerns anslutningsförhandlingar med Europeiska unionen?
8. Vad kan rådet på EU:s vägnar göra för att bidra till att fängelseinternerna i Ungern får det bättre och för att deras situation skall uppfylla de högre normer som är praxis på annat håll inom EU?

Svar

(20 februari 2003)

Rådet fäster största vikt vid att kandidatländerna följer principerna om demokrati, rättsstaten och de mänskliga rättigheterna. Beträffande Ungern noterar rådet att det konstateras i kommissionens återkommande rapport om Ungerns framsteg på vägen mot anslutning, som offentliggjordes den 9 oktober 2002, att Ungern fortsätter att uppfylla de politiska Köpenhamnskriterierna och har gjort avsevärda framsteg med att ytterligare befästa och fördjupa stabiliteten hos de institutioner som garanterar demokrati, rättsstatsprincipen, de mänskliga rättigheterna och skyddet för minoriteter.

När det gäller de specifika frågor som den ärade parlamentsledamoten tar upp sägs det i den återkommande rapporten att ungerska fängelser fortfarande är överbelagda men att de bortsett från detta problem uppfyller internationella normer. Under referensperioden har ytterligare anläggningar gjorts tillgängliga, efter modernisering och utbyggnad av några gamla byggnader och byggandet av en ny kriminalvårdsinstitution. I enlighet med regeringens långsiktiga utvecklingsprogram pågår ytterligare projekt för förbättring av förhållandena i ungerska fängelser. När det gäller den tid de rättsliga förfarandena tar noteras det i den återkommande rapporten att rättsliga förfaranden genomförs ganska snabbt och att huvuddelen av alla förfaranden i första instans slutförs på mindre än ett år.

Unionen kommer i alla händelser att fortsätta att övervaka situationen när det gäller de mänskliga rättigheterna inom ramen för föranslutningsstrategin och om behovet skulle uppstå kommer man att diskutera angelägna frågor med den ungerska sidan, särskilt inom de organ som inrättats genom Europaavtalet såsom associeringsrådet och associeringskommittén.

(2003/C 155 E/051)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2716/02**från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen**

(26 september 2002)

Ämne: Nicklet i euron

Tidskriften Nature har publicerat en undersökning som gjorts vid Zürichs universitet, och som visar att 1- och 2-euromynten kan utsöndra nickelmängder som är 240-320 gånger större än vad som är tillåtet enligt gemenskapsdirektiven. Handsvetten tycks kunna orsaka en kemisk reaktion som fördärvar legeringen och kan orsaka allergi.

1. Kan kommissionen bekräfta uppgifterna?
2. Om så är fallet, vilken lösning föredrar kommissionen: att ändra direktivet eller att förklara de två mynten otillåtna eftersom de inte uppfyller direktivets krav?
3. Vad tänker kommissionen göra för att förhindra att ännu en allergi sprider sig bland EU-medborgarna?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(25 oktober 2002)

Kommissionen kan bekräfta att en ny undersökning publicerades i tidskriften Nature den 12 september 2002, där forskare vid universitetet i Zürich hävdar att tvåfärgade euromynt kan utsöndra nickelmängder som är 240-320 gånger högre än det gränsvärde som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 94/27/EG av den 30 juni 1994 om ändring för tolfte gången av direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar) (nedan kallat "nickeldirektivet")⁽¹⁾.

Forskarnas resultat är missvisande, eftersom nickeldirektivet gäller föremål som kommer i direkt och långvarig kontakt med huden, till exempel smycken eller armbandsur. Nickeldirektivet omfattar inte mynt. Dessutom nåddes resultatet genom att 1- och 2-euromynt fästes på huden på patienter med konstaterad nickelallergi mellan 48 och 72 timmar. Efter denna tid uppvisade patienterna allergiska reaktioner. Det är uppenbart att euromynten normalt inte används på detta sätt, och därför anser kommissionen att det saknas anledning att vidta åtgärder angående euromynten och enligt nickeldirektivet.

Den nyligen publicerade undersökningen påverkar inte kommissionens uppfattning att en normal användning av euromynten inte innebär en risk för EU:s medborgare. Kommissionen känner inte till några fall av nickelallergi som kan kopplas till hanteringen eller användningen av 1- och 2-euromynt. Vidare saknas det vetenskapliga bevis för en ökning av nickelallergi hos EU:s medborgare på senare tid.

Denna uppfattning bekräftades nyligen av en oberoende undersökning, som visade att de nickelmängder som avsöndras från 1- och 2-euromynten är betydligt lägre än de mängder som avsöndrades från de mynt som användes innan euron infördes.

⁽¹⁾ EGT L 188, 22.7.1994; svensk specialutgåva, område 13, volym 26, s. 128.

(2003/C 155 E/052)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2739/02**från Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) till kommissionen**

(30 september 2002)

Ämne: Prisskillnader på bilar i EU

Enligt kommissionens rapport om bilpriserna i EU förekommer det en konstant prisskillnad när det gäller nybilpriserna. Av rapporten framgår att Grekland — före skatt — är ett av EU:s mest konkurrenskraftiga

länder när det gäller bilmodeller med mindre kubik. Men för bilar med större kubik – s.k. lyxbilar – visar sig Grekland tyvärr vara det dyraste landet både före och efter skatt. Till exempel får en grekisk medborgare enligt kommissionens tabeller betala ca 40 % mer för en Alfa Romeo 156 2.0 TS 16V än en belgisk medborgare. Kan kommissionen redogöra för vilka åtgärder den tänker vidta för att eliminera detta missförhållande inom EU?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(4 november 2002)

I halvårsrapporter om bilpriserna inom EU, varav den senaste offentliggjordes den 22 juli 2002⁽¹⁾, registreras regelbundet prisskillnader mellan medlemsstaterna till följd av de olika tillverkarnas strategier. Situationen tyder på att konkurrensen mellan återförsäljarna av samma märke inom unionen inte är helt tillräcklig. Kommissionen har därför genomfört en betydande översyn av konkurrensreglerna på området. Den 31 juli 2002 antog kommissionen förordning (EG) nr 1400/2002 om motorfordonssektorn⁽²⁾, som trädde i kraft den 1 oktober 2002, efter det den föregående förordningen⁽³⁾ upphört att gälla. I den nya förordningen finns flera bestämmelser som är ägnade att skapa ett konkurrenstryck på prisskillnader för samma bilmodell på den inre marknaden, som i det aktuella fallet.

Genom förordningen föreskrivs t.ex. att gruppundantag inte skall kunna tillämpas på distributionsavtal som begränsar återförsäljarnas möjligheter att sälja nya personbilar till kunder som efterfrågar dem, oavsett var dessa kunder är bosatta. Därav följer att det i det anförda fallet vore oförenligt med förordningen att på något sätt, direkt eller indirekt, hindra försäljningen av en personbil till en grekisk kund som önskar köpa den i Belgien, personligen eller via ett befullmäktigt ombud. Gruppundantaget omfattar inte heller korsvisa leveranser mellan återförsäljare. En biltillverkare skulle därför inte kunna motsätta sig att en grekisk återförsäljare begär en leverans från en belgisk återförsäljare. Från och med den 1 oktober 2005 kommer förordningen slutligen inte att omfatta någon form av begränsning av upprättandet av försäljningsställen eller av billeveranser på platser där ett selektivt distributionssystem tillämpas. Om ett sådant system tillämpades i Belgien och i Grekland, skulle därför i det aktuella fallet en belgisk återförsäljare fritt kunna upprätta ett försäljningsställe eller en leveransplats i Grekland och därifrån leverera de bilar som beställts av grekiska kunder.

Som hittills kommer kommissionen att övervaka att reglerna för distributionen av motorfordon efterlevs och i tillämpliga fall beivra överträdelser av konkurrensrätten som skall kunna göra att konsumenterna i Europa gick miste om fördelar som skapats genom den inre marknaden.

⁽¹⁾ Se pressmeddelandet IP/02/1109, 22.7.2002.

⁽²⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1400/2002 av den 31 juli 2002 om tillämpningen av artikel 81.3 i fördraget på grupper av vertikala avtal och samordnade förfaranden inom motorfordonssektorn, EGT L 203, 1.8.2002.

⁽³⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1475/1995 av den 28 juni 1995 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av försäljnings- och serviceavtal för motorfordon, EGT L 145, 29.6.1995.

(2003/C 155 E/053)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2752/02

från Joan Colom i Naval (PSE) till kommissionen

(25 september 2002)

Ämne: Genomförandet av utgiftskategori 2 i budgetplanen för budgetåret 2002

Enligt kommissionens uppgifter återstod den 12 september 2002 1 501 miljoner euro i åtagandebe-myndiganden som ännu inte tagits i anspråk.

Anser kommissionen att det är möjligt att 1 330 miljoner euro från Sammanhållningsfonden kommer att utnyttjas före budgetårets slut?

Hur stor procent tror kommissionen kommer att utnyttjas när det gäller gemenskapsinitiativ, särskilt vad gäller budgetpost B2-1411, "Stöd till regioner som gränsar till kandidatländerna"?

Anser kommissionen att det är möjligt och lämpligt att använda en del av de åtagandebemyndiganden som troligtvis inte kommer att tas i anspråk till finansiering av det belopp på 27 miljoner euro som saknas i programmet för omstrukturering av den del av fiskeflottan som fiskade på Marockos territorialvatten, och som till en början inte budgeterades för 2002, men för vilka åtaganden måste ingås före slutet av 2003?

Svar från Michael Schreyer på kommissionens vägnar

(4 november 2002)

Parlamentsledamoten diskuterar utnyttjandet av åtagandebemyndigandena i avdelning 2 av budgetprognosen. De ännu icke fastställda åtagandebemyndigandena gäller i första hand sammanhållningsfonderna.

Det nuvarande genomförandet av sammanhållningsfonden ligger över den genomförandenivå som kommissionen förutsåg i sin ursprungliga genomförandeplan från september 2002 och som den överlämnade till budgetmyndigheten. Nivån motsvarar situationen i september 2001, ett år då nästan alla medel till sist användes. Inom sammanhållningsfonden läses medlen separat för varje projekt. Någon automatisk låsning av medel av den typ som är utmärkande för alla sammanhållningsfonder planeras inte. Detta förklarar att genomförandet av sammanhållningsfonden är starkt koncentrerat till slutet av året.

Kommissionen har hittills inga indikationer på att sammanhållningsfondens åtagandebemyndiganden för år 2002 inte kunnat genomföras i tillräckligt hög grad.

För närvarande eftersträvas ett närmast fullständigt utnyttjande av de åtagandebemyndiganden som står till förfogande inom ramen för gemenskapsinitiativen. Den hittillsvarande genomförandenivån uppgår till 96,3 %. De ännu utestående åtagandebemyndigandena avser i första hand gemenskapsinitiativ till förmån för unionens gränsområden (Interreg). Kommissionen kommer inom ramen för sina befogenheter att göra allt för att dessa program skall kunna antas före 2002 års utgång och skapa förutsättningar för att medlen skall kunna överföras.

Övriga åtagandebemyndiganden för vilka inga åtaganden ännu gjorts avser EQUAL och Leader. En del av dessa medel kommer troligen att ha utnyttjats i slutet av 2002.

Däremot kan medlen till den nya posten "Stöd till regioner som gränsar till kandidatländerna" (B2-1411) redan utnyttjas till 100 %, eftersom de avsattes till särskilda åtgärder inom de redan befintliga Interregprogrammen.

Enligt kommissionens uppfattning finns inte de 27 miljoner euro under avdelning 2 som krävs för att finansiera omstruktureringen av fiskeflottan i marockanska farvatten. Efter en genomgång av alla berörda strukturfondsposter kan det för närvarande bara konstateras att 9 miljoner euro är outnyttjade och kan användas till förfinansiering av de 27 miljoner euro som står till förfogande år 2002. För att denna finansiering skall kunna ske inom ramen för 2003 års budget måste flexibilitetsinstrumentet tillgripas.

(2003/C 155 E/054)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2755/02

från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(1 oktober 2002)

Ämne: Gränsöverskridande sociala frågor

Bidrar kommissionen till att hjälpa medborgare som har problem med social trygghet över landgränserna? Vilken av kommissionens avdelningar kan i så fall hjälpa till eller ingripa? (Uppgifter om det enskilda fallet lämnas vid behov.) Det här fallet rör en grekcypriotisk man som skall betala underhåll för två barn till sin före detta hustru som är irländsk medborgare. Kan kommissionen tala om hur rättvisan på bästa sätt kan få sin gång?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(21 november 2002)

Parlamentsledamoten undrar om kommissionen kan ingripa eller på annat sätt bistå medborgare som har problem med social trygghet över landgränserna, närmare bestämt hjälpa en irländsk medborgare att få sin cypriotiska ex-make att betala underhåll för deras gemensamma barn.

Kommissionen är inte behörig att agera för att lösa problem för enskilda som är bosatta inom unionen eller är medborgare i en av medlemsstaterna.

Däremot finns olika möjligheter i europeiska eller internationella rättsakter som är tillämpliga i medlemsstaterna.

Enligt rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område⁽¹⁾ får svaranden i underhållsärenden, i det aktuella fallet ex-maken, ställas inför rätta vid behörig domstol antingen i den medlemsstat där han har sin hemvist eller i den ort där den underhållsberättigade, i det aktuella fallet maken och barnen, har sin hemvist eller vanliga vistelseort. Om motparten är bosatt i en av medlemsstaterna har den underhållsberättigade alltså möjlighet att välja.

I annat fall, om svaranden i det aktuella fallet är bosatt på Cypern — vilket inte framgick riktigt i den skriftliga frågan — måste de irländska domstolarnas behörighet enligt irländsk processrätt prövas med hjälp av den internationella rättens bestämmelser om domstolarnas behörighet i medlemsstaterna.

En dom som meddelas i en medlemsstat skall erkännas och verkställas i andra medlemsstater enligt det förenklade förfarandet i förordningen av den 22 december 2000. Gemenskapsrätten omfattar däremot inte erkännande och verkställande på Cypern av en dom som meddelats i någon medlemsstat.

New York-konventionen av den 20 juni 1956 om indrivning av underhållsbidrag i utlandet har ratificerats av både Irland och Cypern och är därför tillämplig på dem. Enligt konventionens bestämmelser skall varje stat som är part i konventionen inrätta ett förmedlande organ och ett mottagande organ. Det mottagande organet har bland annat ansvar för att på den underhållsberättigades vägnar och inom ramen för dennes uppdrag "vidtaga alla ändamålsenliga åtgärder för utfående av underhållsbidrag, såsom träffande av uppgörelse eller, där så erfordras, väckande och utförande av talan samt sökande av verkställighet av dom, beslut eller annan av domstol utfärdad handling."

Det cypriotiska mottagande organet kan därför, beroende på vad som stadgas i cypriotisk rätt, antingen låta erkänna och verkställa en dom som behörig irländsk domstol meddelat på den underhållsberättigades begäran — eventuellt efter ett särskilt förfarande på Cypern — eller väcka ny talan om ex-makens underhållsskyldighet.

New York-konventionen från 1956 innehåller även en rad bestämmelser om att de förmedlande organen och de mottagande organen i de stater som är parter i konventionen skall samarbeta för att faktiskt driva in underhåll.

Konventionen föreskriver även att en underhållsberättigad person som befinner sig i ett land som är part i konventionen får vända sig till det förmedlande organet i det landet.

I praktiken har de olika länder som är parter i New York-konventionen givit sina förmedlande organ varierande uppdrag, varför det i det aktuella fallet verkar klokare att den underhållsberättigade vänder sig till det förmedlande organet i sitt hemland för att undersöka vilka möjligheter samarbetet om verkställande med Cypern erbjuder.

Irlands förmedlande organ är justitieministeriet på adress 72-76 St Stephen's Green, Dublin 2.

⁽¹⁾ EGT L 12, 16.1.2001.

(2003/C 155 E/055)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2757/02
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(1 oktober 2002)

Ämne: Nordostasiatiska utvecklingsbanken

I anledning av svaret på min muntliga fråga H-0366/02 ⁽¹⁾ om vikten av betydande investeringar i nordöstra Asien och med beaktande av att det saknas stöd till en nordostasiatisk utvecklingsbank undrar jag om kommissionen kunde ange hur kommissionen avser garantera att nordöstra Asien verkligen kommer att ägnas den uppmärksamhet som så väl behövs via de nuvarande internationella finansinstitutionerna, såsom Asiatiska utvecklingsbanken och Världsbanken.

⁽¹⁾ Skriftligt svar daterat den 11 juni 2002.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(6 november 2002)

Det faktum att det är medlemsstaterna och inte kommissionen som är medlemmar i de finansiella institut som frågeställaren nämner i sin skriftliga fråga gör att det är praktiskt taget omöjligt för gemenskapen att utöva något inflytande på deras utlåningsbeslut. De medel som finns tillgängliga genom unionens budget är det enda finansiella instrument som kommissionen har till sitt förfogande för att påverka utvecklingen i Nordostasien inom ramen för relevanta rådsförordningar. Detta hindrar emellertid inte att internationella finansiella institut och kommissionen utnyttjar synergieffekter mellan sina respektive utvecklingsstrategier och insatser och samordnar dessa i de fall de är verksamma på detta område.

Till exempel Asiatiska utvecklingsbanken utarbetar och genomför regionala utvecklingsstrategier (Sydasien, Mekongbäckenet), även om det bör noteras att det är svårare att utarbeta och genomföra ett regionalt tillvägagångssätt om situationen varierar kraftigt från land till land.

(2003/C 155 E/056)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2760/02
från Frank Vanhecke (NI) till kommissionen

(1 oktober 2002)

Ämne: Unionens asylpolitik

Fredagen den 13 september kom unionens inrikesministrar i Köpenhamn överens om att på kort sikt utarbeta ett enhetligt gemensamt program för att illegala flyktingar eller flyktingar vilkas överklaganden behandlats i alla instanser skall återsändas, frivilligt eller ofrivilligt. Enligt den franska tidningen *Le Figaro* lördagen den 14 september handlade det därvid, när allt kommer omkring, om att införa en europeisk stadga. Dessutom talas det om att det skall inrättas en gemenskapsfond för att denna stadga skall kunna finansieras. Avsikten med detta är enligt kommissionsledamoten med ansvar för rättsliga och inrikes frågor, Antonio Vitorino, att det skall skapas ett mervärde i organiserandet av återsändningsuppdrag i gemenskapens regi.

Kan kommissionen ge en minimi- och en maximiuppskattning av det antal illegala flyktingar som uppehåller sig på Europeiska unionens territorium i dag?

Hur många illegala flyktingar har under de senaste fyra åren återsänts från unionen?

Har kommissionen någon lista över "säkra länder", från vilka personer som flytt inte kan beviljas någon politisk asyl?

Vad anser kommissionen om tanken på att inrätta en gemensam fond för att bekosta illegala flyktingars återresa och vilket budgetbelopp kan anslås för detta ändamål?

Vilken politik kan enligt kommissionen föras gentemot tredje länder för att underlätta samarbetet vid återsändandet?

Har kommissionen i åtanke några andra sätt att gemenskapens regi bekämpa den illegala invandringen till unionen?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(25 november 2002)

Det finns ett stort antal olagliga invandrare som antingen rest in på en medlemsstats territorium olagligen eller stannat längre än de har rätt till enligt uppehållstillståndet eller sedan asylansökan avslagits. Det ligger i sakens natur att exakta siffror och statistik saknas. Därför kan antalet olagliga invandrare i unionen bara uppskattas. En bedömning av storleken på den olagliga invandringen måste bygga på tillgängliga konkreta uppgifter med anknytning till fenomenet, till exempel avslag på inreseansökan, utvisningar, gripande av olagliga invandrare vid gränsen eller i landet, avslag på ansökan om asyl eller annat internationellt skydd, samt nationella ansökningar om legalisering. Dessa indikatorer ger bara underlag för en grov bedömning som tyder på att den årliga olagliga invandringen har en sexsiffrig omfattning. Mer detaljerade bedömningar är opålitliga eftersom konkreta uppgifter saknas. Den olagliga invandringen är dock troligen omfattande och bör inte ignoreras på grund av dess sociala, ekonomiska och politiska konsekvenser (se även meddelandet om en gemensam politik om olaglig invandring ⁽¹⁾).

Enligt tillgängliga siffror utvisades totalt 331 334 personer från EU:s territorium år 2001. År 2000 var det 367 552 personer och år 1999 var det 324 206 personer. Siffrorna är dock ofullständiga eftersom uppgifterna från vissa medlemsstater saknas eller lämnas oregelbundet. Inom ramen för de program för frivilligt återvändande som drivs av International Organization for Migration lämnade 87 628 personer frivilligt EU under 2000, och 78 273 personer under 1999 (se kommissionens grönbok från den 10 april 2002 om en gemenskapspolitik för återsändande av personer som vistas olagligt ⁽²⁾).

Flera medlemsstater hänvisar till begreppet säkert land för att avvisa asylansökningar skyndsamt. Vissa använder förteckningar över säkra länder, andra inte. Det finns ingen gemensam lista på EU-nivå. Kommissionen föreslår ingen förteckning över säkra länder i det ändrade förslaget till rådets direktiv om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus ⁽³⁾. Däremot har kommissionen föreslagit att medlemsstater som tillämpar principen om säkert land bör använda gemensamma normer. Kommissionen anser att gemensamma normer i ett första steg krävs för de materiella kraven på säkert land, och på när principen om säkert land får tillämpas på enskilda sökande. I meddelandet om ett gemensamt asylförfarande ⁽⁴⁾ ansåg kommissionen att en gemensam hållning behövs på längre sikt, antingen genom att man antar gemensamma förteckningar eller överger principen helt.

Kommissionens inställning till återsändande av olagliga invandrare presenteras närmare i meddelandet om en gemenskapspolitik för återsändande av personer som vistas olagligt ⁽⁵⁾. Där ingår ekonomiskt bistånd för återvändande och nära samarbete med ursprungs- och transitländerna vid återsändande och återtagande.

Åtgärderna mot olaglig invandring anges i rådets övergripande strategi mot olaglig invandring och människohandel i Europeiska unionen, vilken antogs den 28 februari 2002 och i stor utsträckning bygger på kommissionens tidigare nämnda meddelande om en gemensam politik om olaglig invandring.

⁽¹⁾ KOM(2001) 672 slutlig.

⁽²⁾ KOM(2002) 175 slutlig.

⁽³⁾ KOM(2002) 326 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(2000) 755 slutlig.

⁽⁵⁾ KOM(2002) 564 slutlig.

(2003/C 155 E/057)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2768/02**från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen**

(1 oktober 2002)

Ämne: Pay-as-you-drive

Det brittiska försäkringsbolaget Norwich Union kommer att från 2004 i Europa lansera bilförsäkringen "pay-as-you-drive". Syftet är att försäkringspremierna skall beräknas efter den faktiska användningen av bilen. Bilarna måste därför utrustas med ett system som registrerar plats och tillryggalagda vägsträckor.

Vad anser kommissionen om detta initiativ?

Delar kommissionen Norwich Unions resonemang att försäkringspremierna enligt detta system blir rättvisare och billigare för människor som använder bilen mindre ofta?

Kommer kommissionen att vidta åtgärder för att reglera denna nya försäkringsform, och om svaret är ja, vilka?

Svar från Fredrik Bolkestein på kommissionens vägnar

(14 november 2002)

Kommissionen ser inga problem i försäkringshänseende med att en försäkringsgivare inför det "pay-as-you-drive"-system som parlamentsledamoten nämner, för att beräkna premier för motorfordonsförsäkringsavtal. Syftet med att justera premiebeloppen till den faktiska användningen av fordonet kan ju generellt gynna försäkringstagare, under förutsättning att föraren även fortsättningsvis är ordentligt försäkrad.

Som ledamoten kanske är medveten om bygger gemenskapens lagstiftningsram för finansiella tjänster (inklusive försäkringsprodukter) på principen om prissättningsfrihet. Kommissionen tror därför att premiekostnader för motorfordonsförsäkringar bör bestämmas av marknaden. Kommissionen ser det inte som sin roll att tvinga fram någon särskild metod vid beräkningen av premierna, såsom ledamoten föreslår, utan snarare att förbättra effektiviteten på den gemensamma försäkringsmarknaden i enlighet med handlingsplanen för finansiella tjänster. Kommissionen är övertygad om att ökad konkurrens bör hjälpa konsumenterna att hitta lägre priser och även ett bredare och mer innovativt urval av produkter.

Den föreslagna metoden kan dock ge upphov till farhågor gällande dataskyddet med tanke på det allmänna dataskyddsdirektivet 95/46/EG⁽¹⁾ och det nya direktivet 2002/58/EG om integritetsskydd och elektronisk kommunikation⁽²⁾, i synnerhet vad gäller proportionalitetsprincipen och de särskilda bestämmelserna rörande användning av lokaliseringssuppgifter. Den som tar fram ett sådant instrument rekommenderas därför att göra detta i nära samråd med sin dataskyddsmyndighet för att säkerställa att resultatet överensstämmer med dataskyddslagstiftningen.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, EGT L 281, 23.11.1995.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation, EGT L 201, 31.7.2002.

(2003/C 155 E/058)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2790/02
från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till rådet

(4 oktober 2002)

Ämne: Internationell konvention mot tortyr — Förenta staternas nedlagda röst

Förenta staterna vägrade för en tid sedan att rösta för det nya förslaget till FN:s konvention "mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning". I förslaget till konventionen ingår bland annat inrättandet av ett internationellt system för fängelsekontroll vars syfte är att garantera att tortyr inte förekommer. Det faktum att Förenta staterna, ett land som väger särskilt tungt i internationella sammanhang, avhöll sig från att rösta i generalförsamlingen innebär dels att konventionen de facto försvagas, dels att konventionens förpliktelser inte blir bindande för Förenta staterna.

Det är nu andra gången på en kort tid som Förenta staterna, efter att ha röstat mot inrättandet av Internationella brottmålsdomstolen, vägrar att ratificera en internationell FN-konvention. Kan rådet tala om för mig hur det bedömer en sådan här utveckling? Hur ställer sig rådet till konventionen? Har rådet för avsikt att säkra ratificeringen av konventionen med hjälp av kandidatländerna och genom att använda sig av kraftfulla diplomatiska påtryckningsmetoder på internationell nivå för att förmå de FN:s medlemsstater som antingen lade ner sina röster eller röstade mot förslaget att nästa gång rösta för konventionen?

Svar

(20 februari 2003)

Rådet känner inte till att det finns ett nytt utkast till FN:s konvention mot tortyr. USA ratificerade FN:s konvention mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning den 1 oktober 1994.

Ett utkast till fakultativt protokoll till konventionen mot tortyr, i vilket det föreskrivs om en förebyggande ordning med nationell och internationell inspektion av platser där personer hålls frihetsberövade, håller för närvarande på att slutbehandlas för godkännande av de relevanta FN-organen (FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna, Ekonomiska och sociala rådet (Ecosoc) och FN:s generalförsamling (UNGA)).

Förslaget att stärka förhindrandet av tortyr med hjälp av en internationell besöksmekanism inom ramen för konventionen mot tortyr har hela tiden stötts av EU. Att utrota tortyr oavsett var det förekommer är en prioriterad fråga, vilket framgår av att rådet den 9 april 2001 antog riktlinjer för EU:s politik gentemot tredje land angående tortyr och annan grym, omänsklig och förnedrande behandling eller bestraffning.

Det har förhandlats om utkastet till fakultativt protokoll i tio år i en arbetsgrupp i FN och det stod klart vid den 58:e sessionen i FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna (CHR) tidigare i år att det inte skulle gå att uppnå enighet om texten. Ordföranden i arbetsgruppen lade därför fram en kompromisstext som förelades CHR 58 i ett utkast till resolution som lades fram av Costa Rica, till vilken utkastet till fakultativt protokoll bifogades.

I detta sammanhang gjorde EU en målmedveten och samlad ansträngning för att få utkastet till fakultativt protokoll antaget, inbegripet flera omgångar de marscher i ett stort antal huvudstäder, medan USA fortfarande motsatte sig ett antagande av det utkast som lagts fram.

Den 7 november 2002 antog FN:s generalförsamlings tredje kommitté utkastet till fakultativt protokoll med 104 röster för, 8 mot och 37 nedlagda röster. USA, Japan, Israel, Nigeria, Kuba, Syrien, Kina och Vietnam röstade emot. Det tillkommer generalförsamlingens plenarmöte att slutgiltigt ta ställning till protokollet. När det fakultativa protokollet antagits kommer det att träda i kraft efter det att det ratificerats av 20 stater.

(2003/C 155 E/059)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2793/02**från Robert Goebbels (PSE) till kommissionen**

(4 oktober 2002)

Ämne: Konkurrensen inom trafikflyget

Kommissionen har nyligen godkänt vissa samarbetsavtal mellan flygbolag. Dessa avtal går ofta ut på så kallad code sharing, vilket vill säga att två olika flygbolag gemensamt organiserar flygningar, där var och en använder sitt eget flightnummer. Om en kund köper en biljett för att flyga med bolag A, då kan det hända att han får flyga med bolag B, som kanske inte har att erbjuda samma service som A annonserat ut i sin reklam. Men code sharing leder inte bara till att reklamen blir vilseledande utan inskränker i själva verket konkurrensen mellan flygbolagen, framför allt i fråga om trafiken på mindre trafikerade flygplatser.

Hur avser kommissionen reagera på denna utveckling som i sista hand riskerar att begränsa all konkurrens mellan flygbolagen som går samman i "allianser", något som leder direkt till fåmannavälde på marknaden?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(12 november 2002)

Många internationella flygbolag har i ökande utsträckning gått in för code sharing och andra liknande samarbetsformer (t.ex. allianser) för att anpassa sig till nya utmaningar, till exempel avregleringen och globaliseringen av luftfartssektorn. Code sharing, som innebär att ett flygbolag låter ett annat flygbolag använda sitt flightnummer under en flygning, eller att två flygbolag delar samma flightnummer under en flygning, kan ske i olika former och omfatta olika grader av samarbete.

Kommissionen erkänner att avtal om code sharing kan medföra stora fördelar för passagerarna, särskilt för affärsresenärer som vill ha smidiga globala flygtjänster och för interlining-passagerare som ett sådant samarbete i regel ger lägre priser. Passagerare som flyger till och från mindre trafikerade flygplatser kan också ofta gynnas, eftersom de tillgängliga tjänsterna skulle ha mycket mindre räckvidd och antalet avgångar vara mycket färre utan avtal om code sharing. Avtal om code sharing kan dock minska konkurrensen genom att de leder till marknadskoncentration.

Konkurrensbegränsande avtal mellan konkurrenter kan godkännas enligt gemenskapens konkurrensregler endast om parterna kan visa att den negativa påverkan på konkurrensen uppvägs av de fördelar som avtalet ger. Det är mer sannolikt att detta inträffar om avtalen faktiskt leder till betydligt större nätverk och om avtalsparterna har inga eller mycket få flyglinjer som överlappar varandra. Dessutom bör det verifieras att konsumenterna får del av dessa fördelar, att fördelarna inte kunde uppnås genom mindre konkurrensbegränsande alternativ och att konkurrensen inte sätts ur spel. Om nödvändigt måste lämpliga korregerande åtgärder åläggas parterna för att säkra fortsatt konkurrens. Därför måste avtal om code sharing bedömas från fall till fall, samtidigt som konkurrensfrämjande och konkurrensbegränsande effekter vägs mot varandra.

Kommissionens synsätt i fråga om allianser och andra former för samarbete, exempelvis avtal om code sharing, har därför varit balanserat. Samtidigt som kommissionen erkänner eventuella fördelar har den godkänt sådana avtal först efter det att korregerande åtgärder tagits fram för att lösa de konkurrensproblem som konstaterats.

Vad gäller informationen till allmänheten bör det erinras om att flygbolagens frivilliga åtagande om kvaliteten på passagerartjänster förutsätter att konsumenterna skall ges korrekt information om flygningar med code sharing när de bokar sin resa (artikel 13 i åtagandet, som trädde i kraft i februari 2002).

(2003/C 155 E/060)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2827/02
från Hans Karlsson (PSE) till kommissionen

(8 oktober 2002)

Ämne: Statsstöd snedvrider konkurrensen!

Den inre marknaden är ett av de viktigaste fundamenten i den Europeiska unionen. För att den inre marknaden ska fungera och medlemsländerna kunna utveckla gemenskapen, krävs att alla företag har någorlunda lika konkurrensförutsättningar. Idag är dock inte förutsättningarna lika, vilket beror på att det inom viss näringsverksamhet förekommer statsstöd. Tyskland är ett av de länder som kommissionen i år granskat och som visat sig olagligen utbetalt statsstöd, för att inrätta och bygga ut ett sågverk. I kommissionens beslut 2002/468/EG ⁽¹⁾ åläggs Tyskland att återkräva det utbetalda statsstödet. Trots detta planerar Tyskland att ytterligare betala ut statsstöd till ett antal utbyggnader av skogsindustrin i Tyskland, bland annat Stendal-massabruk i Sachsen/Anhalt, Klausner Nordic Timber-Wismar och Stallinger GmbH-Munkran.

Med anledning av detta vill jag fråga kommissionen dels vilka åtgärder som kommer att tas för att se till att redan utbetalt statsstöd återkrävs, dels vilka initiativ som kommissionen kommer att ta för att förhindra att nya statsstöd utbetalas?

⁽¹⁾ EGT L 165, 24.6.2002, s. 15.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(22 november 2002)

Det finns offentliggjorda bestämmelser om vilka former av statligt stöd som är tillåtna. I artikel 87.2 och 87.3 i EG-fördraget anges fall där statligt stöd kan anses förenligt med den gemensamma marknaden.

Det stöd som Tyskland har beviljat eller avser att bevilja Zellstoff Stendal, Klausner Nordic Timber och Stallinger GmbH utgörs av investeringsstöd baserat på regionala överväganden. Reglerna om denna typ av stöd är inte specifika för en viss sektor. De tre projekten finns i östra Tyskland, som anses vara en av de mindre gynnade regionerna i gemenskapen. I dessa regioner kan stöd beviljas upp till en av kommissionen fastställd nivå för att främja den ekonomiska utvecklingen genom investeringar och därmed skapa nya arbetstillfällen.

I fall där kommissionen anser att stöd som beviljats av en medlemsstat är oförenligt med EG-fördraget, åläggs medlemsstaten att återkräva detta stöd. Medlemsstaten är skyldig att underrätta kommissionen om sina åtgärder för att återkräva stödet, ett arbete som kommissionen övervakar noga.

(2003/C 155 E/061)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2864/02
från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen

(11 oktober 2002)

Ämne: Kostnaden för penningöverföringar och kommissionens befogenheter att godkänna åtal

I sitt mycket tydliga och klagande svar på den skriftliga frågan E-2271/02 ⁽¹⁾ redogjorde kommissionsledamot Bolkestein för den rättsliga ställningen när det gäller de avgifter som är godkända vid penningöverföringar över gränserna.

Europaparlamentets utskott för ekonomiska och monetära frågor har som bekant fört många diskussioner om kostnaderna för penningöverföringar inom euroområdet och det vanliga förfarandet vid OUR-överföringar att ta betalt två gånger, dvs. genom både den mottagande och verkställande banken, vilket strider mot villkoren i direktivet om gränsöverskridande betalningar (Europaparlamentets och rådets direktiv 97/5/EG ⁽²⁾ av den 27 januari 1997). Kommissionsledamoten säger i sitt svar att om några olagliga avgifter tas ut av en bank har kunden rätt att få tillbaka det belopp som felaktigt dragits från kontot. Enligt

Bolkestein har alla medlemsstater på ett korrekt sätt införlivat direktivet i detta avseende. Kommissionen kan dock inte, påpekar han, vidta rättsliga åtgärder om kunderna inte utnyttjar sina rättigheter.

Menar kommissionen att kommissionen inte har några juridiska befogenheter att hänvisa en medlemsstat till EG-domstolen även om regeringen eller centralbanken i denna medlemsstat under en längre period misslyckats med att se till att dess banker respekterar villkoren i direktivet?

Ponera att kommissionen har dessa befogenheter men inte använder dem, och att den sedan vägrar att tillgodose kraven från de fysiska och juridiska personer som har lidit ekonomisk skada på grund av kommissionens bristande handlingsvilja. Anser kommissionen att dessa personer i enlighet med artikel 232 i det konsoliderade fördraget skulle ha rätt att efter två månader väcka talan hos EG-domstolen med motiveringen att en av gemenskapens institutioner (kommissionen) inte har förelagt denna person någon annan rättsakt än en rekommendation eller ett yttrande?

(¹) EGT C 137 E, 12.6.2003, s. 66.

(²) EGT L 43, 14.2.1997, s. 25.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 november 2002)

Kommissionen har noga övervakat tillämpningen av direktiv 97/5/EG om gränsöverskridande betalningar. Den har således låtit göra flera undersökningar av prisutvecklingen och de nationella genomförandebestämmelserna. Dessa upplysningar finns på följande adress: http://europa.eu.int/comm/internal_market/fr/finances/payment/directives/index.htm

OUR-betalningar (där uppdragsgivaren betalar alla avgifter) infördes för att avskaffa tidigare praxis då en avgift drogs från det överförda beloppet. Avdraget gjordes i allmänhet av en förmedlande bank. Kommissionens undersökning av de nationella genomförandebestämmelserna visar att denna bestämmelse har införlivats på ett korrekt sätt i de nationella lagstiftningarna. Det är dock inte uteslutet att bestämmelsen ibland tillämpas på ett felaktigt sätt på grund av att en av de inblandade parterna inte känner till de nationella bestämmelserna. Genomgången av merparten av de klagomål som lämnats till kommissionen visar att de dubbla avgifterna i de flesta fall berodde på att en av de tre inblandade bankerna trodde att det rörde sig om en SHARE-betalning (där kostnaderna delas mellan uppdragsgivaren och mottagaren).

När kommissionen tar emot ett klagomål från en kund som drabbats av dubbla avgifter för en gränsöverskridande betalning upplyser den först och främst den klagande om dennes rättigheter enligt direktiv 97/5/EG. När det uppstår problem är kunden på så sätt bättre rustad i kontakterna med banken. Kommissionen hänvisar också alltid till de berörda ombudsmännen i nätverket Fin-Net. Om kunden och banken inte lyckas komma överens kan kunden ta till en alternativ tvistlösning utanför domstol inom ramen för Fin-Net. Det verkar dock som om de kunder som drabbats av dubbla avgifter drar sig för att inleda en sådant förfarande om tvisten endast gäller några få euro.

Kommissionen kan naturligtvis väcka talan om fördragsbrott vid fall av bristande eller felaktigt införlivande eller felaktig tillämpning av de nationella genomförandebestämmelserna. I de upplysningar som kommissionen har tillgång till finns det dock ingenting som tyder på att direktivet skulle ha tillämpats felaktigt på ett systematiskt och avsiktligt sätt i någon av medlemsstaterna.

Som angavs i det föregående svaret skall avgifterna för gränsöverskridande betalningar i euro från och med den 1 juli 2003 vara desamma som för överföringar inom landet för både mottagaren och uppdragsgivaren. Detta enligt förordning (EG) nr 2560/2001 (¹). Kommissionen överväger därför en framtida ändring av de rättsliga ramarna för gränsöverskridande betalningar i syfte att harmonisera dem med de regler som gäller för nationella betalningar.

(¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2560/2001 av den 19 december 2001 om gränsöverskridande betalningar i euro, EGT L 344, 28.12.2001.

(2003/C 155 E/062)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2869/02**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(11 oktober 2002)

Ämne: Förhållandet mellan tillväxt och budgetbalans

Kan kommissionen, på grundval av sina egna datormodeller eller annan forskning, redogöra för hur budgetbalansen skulle påverkas (uttryckt som en procentandel av BNP) om BNP-tillväxten ändras med en procentenhet? Vilka konsekvenser skulle detta ha för var och en av de olika medlemsstaterna?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(12 november 2002)

Uppskattningarna av hur de offentliga finanserna reagerar på utvecklingen av bruttonationalprodukten (BNP) baserar sig på skatte- och utgiftselasticiteter som beräknats av OECD. Som framgår av tabellen nedan ligger den genomsnittliga elasticiteten för unionen på omkring 0,5. Graden av följsamhet i de offentliga finanserna hänger nära samman med de offentliga inkomsternas och utgifternas andel av BNP. För exempelvis de skandinaviska länderna, som kännetecknas av en stor offentlig sektor, tenderar elasticiteten att ligga på en högre nivå, inom intervallet 0,7 till 0,9 ⁽¹⁾.

Elasticiteterna skall ses som en uppskattning av den genomsnittliga påverkan på de offentliga finanserna vid förändringar i produktionsgapet, då de i viss mån är beroende av vad som är källan till BNP-tillväxten. Effekterna på de offentliga finanserna blir till exempel mindre om BNP-tillväxten ökar till följd av ökad export (eller investeringar), eftersom ingen skattekategori påverkas direkt. På motsvarande sätt blir påverkan på de offentliga finanserna större om tillväxten drivs av privat konsumtion, eftersom det innebär en direkt ökning av de indirekta skatteintäkterna. Simuleringar enligt kommissionens Quest-modell har visat att när tillväxtökningen drivs av privat konsumtion ökar de offentliga finansernas elasticitet till i genomsnitt 0,7 för unionen som helhet, medan den vid export- eller investeringsdriven tillväxt sjunker till 0,28 respektive till 0,19 ⁽²⁾.

Tabell: de offentliga finansernas elasticitet i EU

B	DK	D	EL	E	F	IRL	I	NL	A	P	FIN	S	UK	EU
0,7	0,9	0,5	0,4	0,4	0,4	0,4	0,4	0,8	0,3	0,3	0,7	0,8	0,5	0,5

Källa: Public Finances in EMU 2002

⁽¹⁾ För en mer utförlig diskussion, se Public Finances in EMU-2002 nr 3, kap. 3. (The measurement of cyclically adjusted budget balances).

⁽²⁾ Brunila A., M. Buti och J. in 't Veld (2002), "Fiscal Policy in Europe: how effective are automatic stabilisers?", Economic Papers nr 177. September 2002. Europeiska kommissionen. Bryssel.

(2003/C 155 E/063)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2875/02**från Nelly Maes (Verts/ALE) till kommissionen**

(7 oktober 2002)

Ämne: Regelvidrigt statligt stöd till vapenfabriken FN

Det har nyligen framkommit att den belgiska regeringen genom sitt organ för statsgarantier inom ramen för ett avtal mellan vapenfabriken FN och Nepals regering beviljat en leverans på 5 500 k-pistar. Förutom att detta är en grov överträdelse av uppförandekoden för vapenhandel skulle detta även innebära att köpesumman på 15,4 miljoner euro betalas ut även om vapnen inte levereras.

Beslutet fattades den 5 augusti 2002 utan besluts majoritet. Efter detta sändes kontraktet iväg och uppgörelsen framlades för godkännande.

Uppenbarligen måste och skulle alltså FN-fabriken i Herstal få pengarna för de 5 500 k-pistarna även om den belgiska regeringen skulle dra in exportlicensen.

Därför anser vi att det här rör sig om statligt stöd till ett företag.

Vi uppmanar således kommissionen att undersöka huruvida stödet ligger i linje med gällande EU-direktiv.

Om svaret är ja, på vilka argument stödjer sig då kommissionen?

Om svaret är nej, skulle kommissionen då kunna redogöra för de åtgärder som ska vidtas mot de belgiska myndigheterna?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(30 oktober 2002)

Vad beträffar frågan om exportstöd konstaterar kommissionen att vi saknar uppgifter som tyder på att statligt stöd skulle ha lämnats till FN Herstal. Vi har inte heller några uppgifter om att Office Belge du Ducroire skulle ha handlat annorlunda än ett privat försäkringsföretag. Vi saknar närmare uppgifter om villkoren och innehållet i avtalet mellan Office Belge du Ducroire och FN Herstal.

Kommissionen vill understryka att de åtgärder som parlamentsledamoten beskriver endast gäller iakttagandet av bestämmelserna i kreditförsäkringsavtalet. Dessa bestämmelser är förenliga med rådets direktiv 98/29/EG av den 7 maj 1998 om harmonisering av huvudbestämmelserna för kreditförsäkringar för medellånga och långa exportaffärer⁽¹⁾. Direktivet tillåter uttryckligen denna typ av garantier och ålägger medlemsstaterna att inom landet tillhandahålla ett privat eller offentligt exportförsäkringsskydd som täcker bland annat politiska risker. Till de risker som måste täckas av försäkringsgivaren hör statliga beslut om exportförbud i försäkringsgivarens hemland. Man kan alltså konstatera att Office Belge du Ducroires åtgärder innebär en korrekt tillämpning av direktivet.

⁽¹⁾ EGT L 148, 19.5.1998.

(2003/C 155 E/064)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2883/02

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(14 oktober 2002)

Ämne: Gemenskapsstöd

Mindre än ett år efter en identisk situation har omkring tusen anställda vid det multinationella företaget Rhodes skofabrik i Santa Maria da Feira i Portugal permitterats under tre veckor. Läget är extra bekymmersamt eftersom lönerna i Portugal redan är så låga, och under denna period får arbetarna inte ens de pengarna.

Företagets ledning motiverar produktionsstoppet med orderbrist, men det är inte trovärdigt, eftersom arbetstakten annars alltid är så hög. Arbetsgivarföreningen (APPICAPS) har själv bekräftat att Portugal utmärker sig bland EU-länderna genom sin skoexport som slagit ett historiskt rekord genom att öka med 36 %, enligt Portugals statistiska centralbyrå.

Företaget har fått statliga stöd på omkring 500 000 euro.

Skulle kommissionen kunna informera mig om vilka gemenskapsstöd som det tyskägda multinationella företaget Rhode erhållit i Portugal och i andra EU-medlemsstater, och om vilka åtgärder som vidtas för att skydda de anställdas rättigheter?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(21 november 2002)

Angående skydd av de berörda arbetstagarnas rättigheter vill kommissionen särskilt hänvisa till rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar ⁽¹⁾.

Detta direktiv har till största delen införlivats i den portugisiska lagstiftningen. Även om ett överträdelseförfarande ⁽²⁾ för närvarande pågår mot Portugal för att helt införliva detta direktiv i den nationella lagstiftningen, verkar det inte som om den förseelse som gett upphov till detta ärende, i detta särskilda fall, kan påverka de rättigheter som EG-lagstiftningen garanterar arbetstagarna.

Det åligger följaktligen berörda nationella myndigheter att bedöma om bestämmelserna genomförts korrekt och effektivt i detta fall.

Kommissionen kan informera parlamentsledamoten att, så vitt den vet, har företaget Rohde inte mottagit något ekonomiskt stöd från EU och helt säkert inte från Europeiska socialfonden i Portugal.

⁽¹⁾ EGT L 225, 12.8.1998.

⁽²⁾ Mål C-55/02 vid Europeiska gemenskapernas domstol.

(2003/C 155 E/065)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2884/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(14 oktober 2002)

Ämne: Bristfälligt genomförande av bestämmelser om djurens väl under transporter

1. Känner kommissionen till att Beate Gminder, kommissionens taleskvinna för djurens väl, citerades i en rapport som publicerades i *European Voice* den 19 september 2002, där hon sade att kommissionen skulle inleda överträdelseförfaranden mot de medlemsstater som inte följer bestämmelserna om djurens väl under transporter?

2. Håller kommissionen med om att de uppgifter som lades fram i ovannämnda artikel visar att det har begåtts och fortfarande begås oacceptabla lagöverträdelser, exempelvis genom bristande respekt av bestämmelsen om obligatoriska vilopauser för djur som transporteras långväga och försummelse när det gäller att ge djuren tillgång till vatten?

3. Bestrider kommissionen, eller håller den med om det som Eurogroup for Animal Welfare kommit fram till, nämligen att de fall som beskrivs i artikeln inte är de enda överträdelser som förekommer, utan bara en del av ett omfattande vållande av onödigt lidande?

4. Tänker kommissionen vidta överträdelseförfaranden nu, eller inleda ytterligare utredningar som kan leda till sådana förfaranden? Om inte, vad anser kommissionen att man bör göra i stället för att se till att lagen respekteras och att djuren inte tvingas till onödigt lidande?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(20 november 2002)*

1. Kommissionen har sett tidningsrapporten som parlamentsledamoten åsyftar. Kommissionen har dock inte mottagit något klagomål från nämnda djurskyddsföreningar eller från andra personer eller organ om denna händelse. Den publicerade rapporten tillhandahåller inte uppgifter som till exempel datum för händelsen, transportörens identitet eller platsen där grisarna hittades döda, och det är därför inte lämpligt att kommissionen vidtar ytterligare åtgärder med denna rapport som underlag.

2. och 3. Medlemsstaterna är ansvariga för den dagliga tillämpningen av gemenskapslagstiftningen som styr skyddet av transporterade djur. Bristfällig tillämpning kan leda till det slags händelser som parlamentsledamoten åsyftar.

4. Kommissionen utreder alltid välgrundade klagomål beträffande EG-lagstiftningen om djurskydd och ingriper vanligtvis. Man vill då särskilt försäkra sig om att den berörda medlemsstaten eller medlemsstaterna kommer att vidta lämpliga åtgärder mot de transportörer som inte uppfyller sina skyldigheter och förhindra att liknande händelser inträffar på nytt.

Kommissionen är beredd att inleda överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget i fall där medlemsstater inte uppfyller gällande skyldigheter i EG-lagstiftningen inom detta område. Det har den redan gjort vid flera tillfällen.

Att systematiskt tillgripa överträdelseförfaranden är emellertid inte nödvändigtvis den bästa utvägen, dels därför att detta innebär betydande förseningar, dels därför att bevis på enskilda personers underlåtenhet inte alltid är avgörande för den allmänna situationen i en medlemsstat. Ett överträdelseförfarande grundat på enstaka händelser kan följaktligen vara svårt att påvisa som en allmän underlåtenhet i en medlemsstat, särskilt då en medlemsstat hävdar att den redan har vidtagit åtgärder för att rätta till situationen.

Det bör nämnas att kommissionens kontor för livsmedel- och veterinärfrågor organiserar periodiska kontrollinspektioner med hänsyn till gemenskapens djurskyddslagstiftning och i synnerhet när det gäller genomförandet av transportreglerna i medlemsstaterna. När man vid dessa inspektioner hittar brister lämnar man in rekommendationer om detta till berörda medlemsstater och kontrollerar sedan att de följs.

Sammanfattningsvis måste det även noteras att rådets direktiv 91/628/EEG av den 19 november 1991 om skydd av djur vid transport ⁽¹⁾, ändrat genom rådets direktiv 95/29/EG av den 29 juni 1995 ⁽²⁾, i praktiken har gett upphov till allvarliga tolkningsproblem, vilket har resulterat i tillämpningssvårigheter. Kommissionen tänker därför lämna in ett förslag om reviderad lagstiftning om detta så snart som möjligt i syfte att undvika de tillämpningssvårigheter som har uppstått med det nuvarande direktivet.

⁽¹⁾ EGT L 340, 11.12.1991.

⁽²⁾ EGT L 148, 30.6.1995.

(2003/C 155 E/066)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2887/02**från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen***(14 oktober 2002)*

Ämne: Bränsle och förorening

Luftföroreningarna drabbar i allt större utsträckning storstäderna och äventyrar medborgarnas hälsa. Detta beror huvudsakligen på de giftiga utsläppen från motorfordon, som i de allra flesta fall är bensindrivna. Det finns emellertid bränslen på marknaden, såsom metan, som inte förorenar över huvudtaget, eller gasol, som förorenar i mycket liten utsträckning. Användningen av dessa bränslen skulle minska riskerna i samband med luftföroreningar.

Det finns 7 154 gasolstationer i 26 europeiska länder, varav 1 830 finns i Italien, 1 699 i Holland, 1 033 i Frankrike, 634 i Belgien, 465 i Danmark och 260 på Irland.

Jag har inga motsvarande uppgifter när det gäller metan, men jag antar att antalet stationer för närvarande är betydligt färre.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Anser inte kommissionen att en ökad användning av dessa bränslen skulle stoppa den miljöförstöring i storstäderna som orsakas av den ständigt ökande trafiken?
2. Kan kommissionen förklara varför dessa produkter används i så liten skala, då de även har fördelen att de kostar mycket mindre än bensen?
3. Är kommissionen beredd att ta initiativ för att uppmuntra motorfordonstillverkarna och konsumenterna att använda alternativa bränslen?
4. Anser inte kommissionen att man bör vidta alla möjliga åtgärder för att uppnå en ekologisk nivå som är förenlig med en hållbar utveckling?
5. Anser kommissionen att en ökad användning av dessa bränslen skulle minska de enorma kostnaderna för import av bensen, och därmed gynna vår autonomi på energiområdet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(10 december 2002)

Liksom ledamoten påpekar är användningen av alternativa bränslen kopplad till två viktiga frågor, närmare bestämt frågor om miljön och försörjningstryggheten.

Utsläpp av giftiga luftföroreningar regleras i unionen genom lagstiftning som i princip är teknisk och som bygger på prestanda. De så kallade Euro III-gränsvärdena trädde i kraft år 2000 och en ytterligare skärpning infördes 2005 (Euro IV). Dessutom kommer ännu strängare gränsvärden för kväveoxider att gälla för tunga fordon från och med 2008 (Euro V). Dessa gränsvärden är så stränga att man även för fordon som drivs med alternativa bränslen måste vidta särskilda åtgärder för att uppfylla dem. Det är därför inte säkert att gasol- eller naturgasdrivna fordon verkligen har större miljöfördelar än fordon som drivs med konventionella bränslen. Visserligen är partikelutsläppen något lägre än hos dieselmotorer, men på en mycket låg utsläppsnivå.

För att minska utsläppen av växthusgaser kommer det på lång sikt även inom transportsektorn att krävas en ökad andel bränslen som bygger på förnybar energi. I det hänseendet löser varken naturgas eller gasol problemet. På medellång sikt kan användningen av naturgas- och gasoldrivna fordon i viss mån var fördelaktigare än bensindrivna, dock inte bättre än dieseldrivna, och endast under förutsättning att det inte förekommer några större metanutsläpp i naturgasens distributionskedja.

När det gäller försörjningstryggheten, är en av de viktigaste slutsatserna man kan dra av debatten om kommissionens grönbok om energiförsörjning att man måste öka energi- och försörjningskällornas mångfald⁽¹⁾. Transportsektorn är för närvarande nästan 100 % oljeberoende. Det är viktigt att skapa en större bränslemångfald i transportsektorn för att öka försörjningstryggheten.

Kommissionen delar därför ledamotens uppfattning om att andelen alternativa bränslen bör öka i transportsektorn. Kommissionen lade därför för ett år sedan fram ett meddelande i frågan, tillsammans

med två förslag till direktiv om införande av biobränslen och skattesänkningar för att främja införandet av sådana bränslen. Kommissionen håller dessutom i samarbete med berörda parter på att ta fram lämpliga genomförandestrategier, både lång- och medelfristiga, för att öka användningen av alternativa bränslen med målet satt på en andel av 20 % år 2020.

(¹) Slutrapport om grönboken "Mot en Europeisk strategi för trygg energiförsörjning", KOM(2002) 321 slutlig.

(2003/C 155 E/067)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2893/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(14 oktober 2002)

Ämne: Tilldelning av uppdrag till ett externt företag som bygger EU-webbplats med hjälp av en tjänsteman vid Europeiska kommissionen

1. Känner kommissionen till rapporten i den nederländska tidningen "Algemeen Dagblad" (AD) av den 1 oktober 2002, där det rapporteras om en informatör på kommissionen som under ett års tjänstledighet arbetat för den belgiska kommunikationsbyrån G-Plus, där fler tidigare och nuvarande anställda vid kommissionen arbetar?
2. Kan kommissionen bekräfta att G-Plus i juni 2002 tagit hem en del av uppdraget på 23 miljoner euro för att bygga en EU-webbplats?
3. Håller kommissionen med den citerade informationschefen Jonathan Faull, som anser att inget har gått felaktigt till vid tilldelningen av detta uppdrag då alla regler följts, och att det till och med skulle ha varit olagligt att tilldela uppdraget till ett annat företag på grund av att hans personal fanns på G-Plus? Kan kommissionen ange vilka regler det handlar om?
4. Kan kommissionen bekräfta Allgemeen Dagblads uppgifter om att kommissionens ordförande själv skulle ha ingripit i slutet av september för att skjuta upp uppdraget? Vilka var skälen till att i efterhand följa en annan linje än den i juni?
5. Delar kommissionen uppfattningen att det händelseförlopp som återges i tidningsartikeln ger intryck av otillåtna intressekonflikter? Hur har denna situation kunnat uppstå?
6. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att definitivt avsluta detta kontrakt? Vad avser kommissionen att göra för att undvika att saken upprepas?
7. Verkar kommissionen för en registreringsskyldighet för att göra sådana otillåtna intressekonflikter omöjliga, såsom den allmänna tjänstemannaordningen (Algemeen Rijksambtenarenreglement) i Nederländerna?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(25 november 2002)

Kommissionen känner till den rapport i tidningen "Algemeen Dagblad" som parlamentsledamoten hänvisar till.

Den 17 juni 2002 undertecknade kommissionen ett ramavtal för högst fem år om leverans av olika tjänster i samband med underhåll, förvaltning och marknadsföring av Europa, EU-institutionernas gemensamma webbplats. Uppdraget gavs till företaget ASCII som inom ramen för ramavtalet undertecknade nio separata avtal till ett samlat värde av 4 450 000 euro per år. Ett av avtalen gällde utformning och uppdatering av dokument och ASCII lade över delar av detta arbete på G-Plus mot en ersättning på 165 000 euro om året. Beloppet motsvarade något mindre än 3,6 % av det totala belopp som skall betalas till ASCII.

Kommissionen bekräftar att uppdraget tilldelades efter ett mycket noggrant upphandlingsförfarande som genomfördes helt i överensstämmelse med rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster⁽¹⁾, något som också har intygats av Jonathan Faull, talesman och generaldirektör för Press och kommunikation.

Då det framkom att en tjänsteman som var tjänstledig från kommissionen av personliga skäl, arbetade för G-Plus, den underleverantör som anlitats av ASCII, upphävdes "Europakontraktet" tillfälligt den 27 september 2002, så att en undersökning kunde inledas för att bringa klarhet i de frågor som hade uppstått.

Det bör även påpekas att G-Plus den 9 oktober 2002 upplyste kommissionen om sitt beslut att dra sig ur det konsortium som ASCII bildat för att fullgöra sina åtaganden enligt ramavtalet. Kommissionen återupprättade sedermera sitt kontrakt med ASCII.

Kommissionen undersöker för närvarande bestämmelserna om genomförande av principen om oför-
enlighet, särskilt bestämmelserna om förhållandet mellan tjänstemän och privata företag som lämnar
anbud i samband med kommissionens upphandling.

⁽¹⁾ EGT L 209, 24.7.1992.

(2003/C 155 E/068)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2898/02

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(14 oktober 2002)

Ämne: Bekänna färg

Den nederländska regeringen tillåter uttryckligen cigarettillverkare att fortsätta att sälja cigaretter med beteckningarna "light" och "mild" i förpackningar med olika färger efter det att EU-direktivet om frågan införs (oktober 2003).

Känner kommissionen till artikeln "Bomhoff blivit roken tegengaan" (Bombhoff fortsätter att bekämpa rökning) som publicerades i NRC Handelsblad den 27 september 2002?

Anser inte kommissionen att minister Bomhoffs ståndpunkt står i strid med EU:s tobakslagstiftning?

Är kommissionen beredd att bekänna färg och ge den nederländska regeringen en tillrättavisning?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(11 november 2002)

Parlamentsledamotens fråga verkar grunda sig helt på informationen i en artikel som publicerades i NRC Handelsblad den 27 september 2002, vilken kommissionen känner till. Som parlamentsledamoten förstår, måste kommissionen analysera medlemsstaters genomförandelagstiftning på grundval av de officiella meddelanden man mottar, och kan inte kommentera en tidningsartikel, som påstår att en medlemsstat kanske eller kanske inte överväger vissa alternativ för genomförandet av ett gemenskapsdirektiv. Hittills har kommissionen inte mottagit något meddelande om genomförandet av direktiv 2001/37/EG⁽¹⁾ från den nederländska regeringen. Enligt kommissionens uppgifter, verkar det faktiskt som om den nederländska senaten fortfarande diskuterar lagstiftningen om genomförandet av direktiv 2001/37/EG.

Direktiv 2001/37/EG fastställer att "texter, namn, varumärken och figurativa eller andra märken som ger intrycket att en viss tobaksvara är mindre skadlig än andra inte får användas på tobaksvarors förpackningar". Kommissionen kan försäkra parlamentsledamoten att man fäster största vikt vid att

bestämmelserna i direktiv 2001/37/EG, och särskilt de som berör vilseledande beskrivningar, genomförs korrekt i alla medlemsstater. Kommissionen kommer noggrant att analysera alla medlemsstaters genomförandelagstiftning i detta hänseende.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/37/EG av den 5 juni 2001 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om tillverkning, presentation och försäljning av tobaksvaror — Uttalanden från kommissionen, EGT L 194, 18.7.2001.

(2003/C 155 E/069)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2904/02

från Nelly Maes (Verts/ALE) till kommissionen

(16 oktober 2002)

Ämne: Bretonska

Nyligen högtidlighölls Europeiska språkdagen, och denna dag lades det fram en rapport om bretonska, som är det sista levande keltiska språket på den europeiska kontinenten och som hotas av utrotning.

Endast 300 000 av Bretagnes fyra miljoner invånare förstår fortfarande bretonska. För 19 år sedan var det dubbelt så många. Mer än 80 procent av dem som fortfarande förstår bretonska är äldre än 60 år. Det är en kamp mot tiden, för om ingenting förändras är bretonskan dödsdömd. Bretonerna riktar sin kritik mot Paris, som inte erkänner deras språk officiellt.

För de 3 000 barn som läser bretonska i skolan ges inga bidrag eftersom den rättsliga grunden saknas för detta. Detta är en ohållbar situation.

Kan kommissionen vidta åtgärder för att skapa en rättslig grund inom ramen för sina befogenheter på utbildningsområdet?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(19 november 2002)

Vad gäller utbildning anges mycket tydligt i artikel 149 i EG-fördraget att innehållet i undervisningen och organisationen av utbildningssystemen ligger under medlemsstaternas ansvar.

Gemenskapen agerar inom gränserna för sina befogenheter enligt fördraget för att värna om den språkliga mångfalden i Europa, särskilt inom kultur och utbildning. Tidigare har insatser inom regionala språk och minoritetsspråk riktats in just på utbildning för att försöka att hålla språken levande. I enlighet med artikel 151.4, där det anges att de kulturella aspekterna ska beaktas i unionens hela verksamhet, har många projekt som gäller regionala språk och minoritetsspråk finansierats ur en rad EU-program inom sådana områden som regional utveckling och utveckling av landsbygden, informationssamhället och socialpolitik.

Till följd av rådets resolution av den 14 februari 2002 om främjande av språklig mångfald och språkinläring inom ramen för genomförandet av målsättningarna för Europeiska språkåret 2001 (¹) ska kommissionen inleda ett omfattande samråd med ledning av ett diskussionsdokument som kommer att offentliggöras senare under 2002. Resultatet av denna process blir ett meddelande till Europaparlamentet och rådet i mitten av 2003 om en handlingsplan för att främja språkinläring och språklig mångfald, vilken bygger på åtgärder till vilka man använder resurser i befintliga EU-program och insatser, och där även regionala språk och minoritetsspråk kommer att ingå.

(¹) EGT C 50, 23.2.2002.

(2003/C 155 E/070)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2905/02**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet**

(16 oktober 2002)

Ämne: Förenta staternas och Förenade kungarikets preventiva anfall mot Irak

Det strider mot internationell rätt, representerad av FN, det strider mot de grundläggande principerna för människornas samexistens på jorden, och planerna kan inte rättfärdigas av det faktum att Iraks nuvarande regim är diktatorisk. Ändå har Förenta staternas president George Bush meddelat att hans land och Förenade kungariket tänker anfalla Irak i förebyggande syfte. Det planerade anfallet är särskilt allvarligt, eftersom det inspireras av en uttalat imperialistisk teori, enligt vilken Förenta staterna kan ge sig själv rätten att föra krig i preventivt syfte mot alla som ifrågasätter landets världshärskarroll.

Vad anser Europeiska unionen om dessa imperialistiska krigsplaner? Vilka åtgärder kommer EU att vidta för att förhindra ett anfall och i stället kräva att internationell rätt får råda? Vilka åtgärder har unionen vidtagit i fråga om hur en premiärminister i ett EU-land som Förenade kungariket får agera?

Svar

(3 mars 2003)

Rådet anser att Irak skall respektera de FN-resolutioner som landet berörs av och alldeles särskilt de resolutioner som rör massförstörelsevapen. Rådet har alltid förespråkat en åtgärd inom ramen för Förenta nationerna och som respekterar internationell rätt. I detta sammanhang välkomnade rådet varmt Förenta staternas beslut att arbeta med sina partner inom denna ram. Rådet noterade därför med tillfredsställelse att FN:s säkerhetsråd den 8 november 2002 enhälligt antog resolutionen 1441 om Irak.

Irak måste nu fullt ut samarbeta med FN och uppfylla sina förpliktelser i enlighet med FN:s säkerhetsråds resolutioner.

(2003/C 155 E/071)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2907/02**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet**

(16 oktober 2002)

Ämne: Ariel Sharons och den israeliska arméns belägring av Yasir Arafats palestinska högkvarter

Den israeliska arméns belägring av Yasir Arafats högkvarter i Palestina är ett grymt övergrepp, som är ytterst allvarligt ur politiskt och moraliskt hänseende i det våldsklimat som nu råder i Palestina och Israel, inte minst på grund av Israels ockupation av Västbanken och Gazaremsan, en ockupation som i Ariel Sharons anda säkert kommer att leda till folkmord.

För alla europeiska medborgare som vill ha rättvisa och fred och som strävar efter att undanröja de lidanden som orsakas av att ett folk försöker dominera ett annat, utgör den israeliska arméns attacker mot palestinernas avväpnade ledare en feg och skamlig handling, som förtjänar ett kraftfullt och stridsvilligt svar från EU-institutionernas sida. Det går inte att acceptera att något sådant svar aldrig ges, och det är inte heller godtagbart att det som eventuellt sägs alltid skall underordnas Förenta staternas blint pro-israeliska hållning.

Vad har Europeiska unionens råd gjort och vad tänker det göra inför de angrepp som utförs av Ariel Sharons armé och som innebär en skymf mot hela mänskligheten?

Svar*(3 mars 2003)*

Rådet tror inte att åtgärder som den israeliska arméns belägring av Yasir Arafats högkvarter som inträffade nyligen kan hjälpa till att lösa den israelisk-palestinska krisen. Rådet välkomnade därför (den 30 september 2002) antagandet av FN:s säkerhetsråds resolution 1435 och uppmanade båda parter att visa största möjliga återhållsamhet och följa resolutionen fullt ut. Rådet, som noterar att israeliska styrkor har börjat att dra sig tillbaka från belägringen av det palestinska presidenthögkvarteret, upprepade att inskränkningen av den fria rörligheten för palestinierna och deras ledarskap och förstörelsen av deras infrastruktur inte bidrar till att bekämpa terrorn, eller lösa Israels rättmätiga oro för sin säkerhet. Det är viktigare än någonsin att israeler och palestinier återvänder till förhandlingsbordet. Rådet kommer att fortsätta att arbeta mot detta mål särskilt genom "kvartetten".

*(2003/C 155 E/072)***SKRIFTLIG FRÅGA P-2928/02****från Margrietus van den Berg (PSE) till kommissionen***(10 oktober 2002)*

Ämne: Tillfälligt stöd till nederländsk varvsindustri

I tidningen Dagblad van het Noorden rapporterades det den 5 oktober 2002 att mellan 60 och 80 arbetstillfällen kommer att försvinna vid Centraalstaal i Groningen. Detta visar tydligt på den svåra situationen för varvsindustrin i norr. Sedan årets början har minst 400 arbetstillfällen försvunnit inom denna sektor, där 7 000 människor arbetar. Den senaste omstruktureringen sker hos Centraalstaal, som tillverkar monteringsfärdiga stål- och aluminiumbeläggningar för fartyg.

Nederländernas ekonomiminister Heinsbroek har hittills vägrat att vidta några tillfälliga stödåtgärder, trots att den berörda branschen är hårt utsatt och trots att det finns ett stort behov av europeiskt och nationellt skydd. Kan kommissionen med det snaraste uppmärksamma den nederländske ministern på att man tidigare i år – med helhjärtat stöd från Europaparlamentet – inom EU kommit överens om att medlemsstaterna får införa tillfälliga stödåtgärder för att motverka illojal konkurrens från Korea (och andra länder)?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(15 november 2002)*

Rådets förordning (EG) nr 1177/2002 av den 27 juni 2002 om en tillfällig skyddsordning för varvsindustrin⁽¹⁾ är ett led i kommissionens dubbla strategi mot illojal konkurrens från Sydkorea inom varvssektorn.

Enligt villkoren i artikel 2 i förordningen om en tillfällig skyddsordning kan stöd bara tillåtas för slutliga kontrakt som undertecknas efter det att ett meddelande offentliggjorts i Europeiska gemenskapernas officiella tidning om att ett förfarande för tvistlösning har inletts mot Sydkorea.

Meddelandet om att kommissionen inlett WTO-förfarandet mot Sydkorea offentliggjordes i Europeiska gemenskapernas officiella tidning den 24 oktober 2002⁽²⁾. Därför kan stöd nu tillåtas enligt bestämmelserna i förordningen.

Den nederländska regeringen deltog i alla förhandlingar om förordningen och är fullt medveten om dess innehåll. Kommissionen vill betona att frågan om huruvida stöd skall beviljas enligt förordningen bör lösas av behöriga myndigheter i medlemsstaterna. Kommissionens roll är inte att uppmana medlemsstaterna att bevilja stöd, utan att garantera att allt stöd som beviljas uppfyller villkoren i förordningen.

⁽¹⁾ EGT L 172, 2.7.2002.

⁽²⁾ EGT C 257, 24.10.2002.

(2003/C 155 E/073)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2933/02
från Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) till rådet

(17 oktober 2002)

Ämne: Tillämpning av den europeiska konventionen rörande erkännande av universitetsexamina för tillträde till fortsatta akademiska studier (Europarådets konvention, ETS032)

En av de stater som undertecknat konventionen vägrar att erkänna likvärdigheten hos en sökandes tidigare universitetsutbildning (ej yrkesmässig) med hänvisning till att en del av kursplanen skulle brista i överensstämmelse. Därmed tvingas alla som fått sin utbildning i en annan undertecknande stat att helt eller delvis göra om sina studier. Kan detta betraktas som en överträdelse av den europeiska konventionen rörande erkännande av universitetsexamina för tillträde till fortsatta akademiska studier (ETS032)?

Är de myndigheter som är behöriga i frågor om tillgodoräkning av utländsk utbildning, det vill säga de undertecknande staternas utbildningsministerier, i enlighet med artikel 4 skyldiga att informera dem som ansöker om att få tillgodoräkna sig utländsk utbildning om vilka ämnen i kursplanen som inte överensstämmer med deras krav? Är de även skyldiga att ge innehavare av en utländsk universitetsutbildning en förteckning över de prov som dessa måste klara av?

Svar

(3 mars 2003)

Rådet informerar den ärade parlamentsledamoten om att det inte är rådets uppgift att tolka innehållet i den europeiska konventionen rörande erkännande av universitetsexamina för tillträde till fortsatta akademiska studier. Denna konvention hör till Europarådet och är inte en rättsakt från Europeiska unionens råd.

(2003/C 155 E/074)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2948/02
från Sebastiano Musumeci (UEN) till rådet

(14 oktober 2002)

Ämne: Drunknade olagliga invandrare utanför Sicilien

Den heta frågan om den olagliga invandringen på Sicilien närmar sig allt mer ett akut nödläge.

2001 anlände 2 759 illegala invandrare till Sicilien, och hittills i år har det kommit 12 124 personer, för att inte tala om alla de som avlidit på vägen dit.

Alldeles nyligen utspelades ännu en tragedi, då en båt med tredjelandsmedborgare sjönk och män, kvinnor och barn drunknade. De föll offer för kriminella organisationer som bedriver människosmuggling och som för att undgå gripande inte drar sig för att offra dessa desperata människors liv.

Jag har tidigare ställt en skriftlig fråga om inrättandet av ett övervakningsorgan för invandring (E-3653/01⁽¹⁾).

Kan kommissionen besvara följande frågor:

- Har rådet redan lagt fast ett program för bilateralt regionalt samarbete med de olika länderna i Medelhavsområdet i rättsliga och inrikes frågor, i syfte att begränsa och reglera migrationstrycket på Sydeuropas kuster?
- Anges det i programmet att man skall inrätta ett övervakningsorgan för invandring för att redan i ursprungsländerna hejda den omfattande och dramatiska olagliga invandringen? Anges det att man skall inrätta en multinationell polisstyrka som skall ha till uppgift att identifiera och gripa de ansvariga bakom dessa kriminella smuggelresor?
- Varför har man fortfarande inte inrättat detta övervakningsorgan? När kommer det att inrättas?

⁽¹⁾ EGT C 92 E, 17.4.2003, s. 3.

Svar*(3 mars 2003)*

1. Den ärade parlamentsledamoten uppmärksammas på att man på unionsnivå — vilket särskilt påpekas i den övergripande strategi mot olaglig invandring och människohandel i Europeiska unionen som antogs av rådet den 28 februari 2002 och offentliggjordes i EGT ⁽¹⁾ — har inlett en genomförbarhetsstudie som skall utföras i syfte att införa ett europeiskt system för informationsutbyte om asyl, invandring och ursprungsländer. På grundval av resultaten från denna studie kommer kommissionen inom kort att förelägga rådet förslag avseende inrättandet och genomförandet av ett sådant system. På området regionalt samarbete kan dessutom det regionala RIF-programmet för Medelhavsområdet nämnas (som godkändes vid Europa-Medelhavskonferensen i Valencia i april 2002) och i fråga om samarbete mellan medlemsstaterna kan nämnas det projekt om kontroller av sjögränserna i Medelhavet som Spanien, Grekland, Italien och Förenade kungariket deltar i, vilket finansieras av programmet Argo, budgetpost B7-667, Meda och av medlemsstaterna.

2. När det gäller samarbetet med medlemsstaterna i Medelhavsområdet bör det framhållas att kommissionen, inom ramen för den regionala finansieringsplanen Meda 2002 som inom kort skall föreläggas rådet, planerar att avsätta finansiella medel för antagande och genomförande av bland annat åtgärder med inriktning på olika initiativ som anknyter till invandring. Hantering av migrationsströmmar och bekämpning av olaglig invandring och människohandel bör finnas med bland målen som ställs upp för de åtgärder som kan finansieras inom ramen för planen.

⁽¹⁾ EGT C 142 14.6.2002, s. 23 (punkt 46).

(2003/C 155 E/075)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2955/02**från Charlotte Cederschiöld (PPE-DE) till kommissionen***(15 oktober 2002)*

Ämne: Databegränsning

Bevarande av data och inte begränsning av data är den princip som ligger till grund för skyddet av potentiellt bevismaterial i Europarådets konvention om Internetrelaterad brottslighet. Alla EU-stater och bland annat Förenta staterna och Japan har ställt sig bakom denna princip. Anser kommissionen att det är klokt att gå utöver vad som anges i konventionen innan den ens har trätt i kraft?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar*(21 november 2002)*

Parlamentsledamoten frågar om kommissionen anser att det är klokt att gå utöver bestämmelserna om lagring av uppgifter i Europarådets konvention om Internetrelaterad brottslighet, innan den har trätt i kraft.

Europarådets konvention ställer särskilda krav på det internationella samarbetet för att bekämpa Internetrelaterad brottslighet. Konventionen innehåller vissa krav för att uppgifter skall få lagras, men parterna är fria att anta andra åtgärder om brottsbekämpningen kräver det.

I enlighet med artikel 8 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna måste medlemsstater som antar bestämmelser om lagring av uppgifter visa att det inte är möjligt att skydda allmänintresset på något annat, mindre integritetskränkande sätt.

Kommissionen har engagerat sig hårt för att förena uppgiftsskyddet och rätten till skydd för privat- och familjeliv med brottsbekämpningens behov. Kommissionen anser att medlemsstaterna bör inta en gemensam hållning till lagring av uppgifter, för att uppfylla kraven på proportionalitet och effektivitet och för att inte brottsbekämpare och Internetanvändare skall behöva navigera mellan flera uppsättningar tekniska bestämmelser och lagar.

Frågan om lagring av uppgifter som parlamentsledamoten tar upp har även diskuterats i kommissionens meddelande om eEurope 2002 ⁽¹⁾. Där framhöll kommissionen att lösningar på detta komplexa problem bör vara välgrundade, proportionerliga och bygga på en lämplig avvägning mellan de olika intressen och grundläggande mänskliga rättigheter som står på spel. Det förutsätter en hållning som sammanför kompetens och kapacitet från regeringar, branschkuniga, tillsynsmyndigheter för uppgiftsskydd, berörda parter och användare. Kommissionen har sedan dess startat en bred debatt i frågan inom ramen för EU:s forum om Internetrelaterad brottslighet där rådet, parlamentet och många andra aktörer deltar. Eftersom debatten fortfarande pågår anser kommissionen att det ännu är för tidigt att uttala sig om behovet av lagstiftning på EU-nivå.

⁽¹⁾ KOM(2000) 890 slutlig.

(2003/C 155 E/076)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2960/02
från André Brie (GUE/NGL)
och Joost Lagendijk (Verts/ALE) till rådet

(22 oktober 2002)

Ämne: Minfält utmed (den östra) gränsen mellan Grekland och Turkiet

Med hänvisning till en artikel i tidningen "Athens News" den 30 augusti 2002, där det stod att en illegal invandrare dödats och två andra skadats efter att ha förrirat sig in i ett minfält nära Greklands gräns med Turkiet i nordost skulle vi vilja rikta rådets uppmärksamhet på detta ständiga problem. Trots att ett stort antal personer (särskilt invandrare) under de gångna två åren fallit offer för minor, hävdas det i den senaste utgåvan av Landmine Monitor Report 2002 (<http://www.icbl.org/>) att det inte verkar finnas någon uttömmande rapport om minproblemet i Grekland.

Eftersom gränsen mellan Grekland och Turkiet också är en av EU:s yttre gränser frågar vi rådet:

- Känner rådet till detta problem?
- Hur ser rådet på att det går till så här otidsenligt och omänskligt vid gränsen?
- Hur ställer sig rådet till denna situation mot bakgrund av parlamentets resolution om truppminor (B5-0802/2000 ⁽¹⁾), där parlamentet "uppmanar Europeiska unionen att [...] arbeta för totalt avskaffande av truppminor"?
- Vilka åtgärder av politiskt, ekonomiskt eller annat slag har vidtagits (eller kommer att vidtas) för att stöda Grekland i de minröjningsoperationer som behövs?

⁽¹⁾ EGT C 197, 12.7.2001, s. 193.

Svar

(20 februari 2003)

1. Rådet är fullt medvetet om problemet med de minfält som efter tidigare konflikter finns kvar längs gränsen mellan Grekland och Turkiet, där exploderande minor regelbundet kräver offer, särskilt bland olagliga invandrare.

2. Rådet har som ett allmänt mål att alla landminor skall undanröjas. Detta återspeglas i ett antal rättsakter och i synnerhet i den gemensamma GUSP-åtgärden från 1997 om truppminor och de två förordningarna från 2001 om åtgärder mot antipersonella landminor i utvecklingsländer och andra tredje länder än utvecklingsländer. De senare är en direkt reaktion på konventionen om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppminor) samt om deras förstöring (Ottawakonventionen eller konventionen om förbud mot truppminor), medan den gemensamma GUSP-åtgärden bl.a. möjliggör särskilda åtgärder och bidrag från EU när det gäller minröjning och stöd till drabbade personer.

3. Vad beträffar Grekland och Turkiet har dessa länder närmat sig en gemensam deponering av sina ratifikationsinstrument (Grekland) eller anslutningsinstrument (Turkiet) till Ottawakonventionen. Märkning av och skydd mot grekiska minfält längs den turkiska gränsen har enligt grekiska källor redan lett till att olyckorna minskat med 90 % (se Landmine Monitor Report 2002 från den internationella kampanjen för förbud mot landminor).

(2003/C 155 E/077)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2964/02

från James Fitzsimons (UEN) till rådet

(15 oktober 2002)

Ämne: Övervakning av skogar och miljösamspel i gemenskapen (Forest Focus)

Som rådet känner till lade kommissionen nyligen fram ett förslag till ett nytt system (Forest Focus) som syftar till att skydda gemenskapens skogar och skapa medvetenhet om skogens betydelse för vår miljö. Skogarna i EU täcker 36 % av EU:s totala landyta. Har rådet övervägt detta förslag som stöds av Europaparlamentet, och vilka garantier kan det ge för att länder som Irland kommer att kunna dra nytta av programmet?

Svar

(4 mars 2003)

Som den ärade parlamentsledamoten påpekar är syftet med förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om övervakning av skogar och växelverkan på miljöområdet i gemenskapen ("Forest Focus") att upprätta ett nytt gemenskapssystem för övervakning av skogar och växelverkan på miljöområdet som skall skydda gemenskapens skogar.

Systemet grundar sig på vad som uppnått genom två rådsförordningar om övervakning av luftföroreningars och skogsbränders inverkan på skogens ekosystem; dessa upphör att gälla i slutet av 2002. Rådet är medvetet om att frågan är viktig och brådskande och fem arbetsgruppsmöten har redan ägt rum, nämligen den 24 juli, 12 september, 1 oktober, 10 oktober och 4 november 2002. För november planeras ytterligare två arbetsgruppsmöten.

Rådet tog vid sitt möte den 910 december del av en lägesrapport om det senaste arbetet med förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om övervakning av skogar och växelverkan på miljöområdet i gemenskapen. Vid detta tillfälle välkomnade ordföranden de avsevärda framsteg som gjorts med detta ärende. Han uppmanade Ständiga representanternas kommitté att under det kommande grekiska ordförandeskapet i början av år 2003 och i avvaktan på Europaparlamentets yttrande fortsätta sina insatser för slutlig enighet, om möjligt vid första behandlingen.

(2003/C 155 E/078)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2979/02

från Anders Wijkman (PPE-DE) till kommissionen

(22 oktober 2002)

Ämne: Stora statliga bidrag till den tyska skogsindustrin

Skogsindustrin i Tyskland har expanderat avsevärt under det senaste decenniet. Expansionen har möjliggjorts genom mycket stora statsstöd till industrin. Under sommaren 2002 beslutade Stendahl Pulp Mercer International om ytterligare utvidgning. Till detta projekt bidrar den tyska staten med 715 miljoner i lån och bidrag av en budget på ungefär 800 miljoner. Statliga bidrag i denna storlek har mycket negativ

inverkan på konkurrenskraften för övrig skogsindustri i regionen. Hur förklarar kommissionen sitt godkännande till statligt stöd i denna storlek när det motverkar grundförutsättningarna (en öppen marknadsekonomi, handel och konkurrens mellan länderna inom EU) för EU:s gemensamma marknads utveckling och tillväxt?

Inför EU:s förestående utvidgning har det talats om att investeringsstöd till industrin kan komma att kompensera för lägre jordbruksstöd i kandidatländerna. Stämmer detta?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(25 november 2002)

I juni 2002 godkände kommissionen stöd till Zellstoff Stendal för uppförande av ett nytt massabruk⁽¹⁾. Investeringskostnaderna uppgick till omkring 800 miljoner euro medan stödet uppgick till omkring 250 miljoner euro.

Stödet har beviljats på grundval av regionala överväganden för att främja den ekonomiska utvecklingen i en av de mindre gynnade regionerna i gemenskapen genom stöd till investeringar och sysselsättnings-skapande åtgärder. Zellstoff Stendal-projektet har godkänts på grundval av de sektorsövergripande rambestämmelserna för regionalstöd till stora investeringsprojekt. Kommissionens beslut att godkänna stödet grundade sig på projektets positiva genomslag på sysselsättningen i regionen och på att kommissionen har kunnat konstatera att massatillverkningssektorn inte lider av någon överkapacitet.

Tillämpningen av de sektorsövergripande rambestämmelserna för regionalstöd till stora investeringsprojekt har inneburit en lägre stödnivå än den som normalt sett medges i den region där projektet genomförs.

Motsvarande regler gäller redan nu i kandidatländerna. Därför kommer ett lägre jordbruksstöd i kandidatländerna inte att kompenseras av investeringsstöd till industrin.

⁽¹⁾ Se pressmeddelande IP/02/888 av den 19 juni 2002.

(2003/C 155 E/079)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2983/02

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till rådet

(23 oktober 2002)

Ämne: Åtgärder för att minska fiskeolyckorna

Den 5 april 2001 antog Europaparlamentet en resolution om fiskeri: säkerhet och olycksorsaker⁽¹⁾ där man i punkt 3 uppmanade rådet att "arbeta för att fiskarna i ökad utsträckning skall omfattas av rådets direktiv 93/104/EG om arbetstidens förläggning i vissa avseenden, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/34/EG, i syfte att förbättra fiskarna skydd".

Vad har rådet gjort på detta område?

Hur anser rådet att man skall kunna förbättra säkerheten i samband med fiskeverksamhet?

⁽¹⁾ EGT C 21 E, 24.1.2002, s. 359.

Svar

(20 februari 2003)

Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/34/EG av den 22 juni 2000 utsträcktes räckvidden för rådets direktiv 93/104/EG till att bland andra omfatta fiskare.

Enligt artikel 17b.2 i det ändrade direktiv 93/04/EG är medlemsstaterna skyldiga att vidta de åtgärder som krävs för att se till att alla arbetstagare ombord på ett havsgående fiskefartyg får rätt till tillräcklig vila och att arbetstiden begränsas till i genomsnitt 48 timmar per vecka.

Medlemsstaterna måste införliva detta direktiv i sin nationella lagstiftning före den 1 augusti 2003.

Enligt artikel 3 i direktiv 2000/34/EG skall kommissionen senast den 1 augusti 2009 se över hur bestämmelserna om arbetstagare ombord på havsgående fiskefartyg fungerar, särskilt hälso- och säkerhetsbestämmelserna.

Rådet anser därför att alla framtida åtgärder för att ändra arbetstiden för fiskare för att förbättra deras skydd bör vidtas mot bakgrund av vad som framkommer vid kommissionens ovannämnda översyn. Rådet kan under inga förhållanden vidta ytterligare åtgärder så länge ett kommissionsförslag saknas.

(2003/C 155 E/080)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2986/02

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till rådet

(23 oktober 2002)

Ämne: Åtgärder för att minska fiskeolyckorna

Den 5 april 2001 antog Europaparlamentet en resolution om fiskeri: säkerhet och olycksorsaker⁽¹⁾ där man i punkt 7 uppmanade rådet att ge kommissionen i uppgift att "samordna allt arbete som görs, såväl från själva kommissionens och medlemsstaternas sida som från internationella organisationers sida, och att samråda med själva sektorn samt utbildningsorgan i medlemsstaterna om medel för att främja och stärka förebyggande åtgärder och säkerhet inom fiskeverksamheten".

Har rådet vidtagit någon åtgärd på detta område?

Anser inte rådet att en sådan samordning från kommissionens sida skulle bidra till att minska antalet fiskeolyckor?

⁽¹⁾ EGT C 21 E, 24.1.2002, s. 359.

Svar

(20 februari 2003)

Säkerhet i samband med fiskeverksamhet är ett av huvudmålen i rådets lagstiftning inom fiskesektorn; i synnerhet fastställs i rådets förordning (EG) nr 2792/1999 om föreskrifter och villkor för gemenskapens strukturstöd på detta område offentligt stöd till modernisering av fiskefartygen inbegripet bl.a. förbättringar av säkerheten ombord.

Inom ramen för förslagen om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken har kommissionen lagt fram ett förslag om ändring av förordning (EG) nr 2792/1999 som innefattar åtgärder för fortsatt stöd till modernisering av fartyg, särskilt säkerhet ombord, förutsatt att dessa åtgärder inte ökar fiskeansträngningen.

Rådet granskar för närvarande dessa förslag.

När det gäller säkerhet och hälsa på arbetsplatsen spelar den nya arbetsmiljöstrategin för gemenskapen (2002–2006) en viktig roll.

Rådet antog resolutionen om den nya gemenskapsstrategin i juni 2002 i vilken noteras behovet av att främja arbetsmiljöaspekterna i gemenskapspolitiken och att utveckla en samordnad strategi som bland annat omfattar den gemensamma fiskeripolitiken.

I punkt II.7 i denna rådsresolution uppmanar rådet kommissionen att under utövande av kommissionens initiativrätt lägga fram de förslag som krävs för att uppnå de arbetsmiljömål som fastställs i den nya strategin, särskilt de som krävs för att konsolidera, förenkla och rationalisera de befintliga rättsliga ramarna, i syfte att möjliggöra bättre tillämpning av dem.

(2003/C 155 E/081)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2990/02

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(23 oktober 2002)

Ämne: Åtgärder för att minska fiskeolyckorna

Den 5 april 2001 antog Europaparlamentet en resolution om fiskeri: säkerhet och olycksorsaker⁽¹⁾ där man i punkt 12 uppmanade kommissionen att bekosta "en anbudsinfordran för tillverkare av säkerhetsutrustning inom EU för design av olika modeller av personlig flytutrustning som fiskare kan använda under olika arbetsförhållanden ombord på fiskefartyg, varvid avsikten skall vara att främja bruket av sådan utrustning".

Har kommissionen tagit något initiativ på detta område?

Anser inte kommissionen att förbättringar av säkerhetsutrustning och införandet av mer adekvat utrustning skulle bidra till att minska antalet fiskeolyckor och den höga dödligheten i samband med dessa olyckor?

⁽¹⁾ EGT C 21 E, 24.1.2002, s. 359.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 december 2002)

Även om frågan om förbättring av säkerhetsutrustning och generell användning av det bästa materialet otvivelaktigt är av avgörande betydelse för att minska riskerna och allvaret vid olyckor till havs är kommissionen inte behörig att bekosta en anbudsinfordran riktad till tillverkare av säkerhetsutrustning för att få fram olika modeller av individuell flytutrustning för fiskare.

Emellertid inbjöd kommissionen i sin förslagsinbjudan för transnationella projekt för innovativa åtgärder inom fiskesektorn för 2002, intresserade organ att lägga fram förslag till projekt om yrkesutbildning och fortbildning avseende säkerhet till havs. Granskningen av förslagen pågår.

(2003/C 155 E/082)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3007/02

från Patricia McKenna (Verts/ALE) till rådet

(23 oktober 2002)

Ämne: Självbestämmande på västra Papua

Rådet känner säkert till att folket på västra Papua sedan 1963 har varit i händerna på den indonesiska militären, samma militär som så brutalt kontrollerade folket i Östtimor.

Har rådet åtagit sig att stödja den internationella kampanjen som uppmanar FN:s generalsekreterare Kofi Annan att se över den FN-stödda "Act of Free Choice" så att folket på västra Papua kan få verklig

möjlighet att uttrycka sina åsikter om vem som skall regera, i stället för skenomröstningen i slutet av 60-talet?

Om rådet inte har gjort detta åtagande, varför har det inte agerat, och kommer det att göra något nu?

Svar

(20 februari 2003)

1. Rådet har vid upprepade tillfällen understrukit betydelsen av ett starkt, demokratiskt, enat och välmående Indonesien, vars territoriella integritet det konsekvent och bestämt har stött. EU har därför inte engagerat sig i den internationella kampanjen för omprövning av Papuas ställning.

2. Likväl har EU vid flera tillfällen inför de indonesiska myndigheterna uttryckt allvarlig oro över den politiska och ekonomiska situationen i Papua liksom situationen beträffande mänskliga rättigheter. EU har enträget manat den indonesiska regeringen att snabbt och beslutsamt ta itu med de talrika problemen i denna provins, att förbättra skyddet för de mänskliga rättigheterna och den papuanska befolkningens inhemska kultur samt att verka för ekonomisk och social utveckling i provinsen. EU underströk särskilt behovet att till fullo sätta lagen om särskilt självstyre för Papua i verket och att utreda övergrepp mot de mänskliga rättigheterna, däribland mordet på den framträdande papuanske ledaren Theys Eluay, för att ställa förövarna av dessa brott inför rätta.

3. EU:s beskickningschefer i Jakarta besökte Papua i mars 2002 och har haft omfattande samtal med offentliga tjänstemän, icke-statliga organisationer och religiösa ledare och stamledare för att få en uppfattning om läget och understryka EU:s starka intresse av den politiska och sociala utvecklingen i Papua. EU fortsätter att nära följa utvecklingen i denna provins och kommer vid behov att ta upp de olika problemen igen med Indonesiens regering.

(2003/C 155 E/083)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3008/02

från Elspeth Attwooll (ELDR) till kommissionen

(23 oktober 2002)

Ämne: Djurskydd — nötkreatursfoster

Rådets direktiv 86/609/EEG⁽¹⁾ om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål utesluter i sin nuvarande form "foster eller embryonala former" från sitt tillämpningsområde. Känner kommissionen till bruket att vid slakt av dräktiga kor utvinna vätskor från fostren och sedan använda dessa vätskor för att skapa cellodlingar? Har kommissionen några siffror på hur omfattande detta bruk är i de enskilda medlemsstaterna? Kan kommissionen tänka sig att göra en fullständig översyn av ovannämnda direktiv så att även foster och embryonala former omfattas?

⁽¹⁾ EGT L 358, 18.12.1986, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(28 november 2002)

Kommissionen känner till att man vid slakt av dräktiga kor utvinnet vätskor från foster.

Sådana vätskor är en viktig reagent för odling av celler och vävnad, som är vanligt förekommande i biologiska, medicinska och toxikologiska laboratorier.

Celler och vävnadskulturer används allmänt som ett bra alternativ till försöksdjur i många olika typer av forskning. De används även för framställning av läkemedel med hjälp av levande celler, t.ex. interferon, och för diagnos av infektionssjukdomar och genetiska sjukdomar. Vätskor från kalvfoster används också för att framställa antigener för vaccin. Kommissionen har dock inte tillgång till några detaljerade upplysningar om utvinningen av vätskor från kalvfoster.

Kommissionen planerar en omfattande omarbetning av rådets direktiv 86/609/EEG av den 24 november 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål. Frågan om foster- och embryoformer kommer att undersökas grundligt under denna omarbetning. De etiska aspekterna av utvinningen av vätskor från kalvfoster kommer att granskas av kommissionen i samband med detta.

(2003/C 155 E/084)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3025/02

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(23 oktober 2002)

Ämne: Lågt antal sjukhusbäddar per invånare i EU

Av uppgifter som nyligen framkommit i massmedia framgår det att det 1999 fanns 162 608 sjukhusbäddar i Spanien, vilket i medeltal innebär fyra bäddar per tusen invånare. Det är den lägsta siffran i hela EU, en siffra som dessutom har sjunkit i förhållande till 1980 då den låg på 5,4, enligt OECD. Antalet tillgängliga bäddar är ännu lägre om man beaktar att inte alla bäddar kan utnyttjas på grund av arbeten som utförs på sjukhusen. I Spanien är sjukhusförvaltningen decentraliserad, vilket innebär att beslut om anslag fattas av varje autonom region för sig.

Antalet sjukhusbäddar har minskat i hela Europeiska unionen och genomsnittet uppgår till sju bäddar per tusen invånare. Är kommissionen medveten om dessa brister som råder på sjukhusen i EU? Med tanke på att det saknas europeisk lagstiftning på detta område, avser kommissionen att lägga fram bestämmelser på detta viktiga område?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(18 november 2002)

Enligt EG-fördraget är det medlemsstaternas och inte gemenskapens ansvar att organisera och ge hälso- och sjukvård (artikel 152.5).

Kommissionen har därför inte möjlighet att lagstifta om antalet sjukhusbäddar i medlemsstaterna.

(2003/C 155 E/085)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3026/02

från Patricia McKenna (Verts/ALE) till rådet

(23 oktober 2002)

Ämne: Förbindelser mellan EU och Sudan

Kan rådet i detalj redogöra för dagsläget vad gäller dess dialog med Sudan och tala om vilket det bakomliggande syftet med denna dialog är? Vad jag efterlyser är uppgifter om den personal som är involverad i dialogen, dialogens struktur, vilka framsteg som gjorts och rådets roll.

Kan rådet också i detalj redogöra för i vilket skede dialogen befinner sig för närvarande samt för denna dialogens direkta och långsiktiga målsättningar?

Svar*(4 mars 2003)*

Rådet vill hänvisa den ärade parlamentsledamoten till det svar som gavs på fråga E-2409/02 från Bob van den Bos angående Sudan.

I överensstämmelse med de slutsatser som rådet antog vid sitt möte den 17 juni 2002 bekräftar rådet att EU:s mål i den politiska dialogen med Sudan fortfarande gäller och att hänsyn kommer att tas till de framsteg som görs inte bara i fredsprocessen, utan också när det gäller riktmärkena för den politiska dialogen (mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatsprincipen). Den sudanesiska regeringen måste visa att framsteg gjorts när det gäller riktmärkena för den politiska dialogen (mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatsprincipen) för att EU:s förbindelser med Sudan skall kunna normaliseras. EU fortsätter att stödja humanitära insatser och bekräftar åter sin vilja att stödja initiativ som främjar ett fredsavtal.

När det gäller den personal som är involverad i dialogen äger regelbundna möten rum i Khartum mellan beskickningscheferna och de sudanesiska myndigheterna. Utöver kontakter med det civila samhället har beskickningscheferna i år även haft kontakt med företrädare för Sudanesiska folkets befrielseströrelse (SPLM). Sedan dialogen återupptogs 1999 hålls ett årligt möte i Khartum med en EU-trojka på hög tjänstemannanivå för att utvärdera de framsteg som gjorts i fråga om de året innan fastställda riktmärkena för den politiska dialogen. Trojkans senaste resa till Khartum ägde rum den 910 december 2002 och trojkan framförde då EU:s beredvillighet att så snart ett övergripande fredsavtal har undertecknats ledsaga Sudan i en ny fredsprocess och utveckling genom att normalisera förbindelserna och återuppta utvecklingssamarbetet.

Avseende Sudan ser rådet regelbundet över situationen och gör vid behov de nödvändiga politiska anpassningarna.

(2003/C 155 E/086)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3038/02

från Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen

(24 oktober 2002)

Ämne: Bernardos-dammen (Segovia — Spanien) och miljökonsekvenserna

Bernardos-dammen har uteslutits i den nationella vattenförsörjningsplanen på grund av de negativa effekterna, de enorma ekologiska följderna och på grund av att intresset ur vattenförsörjningssynpunkt är obefintligt. Samorganisationen för utbyggnaden av floden Duero vidhåller emellertid att dammen skall byggas. I färdigt skick kommer dammanläggningen att innebära att ett område på 3 857 hektar mark av stort ekologiskt värde, däribland flera hundra tallskogar och en askskog läggs under vatten. Detta dammbygge kommer att leda till att en synnerligen rik fauna med skyddade arter som lo, varg, utter, svart stork och flera rovfågelsarter kommer att försvinna. Dessutom kommer vattenmassorna att begrava viktiga arkeologiska och paleontologiska fornlämningar, till exempel den romerska villan "Los Casares" i kommunen Armuña och fyndplatsen "El Otero".

Det bör påpekas att enligt artikel 2 i direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾, ändrat genom direktiv 97/11/EG⁽²⁾, om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt skall projekt bli föremål för en bedömning innan de godkänns. Denna bedömning skall främst gälla projektens art, deras omfattning och deras belägenhet.

Ett stort antal skogsfåglar och skyddade arter skulle drabbas av denna anläggning. I vilken mån skulle därför direktiv 79/409/EEG⁽³⁾ om bevarande av vilda fåglar och direktiv 92/43/EEG⁽⁴⁾ om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter kunna tillämpas?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att se till att gemenskapsrätten vederbörligen tillämpas i detta fall, särskilt direktiv 97/11/EG?

Kan kommissionen ange om de spanska myndigheterna har ansökt om EU-medel för att finansiera detta projekt?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

⁽³⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 januari 2003)

Kommissionen känner till de förhållanden som ledamoten beskriver i fråga om Bernardos-dammen. Ett klagomål om detta har just kommit in och registrerats. Kommissionen är därför i färd med att analysera områdets betydelse och se vilken lagstiftning som är tillämplig.

När ett projekt förmodas ha betydande inverkan på ett Natura 2000-område skall det på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna enligt kriterierna i artikel 6 i habitatdirektivet ⁽¹⁾.

Rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985, ändrat genom direktiv 97/11/EG, om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, skulle kunna vara tillämpligt i föreliggande fall är, eftersom nämnda projekt eventuellt omfattas av bilaga I (punkt 15) eller bilaga II (punkt 10 g) beroende på hur mycket vatten som skall magasineras. Utan exakta uppgifter om det konkreta projektet är det inte möjligt att med säkerhet avgöra vilken bilaga till direktivet som gäller.

Enligt artikel 2 i direktivet skall projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering bli föremål för en bedömning av denna påverkan innan tillstånd ges.

När det gäller projekt i bilaga II skall medlemsstaterna bedöma varje enskilt fall på grundval av fasta gränsvärden eller kriterier, som medlemsstaten själv fastställt, för att avgöra om projektet skall bli föremål för en bedömning enligt artiklarna 5–10. I samband med enskilda bedömningar eller fastställandet av gränsvärden och kriterier måste medlemsstaten beakta de relevanta urvalskriterierna i bilaga III. Den behöriga myndighetens beslut måste offentliggöras.

Det bör påpekas att direktiv 85/337/EEG har ändrats genom direktiv 97/11/EG. På en tillståndsansökan som lämnats in före den 14 mars 1999 skall man enligt artikel 3.2 i direktiv 97/11/EG emellertid tillämpa bestämmelserna i direktiv 85/337/EEG i den version direktivet hade före ändringen.

I sin funktion som fördragets väktare tvekar kommissionen inte att vidta alla åtgärder som krävs för att se till att gemenskapslagstiftningen följs.

Inom ramen för det decentraliserade genomförandet av program enligt förordning (EG) nr 1260/1999 ⁽²⁾ informeras kommissionen inte i förväg om projekt som förvaltningsmyndigheterna valt ut för delfinansiering av unionen. Kommissionen kommer att formellt be medlemsstaten om de uppgifter som ledamoten lämnat och genast underrätta ledamoten om dessa.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna, EGT L 161, 26.6.1999.

(2003/C 155 E/087)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3041/02
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(24 oktober 2002)

Ämne: Kommissionens inledande av ett rättsligt förfarande vid domstolen till följd av omständigheterna kring tillhandahållandet av allmännyttiga tjänster på Azorerna

Enligt tidningen "Correio dos Açores" av den 12 oktober 2002 har kommissionen beslutat att inleda rättsliga åtgärder mot Portugal, därför att kommissionen anser att Portugal gör sig skyldig till lagbrott genom att tvinga de kabotageföretag som utövar trafik mellan Azorerna och kontinenten att garantera tillhandahållandet av allmännyttiga tjänster på minst fem av de öar som ingår i ögruppen, till samma pris.

Trots intensiva telefonkontakter den 14 oktober kunder generaldirektoratet för transporter inte vare sig bekräfta eller dementera denna information.

Kan kommissionen besvara följande frågor:

- Har kommissionen redan studerat konsekvenserna av en avreglerad marknad på priset och på godstransporternas regelbundenhet och pålitlighet till de minsta och mest avlägsna öarna i Azorerna?
- Har kommissionen genom dessa studier eller med andra medel kunnat påvisa att den skulle vara i stånd att uppfylla sina skyldigheter när det gäller territoriell sammanhållning, i enlighet med vad som anges i artikel 16 i fördraget, om den beslutade att upphäva skyldigheten att tillhandahålla allmännyttiga tjänster på de minsta och mest avlägsna öarna i Azorerna?
- Kan kommissionen ange varför den i sitt svar av den 8 juni 2001 på fråga E-1196/01⁽¹⁾ undvek att ange sin ståndpunkt avseende uppfyllandet av bestämmelserna om allmännyttiga tjänster på de portugisiska öarna med argumentet att detta först borde utvärderas av de nationella myndigheterna, när den nu uppenbarligen agerar i motsatt riktning?

⁽¹⁾ EGT C 318 E, 13.11.2001, s. 222.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(11 december 2002)

De uppgifter som publicerats i "Correio dos Açores" är felaktiga.

Det stämmer att ett överträdelseförfarande har inletts med anledning av den portugisiska förordningen nr 194/98 av den 10 juli 1998 om sjöfartscabotage. Den 26 juli 2001 riktade kommissionen ett motiverat yttrande till de portugisiska myndigheterna och uppmanade dem att ändra denna lagtext så att den överensstämmer med rådets förordning (EEG) 3577/92 av den 7 december 1992 om tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet inom medlemsstaterna (cabotage)⁽¹⁾.

Eftersom de portugisiska myndigheterna förbundit sig att ändra den omstridda texten har kommissionen för närvarande inte för avsikt att anhängiggöra ärendet vid domstolen.

Kommissionen vill betona att den fäster stor vikt vid den allmänna trafiken inom sjöfartssektorn.

Enligt cabotagereglererna får medlemsstaterna införa allmän trafikplikt för att säkerställa tillräckliga och regelbundna transporter till och från öar. Enligt förordningen skall emellertid detta ske på icke-diskriminerande grund med hänsyn till alla rederier inom gemenskapen.

Twisten mellan kommissionen och de portugisiska myndigheterna gäller inte själva principen om allmän trafik (kommissionen håller med om att det är nödvändigt att garantera tillräckliga kommunikationer med öarna i Azorerna) utan hur denna princip tillämpas i praktiken. Det krävs därför inte någon undersökning från gemenskapens sida.

I sitt svar på den skriftliga fråga (E-1196/01) som parlamentsledamoten ställde den 8 juni 2001 om problemen med tillämpningen av förordning 194/98 i fråga om sjöfartsavgifter, uppgav kommissionen att

det är de nationella myndigheternas sak — och inte kommissionens — att se till att nationell rätt efterlevs. Man måste skilja mellan frågan om den bristfälliga tillämpningen av förordningen och frågan om förordningens överensstämmelse med gemenskapslagstiftningen. Det är denna sistnämnda fråga som är föremål för ett överträdelseförfarande.

(¹) EGT L 364, 12.12.1992.

(2003/C 155 E/088)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3042/02
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(24 oktober 2002)

Ämne: Åtgärdande av tidigare situationer i Portugal

Enligt pressuppgifter räknar man med att i Portugal under 2002 redovisa offentliga utgifter motsvarande 3 procent av BNP utanför budgeten, eftersom dessa motsvarar utgifter för att åtgärda tidigare situationer som inte har något med budgetåret 2002 att göra.

Skulle kommissionen kunna bekräfta om så verkligen är fallet? Kan kommissionen ange om detta bruk är förenligt med principen om ackumulering av utgifter som inte genomförts av olika statsorgan under 2002?

(2003/C 155 E/089)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3043/02
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(24 oktober 2002)

Ämne: Utgifter som ligger utanför budgeten i den offentliga sektorn

Enligt den officiella tidningen av den 10 oktober 2002 uppgår underskottet i det portugisiska utbildningsministeriet till 312 miljoner euro 2002.

Utbildningsministern motiverar detta med att de kommer att utnyttja större anslag än planerat i ändringsbudgeten. Trots att en serie åtgärder vidtagits för att kontrollera underskottet har detta ökat i ännu snabbare takt.

Även om utbildningsministeriet inte är det enda fallet där man talar om ett underskott som ligger utanför budgeten, är det emellertid det första fallet där ansvarig minister påtar sig ansvaret.

Kan kommissionen ange hur detta "sektorsunderskott" beaktas vid beräkningen av underskottet i den offentliga sektorn och motivera sitt svar med utgångspunkt i de bestämmelser som gäller för nationalräkenskaperna?

(2003/C 155 E/090)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3044/02
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(24 oktober 2002)

Ämne: Utgifter som ligger utanför statsbudgeten för 2003

Enligt uppgifter i tidningen *Diário Económico* av den 15 oktober 2002 uppgår det budgetunderskott för den offentliga sektorn som förutses i statens budgetproposition för 2003 i Portugal till 3 procent och inte till 2,4 procent av BNP, vilket framgår av motiveringen och vilket hittills meddelats.

Enligt samma tidning har ansvarig budgetminister bekräftat dessa uppgifter och motiverat dem med att de ytterligare utgifter på 754 miljoner euro, som inte redovisas öppet i motiveringen till statsbudgeten, motsvarar utgifter som endast kommer att verkställas om det registreras extraordinära inkomster, som inte förutses i statsbudgeten.

Kan kommissionen ange om denna metod motsvarar någon eventuell riktlinje som den har givit de portugisiska myndigheterna?

Kan kommissionen ange om detta var den förklaring den fick av de portugisiska myndigheterna?

Kan kommissionen förklara vilken roll detta "virtuella underskott" spelar vid beräkningen av den offentliga sektorns underskott och motivera sitt svar med utgångspunkt i de bestämmelser som gäller för nationalräkenskaperna?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3042/02, E-3043/02 och E-3044/02
ingivet av Pedro Solbes Mira för kommissionen**

(25 november 2002)

I nationalräkenskaperna skall utgifterna enligt ENS 95 (Europeiska national- och regionalräkenskaps-systemet) bokföras enligt principen om periodiserad redovisning, vilket innebär att de tas upp när utgiftsåtagandet ingås och inte, som vid kassaredovisning, när utbetalningen sker. I den ekonomiska rapport som åtföljer tilläggsbudgeten för 2002 anges att regleringen av upplupna kostnader — dvs. betalning för tidigare budgetårs åtaganden — totalt uppgick till 2,1 miljarder euro, vilket motsvarar 1,6 % av den beräknade bruttonationalprodukten (BNP) 2002.

Vad gäller utbildningsministeriets underskott "utanför budgeten" bör det understrykas att kommissionens övervakningsuppgift är inriktad på att bedöma den offentliga sektorns finanser som helhet och inte på att granska enskilda sektorer inom dessa finanser, såvida inte en sådan sektor uppvisar sådana särdrag att målen för de offentliga finanserna som helhet äventyras. Vidare förefaller det underskott som ledamoten hänvisar till härröra från de offentliga räkenskaperna och reglerna enligt nationalräkenskapssystemet verkar inte ha följts.

Målet för de offentliga finanserna som helhet är enligt den ekonomiska rapport som åtföljer 2003 års budget 2,4 % av BNP beräknats utifrån nationalräkenskaperna. Vid uppföljningen av medlemsstaternas offentliga finanser och i synnerhet för tillämpningen av stabilitets- och tillväxtpakten är de som anges i nationalräkenskaperna. Kommissionen känner för övrigt inte till någon annan officiell prognos för Portugals offentliga underskott 2003.

(2003/C 155 E/091)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-3047/02
från Benedetto Della Vedova (NI) till kommissionen**

(18 oktober 2002)

Ämne: Den italienska lönekompensationsfonden CIGS och dess förenlighet med artikel 87 i EG-fördraget

Jag hänvisar till min skriftliga fråga av den 6 juni 2002 (P-1680/02) om lönekompensationsfonden Cassa integrazione guadagni straordinaria (CIGS) och dess förenlighet med gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd till företag och sysselsättning⁽¹⁾, samt till kommissionens svar av den 5 juli 2002. I sitt svar konstaterar kommissionen följande:

- Å ena sidan bekräftar den att lönekompensationsfonden (CIG) syftar till att skydda anställda i händelse av arbetsgivarens insolvens, men att den i praktiken går utöver detta mål.
- Å andra sidan betonar kommissionen, att då dessa åtgärder till förmån för arbetstagare selektivt gynnar vissa företag antingen genom skönsmässig utbetalning eller genom att endast tillämpas för vissa sektorer, endast i vissa geografiska regioner eller endast till företag av en viss storlek, kan det vara fråga om statligt stöd. I detta fall skall stödets förenlighet med artikel 87.2 och 87.3 i EG-fördraget bedömas.

CIGS tillämpas skönmässigt, finansieras nästan helt och hållet av den italienska staten och omfattar endast anställda inom vissa företagskategorier.

Dessutom har CIGS tidigare ofta utnyttjats för anställda som man visste blivit överflödiga och klart och tydligt saknade möjlighet att återvända till företaget, trots att det enligt artiklarna 1 och 24 i den italienska lagen nr 223 från 1991 är förbjudet att utnyttja CIGS på detta sätt. En dylik användning håller på att profilera sig under den allvarliga kris som drabbat FIAT, vilket framgår av förklaringar från företrädare för den italienska regeringen.

Anser kommissionen att CIGS-ordningen är förenlig med artikel 87 i EG-fördraget?

(¹) EGT C 92 E, 17.4.2003, s.79.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(26 november 2002)

I nästan alla medlemsstater finns det nationella, ofta mycket invecklade system som omfattar åtgärder till förmån för tillfällig och partiell arbetslöshet eller som har till syfte att skydda de anställda i gemensamma förfaranden som grundar sig på arbetsgivarens insolvens (¹).

Såsom kommissionen redan konstaterade i sitt svar på frågeställarens skriftliga fråga P-1680/02 (²) kan det under vissa omständigheter hända att åtgärder som från början var avsedda att skydda de anställda i fall där verksamheten vid ett företag upphör får drag av statligt stöd som avses i artikel 87 i EG-fördraget. Detta kan ha hänt i flera medlemsstater.

Det är dock ett obestridligt faktum att alla dessa åtgärder uppvisar tydliga kännetecken på gemensam risktäckning och att de ingår i de enskilda medlemsstaternas egna sociala skyddssystem.

På grund av dessa kännetecken måste kommissionen dels iaktta regler, särskilt reglerna om statligt stöd, dels iaktta ansvar gentemot EU-medborgarna. Den måste å ena sidan undvika att radikalt destabilisera system som bland annat garanterar arbetstagarnas socialskydd och å andra sidan se till att medlemsstaterna behandlas lika.

Mot bakgrund av detta anser kommissionen att det mest korrekta och balanserade tillvägagångssättet är att gripa sig an problemet som helhet och att beakta både konkurrens- och sysselsättningsaspekter i nära samarbete med medlemsstaterna. På detta sätt kan man i alla nationella system komma fram till en lösning som faktiskt omfattar hela gemenskapen. Denna lösning skulle kanske kunna konkretiseras i form av en lämplig rättsakt.

(¹) Rådets direktiv 80/987/EEG av den 20 oktober 1980 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagarna vid arbetsgivarens insolvens, EGT L 283, 28.10.1980.

(²) EGT C 92 E, 17.4.2003, s.79.

(2003/C 155 E/092)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3050/02

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(24 oktober 2002)

Ämne: Användning av epoxiderivat vid lagring av vin

I direktiv 2002/16/EG (¹) om användning av vissa epoxiderivat i material och produkter avsedda att komma i kontakt med livsmedel konstaterar kommissionen i sina skäl att användningen av epoxipropyleter (BADGE) har föranlett frågor om säkerheten. Resultaten av undersökningar har ju visat att en del livsmedel innehåller betydande mängder av dessa ämnen och vissa derivat av dem.

I skäl 11 konstaterar kommissionen att användningen och/eller förekomsten av BADGE och BFDGE i plastmaterial och plastprodukter, ytbeläggningar som fernissa, lack och färg samt i lim bör regleras på gemenskapsnivå för att hälsorisker för människor och hinder för fri rörlighet för varor skall kunna undvikas.

Trots dessa farhågor finns det ett exempel på raka motsatsen i en viss medlemsstat. De italienska hälsovårdsmyndigheterna förbjuder entydigt vinproducenterna att göra vin i betongkar, om inte insidan behandlats med epoxifärg. Bortsett från att betong tillsammans med trä och terrakotta är det äldsta och enligt många (bland annat ett flertal bra vintillverkare i Frankrike) bästa materialet för förvaring av vin kommer följden också att bli att det inte längre finns några möjligheter att under strikt ekologiska betingelser framställa vin i Italien. Intyget om ekologiskt jordbruk, Ecocert, tillåter ju inte att det används epoxifärg.

Hur ställer sig kommissionen till att Italiens hälsoinspektion ålägger en vinodlare att på väggarna i behållarna för vin anbringa en produkt som eventuellt kan ha giftverkan på livsmedel (epoxifärg)?

Finns det några bestämmelser på gemenskapsnivå om lagring av vin i allmänhet och framför allt om de olika alternativen härvidlag, såsom lagring i betongbehållare med eller utan epoxiderivat?

Framgår det inte av meningsskiljaktigheterna mellan de italienska myndigheterna och dem som utfärdar Ecocert att det behövs konsekventa bestämmelser på gemenskapsnivå om användningen av epoxiderivat?

(¹) EGT L 51, 22.2.2002, s. 27.

(2003/C 155 E/093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3073/02

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(25 oktober 2002)

Ämne: Användning av epoxiderivat inom vinodling

Detta är tillägsfrågor till en tidigare fråga som nyligen ställdes i samma ämne (E-3050/02).

Ecocert Italia är en organisation som utför kontroller över ekologisk märkning av bland annat vin. Denna organisation erkänner inte vin som mognat i fat som behandlats med epoxiderivat som ekologisk. Å andra sidan tillåter inte den italienska hälsoorganisationen USL att ekologiska vindodlare framställer vin i betongfat utan att insidan på dessa först behandlats med epoxi.

Är kommissionen vid det här laget övertygad om att användning av epoxi inte innebär fara för folkhälsan? Om så inte är fallet, vilka åtgärder avser kommissionen att vidta och vilka alternativ föreslår den?

Tillåter kommissionen framställning av vin i direkt kontakt med betong? Om inte, vilka argument har kommissionen för att försvara detta förbud?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3050/02 och E-3073/02
ingivet av Franz Fischler för kommissionen

(6 december 2002)

Behållare för vin skall uppfylla de allmänna kraven i rådets direktiv 89/109/EEG av den 21 december 1988 om material och produkter avsedda att komma i kontakt med livsmedel (¹).

Enligt artikel 2 i det direktivet skall material och produkter vara tillverkade med sådana metoder att de under normala eller förutsebara användningsförhållanden inte överför sina beståndsdelar till livsmedel i sådana kvantiteter som skulle kunna

- utgöra en fara för människors hälsa,
- medföra en oacceptabel förändring av livsmedlens sammansättning eller en försämring av deras sensoriska egenskaper.

Användningen av vissa epoxiderivat, särskilt BADGE, BFDGE och NOGE, i material och produkter som är avsedda att komma i kontakt med livsmedel regleras genom kommissionens direktiv 2002/16/EG av den 20 februari 2002 om användning av vissa epoxiderivat i material och produkter avsedda att komma i kontakt med livsmedel. Konsumenthälsan skyddas om producenterna av epoxiderivaten följer bestämmelserna i direktiv 2002/16/EG.

Därför anser kommissionen att material eller produkter som uppfyller kraven i dessa direktiv kan användas för lagring av vilken typ av livsmedel som helst, och detta gäller även betongkar.

Genom artikel 37 i rådets förordning (EEG) nr 2392/89 av den 24 juli 1989 om allmänna bestämmelser om beskrivning och presentation av vin och druvmust⁽¹⁾ fastställs villkoren för lagring av vin och produkter från vinsektorn. I dessa villkor anges inte sammansättningen eller karaktäristika hos de material som används på insidan av lagringskärl. I gemenskapens lagstiftning fastställs inte heller några närmare regler.

Oenigheten mellan de italienska myndigheterna och organisationen Ecocert tyder inte på att det föreligger något behov av ytterligare europeiska bestämmelser om användningen av epoxiderivat, eftersom deras användning i material och produkter avsedda att komma i kontakt med livsmedel regleras på gemenskapsnivå genom direktiv 2002/16/EG.

⁽¹⁾ EGT L 40, 11.2.1989.

⁽²⁾ EGT L 232, 9.8.1989.

(2003/C 155 E/094)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3058/02

från Jo Leinen (PSE) till rådet

(25 oktober 2002)

Ämne: Bankgarantier till icke-statliga organisationer vid stödet till ryska massmedier inom ramen för programmet Tacis

I tjänsteavtalen i samband med Tacis ingår krav på bankgarantier i praktiskt taget samma storleksordning som själva avtalsbeloppen för att finansiering från kommissionen skall komma i fråga. Detta innebär att icke-statliga organisationer som arbetar utan vinstsyfte i praktiken blir utestängda från anbudsförfaranden om dylika avtal. Står detta i samklang med kommissionens och parlamentets strävan att främja det civila samhället och ta med sakkunskapen hos icke-statliga organisationer i hithörande projekt?

I det fall som behandlas i denna fråga handlar det om projekt till förmån för demokrati och mänskliga rättigheter i Ryssland. Projekten genomförs enligt de allmänna reglerna för Tacis. Icke-statliga organisationer kan i regel inte komma över krediter eller bankgarantier i storleksordningen mellan 700 000 och 2 miljoner euro. Detta skulle leda till att sådana organisationer automatiskt kom att utestängas från dessa projekt. Kan rådet få till stånd en lösning på denna situation?

Svar

(20 februari 2003)

Tacisbiståndet kommer att bli verkligt effektivt endast om en utveckling sker mot fria och öppna demokratiska samhällen där de mänskliga rättigheterna respekteras. Utvecklingen av det civila samhället ingår i de prioriterade samarbetsområdena i det samarbete som finansieras av Tacisprogrammet.

De icke-statliga organisationerna har helt säkert sin plats i utvecklingsprojekt för demokrati och mänskliga rättigheter i Ryssland. Förvaltningen av de åtgärder som finansieras av Tacisprogrammet sorterar under kommissionen som skall respektera Tacisförordningen men även den budgetförordning som är tillämplig på Europeiska gemenskapernas allmänna budget, särskilt principerna för sund ekonomisk förvaltning samt ekonomiska och lönsamhetsmässiga principer.

Det åligger kommissionen att lämna förklaringar avseende de föreskrifter som reglerar dessa fria anbudsförfaranden, särskilt avseende de bankgarantier som krävs.

(2003/C 155 E/095)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3060/02
från Frank Vanhecke (NI) till rådet

(25 oktober 2002)

Ämne: Europeiska konventet

I en intervju med Financial Times den 7 oktober i år poängterade Valéry Giscard d'Estaing, som är ordförande för EU:s framtidskonvent med uppgift att utarbeta en europeisk grundlag, att han motsätter sig tanken på ökade befogenheter till kommissionen och förespråkar "ett utökat samarbete mellan regeringarna" i medlemsstaterna, som måste förbli suveräna. Konventets ordförande är här uppenbart anhängare till en konfederativ modell.

Är det konfederativa synsätt som Valéry Giscard d'Estaing ger uttryck för också rådets synsätt?

Hur ställer sig rådet till konventsordförandens tanke på att eventuellt ersätta namnet "Europeiska unionen" med "Förenade Europa", ett namn som enligt Valéry Giscard d'Estaing skulle vara "mera medborgarnära"?

Svar

(20 februari 2003)

Rådet kommenterar aldrig uttalanden i pressen. Det skulle inte vara lämpligt att rådet tog ställning i fråga om de pågående diskussionerna i konventet, och detta har heller inte skett. Konventets ordförande har på eget initiativ presenterat en modell för ett framtida Europa och föreslagit ett eventuellt namnbyte för Europeiska unionen. Rådet har varken diskuterat eller tagit ställning i dessa frågor.

(2003/C 155 E/096)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3061/02
från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen

(25 oktober 2002)

Ämne: Kommissionens tjänstlediga tjänstemän

I bulletinen Quotidien Europe nr 8308 av den 30 september 2002 berättas det om några tjänstemän vid kommissionen, vilka tagit tjänstledigt av "personliga skäl" för att därefter arbeta för ett lobbyistbolag. Just detta bolag skulle sedermera komma att tilldelas ett kontrakt av kommissionen i storleksordning 23 miljoner euro och detta kontrakt utannonserades först nu.

Detta aktuella fall ger anledning till följande frågor:

- Under vilka förutsättningar kan man hos kommissionen ta tjänstledigt av personliga skäl? Kan man i princip ta tjänstledigt gång på gång och efter varje tjänstledighetsperiod återvända till kommissionen bara för en kort tid?
- Under hur lång tid har man rätt att återvända till kommissionen?

- Får tjänstemännen fortfarande lön eller vilka kostnader uppstår för kommissionen till följd av detta? Blir följden en brist på personal eller kan dessa tjänster tillsättas i efterhand?
- Hur många tjänstemän hos kommissionen har för närvarande tjänstledigt av "personliga skäl"?
- Vilka föranstaltningar har vidtagits respektive planerar kommissionen vidta för att undvika risken för intressekonflikter som i detta fall?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(15 januari 2003)

När det gäller det enskilda fall som parlamentsledamoten tar upp har det företag som anställde tjänstemän som hade tagit tjänstledigt av personliga skäl sedan dess avsagt sig det uppdraget och tjänstemännen har sagt upp sig från kommissionen.

När det gäller de frågor av mer allmän karaktär som parlamentsledamoten tar upp:

- Tjänstledighet av personliga skäl regleras genom artikel 40 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän vid Europeiska gemenskaperna. I denna artikel föreskrivs det att en fast anställd tjänsteman har rätt att i undantagsfall och på egen begäran av personliga skäl beviljas tjänstledighet utan lön.
- I tjänsteföreskrifterna anges inte närmare vad som avses med "undantagsfall", och tolkningen överläts därmed på tillsättningsmyndigheten. Dessa omständigheter kan gälla tjänstemannens familjesituation, exempelvis hemmavarande barn, eller möjligheten för tjänstemännen att ytterligare förbättra sina yrkeskvalifikationer. Inom ramen för reformen av kommissionen har betoningen lagts på behovet att utöka möjligheterna till livslångt lärande genom att förbättra utbildningsmöjligheterna på inom och utom institutionerna och göra det möjligt för tjänstemän att bredda sin yrkeserfarenhet genom intern och extern rörlighet.
- Bestämmelserna hindrar inte att man beviljar ytterligare tjänstledighet till en tjänsteman som har återgått i tjänst efter en sådan ledighet. Beslut om detta fattas av tillsättningsmyndigheten.
- När en sådan tjänstledighet löper ut skall tjänstemannen återinträda på första lediga tjänst som motsvarar hennes eller hans profil. Tjänstemannen bibehåller rätten till återinträde om hon eller han tackar nej till den första tjänst som erbjuds. Om tjänstemannen emellertid tackar nej en andra gång kan hon eller han åläggas att säga upp sig efter samråd med Gemensamma kommittén.
- I normalfallet innebär tjänstemannens ledighet inga kostnader för institutionen. Under tjänstledigheten får tjänstemannen ingen lön och har heller inte rätt att avancera till en högre löneklass eller befordras till en högre grad. Medlemskapet i sjuk- och olycksfallsförsäkringen upphör tillfälligt. Om en tjänsteman emellertid kan visa att hon eller han inte omfattas av någon annan försäkring är det möjligt att ansöka om att få fortsätta tillhöra tjänstemännens försäkringskassa, under förutsättning att tjänstemannen under tjänstledighetens första år betalar halva kostnaden och därefter hela kostnaden under resten av ledigheten.
- Vidare kan en tjänsteman som visar att hon eller han inte förvärvar pensionsrättigheter inom ramen för något annat system ansöka om att få pensionsrättigheter under högst ett år. I det fallet skall tjänstemannen emellertid betala hela kostnaden för pensionspremien, och måste därför betala tre gånger så mycket som om hon eller han hade varit i aktiv tjänst.

- Antalet tjänstemän som för närvarande är tjänstlediga av personliga skäl uppgår till 566 (den 10 december 2002). Någon personalbrist uppstår inte eftersom annan personal får tillsättas på tjänster som tidigare innehåfts av de tjänstlediga. Kommissionen tillåter att en tjänsteman ersätts om tjänstledigheten har beviljats för längre tid än sex månader. En analys som hittills omfattar 400 av de 566 tjänstlediga tjänstemännen ger vid handen att 10 % ägnar sig åt yrkesverksamhet och resterande 90 % har tagit tjänstledigt av familjeskäl, för fortbildning etc. En fullständig analys kommer snart att stå klar, och resultatet av denna kommer att skickas till parlamentsledamoten.
- Det är viktigt att betona att tjänstemän som har tjänstledigt av personliga skäl fortfarande omfattas av bestämmelserna i artikel 12 i tjänsteföreskrifterna, enligt vilka tjänstemän skall ha ett godkännande innan de ägnar sig åt någon form av yttre verksamhet, och som gör det möjligt att vägra dem den möjligheten eller att ställa upp särskilda villkor om det vid en bedömning visar sig att arbetet annars kan inverka negativt på gemenskapens verksamhet. Kommissionen skulle naturligtvis tolka en intressekonflikt som negativ för gemenskapen, och skulle vidta lämpliga åtgärder för att förhindra att sådana uppstår.
- Enligt artikel 17 får tjänstemän, antingen de är i tjänst eller är lediga — inte till obehöriga lämna sådana uppgifter som inte redan är offentliggjorda. Om en tjänsteman som arbetar i den privata sektorn utnyttjar sådana sekretessbelagda uppgifter kommer hon eller han säkerligen att bli föremål för disciplinära åtgärder.
- Tjänsteföreskrifternas bestämmelser om tjänstledighet av personliga skäl kommer att förtydligas genom de ändringsförslag som kommissionen har lagt fram i samband med reformen och som för närvarande ligger hos rådet. Vidare undersöker kommissionen olika sätt att lämna mer detaljerade riktlinjer till tjänstemän och tänkbara arbetsgivare för att öka förståelsen för behovet av att det blir möjligt att tillåta ett utbyte mellan kommissionen och andra organ samtidigt som man värnar om kommissionens integritet och säkerhet.

(2003/C 155 E/097)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3062/02

från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(25 oktober 2002)

Ämne: Internationell bankkris?

Den andra veckan i oktober sjönk de främsta börsernas index till de lägsta nivåerna under de senaste sex åren. Finansmarknadernas fall, de ökade bolagskonkurserna och många länders oförmåga att betala sina utlandsskulder har fått förödande konsekvenser för bankernas ekonomi. Den tyska banksektorns sammanlagda förlust under de senaste två och ett halvt åren har nått skrämmande nivåer. Commerzbanks aktier har rasat från 44 euro 2000 till 5,3 euro den 8 oktober. Commerzbanks börsvärde har sjunkit från 24 till 3 miljarder euro. Andra aktier på DAX-30 har också gjort stora förluster: Bayerische Hypo Vereinsbank: 84 procent; Deutsche Bank: 64 procent; Allianz/Dresdner Bank: 83 procent; Münchener Rück: 75 procent och MLP: 96 procent. Dessa sex bankers sammanlagda börsvärde har sjunkit från 300 till 71 miljarder euro från 2000 till oktober 2002. Europeiska centralbankens chefsekonom har medgett att banksektorns läge på börsfronten är dramatiskt. Bolagskonkurserna har slagit nya rekord i Förenta staterna, Japan och Tyskland. Bolagens insolvens har under årets första nio månader uppgått till 140 miljarder dollar. 28 länder har inte kunnat betala sina skulder. I Förenta staterna och Europa kommer investeringsbankerna att avskriva skulder på över 130 miljarder dollar. Den största amerikanska banken, med en budget på 713 miljarder dollar, har flyttats ned på ratingföretagens listor. Börsvärdet för Morgan Chase har sjunkit från 105 miljarder dollar till 33 miljarder dollar (mindre än 69 procent). Charles Schwab har förlorat 82 procent av sitt börsvärde, Morgan Stanley 72 procent, Merrill Lynch 60 procent, Goldman Sachs 54 procent, Citigroup 50 procent, Lehman Bros. 48 procent och Bear Stern 45 procent. Man kan redan förutse stora risker för insolvens. På Förenta staternas stora fastighetsmarknad finns riskobligationer till ett värde av 5 000 miljarder dollar. Derivatmarknaden, med transaktioner motsvarande 26 000 miljarder dollar i handlingarna på Morgan Chase och 11 000 miljarder i handlingarna på Deutsche Bank, är en annan tickande bomb.

1. Kan kommissionen bekräfta ovanstående?
2. Anser inte kommissionen i så fall att man borde sammankalla en internationell konferens för att avhjälpa de förödande konsekvenserna av spekulationsbubblan och besluta om några regler som kan förhindra att det uppstår sådana här stora klyftor mellan den finansiella ekonomin och den verkliga ekonomin?
3. Vad tänker kommissionen göra, med anledning av de stora värdeminskningarna, för att tillvarata investerarnas intressen?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(28 november 2002)

Kommissionen har ingen möjlighet att direkt bekräfta de uppgifter som ledamoten anför, men delar naturligtvis oron för utvecklingen inom banksektorn. Samtidigt bör det dock noteras att bankerna gick in i den nuvarande konjunkturedgången med relativt solida balansräkningar och god lönsamhet.

Kommissionen har inga planer på att sammankalla en internationell konferens för att mildra effekterna av spekulationsbubblan, och inte heller på att ta några direkta initiativ för att stabilisera investerarnas ekonomiska ställning eftersom sådana initiativ faller utanför kommissionens befogenheter som institution, och vidare sannolikt skulle ha en begränsad effekt. Däremot vill kommissionen understryka att ett snabbt och fullständigt genomförande av handlingsplanen för finansiella tjänster och av initiativen inom området för företagsstyrning (corporate governance) i kombination med en rationalisering av gemenskapens lagstiftning och övervakning inom finansområdet skulle utgöra viktiga steg framåt när det gäller att förbättra investerarskyddet och öka stabiliteten och effektiviteten i finanssystemet, vilket i sin tur skulle gynna såväl investerare som företag.

(2003/C 155 E/098)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3068/02

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(25 oktober 2002)

Ämne: Prisutvecklingen i Italien efter införandet av euron

I september offentliggjorde Italiens statistikinstitut uppgifter om konsumentprisutvecklingen. Inflations-tendensen för september låg på 2,7 procent. Prisökningarna har visat sig var särskilt stora på frukt och grönsaker och kläder. Problemet med de höga levnadskostnaderna i Italien har lett till en avsevärt minskad konsumtion, vilket ger återverkningar på landets hela ekonomi. Italiens främsta konsumentskydds-organisationer har inlett diskussioner med regeringen och företrädare för handeln för att finna en lösning på problemet med den höga prisnivån.

Kan kommissionen svara på följande:

1. Har kommissionen planerat för några initiativ i syfte att enhetliggöra gemenskapens konsumentskyddslagstiftning, i enlighet med vad som anges i artikel 153 i EG-fördraget?
2. Finns det några undersökningar eller dokument som behandlar inflationen inom EU efter införandet av euron?
3. Hur ser kommissionen på saken?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar*(6 december 2002)*

Kommissionen inser inte att en betydande prishöjning har skett i samband med övergången till euron. Enligt en analys som har gjorts av Eurostat och som offentliggjordes i juli 2002 har konsumtionspriserna i euroområdet, mätt utifrån det harmoniserade (HIKP) indexet för konsumentpriser, ökat med 1,4 % under perioden sista halvåret 2001 till och med första halvåret 2002. 1,2 % av denna ökning förklaras av historiska inflationstendenser och särskilda faktorer som inte har något direkt samband med övergången till euro (väderförhållanden, indirekta skatter osv.). Den inflationseffekt som är kopplad till övergången till euro är alltså begränsad (högst 0,20 %). I huvuddelen av medlemsstaterna har de nationella statistikinstituterna genomfört liknande beräkningar, som också visar på allmänt sett begränsade effekter. Dock kan man konstatera att i vissa sektorer har prishöjningarna varit ovanligt höga (restaurang- och cafébranschen, hälsovård, mindre butiker osv.). Dessa prishöjningar kombinerade med ogynnsamma avrundningar på vissa vanliga konsumtionsvaror har kunnat bidra till att allmänheten har fått ett intryck av att inflationen är större än vad som visas av de officiella index som omfattar alla tjänster och varor som konsumeras. Sett som helhet är dock inflationen sjunkande sedan början av år 2002.

En detaljerad analys av prisutvecklingen per verksamhetssektor under första tio månaderna av året, som ledamöterna kan konsultera, offentliggjordes av Eurostat den 17 juli (se pressmeddelande nr 84/2002).

Kommissionen har inte för avsikt att föreslå en ytterligare harmonisering av bestämmelserna vad gäller priser utöver de bestämmelser som redan finns om prisangivelser och avrundning av priser i samband med övergången till euro, vars tillämpning faller under medlemsstaternas behörighet.

(2003/C 155 E/099)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3081/02**från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen***(28 oktober 2002)*

Ämne: Kringgående av amerikansk lagstiftning genom att det i EU införs en skyldighet till lagring av elektroniska trafikdata

1. Har kommissionens ordförande den 16 oktober 2001 mottagit en rapport från Förenta staternas president, där denne tog fasta på ett anbud som rådets sittande ordförande givit honom den 27 september 2001 med tanke på bättre samarbete inom terrorbekämpningen för att lägga fram ett förslag till EU om åtgärder på datalagringens område, alltså lagring av elektroniska trafikdata för att dessa under flera månader eller år längre fram skall kunna undersökas för att man skall få reda på om de använts för brottsliga eller terroristiska ändamål eller för att man skall kunna spåra var avsändarna befunnit sig?

2. Är det kommissionens uppfattning att detta amerikanska önskemål spelat en roll när rådet den 28 januari 2002 uttalade sin uppfattning om att förbudet mot lagring av data för andra ändamål än utställandet av räkningar skall upphävas i samband med att det utarbetas ett direktiv om bearbetning av personuppgifter och skyddet av privatlivet inom sektorn för elektroniska kommunikationer (C5-0028/2002), så att rådet kan föreslå att datalagring får förekomma under en period på mellan 12 och 24 månader?

3. Kan kommissionen bekräfta att president Bush riktat en förfrågan till Europeiska kommissionen och rådet om att företagen i Europa skall åläggas sådana skyldigheter som de till följd av Förenta staternas gällande lagstiftning inte kan åläggas i hans eget land? Vad anser kommissionen om detta motstridiga förhållande?

4. Är det möjligt att rättsinstanser i Förenta staterna försöker att med hjälp av datautbyte med Europa komma över sådana trafikdata som de till följd av landets egen lagstiftning inte skulle kunna få tillgång till i Förenta staterna? Tycker kommissionen det är acceptabelt att det via en sådan omväg över Europa kan insamlas och lagras data för en stat som inte själv får samla in sådana data?

5. Delar kommissionen oron hos människorättsorganisationer i Förenta staterna och Europa, vilka anser att förslagen strider mot de medborgerliga rättigheterna och i en skrivelse till ordförandeskapet uttalat sig på följande sätt om Bushs försök att utverka datalagring: "While we support the president's efforts to take

appropriate steps to reduce the risk of terrorism and to protect public safety, we do not believe that this proposal is appropriate nor necessary." ("Under det att vi stöder presidentens strävanden att vidta lämpliga åtgärder för att minska risken för terrorism och skydda den allmänna säkerheten anser vi detta förslag som varken lämpligt eller nödvändigt.")?

6. Vilken roll spelar de ovannämnda invändningarna för det slutgiltiga utformandet av ett eventuellt ramdirektiv om datalagring? Hur ser situationen ut i dag?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(10 december 2002)

1. Ja, kommissionen har fått en skrivelse från president Bush av den 15 oktober 2001 med flera förslag till samarbete inom antiterrorbekämpningen, bland annat i fråga om datalagring inom ramen för översynen av berörd lagstiftning.

2. Under hela medbestämmandeförfarandet för direktiv 2002/58/EG om integritetsskydd och elektronisk kommunikation⁽¹⁾ har kommissionen – i linje med målet att hålla en hög skyddsnivå för personuppgifter i unionen – vidhållit att det måste finnas kvar en allmän skyldighet att utplåna trafikuppgifter när de inte längre behövs för tillhandahållandet av kommunikationstjänster eller för faktureringsändamål. Detta påverkar inte möjligheten enligt det nya direktivet att behandla trafikuppgifter på grundval av enskilda personers samtycke. Likaså kvarstår medlemsstaternas handlingsutrymme när det gäller att begränsa rättigheter och skyldigheter för att bland annat skydda den nationella säkerheten eller för att förebygga, undersöka, avslöja eller åtala brott, dock endast på de villkor som uttryckligen nämns i direktivet, dvs. när en sådan begränsning i ett demokratiskt samhälle är nödvändig, lämplig och proportionell. På rådets begäran godtog kommissionen och parlamentet att man uttryckligen skulle nämna bevarandet av uppgifter under en begränsad period som ett exempel på möjliga åtgärder. Att bevarandet av uppgifter nämns innebär dock för medlemsstaternas del varken ett de måste eller auktoriseras att införa sådana åtgärder. Kommissionen kan inte bedöma hur Förenta staternas begäran påverkar rådets ståndpunkt och hänvisar ledamoten till rådet.

3. Det är inte säkert att Förenta staternas rättssystem är mer restriktivt när det gäller trafikuppgifters tillgänglighet. Amerikansk lag innehåller visserligen ingen allmän skyldighet att bevara trafikuppgifter i brottsbekämpningssyften men inte heller någon uttrycklig skyldighet att utplåna insamlade uppgifter som inte längre behövs för tillhandahållandet av kommunikationstjänster eller för faktureringsändamål.

4. Kommissionen håller med ledamoten om att amerikanska myndigheter på grund av gällande skyldigheter i unionen eventuellt kan få tag i trafikuppgifter som de enligt det amerikanska rättssystemet inte skulle ha tillgång till.

5. Kommissionen arbetar med kraft för att se till att data- och integritetsskydd stämmer överens med brottsbekämpningens krav. Kommissionen försöker för närvarande i möjligaste mån reda ut hur nationella åtgärder på bästa sätt kan göras förenliga med rättsliga krav som härrör från gemenskapslagstiftningen, Europeiska konventionen om mänskliga rättigheter och stadgan om de grundläggande rättigheterna, med hänsyn tagen till kommissionens befogenheter inom den befintliga institutionella ramen.

6. Kommissionen deltar i en rad diskussioner i rådet när det gäller allmänna krav för bevarandet av trafikuppgifter. I det nuvarande skedet efterlyser kommissionen en dialog om detta med alla berörda parter och anser att det är för tidigt att avgöra om det krävs rättsliga åtgärder på unionsnivå. Begäran om detta kan varje medlemsstat lägga fram i rådet inom ramen för tredje pelaren. Om och när kommissionen föreslår ett utkast till rambeslut om bevarande av trafikuppgifter, måste man sörja för samstämmighet med gemenskapslagstiftningens krav och i synnerhet med det nya direktivet om integritetsskydd och elektronisk kommunikation, med beaktande av gränserna för gemenskapsåtgärder på detta område.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation, EGT L 201, 31.7.2002.

(2003/C 155 E/100)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3082/02
från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till rådet

(28 oktober 2002)

Ämne: Fiasko i Sverige för EIB:s billiga lån till småföretagen

Att värna om och gynna de små och medelstora företagen talas det mycket om från politiskt håll i unionen. Förmånliga lån till dessa företag är ett sätt att hjälpa dem. Tack vare högsta möjliga kreditvärdighet kan EIB låna ut pengar till förmånliga villkor. Det övergripande målet med EIB är att bidra till utvecklingen i EU och integrationen mellan medlemsländerna.

År 2001 träffade Föreningssparbanken som första svenska affärsbank ett avtal med EIB om att erbjuda förmånliga lån till små och medelstora företag. Inom ramen för ett så kallat globalt lån fick Föreningssparbanken möjlighet att låna ut omkring 400 miljoner kronor. Pengarna skulle framför allt finansiera småföretagens investeringar i infrastruktur och industri.

Men ett år senare, i maj 2002, konstaterades att EIB:s samarbetspartner inte hade lånat ut en enda krona av det öronmärkta beloppet. Banken hade haft många förfrågningar, men kunderna tyckte att förmånerna var för dåliga i förhållande till villkoren. Banken i Sverige hade hoppats att kunna leverera något som var bra för företagarkunderna. Tanken var att EIB:s lån skulle vara billigare än affärsbankernas, men jämfört med Föreningssparbankens vanliga företagslån konstaterades i maj 2002 att ränteskillnaden inte ens var en halv procentenhet utan snarare 10 till 20 räntepunkter. Räntevinsten var alltså inte särskilt stor för låntagarna.

Ett annat skäl till företagarnas ointresse var det administrativa extraarbetet. EIB:s engagemang betyder att ytterligare en part ställer krav på insyn i bolaget. Det kan ses som rimligt, men är också en källa till irritation. Eftersom EIB är en deltagande part måste man på något sätt delta i långivningen, men samtidigt ligger risken kvar hos Föreningssparbanken.

På vilket vis tar rådet till sig denna erfarenhet från Sverige när man diskuterar skapandet av förmånliga lån för små och medelstora företag och utformningen av villkoren för dem?

Svar

(20 februari 2003)

Det är riktigt att EIB:s lån i vissa fall är mindre förmånliga än andra. Å ena sidan finansieras EIB via marknaden och å andra sidan är räntorna i Sverige relativt låga just nu för små och medelstora företag. Rådet kommer att överväga alla relevanta erfarenheter vid en eventuell diskussion av ett eventuellt förslag från kommissionen.

Det är i varje fall alltid den förmedlande banken som fattar beslut om vilka lånevillkor som beviljas den slutliga förmånstagaren eftersom denna bank tar den slutgiltiga risken.

(2003/C 155 E/101)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3091/02
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(28 oktober 2002)

Ämne: Genomförandet av strukturfonderna och n+2-regeln

Den nuvarande ekonomiska nedgången och villkoren i stabilitetspakten rörande de offentliga utgifterna, och i synnerhet de offentliga investeringarna, gör det svårt att till fullo genomföra strukturfonderna på ett korrekt sätt. Under ett flertal besök och möten har jag kunnat konstatera att situationen är ännu värre för länder som Portugal, som har ett större behov av kapital och investeringar. Medfinansieringsgraden och de nu gällande regelförfarandena verkar inte ha bidragit till att förbättra situationen, inte ens efter de

ändringar som infördes efter Agenda 2000. N+2-regeln, även kallad giljotinklausulen, väcker oro över att strukturutgifterna kommer att skäras ned. Kommissionsledamot Michel Barnier kallade i sitt tal den 9 oktober 2001 inför parlamentets utskottet för regionalpolitik, transport och turism bestämmelsen för "en bomb med fördröjd utlösning/tidsinställd bomb". I juli 2002 lade han fram uppgifter där det hävdades att mer än 3 miljarder euro av strukturfondsmedlen kommer att omfattas av n+2-regeln, att genomförandegraden för 45 verksamhetsprogram var mindre än 50 procent och att situationen kommer att förvärras 2003, trots att riskerna för de ekonomiska förlusterna inte var stora 2002. Jag skulle därför vilja ställa följande frågor:

1. Anser inte kommissionen att n+2-regeln äventyrar målet med strukturfondernas utgifter och den därför bör avskaffas? Hur ser läget ut för 2002 och perspektiven för 2003 när det gäller tillämpningen av regeln?
2. Hur utvärderar kommissionen översynen av förfarandena för att kräva tillbaka medel till och betala ut medel från strukturfonderna som infördes i Agenda 2000? Vad ämnar kommissionen göra för att förbättra genomförandet av strukturfonderna, framför allt för att se över eller förenkla förfarandena för att kräva tillbaka medel och betala ut dem?
3. Hur skulle kommissionen förhålla sig om man ökade gemenskapens medfinansieringsgrad för mål 1-områden för att förbättra absorptionskapaciteten och ett fullständigt genomförande av strukturfonderna?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(9 december 2002)

Kommissionen erinrar parlamentsledamoten om att bestämmelsen om automatiskt återtagande av medel "n+2" föreskrivs i artikel 31.2 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾, en förordning som antagits med enhällighet. Den har till syfte att införa en årlig disciplin som skall vara ett incitament för medlemsstaterna att se till att programmen genomförs i en tillfredsställande och hög takt, snarare än att vänta och upptäcka förseningar först i slutet av perioden, vilket varit fallet under tidigare programperioder. Vid kommissionens möte med de ministrar som har ansvar för regionalpolitiken, vilket hölls den 7 oktober 2002 och där också parlamentet var närvarande, bekräftade medlemsstaterna sin positiva inställning till bestämmelsen om automatiskt återtagande av medel, eftersom den säkerställer en god förvaltning av de belopp som avsätts för strukturpolitiken.

Risken för förlust av medel vid årsslutet 2002 (det första året då bestämmelsen tillämpas) är för närvarande bara överhängande för ett begränsat antal program. Siffrorna kommer säkert att minska väsentligt på grundval av de betalningsansökningar som kommer att komma in till kommissionen från idag och fram till årsslutet 2002.

Det är ännu för tidigt att göra en uppskattning av antalet program som kommer att påverkas av tillämpningen av "n+2"-bestämmelsen i slutet av 2003.

De betalningsförfaranden som införts genom den nya strukturfondsförordningen har förbättrat jämvikten mellan fondutbetalningarna och finansieringsbehovet för insatserna.

Före år 2002 grundades fondutbetalningarna huvudsakligen på ett system med förskott som beräknats på grundval av genomförandeplanen för programmen vilken, alltför ofta, skilde sig från det faktiska genomförandet på fältet. Detta system kritiserades av parlamentet som pekade på den dåliga jämvikten mellan budgetgenomförandet och strukturfondsprogrammets framskridande.

När det gäller betalningssystemet anser kommissionen att en bättre grad av genomförande av programmen kan åstadkommas via en förbättring av utbetalningarna till stödmottagarna. Här verkar systemet vara väl anpassat till behoven, med beaktande av storleken på det första avbetalningsbeloppet och de normala återbetalningsfristerna (60 dagar). Kommissionen fortsätter sin ansträngning att så långt det är möjligt minska utbetalningstiden.

Förordning (EG) nr 1260/1999 ger medlemsstaterna stort spelrum i fråga om moduleringen av storleken på fondstödet. Fastställandet av den faktiska stödsatsen kan variera bland annat utifrån den grad av hävstångseffekt som skall till för att ett projekt skall kunna genomföras. Kommissionen understryker att en ökning av gemenskapens andel av samfinansieringen kommer att leda till en minskning med motsvarande finansiella volym av antalet projekt som kan omfattas av gemenskapsstöd. En sådan åtgärd skulle inte underlätta de svårigheter som uppstår under genomförandet av strukturfonderna eftersom problemet inte ligger i de medfinansieringssatser som tillämpas, utan snarare i medlemsstaternas kapacitet att genomföra programmen inom den tid som fastställs enligt lagstiftningen. Detta är skälet till att kommissionen vid mötet den 7 oktober 2002 (se ovan) lade fram konkreta förslag i syfte att förenkla, förtydliga, och samordna förvaltningen av strukturfonderna samt göra denna mer flexibel – förslag som dessutom utgör vägar till att förbättra genomförandet av dessa fonder.

(¹) EGT L 161, 26.6.1999.

(2003/C 155 E/102)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3104/02
från Nelly Maes (Verts/ALE) till rådet

(29 oktober 2002)

Ämne: Förbud mot Batasuna

I början av september olagligförklarades det baskiska politiska partiet Batasuna. Många basker, antingen de sympatiserar med detta politiska parti eller inte, ser detta som ett politiskt-strategiskt sätt att undertrycka många demokratiska och pacifistiska baskers strävanden. De mänskliga rättigheterna inskränktes på ett sätt som inte kan accepteras. Hittills har det inte framlagts några belägg för att det varit berättigat med ett sådant förbud.

Vi frågar rådet om rådet också anser att det enda sättet att nå fram till en lösning är att förhandla på demokratisk-politisk väg? Om så är fallet: vem anser rådet då att bör vara förhandlingspartner på baskisk sida för att denna väg i riktning mot en fredlig lösning skall kunna beträdas? Om inte: stöder rådet då den väg man nu slagit in på, alltså konfrontationens, konfliktens och våldets väg?

Svar

(3 mars 2003)

Rådet erinrar den ärade parlamentsledamoten om att även om upprätthållande av lag och ordning och skydd av den inre säkerheten enligt artikel 33 i EU-fördraget förblir förbehållet medlemsstaterna är kampen mot terrorism en uppgift av gemensamt intresse för unionen. I detta sammanhang hänvisar rådet till den lagstiftning mot terrorism som unionen har antagit. Rådet erinrar om att unionen enligt artikel 6.1 i EU-fördraget bygger på principerna om frihet, demokrati och respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt på rättsstatsprincipen, vilka principer är gemensamma för medlemsstaterna.

Rådet ger än en gång uttryck för sitt stöd åt medlemsstaternas kamp mot terrorismen inom ramen för iakttagandet av rättsstatsprincipen.

(2003/C 155 E/103)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3110/02
från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(29 oktober 2002)

Ämne: Brott som begåtts av den israeliska premiärministern Ariel Sharon

Under de senaste dagarna har den israeliska armén, på order av premiärminister Ariel Sharon, mördat dussintals personer, även barn, i de ockuperade palestinska områdena. När ämnar rådet politiskt och entydigt fördöma den israeliska ledaren för dessa brott mot mänskligheten och vidta nödvändiga repressalier?

Svar*(3 mars 2003)*

Europeiska unionen är verkligen allvarligt oroad över de fortsatta konflikterna mellan israeler och palestinier och djupt bedrövad över den nästan dagliga förlusten av människoliv i civilbefolkningen. EU kommer att fortsätta att begära att båda parter visar största möjliga återhållsamhet och gör sitt yttersta för att omedelbart upphöra med våld och terror, och kommer inte att avhålla sig från att upprepa detta också till den israeliska sidan.

Det bör samtidigt betonas att det är parterna själva som svarar för att söka nå fred genom förhandlingar. Europeiska unionen förblir för sin del redo att i nära samarbete med kvartetten och alla berörda parter fortsätta att bidra till ansträngningarna att nå en slutgiltig och rättvis lösning på Mellanösternkonflikten.

*(2003/C 155 E/104)***SKRIFTLIG FRÅGA E-3112/02****från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen***(30 oktober 2002)*

Ämne: Lagligheten i att borda fartyg på internationellt vatten

Ett allt större antal människor förs illegalt in på Europeiska unionens territorium över havet. Många kommer till Grekland och Italien från länderna på Balkan och andra till Spanien från Nordafrika. Myndigheterna lyckas arrestera en del illegala invandrare och människosmugglare men saknar tillräckliga resurser för att ta itu med problemet på ett effektivt sätt. Många av dem som kommer fortsätter följaktligen sin resa till andra medlemsstater.

För några månader sedan föreslog bland andra Tony Blair att de medlemsstater som var mest sårbara för denna verksamhet skulle bistås av de övriga medlemsstaternas örlogsflottor.

Förenta staterna har i många år utanför sin territorialgräns bordat fartyg på väg till landet från Haiti och skickat människorna ombord tillbaka till haitiskt territorium. Kan kommissionen ange om den anser att det skulle vara lagligt för medlemsstater i Europeiska unionen att på öppet vatten borda fartyg som kan misstänkas för människosmuggling, även om det inte finns någon antydning om piratverksamhet (sedan länge erkänd i hävdvunnen internationell rätt som ett brott över vilket universell jurisdiktion gäller)? Skulle vidare en sådan åtgärds laglighet påverkas av om huruvida fartyget var korrekt registrerat under en viss flagg eller ej, huruvida det misstänktes för smuggling, bland annat av psykotropiska substanser, eller misstänktes att på något sätt utgöra ett hot mot den bordande staten eller dess medborgare?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar*(20 december 2002)*

Kommissionen följer den olagliga invandringen sjövägen nära och kontinuerligt. Den 28 februari 2002 lade rådet fram en övergripande strategi mot olaglig invandring och människohandel i Europeiska unionen och den 13 juni 2002 ett handlingsprogram för administrativt samarbete om yttre gränser, vilka bygger på kommissionens meddelande i frågorna. Det är viktigt att åtgärderna i strategin och handlingsplanen vidtas på bästa sätt. Därför välkomnar kommissionen medlemsstaternas nyligen planerade gemensamma åtgärder och insatser i Medelhavsområdet.

Eftersom det behövs lagstiftning eller åtgärder på EU-nivå har rådet uppmanat kommissionen att undersöka hur kontrollerna av sjögränserna kan förbättras inom ramen för den övergripande strategin mot olaglig invandring och människohandel i Europeiska unionen. En genomförbarhetsundersökning pågår och slutsatserna väntas komma vid slutet av första halvåret 2003.

Den 21 maj 2002 och den 27 september 2002 sammankallade kommissionen expertmöten om olaglig invandring sjövägen för att utreda vilka åtgärder som skulle kunna förebygga och förhindra olaglig invandring i Medelhavsområdet. Samarbetet med tredje land ansågs vara det mest effektiva och framgångsrika sättet att hantera problemet och förebygga ytterligare mänskliga tragedier. Det är också viktigt att medlemsstaterna undertecknar och ratificerar FN-konventionen mot gränsöverskridande organiserad brottslighet, samt tilläggsprotokollet mot smuggling av invandrare till sjöss, på land och i luften. Protokollets institutionella ram ger utrymme för bättre samarbete med ombordstignings-, avrese- och transitländerna, bland annat genom möjligheten att med tillstånd från den stat vars flagga förs bords båtar som misstänks smuggla människor.

Enligt Förenta Nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982 (Montego Bay-konventionen) är fartyg på öppet hav huvudsakligen underställda flaggstatens exklusiva jurisdiktion och kontroll. Vid extraordinära omständigheter får dock en annan stat bords sådana fartyg. Rätten att bords eller vidta övriga åtgärder begränsas till fem fall (sjöröveri, slavhandel, otillåten utsändning, saknad nationalitet samt saknad eller felaktigt använd flagg – se artikel 110 i konventionen). Också rätten till omedelbart förföljande bör nämnas, då kuststatens behöriga myndigheter har goda skäl att tro att fartyget har brutit mot denna stats lagar och andra författningar. Förföljandet måste dock påbörjas då det utländska fartyget eller någon av dess båtar befinner sig i den förföljande statens inre vatten, arkipelagvatten, territorialhav eller angränsande zon och får endast fortsätta utanför territorialhavet eller den angränsande zonen om förföljandet inte har avbrutits (se artikel 111 i konventionen).

Enligt Montego Bay-konventionen är det dock ännu inte tillåtet att på internationellt vatten bords fartyg som för annan flagg, bara för att bekämpa olaglig invandring sjövägen eller människosmuggling.

(2003/C 155 E/105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3121/02

från Richard Howitt (PSE) till rådet

(30 oktober 2002)

Ämne: Människorättsarbetsares säkerhet i Colombia

Under de senaste månaderna har den allmänna människorättsituationen försämrats märkbart i Bogota med den påföljden att människorättsarbetare utsätts för en allt fientligare arbetsomgivning. Särskilt har den fysiska säkerheten för medlemmar av Inter-Congregational Commission of Justice and Peace, en colombiansk icke-statlig organisation som är anknuten till den internationella fredsbrigaden, allvarligt hotats.

I ett utlåtande av den 7 augusti 2002 med anledning av att Alvaro Uribe Velez tillträdde som president för Republiken Colombia, underströk Europeiska unionen vikten av de mänskliga rättigheterna i Colombia. Mot bakgrund av detta utlåtande, vilka åtgärder har rådet vidtagit och vilka åtgärder tänker det vidta gentemot de colombianska myndigheterna för att säkerställa människorättsförsvarens fysiska säkerhet i Colombia och deras rätt att arbeta fritt i landet?

Svar

(4 mars 2003)

Rådet övervakar regelbundet utvecklingen av situationen i Colombia. Ordförandeskapet har gjort följande uttalande om Colombia på EU:s vägnar:

Den nya regeringen i Colombia står inför betydande politiska, ekonomiska och sociala utmaningar. Europeiska unionen och dess medlemsstater kommer att stödja president Uribe i hans ansträngningar att möta dessa utmaningar. I detta sammanhang välkomnar EU den nya regeringens åtagande när det gäller principerna om demokrati, respekt för de mänskliga rättigheterna och rättsstaten liksom intentionerna att stärka de statliga institutionerna, att arbeta för ökad säkerhet och att bekämpa terrorism och olaglig narkotikahandel.

EU fördömer kraftfullt alla kränkningar av de mänskliga rättigheterna och av internationell humanitär rätt i Colombia och uppmanar alla parter att verka för en förhandlingslösning på konflikten som den enda utvägen att skapa en varaktig fred.

EU kommer att ge sitt fulla stöd till den nya regeringens strävanden att göra slut på straffriheten och erinrar om vikten av att med lagens fulla kraft bestraffa alla som har begått brott.

EU anser att särskild uppmärksamhet måste ägnas sociala och ekonomiska reformer för att uppnå en varaktig lösning. EU står redo att biträda regeringen vid planeringen och genomförandet av sådana reformer som komplement till dess fortsatta ansträngningar att stödja initiativ för att främja fred och återförening.

EU informeras regelbundet om arbetsförhållandena för icke-statliga organisationer i Colombia. De icke-statliga organisationerna bidrar i hög grad till att mildra den humanitära krisen och att främja de mänskliga rättigheterna och den sociala rättvisan. EU:s och medlemsstaternas beskickningar har inlett en nära dialog med de icke-statliga organisationerna på plats och för också en aktiv dialog med den colombianska regeringen till förmån för de icke-statliga organisationernas verksamhet, och bidrar därigenom till att öka de sistnämndas säkerhet. I december förra året antog rådet övergripande slutsatser om situationen i Colombia, där man bland annat uppmanade den colombianska regeringen att erkänna och att stödja det civila samhällets och de icke-statliga organisationernas roll som viktiga aktörer för att genomföra dessa reformer och komma närmare en förhandlingslösning på den interna väpnade konflikten.

(2003/C 155 E/106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3131/02

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(4 november 2002)

Ämne: Gasfabriken i Kirkop på Malta

Multigas Ltd är den huvudsakliga tillverkaren av gaser för industrins och medicinens behov på Malta. Företaget producerar och distribuerar syre, kväve, koldioxid, tryckluft, kolsyresnö, acetylen och vätgas och kompletterar sitt utbud av produkter med att importera vissa andra gaser som används för olika ändamål inom medicinen, industrin och kyltekniken.

Multigas Ltd är på väg att flytta ut sin verksamhet från den nuvarande anläggningen i Hamrun till en ny produktionsanläggning i Kirkop, på 70 meters avstånd från hus och bostäder. Den nya anläggningen kommer också att användas som upplagsplats för gastuber, acetylen och ammoniak, som är en högexplosiv och mycket farlig gas.

Företaget fick ett tillstånd från riksplaneringsverket på Malta (National Planning Authority), utgående från ett dokument av typ Environmental Planning Statement (EPS). Ett sådant EPS skall motsvara den miljökonsekvensbedömning som behövs för projekt av detta slag.

1. Anser Europeiska kommissionen att ett EPS motsvarar en miljökonsekvensbedömning enligt definitionen i gemenskapslagstiftningen? Om inte: är kommissionen då beredd att föreslå för myndigheterna på Malta att de skall göra en miljökonsekvensbedömning av projektet?

2. Följer Multigas Ltd:s nya anläggning gemenskapslagstiftningen i fråga om riskutvärdering och riskbedömning, särskilt direktiv 96/82/EG⁽¹⁾ (Seveso II-direktivet) och den föreslagna ändringen av detta direktiv?

3. Håller kommissionen med om att Multigas planerade nya anläggning och bostäderna i Kirkop kommer att ligga alltför nära varandra?

4. Håller kommissionen med om att bullerstörningarna (från produktionsanläggningen), den ökade mängden trafikbuller och det ökade antalet transporter (bland dem transporterna av gaser för industrins och medicinens behov) kommer att bli till skada för invånarnas dagliga liv i byn Kirkop?

5. Bör direktivet om bedömning och hantering av omgivningsbuller (2002/49/EG⁽²⁾) tillämpas på detta projekt?

⁽¹⁾ EGT L 10, 14.1.1997, s. 13.

⁽²⁾ EGT L 189, 18.7.2002, s. 12.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(6 januari 2003)*

1. Planeringsverkets tillstånd för flyttningen av denna gasproduktionsanläggning grundades på en miljöplaneringsdeklaration (Environmental Planning Statement, EPS) som gjordes i enlighet med den gällande maltesiska lagstiftningen om miljökonsekvensbedömning. Eftersom kommissionen inte har bevis för något större brott mot gemenskapens krav under tillståndsförfarandet avser den inte att lämna några förslag till de maltesiska myndigheterna eller ställa krav på dem beträffande projektet.

2. Rådets direktiv 96/82/EG av den 9 december 1996 om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår (även kallat Seveso II) har som syfte att förhindra allvarliga olyckshändelser där farliga ämnen ingår, och begränsa deras följder för människor och miljön. Direktivet gäller kemiska anläggningar och lager för förvaring av farliga ämnen över vissa mängder, som anges i direktivet. Enligt de uppgifter de maltesiska myndigheterna har lämnat omfattas inte gasproduktionsanläggningen i Kirkop av direktivet.

3. Eftersom kommissionen inte har tillräckligt detaljerade uppgifter om anläggningens placering och vilka risker som finns, kan den inte ha någon åsikt om huruvida anläggningen ligger tillräckligt långt från bostäderna i området. Den gällande gemenskapslagstiftningen innehåller inga konkreta gränser i detta avseende och beslut måste fattas från fall till fall.

4. Under miljökonsekvensbedömningen för detta projekt har man bedömt de eventuella negativa följderna för befolkningen i form av buller (från anläggningens drift och ökad trafik). Slutsatsen är att det inte blir några väsentliga följder. Särskilt i fråga om buller från ökad trafik förklaras det i den icke-tekniska sammanfattningen av miljökonsekvensbedömningen att industriområdet vid Kirkop har direkt tillgång till huvudvägen. Den trafik som uppstår till och från området kommer alltså inte att påverka bostadsområdena. Dessutom kommer underhållsavdelningen, som nu ligger i samma industriområde, att flytta, vilket medför en nettominskning av trafiken. Vid drift, konstateras det i rapporten, bör de föreslagna förändringarna inte orsaka bullerstörningar för de närboende i Kirkop, förutsatt att lämpligt skydd ordnas.

5. Efter anslutningen måste Malta genomföra det nya Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/49/EG av den 25 juni 2002 om bedömning och hantering av omgivningsbuller precis som alla andra medlemsstater. Sista dagen för införlivande i den nationella lagstiftningen är den 18 juli 2004. Malta måste sedan uppfylla skyldigheterna enligt detta direktiv, dvs. de måste utarbeta strategiska bullerkartor och handlingsplaner för områden i närheten av större transportinfrastruktur och i tätorter med mer än 250 000 innevånare i den första fasen (2007–2008) och mer än 100 000 innevånare i en andra fas (2012–2013).

(2003/C 155 E/107)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3134/02**från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen***(4 november 2002)***Ämne:** Dödsfall på grund av smog

Enligt Världshälsoorganisationen (WHO) dör minst tre miljoner personer varje år på grund av luftföroreningar i storstäderna. Enligt en annan, italiensk undersökning skördar damm och gaser i luften varje år 3 500 offer i Italiens åtta största städer. I övriga Europa uppgår denna siffra till 100 000. Den främsta orsaken är trafiken med bilar och andra transportmedel, som släpper ut 55-70 procent av de skadliga ämnena, medan resten kommer från husuppvärmning och industriutsläpp.

Mot denna bakgrund uppmanas kommissionen att svara på följande frågor:

1. Har kommissionen några förslag på hur man skall kunna hindra de ständigt ökande luftföroreningarna?
2. Anser inte kommissionen att man bör främja användningen av "rena" motorer och motverka användningen av bensinmotorer?
3. Anser inte kommissionen att det vore bra med en informationskampanj för att än en gång belysa hur luftföroreningarna från bensinmotorer inverkar skadligt på hälsan?
4. Med tanke på krisen i bilindustrin, borde man inte främja användningen av gas som bränsle?
5. Med tanke på de luftföroreningar som orsakas av husuppvärmning, borde man inte främja användningen av solcellspaneler, åtminstone för vattenuppvärmning?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 januari 2003)

EU driver en väl genomtänkt politik för att hantera de kända hälsorisker som orsakas av luftföroreningar. Denna politik omfattar direktiv där det fastställs gränsvärden för föroreningar i luften, nationella utsläppstak och utsläppsgränsvärden från vissa (mobila och stationära) källor. För att tackla de återstående problemen drog kommissionen under 2001 igång programmet CAFE (Clean Air for Europe) för ren luft i Europa, vilket skall leda till att det utarbetas en temainriktad strategi för luftföroreningar i enlighet med sjätte miljöhandlingsprogrammet.

Vad gäller bensindrivna motorer delar kommissionen parlamentsledamotens uppfattning att användningen av alternativa bränslen bör öka inom transportsektorn. Den har vidtagit ett antal åtgärder i den riktningen, vilka redan beskrivits i svaret på den skriftliga frågan E-2887/02, som också berör vissa problem i samband med gasformiga bränslen. I november 2002 nådde rådet en gemensam ståndpunkt om kommissionens förslag till direktiv om främjande av biobränslen för transport, där det som mål anges att biobränslena år 2005 skall ha en andel på 2 % av transportmarknaden, och 2010 en andel på 5,75 %. Direktivet väntas antas under första kvartalet 2003 efter en andra behandling i parlamentet.

Kommissionen håller med om att användningen av förnybara energikällor, t.ex. solpaneler, för uppvärmning och förbättrad energieffektivitet kan ge avsevärda fördelar, både när det gäller att minska utsläppen av växthusgaser och av luftföroreningar. På grundval av ett förslag från kommissionen har rådet och parlamentet nyligen antagit ett direktiv om byggnaders energiprestanda. Där fastställs en ram för medlemsstaternas genomförande av energimässiga förbättringar och/eller användning av förnybara energikällor i byggnader.

Vad beträffar en eventuell informationskampanj anser kommissionen att detta i första hand är medlemsstaternas sak.

(2003/C 155 E/108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3145/02

från Theresa Zabell (PPE-DE) till kommissionen

(4 november 2002)

Ämne: Telefonavbrott till följd av fel i mobiltelefonoperatörernas nät samt dessa operatörers fakturering

Alla invånare i EU drabbas dagligen av avbrutna telefonförbindelser på grund av bristande täckning eller överbelastade master, vilket gör att numret måste slås på nytt och samtalet fortsättas med den berömda frasen "ursäkta, samtalet avbröts, hör du mig nu?"

Olägenheten att föra ett samtal i "etapper" har dessutom en allvarigare sida, nämligen avgiften för uppkoppling av samtalet. Tre minuters oavbrutet samtal tas på fakturan upp till priset för de 180 använda sekunderna plus en fast kostnad för samtalsuppkopplingen. När det handlar om avbrutna samtal kan däremot uppkopplingsavgifterna bli högre än själva samtalskostnaden.

Det är mycket enkelt att kontrollera dessa fel på de månatliga fakturorna. Då det under tre minuter i följd har noterats tre samtal i följd måste man utgå från att det är ett fel från telefonbolagets sida och inte en önskan från användaren att tala i "etapper" för att skapa spänning.

Om man tar kontakt med operatörerna meddelar dessa att man tidigare respekterade användaren och inte debiterade denne uppkopplingskostnaden när flera samtal i följd gick till samma nummer, eftersom man utgick från att detta berodde på ett nätfel. Nu däremot utgår man från att täckningen är bra och fakturerar allt. Om man tar sig tid att summera dessa felaktigheter i månadsräkningen blir man förvånad.

Är det möjligt att harmonisera operatörerna i EU i syfte att kontrollera att det inte är mobiltelefonanvändaren som tvingas betala för denna bristande täckning och att uppkopplingsavgiften inte debiteras när samma nummer slås flera gånger i rad inom loppet av några få minuter?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(11 december 2002)

Varken nuvarande gemenskapsbestämmelser på telekommunikationsområdet eller de nya bestämmelserna om elektronisk kommunikation (som skall börja tillämpas i medlemsstaterna den 25 juli 2003) innehåller några specifika regler för hur man skall fakturera samtal som måste slås om till samma nummer på grund av nätfel.

Eventuella nationella bestämmelser som antas på området kommer emellertid troligen att utgöra konsumentskyddsregler som är specifika för kommunikationssektorn, vilka skulle kunna läggas till som villkor för allmänna tillstånd förutsatt att de är objektivt motiverade och proportionerliga ⁽¹⁾. Enligt de nya bestämmelserna kan nationella myndigheter också ta med nätfel som en parameter för krav på servicekvalitet som kan ställas på operatörerna ⁽²⁾, även om detta inte direkt skulle påverka faktureringen av de avbrutna samtalen.

Kommissionen vill påpeka att även om avbrutna samtal ofta beror på nätfel för vilka operatören kan hållas ansvarig, finns det andra omständigheter som denne inte rör över, t.ex. att den som ringer går in i en byggnad där signalen inte når fram. Mobiloperatörerna har ingen rättslig skyldighet att garantera oavbruten täckning överallt och under alla omständigheter, men tjänsternas tillförlitlighet och kvalitet samt faktureringsmetoderna borde vara viktiga delar i deras försäljningsstrategi.

Kommissionen anser ändå att frågan skulle kunna tas upp för diskussion med medlemsstaterna i den kommunikationskommitté som inrättas genom de nya bestämmelserna för elektronisk kommunikation ⁽³⁾. Kommissionen kommer därefter att rapportera till parlamentet om diskussionens resultat i enlighet med de överenskomna förfarandena för kommitténs arbete.

⁽¹⁾ Se bl.a. punkt 3.1 i bilagan till Europaparlamentets och rådets direktiv 97/13/EG av den 10 april 1997 om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet, EGT L 117, 7.5.1997, som är en del av det nuvarande regelverket, och punkt A 8 i bilagan till Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (auktorisationsdirektiv), EGT L 108, 24.4.2002, som är en del av det nya regelverket.

⁽²⁾ Se artikel 22 (2) i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, EGT L 108, 24.4.2002.

⁽³⁾ Se artikel 22 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv), EGT L 108, 24.4.2002.

(2003/C 155 E/109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3146/02
från Theresa Zabell (PPE-DE) till kommissionen

(4 november 2002)

Ämne: Reklambudskap från mobiltelefonoperatörer

För varje dag som går ökar människors resande mellan EU-länderna. Å ena sidan har man lyckats underlätta livet med så komplicerade saker som den gemensamma valutan, det vill säga euron för nästan samtliga europeer, medan gränserna å andra sidan är oöverstigliga när det gäller något så grundläggande som mobiltelefonkommunikationer, och detta trots att det existerar operatörer med telekommunikationsföretag i olika EU-länder.

Roaming är en extrakostnad som man har svårt att förstå i dessa tider och ännu svårare är det att förstå att man skall behöva nås av reklambudskap så snart man kommer in i ett nytt geografiskt område.

Dessa reklambudskap borde endast nå de kunder som önskar få dem. För närvarande får man telefonbudskap varje gång som telefonen automatiskt byter operatör, så fort man åker över en gräns men även inom ett land.

Är det inte möjligt att begränsa telefonoperatörernas användning av reklambudskap?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(11 december 2002)

Direktiv 2002/58/EG om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation)⁽¹⁾ antogs av Europaparlamentet och rådet den 12 juli 2002. Enligt direktivet är det förbjudet att sända kommersiell e-post och SMS-meddelanden⁽²⁾ utan ett förhandsgodkännande från mottagaren. Det enda undantaget från denna regel gäller fall då ett kundförhållande redan existerar. I sådana fall är det dock endast det företag som sålt en vara eller tjänst till mottagaren som får sända ett meddelande till denne. I samband med varje meddelande måste företaget dessutom ge mottagaren möjlighet att tacka nej till ytterligare kommersiella meddelanden. Medlemsstaterna skall införliva denna bestämmelse med nationell lagstiftning senast den 31 oktober 2003.

Det nya direktivet kommer att leda till att de SMS-meddelanden som ledamoten nämner, som mobiltelefonanvändare erhåller när de går från ett mobilnät till ett annat, stoppas senast den 1 november 2003. Endast den operatör som mobilanvändaren slutit avtal med får sända sådana meddelanden, och detta endast under förutsättning att abonnenten beretts möjlighet att avböja då kontraktet slutits och sedan bereds möjlighet att tacka nej i samband med varje SMS-meddelande.

⁽¹⁾ EGT L 201, 31.7.2001.

⁽²⁾ Short message service (teknik för utväxling av textmeddelanden mellan mobiltelefoner).

(2003/C 155 E/110)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3151/02
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(4 november 2002)

Ämne: Moratoriet för godkännande av nya genetiskt modifierade organismer

Den 17 oktober 2002 uttryckte kommissionen sin glädje över att direktiv 2001/18/EG⁽¹⁾ om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön började tillämpas. Kommissionen ansåg att villkoren uppfyllts, så att man på nytt kunde börja godkänna genetiskt modifierade organismer, det vill säga att man kunde upphäva moratoriet som varit i kraft i fyra år. Kommissionen hoppas nu att rådet och

parlamentet skall anta förordningen om märkning och spårbarhet, men underströk också att den känner oro, framför allt för folkhälsan och miljön. Samtidigt står det här uttalandet i bjärt kontrast till det man eftersträvar genom att upphäva moratoriet.

De etiska frågorna rör handel med och patentering av liv och kulturarv. Om de genetiskt modifierande organismerna sprids i miljön finns det ingen återvändo, och spridningen kan inte kontrolleras. Konsekvenserna är omedelbara och består av föroreningar inom det konventionella jordbruket, minskad biologisk mångfald och oförutsebara följder för ekosystemen. De som odlar ekologiskt eller konventionellt kommer inte att ha något val. På medellång och lång sikt kan nedsmutsning inte undvikas, något som påpekats av flera frivillig- och jordbrukarorganisationer, och i synnerhet av ekologiska jordbrukare. Eftersom exakta undersökningar saknas av följderna för människors och djurs hälsa bör försiktighetsprincipen tillämpas. Man bör också komma ihåg frågan om jordbrukares ekonomiska beroende av stora multinationella företag i sektorn och länders ekonomiska beroende av dessa då deras livsmedelspolitik utformas. Det verkar som om endast de ekonomiska frågorna är viktiga, framför allt importen av vissa varor såsom soja från Förenta staterna.

Jag skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen: Hur ämnar kommissionen förena försiktighetsprincipen och miljöskyddet med upphävande av moratoriet? På vilka undersökningar baserar sig kommissionen när den hävdar att villkoren uppfyllts, och hur ämnar den kontrollera spridningen av de genetiskt modifierade organismerna i miljön?

Vilken effekt tror kommissionen att de genetiskt modifierade organismerna har på de konventionella och ekologiska odlingarna?

Hur ställer sig kommissionen till beslutat rörande trösklar för märkning av produkter om det är fråga om "tillfälliga" eller "tekniskt oundvikliga" omständigheter? Anser inte kommissionen att tröskeln i enlighet med försiktighetsprincipen bör vara noll i det här fallet?

(¹) EGT L 106, 17.4.2001, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 januari 2003)

Kommissionen anser att bestämmelserna i det nya direktivet 2001/18/EG, som är strängare och garanterar bättre insyn och öppenhet, skapar de rättsliga villkor som krävs för att man skall kunna garantera en hög skyddsnivå för människors hälsa och miljön, och att nya ansökningar om tillstånd därför på nytt bör behandlas. I skäl 8 förklaras det att försiktighetsprincipen har beaktats vid utarbetandet av direktivet, och att den också måste beaktas vid genomförandet av direktivet.

Kommissionen är inte direkt ansvarig för att kontrollera utsättningen av genetiskt modifierade organismer (GMO) i miljön. Denna fråga behandlas i artikel 4.5 i direktivet, där det tydligt fastställs att medlemsstaterna skall anordna inspektioner och vid behov vidta andra kontrollåtgärder för att säkerställa att direktiv 2001/18/EG följs. Kommissionen anser att den har skapat de rättsliga villkor som krävs för att man skall kunna börja tillämpa tillståndsförfarandet för GMO igen. I direktiv 2001/18/EG föreskrivs det att granskningen av ansökningar om tillstånd för GMO för varje enskilt fall skall omfatta en grundlig undersökning av potentiella risker för människors hälsa och miljön. De sökande skall tillhandahålla en egen bedömning, utgående från aktuella vetenskapliga rön av relevans för den GMO som avses, och de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna och de europeiska vetenskapliga kommittéerna skall också utgå från sådan vetenskaplig information när de granskar sådana bedömningar i syfte att bestämma huruvida tillstånd skall utfärdas, i enlighet med kraven i direktivet.

Samexistens med konventionella arter är en fråga som i första hand har tagits upp i samband med potentiell inverkan av genetiskt modifierade grödor på organiska och konventionella grödor. Under de senaste tio åren har ett antal kommersiella odlingar av genetiskt modifierade grödor och hundratals experimentella utsättningar genomförts i gemenskapen, utan någon avsevärd inverkan på organiska eller konventionella grödor. Det är emellertid uppenbart att de potentiella effekterna är olika från gröda till gröda. Det behövs därför mer vetenskapliga uppgifter, och frågan undersöks för närvarande inom ramen för kommissionens handlingsplan för biovetenskap och bioteknik (¹).

Det bör dock betonas att kommersiell odling och användning av GMO i unionen är strängt reglerat genom gemenskapslagstiftning som föreskriver att sådana åtgärder förutsätter tillstånd, och att dessa skall utfärdas utgående från en omfattande bedömning av potentiella risker för människors hälsa och miljön. Om någon risk upptäcks kommer tillståndet antingen inte att utfärdas eller att innehålla krav på åtgärder för att begränsa denna risk och hålla den på en godtagbar nivå.

Samexistens innebär harmoniserad förekomst av olika jordbrukssystem utan att enskilda system utesluts. Det bör därför i första hand ses som en fråga om jordbruksförvaltning, snarare än riskhantering. Jordbrukare bör ha rätt att välja mellan olika produktionssystem, vilket förutsätter att man tar hänsyn till hur olika produktionssystem kan påverka andra system, och hur man bäst kan åtgärda sådana effekter. Frågan om hur olika system kan samexistera omfattas inte av denna lagstiftning och kan inte användas för att motivera uppskov av återinförandet av tillståndsförfarandet. Kommissionen är väl medveten om hur viktig samexistensfrågan är för de olika produktionssystemen inom jordbruket, och undersöker för närvarande hur man bäst kan ta upp denna fråga. Bland annat finansieras forskningsprojekt inom ramen för sjätte ramprogrammet, och Gemensamma forskningscentret genomför också undersökningar för att undersöka hur man bäst kan uppnå samexistens mellan olika jordbrukssystem.

Kommissionen vill först och främst betona att trösklarna i den gällande gemenskapslagstiftningen och i förslagen om i) spårbarhet och märkning och ii) genetiskt modifierade livsmedel och foderprodukter endast omfattar oavsiktlig förekomst av spår av GMO som har godkänts för utsläppande på marknaden eller som bedömts positivt av någon av gemenskapens vetenskapliga kommittéer eller en behöriga myndigheter. Sådana GMO kommer alltså att ha genomgått en omfattande riskbedömning, och försiktighetsprincipen kommer att ha beaktats i samband med granskningen. Därför är försiktighetsprincipen inte tillämplig för fastställandet av sådana trösklar, som uteslutande tjänar märkningsändamål. Märkningen av GMO skall ge konsumenter och användare möjlighet att välja mellan GM-produkter och icke-GM-produkter utgående från korrekt information, och skall på intet sätt innebära att produkter som enligt märkningen innehåller GMO är farliga för hälsan eller miljön.

Kommissionen anser att toleranströsklar behövs, eftersom det i praktiken kan vara omöjligt att undvika spår av GMO i produkter, och nolltolerans därför inte är möjlig. Det är praktiskt taget omöjligt att vid produktion av livsmedel, foderprodukter och utsäde få fram slutprodukter som till 100 % är fria från främmande ämnen.

(¹) KOM(2002) 27 slutlig.

(2003/C 155 E/111)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3156/02

från Isidoro Sánchez García (ELDR) till rådet

(5 november 2002)

Ämne: Åtgärder för att upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa inom EU

I avdelning IV i EG-fördraget om visering, asyl, invandring och annan politik som rör fri rörlighet för personer anges i artikel 61 att rådet skall besluta om åtgärder för att gradvis upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa inom fem år efter Amsterdamfördragets ikraftträdande.

Vilka åtgärder har rådet antagit för att säkerställa fri rörlighet för personer, kontroll av de yttre gränserna, asyl och invandring och för att förebygga och bekämpa brottslighet i enlighet med artikel 31 e i EU-fördraget?

Svar*(20 februari 2003)*

Efter det att Amsterdamfördraget trädde i kraft har rådet antagit ett stort antal åtgärder för att upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa inom Europeiska unionen. I enlighet med Fördraget om Europeiska unionen har Europaparlamentet rådfrågats om varje rättsligt instrument innan det har antagits.

För den ärade parlamentsledamoten bifogas nedan en förteckning över åtgärderna, uppdelade på ämnesområden.

A. Asyl

- Rådets beslut 2000/596/EG av den 28 september 2000 om inrättande av en europeisk flyktingfond⁽¹⁾
- Rådets förordning (EG) nr 2725/2000 av den 11 december 2000 om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av Dublinkonventionen⁽²⁾,
- Rådets direktiv 2001/55/EG av den 20 juli 2001 om miniminormer för att ge tillfälligt skydd vid massiv tillströmning av fördrivna personer och om åtgärder för att främja en balans mellan medlemsstaternas insatser för att ta emot dessa personer och bära följderna av detta⁽³⁾,
- Rådets förordning (EG) nr 407/2002 av den 28 februari 2002 om vissa tillämpningsföreskrifter för förordning (EG) nr 2725/2000 om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av Dublinkonventionen⁽⁴⁾.

B. Migration

- Rådets direktiv 2001/40/EG av den 28 maj 2001 om ömsesidigt erkännande av beslut om avvísning eller utvisning av medborgare i tredje land⁽⁵⁾,
- Övergripande strategi mot olaglig invandring och människohandel i Europeiska unionen, antagen av rådet den 28 februari 2002⁽⁶⁾.

C. Visering

- Rådets förordning (EG) nr 1091/2001 av den 28 maj 2001 om fri rörlighet med en visering för längre vistelse⁽⁷⁾,
- Rådets förordning (EG) nr 539/2001 av den 15 mars 2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav⁽⁸⁾,
- Rådets förordning (EG) nr 2414/2001 av den 7 december 2001 om ändring av förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav⁽⁹⁾,
- Rådets förordning (EG) nr 1030/2002 av den 13 juni 2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland⁽¹⁰⁾,
- Rådets förordning (EG) nr 333/2002 av den 18 februari 2002 om fastställande av en enhetlig modell för blad för påförande av visering som utfärdas av medlemsstaterna för personer som innehar resehandlingar som inte erkänns av den medlemsstat som utfärdar bladet⁽¹¹⁾,
- Rådets förordning (EG) nr 334/2002 av den 18 februari 2002 om ändring av förordning (EG) nr 1683/95 om en enhetlig utformning av visumhandlingar⁽¹¹⁾,
- Rådets förordning (EG) nr 789/2001 av den 24 april 2001 om att förbehålla rådet genomförandebefogenheter avseende vissa detaljerade bestämmelser och praktiska förfaranden för behandlingen av ansökningar om visering⁽¹²⁾,
- Rådets beslut 2001/329/EG av den 24 april 2001 om uppdatering av del VI och bilagorna 3, 6 och 13 i de gemensamma konsulära anvisningarna samt av bilagorna 5a, 6a och 8 i den gemensamma handboken⁽¹²⁾,

- 2001/420/EG: Rådets beslut av den 28 maj 2001 om anpassning av delarna V och VI samt bilaga 13 i de gemensamma konsulära anvisningarna och bilaga 6 a i den gemensamma handboken vad gäller viseringar för längre vistelse med samma giltighet som viseringar för kortare vistelse ⁽⁷⁾,
- 2002/44/EG: Rådets beslut av den 20 december 2001 om ändring av del VII i och bilaga 12 till de gemensamma konsulära anvisningarna samt av bilaga 14a till den gemensamma handboken ⁽¹³⁾,
- 2002/352/EG: Rådets beslut av den 25 april 2002 om översyn av den gemensamma handboken ⁽¹⁴⁾,
- 2002/353/EG: Rådets beslut av den 25 april 2002 om hävande av klassificeringen av del II av den gemensamma handbok som antagits av Verkställande kommittén, inrättad genom konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 ⁽¹⁴⁾,
- Rådets beslut 2002/354/EG av den 25 april 2002 om anpassning av del III och upprättande av bilaga 16 till de gemensamma konsulära anvisningarna ⁽¹⁴⁾,
- Ändring av beslut 2002/354/EG ⁽¹⁵⁾,
- Rådets beslut 2002/585/EG av den 12 juli 2002 om anpassning av delarna III och VIII i de gemensamma konsulära anvisningarna ⁽¹⁶⁾,
- Rådets beslut 2002/586/EG av den 12 juli 2002 om anpassning av del VI i de gemensamma konsulära anvisningarna ⁽¹⁶⁾,
- Rådets beslut 2002/587/EG av den 12 juli 2002 om översyn av den gemensamma handboken ⁽¹⁶⁾.

D. Gränskontroll

- Rådets förordning (EG) nr 790/2001 av den 24 april 2001 om att förbehålla rådet genomförandebefogenheterna avseende vissa detaljerade bestämmelser och praktiska förfaranden för genomförandet av gränskontroller och övervakning ⁽¹²⁾,
- Rådets direktiv 2001/51/EG av den 28 juni 2001 om komplettering av bestämmelserna i artikel 26 i konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 ⁽¹⁷⁾,
- Strategi för förvaltning av EU-medlemsstaternas yttre gränser, antagen av rådet den 13 juni 2002

E. Organiserad brottslighet

- Rådet har antagit flera program och handlingsplaner, till exempel handlingsplanen för bekämpande av den organiserade brottsligheten, antagen av Europeiska rådet i Amsterdam den 16–17 juni 1997, handlingsplanen från år 2000 ⁽¹⁸⁾, och handlingsplanen mot terrorism, antagen av det extra mötet i Europeiska rådet den 21 september 2001 till följd av händelserna den 11 september 2001.

Bland annat på grundval av dessa program och handlingsplaner har rådet antagit en rad instrument för att bekämpa eller förebygga den organiserade brottsligheten antingen i form av konventioner eller rambeslut. Rådet hänvisar den ärade parlamentsledamoten till kommunikéerna från de möten under vilka dessa instrument antogs och som finns på rådets webbplats.

⁽¹⁾ EGT L 252, 6.10.2000.

⁽²⁾ EGT L 316, 15.12.2000.

⁽³⁾ EGT L 212, 7.8.2001.

⁽⁴⁾ EGT L 62, 5.3.2002.

⁽⁵⁾ EGT L 149, 2.6.2001.

⁽⁶⁾ EGT C 142, 14.6.2002.

⁽⁷⁾ EGT L 150, 6.6.2001.

⁽⁸⁾ EGT L 81, 21.3.2001.

⁽⁹⁾ EGT L 327, 12.12.2001.

⁽¹⁰⁾ EGT L 157, 15.6.2002.

⁽¹¹⁾ EGT L 53, 23.2.2002.

⁽¹²⁾ EGT L 116, 26.4.2001.

⁽¹³⁾ EGT L 20, 23.1.2002.

⁽¹⁴⁾ EGT L 123, 9.5.2002.

⁽¹⁵⁾ EGT L 278, 16.10.2002.

⁽¹⁶⁾ EGT L 187, 16.7.2002.

⁽¹⁷⁾ EGT L 187, 10.7.2001.

⁽¹⁸⁾ Förebyggande och bekämpning av den organiserade brottsligheten: Europeiska unionens strategi inför det nya årtusendet, EGT C 124, 3.5.2000, s. 1-33.

(2003/C 155 E/112)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3163/02**från Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE)
och Christian Rovsing (PPE-DE) till rådet**

(5 november 2002)

Ämne: Kärnenergi i Bulgarien

Vi hänvisar till den diskussion om de bulgariska kärnverksenheter i Kozloduj som fördes vid Europaparlamentets seminarium den 1 oktober 2002 och till Verheugens svar å kommissionens vägnar av den 23 september 2002 på den skriftliga frågan E-2121/02, inlämnad av Matikainen-Kallström och Adam.

Vid parlamentets seminarium presenterade IAEA:s direktör för kärnsäkerhet en rapport om en tjänsteresa som säkerhetsexperter gjort för en tid sedan. Rapportens slutsats var att säkerhetsstandarderna vid enheterna 3 och 4 i Kozloduj nu har uppnått en säkerhetsnivå som motsvarar den som råder vid enheter av samma årgång i EU.

Verheugen sade i sitt svar på den föregående frågan att enheterna 3 och 4 vid Kozloduj fortsättningsvis uppvisar en rad avvikelser från säkerhetskraven, och att detta var anledningen till att EU:s medlemsstater kräver att dessa enheter stängs "senast 2006".

Skulle rådet kunna yttra sig om IAEA:s rapport beträffande enheterna 3 och 4 vid Kozloduj? Skulle rådet framför allt kunna förtydliga vilka säkerhetsföreskrifter det använder som grundval för sitt omdöme (om de avviker från dem som IAEA använt), och ange varför enheterna 3 och 4 vid Kozloduj måste stängas, mot bakgrund av slutsatserna i IAEA:s säkerhetsrapport? Kan rådet vidare å sina vägnar förklara vilka "avvikelser" det är som Verheugen hänvisar till?

Svar

(3 mars 2003)

Som en preliminär anmärkning vill rådet framhålla att kärnsäkerheten inte faller under gemenskapens behörighet utan under medlemsstaternas. Rådet betonar dessutom att det inte brukar kommentera uttalanden från ledamöter av Europeiska kommissionen.

När det gäller kärnpunkten i de ärade parlamentsledamöternas fråga vill rådet gärna uppmärksamma dem på sitt svar på skriftlig fråga E-1363/02.

Rådet vill dock inte desto mindre erinra dem om omständigheterna kring den uppkomna situationen:

- Vid anslutningskonferensen på ministernivå med Bulgarien den 18 november 2002 enades man om att kapitlet om energi på detta stadium inte kräver vidare förhandlingar. Denna överenskommelse uppnåddes också på grundval av Bulgariens åtagande att stänga reaktorerna 3 och 4 i kärnkraftverket i Kozloduj år 2006. Man enades också om att EU skulle ge mandat för att skicka en expertgrupp till Bulgarien snarast möjligt innan förhandlingarna slutförs. Expertgruppens mandat kommer att vara i linje med rapporten om kärnsäkerhet i samband med utvidgningen och lägesrapporten om den inbördes utvärderingen. Dessa experter kommer att övervaka genomförandet av rekommendationerna i dessa rapporter och också ta vederbörlig hänsyn till ovannämnda åtaganden om stängning.
- I detta sammanhang påminner EU om sin allmänna ståndpunkt i anslutningsförhandlingarna i fråga om vikten av kärnsäkerhet och miljöskydd på hög nivå, såsom det framgår av de relevanta slutsatserna från rådet. EU är beslutet att under hela anslutningsprocessen nära följa dessa frågor. EU kommer även fortsättningsvis att följa utvecklingen på området kärnsäkerhet i Bulgarien fram till anslutningen och erinrar om att ansvaret för garanterat säker konstruktion, uppförande, drift och nedläggning av kärnenergianläggningar ligger hos den stat under vars jurisdiktion de faller.

(2003/C 155 E/113)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3165/02**från Ieke van den Burg (PSE) till kommissionen**

(5 november 2002)

Ämne: Rätt till arbetslöshetsunderstöd efter arbetsoförmåga och byte av bosättningsland

Vid gränsen mellan Nederländerna och Belgien har följande problem med samordningen av den sociala tryggheten uppträtt. En kvinna är sjuk (primär arbetsoförmåga) och förklaras efter ett år vara fullständigt arbetsoförmögen (invaliditetsgrad 80-100 procent). Hennes arbetsavtal med arbetsgivaren i Nederländerna avslutas och hon får nederländsk invaliditetspension (WAO). Hennes familj flyttar till Belgien. Kvinnan fortsätter att vara sjuk- och arbetslöshetsförsäkrad i Nederländerna och betalar därför sociala avgifter i Nederländerna. Efter två år friskförklaras hon och ansöker om arbetslöshetsunderstöd i den medlemsstat där hon är bosatt (via riks försäkringsverket, RVA, i Belgien). Något arbetslöshetsunderstöd beviljas inte eftersom hon under den tid hon varit bosatt i Belgien inte utövat någon verksamhet i detta land eller — såsom gränsarbetare — i Nederländerna. Detta innebär att artikel 71 a ii i förordning (EEG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ inte tillämpas. Därefter ansöker hon om arbetslöshetsunderstöd (UWV GAK i Nederländerna) hos arbetskraftsbyrån i den behöriga medlemsstaten (Nederländerna) med åberopande av att hon under tiden för sin sjukdom respektive invaliditet varit arbetslöshetsförsäkrad i Nederländerna. Försäkringsinstitutionen UWV GAK vägrar henne arbetslöshetsunderstöd med hänvisning till bestämmelserna i Nederländerna, eftersom hon inte är bosatt i detta land. Det handlar kort sagt om en lucka i samordningsförordningen. (Eventuella handlingar till stöd för det ovan sagda kan av undertecknad tillställas kommissionen).

1. Anser kommissionen att RVA i Belgien har fog för att inte tillämpa artikel 71 a ii (gränsarbetare som blivit helt arbetslös)?
2. Anser kommissionen att om artikel 71 a ii inte behöver tillämpas, då hade artikel 71 b i måst tillämpas (en anställd som inte är gränsarbetare och blivit helt arbetslös)?
3. Anser kommissionen att om artikel 71 inte är tillämplig, då hade det nederländska organet trots allt måst betala nederländskt arbetslöshetsunderstöd, eftersom den berörda personen ju hela tiden under den period hon varit invalid betalat in premier till arbetslöshetsförsäkringen i Nederländerna?
4. Anser kommissionen att artikel 69 kanske måst tillämpas i sådana fall, med de stadganden om diskretionära befogenheter i fråga om fristerna som ingår i denna artikel?
5. Vilka bestämmelser skulle ha varit tillämpliga ifall kvinnan hade förklarats vara partiellt arbetsoförmögen?

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(18 december 2002)

Kommissionen konstaterar att personen i den situation som parlamentsledamoten beskriver inte har rätt till arbetslöshetsersättning vare sig i Belgien eller i Nederländerna.

Innan kommissionen kan uttala sig om det specifika problem som det hänvisas till, nämligen om det föreligger en lucka i det sociala skydd som den berörda personen borde ha rätt till på grund av de erlagda socialförsäkringsavgifterna, vill kommissionen kontrollera om de nationella bestämmelserna har blivit korrekt tillämpade och genomföra en grundlig undersökning av de faktiska och rättsliga omständigheterna i ärendet, som parlamentsledamoten för övrigt erbjöd sig att tillställa kommissionen.

(2003/C 155 E/114)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3166/02
från Emma Bonino (NI) till kommissionen

(6 november 2002)

Ämne: Katastrofen med fartyget Joola

Torsdagen den 26 september 2002 sjönk utanför Gambias kust fartyget Joola som trafikerade mellan Ziguinchor och Dakar, via ön Karabane. Bland de 1 034 personer som befann sig ombord på fartyget har man till dags dato inte påträffat fler än 64 överlevande, så att denna tragedi krävt ungefär 1 000 människoliv. Det handlar utan tvivel om en av de svåraste olyckorna i den civila sjöfartens historia.

Senegals regering har säkert gjort mycket för att rädda de skeppsbrutna, sända hem de olycksdrabbade och hjälpa familjerna till offren och de försvunna, men det är helt uppenbart att en sådan storolycka inneburit ett dråpslag för hela landet.

Vilka åtgärder har Europeiska kommissionen vidtagit för att hjälpa offrens familjer och Senegals regering och på det sättet konkret visa att Europeiska unionen är solidarisk mot ett av de länder som via Cotonouavtalet associerats med unionen?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(15 januari 2003)

Kommissionen förfogar inte över några instrument som skulle göra det möjligt att hjälpa familjerna till offren för en olycka.

Kommissionen kan inte lämna humanitärt katastrofbistånd i en sådan situation med stöd av rådets förordning (EG) nr 1257/96 av den 20 juni 1996 om humanitärt bistånd⁽¹⁾. Avsikten med förordningen är framför allt att rädda och skydda människoliv under och omedelbart efter akuta krissituationer. Sådant bistånd till familjerna till offren för olyckan med fartyget Joola som avses i detta fall hör inte till förordningens tillämpningsområde.

⁽¹⁾ EGT L 163, 2.7.1996.

(2003/C 155 E/115)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3170/02
från Marie Isler Béguin (Verts/ALE) till kommissionen

(6 november 2002)

Ämne: EU:s kontroll på och övervakning av transporter av kärnmaterial inom gemenskapens område

Eftersom olika medlemsstater av Europeiska unionen fortfarande har ett antal verksamma kärnkraftverk och upparbetningsanläggningar fortsätter transporter av uran och radioaktivt avfall över unionens territorium, inom ett icke obetydligt antal medlemsstater. Detsamma blir följden av en rad industriavtal som ingåtts med tredje land som Japan eller Ryssland.

Dessa produkter är ytterst farliga och de har hela tiden fört med sig ett oavslåligt och fruktansvärt hot i händelse av trafikolyckor eller brister i utrustningen och det hotet riktar sig mot ett oerhört vidsträckt område kring de sträckor som transporter färdas utmed. När de som bor grannar med dessa transporter tillsammans med motståndare till kärnkraft och kärnvapen möter upp invid vissa av färdvägarna leder detta till motåtgärder från ordningsmakten och till att de blir avhysta från platsen och detta är det enda sätt som myndigheterna i somliga medlemsstater har att bemöta dessa yttringar av vaksamhet från medborgarnas sida.

Efter det som inträffade i Förenta staterna den 11 september 2001 finns det nu, enligt vad säkerhetsexperter och specialister på nukleära frågor har att säga, anledning att befara ett hot om "hyperterrorism" av helt annan dimension, i och med att dessa fall där nukleärt material med jämna mellanrum förs bort från de övervakade platser där det produceras, bearbetas och lagras, kan inbjuda till attentat från extremistorganisationers sida eller leda till att materialet faller i orätta händer.

Har kommissionen omedelbar och fullständig tillgång till alla tids- och färdplaner för sådana ytterst känsliga och farliga transporter och möjlighet att omedelbart och fullständigt övervaka dem?

Får kommissionen på villkor som medger fullständig insyn helt tillförlitliga uppgifter från medlemsstaterna om varifrån dessa transporter kommer eller vilka områden de färdas igenom?

Vilken marginal för bedömningar och vilken handlingsfrihet har Europeiska kommissionen i fråga om tidsplaner och rutter för dessa transporter av kärnmateriel? Det här materialet uppstår ju till följd av industrins verksamhet och naturligtvis kommer det an på de enskilda nationerna att fatta beslut som berör denna industri, men de riskmoment som transporterna medför berör dock gemenskapens hela område och även områden utanför gemenskapen.

Kan kommissionen svara för att dessa transporter är säkra mot alla former av angrepp eller olyckor och dessutom garantera att alla bestämmelser, medel och åtgärder, både av medicinsk och ekonomisk natur, kommer att finnas till reds för den händelse det skulle inträffa en katastrof av det slag man har skäl att befara inom området för den utvidgade gemenskapen?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(17 december 2002)

Kommissionen har ingen behörighet när det gäller genomförandet av transporter av radioaktivt material. Sådan verksamhet faller under medlemsstaternas behörighet, och dessa är skyldiga att se till att nationell och internationell lagstiftning om transporter av radioaktivt material efterlevs. Medlemsstaterna skall genom sina behöriga myndigheter se till att det vidtas lämpliga åtgärder i fråga om säkerhet vid transporter av radioaktivt material.

Däremot föreskrivs det inte i gemenskapslagstiftningen att medlemsstaterna eller transportföretagen skulle vara skyldiga att delge kommissionen tids- eller färdplaner för transporter av material ur kärnkrafts- eller annat radioaktivt material.

Medlemsstaterna är skyldiga att vid transporter av radioaktivt material eller andra former av nukleär eller icke-nukleär verksamhet garantera den högsta möjliga skyddsnivån mot angrepp som syftar till att störa denna verksamhet. I samarbete med medlemsstaterna inom ramen för den ständiga arbetsgruppen för en säker transport av radioaktivt material⁽¹⁾ och inom ramen för internationella diskussioner bidrar kommissionen till utvecklingen och förbättringen av lagstiftningen och av andra åtgärder som behövs för att minska de potentiella effekterna av eventuella olyckor som kan uppstå vid transporter av radioaktivt material.

⁽¹⁾ KOM(1998) 155 slutlig.

(2003/C 155 E/116)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3187/02

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till rådet

(7 november 2002)

Ämne: Starkt fiskeberoende områden, relativ stabilitet och tillträde till fiskeresurserna

Kommissionen undviker i sina svar på mina frågor E-0650/02⁽¹⁾, E-2096/02, E-2097/02 och E-2098/02⁽²⁾ att uttala sig om de konkreta frågor jag ställde, vilket tvingar mig att åter föra fram frågorna. Jag skulle vilja be kommissionen att informera mig dels om de kriterier som gäller för att en europeisk region skall klassificeras som "starkt fiskeberoende", för tilldelningen av fiskerättigheter, dels om den inte anser det nödvändigt att i enlighet med gemenskapens rättsprincip om progressivitet uppdatera förteckningen över "starkt fiskeberoende" regioner, med hänsyn till att denna förteckning har gällt i 20 år och att nya fiskeberoende regioner tillkommit till följd av anslutningen av nya medlemsstater, t.ex. Spanien och Portugal.

Kommissionen uttalar sig dock inte om denna fråga utan påpekar enbart att begreppet fiskeberoende fastställs i artikel 4.8 i förordning (EG) nr 1260/1999⁽³⁾, där strukturstödet till fiskesektorn i mål 2-områdena fastställs. Detta begrepp ingår inte i rådets förordningar om till exempel tilldelningen av fiskerättigheter på gemenskapsnivå och indelningen av dessa i nationella kvoter som fördelas mellan medlemsstaterna.

I sin resolution från Haag av den 3 november 1976 ger rådet uttryck för behovet att inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken ta hänsyn till vitala intressen i de fiskeberoende regionerna. I samma anda fastställde rådet i sitt uttalande av den 30 maj 1980 kriterierna för en rättvis fördelning av fångsterna mellan medlemsstaterna: den traditionella fiskeverksamheten, de särskilda behoven i regioner där den lokala befolkningen är särskilt beroende av fisket och de potentiella fångstförlusterna i tredje länders fiskevatten. Dessa kriterier ligger till grund för fördelningen av fiskekvoter inom ramen för vad som kallas relativ stabilitet. Enligt dessa kriterier klassificerades Grönland, Irland, och norra delarna av Förenade kungariket som starkt fiskeberoende regioner, och omfattas sedan dess av principen om relativ stabilitet. Denna mekanism har gällt fram till i dag utan ändring eller tillägg av andra regioner i de basförordningar som utarbetats.

Anser inte rådet att begreppet starkt fiskeberoende område inte enbart tas upp i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 om strukturfonderna, utan att detta redan tidigare hade införts av rådet inom ramen för fördelningen av fiskerättigheterna och att det även finns med i skälen till den nuvarande förordningen (EEG) nr 3760/92⁽⁴⁾?

Anser inte rådet, på grundval av de kriterier som fastställdes 1980 av rådet för fördelningen av fiskerättigheter, att en region som Galicien — som kommissionen själv i sina svar karakteriserar som en starkt fiskeberoende region — också borde kunna dra fördel av en ny fördelning av fiskerättigheterna, så snart den övergångsperiod som fastställs i anslutningsfördraget löpt ut, och framför allt till följd av förlusten av fångstkvoter i tredje lands fiskevatten, vilket inträffade efter inskränkningarna av tillträdet till fiskezonerna i Maricko?

⁽¹⁾ EGT C 229 E, 26.9.2002, s. 114.

⁽²⁾ EGT C 28 E, 6.2.2003, s. 182.

⁽³⁾ EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 389, 31.12.1992, s. 1.

Svar

(20 februari 2003)

1. I sin resolution av den 3 november 1976⁽¹⁾ enades rådet om att medlemsstaterna från och med den 1 januari 1977 skulle utvidga sina fiskezoner i Nordsjön och Nordatlanten till 200 sjömil genom samlat agerande.

2. I bilaga VII till resolutionen erkände rådet de s.k. "Haagpreferenserna" för att tillmötesgå behoven hos vissa särskilt fiskeberoende lokalsamhällen inom gemenskapen.

3. Den 25 januari 1983 enades rådet om tilldelning av fiskemöjligheter i gemenskapsvatten (rådets förordning nr 172/83) enligt principen om relativ stabilitet. Enligt rådets förklaring den 30 maj 1980⁽²⁾ bygger principen på traditionell fiskeverksamhet, fiskeberoende regioners särskilda behov och förlorad fångstpotential i tredjelandsvatten ("jurisdiktionsförluster"). Det framgår att Haagpreferenserna bara är en av de parametrar som är avgörande för den relativa stabiliteten. Man tvistar i rådet om i vilken mån de får åberopas utöver den relativa stabiliteten.

4. Fiskemöjligheterna för Spanien och Portugal fastställdes i anslutningsakten 1985 och införlivades i nycklarna för den relativa stabiliteten.

5. På senare år (sedan 1989) har rådet jämkat stridiga intressen och i förekommande fall beaktat fiskeberoende orsbefolkningars intressen. EG-domstolen har slagit fast att sådana kvottilldelningar antas genom rådets skönsmässiga bedömning enligt artikel 8.4 i rådets förordning 3760/92. De är inte beroende av om bilaga VII till Haagresolutionen antagits i laga ordning (mål C-4/96).

6. Rådet håller för närvarande på att utreda frågan om relativ stabilitet som ett inslag i reformeringen av den gemensamma fiskepolitiken. På detta stadium av förhandlingarna har rådet inte gått med på att inskränka utrymmet för sin skönsmässiga bedömning vid beslut om tilldelningsnycklarna. Inte heller har det fastställt en koppling mellan Haagpreferenserna och principen om lika tillträde för Spanien till gemenskapens fiskezon den 1 januari 2003.

⁽¹⁾ EGT C 105, 7.5.1981.

⁽²⁾ EGT C 158, 27.6.1980.

(2003/C 155 E/117)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3188/02

från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(7 november 2002)

Ämne: Skydd av området av gemenskapsintresse "Marjal de Almenara"

Redan i början av år 2000 påpekade frågeställaren inför kommissionen att region "Marjal de Almenara", som ansökt om att klassificeras som ett område av gemenskapsintresse, utsattes för stora skador till följd av föga miljövänliga jordbruksmetoder (E-0520/00 ⁽¹⁾). Kommissionen beslutade vid det tillfället att vända sig till de spanska myndigheterna, som dock inte ändrade sin ståndpunkt. Tvärt om minskades den del av det skyddsområde som föreslagits av Spanien som våtmark med cirka 85 000 m², enligt det förslag till förteckning över våtmarker som upprättats av den autonoma regionen Valencia (logisk referens för den slutliga avgränsningen av området av gemenskapsintresse inom ramen för Natura 2000).

Minskningen av det område som ursprungligen hade utsetts till naturpark gjordes framför allt av urbaniseringshänsyn. Byggherren Inmuebles WJK S.L. har redan gett företaget Terra Canet SA i uppdrag att utföra det inledande arbetet och man har redan börjat torrlägga en del av de 85 000 m² av Almenara-våtmarken, som ingår i strandområdet Almardá de Sagunto, och avlägsna växtligheten.

Kommissionen förfogar dessutom över följande rapporter:

- Ekotoxikologisk rapport från rättsmedicinska institutet under den regionala rättsförvaltningen.
- Expertrapport utarbetad av dr. Rosselló Verger, professor i fysisk geografi vid universitetet i Valencia.
- Rapport utarbetad av Eulalia Sanjaume, professor i fysisk geografi vid universitetet i Valencia.

I dessa rapporter rekommenderar man bestämt förvaltningen att skydda de 85 000 m² av våtmarken som ingår i bebyggelsen. Man framhäver också Almardá-områdets särskilda miljömässiga betydelse, och begär att byggnadsplanen ändras så att området skall kunna bevaras.

Mot bakgrund av den ovan beskrivna situationen och de dokument som förelagts, ombedes kommissionen svara på följande frågor: Tänker kommissionen acceptera att endast en del av våtmarken klassificeras som ett område av särskilt gemenskapsintresse och låta de 85 000 m² som anses ha ett högt miljömässigt värde undantas?

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att garantera bevarandet av de skyddade arter som lever i den del av våtmarken som ingår i de nuvarande byggplanerna?

⁽¹⁾ EGT C 26 E, 26.1.2001, s. 55.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 december 2002)

Frågeställaren har uttryckt sin oro beträffande de kriterier de spanska myndigheterna har använt för att föreslå området "Marjal de Almenara" som område av gemenskapsintresse. Frågeställaren påpekar att den autonoma regionen Valencia har tagit upp detta område i sin förteckning över våtmarker som ett större område än det som föreslagits som område av gemenskapsintresse.

Spanien har föreslagit området "Marjal de Almenara", ES5223007, i den autonoma regionen Valencia, som ett område av gemenskapsintresse som bör ingå i Natura 2000-nätet. Området har en yta av 1497 hektar.

Kommissionen vill klargöra att de kriterier som används av regionen Valencia för dess våtmarksförteckning skiljer sig från dem medlemsstaterna använder för att identifiera och utse de områden som föreslås som områden av gemenskapsintresse.

Områden av gemenskapsintresse måste uppfylla kriterierna i bilaga 3, etapp 1, i habitatdirektivet ⁽¹⁾. Dessa grundas på en bedömning på nationell nivå av områdenas relativa betydelse för varje livsmiljötyp av gemenskapsintresse och varje art av gemenskapsintresse, vilkas bevarande kräver att särskilda bevarande-områden utses.

Kommissionen kommer, med hjälp av Europeiska temacentret för naturvård och biologisk mångfald och på grundval av bilaga 3 (etapp 2) i habitatdirektivet, att utvärdera alla områden som föreslås av medlemsstaterna för Medelhavsregionen under nästa biogeografiska seminarium i januari 2003.

Om utvärderingen av områdena visar att en medlemsstat inte har föreslagit tillräckliga områden för att uppfylla kraven i direktiv 92/43/EEG för vissa livsmiljötyper och arter, kommer kommissionen att kräva att medlemsstaten utser ytterligare områden. Om dessa ytterligare områden inte uppfyller målen i habitatdirektivet kommer Natura 2000-nätet att vara ofullständigt för just de livsmiljötyperna eller arterna. Förteckningen kommer alltså att förbli öppen, så att ytterligare områden kan föras in i den.

Beträffande skyddet av arter utanför de föreslagna Natura 2000-områdena, är det medlemsstaterna som är kompetent instans för skyddet av sitt naturarv, samt för förvaltningen av sina Natura 2000-områden. Kommissionens uppgift är enbart att se till att EU-förordningar och EU-direktiv följs.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 155 E/118)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3195/02
från Monica Frassoni (Verts/ALE)
och Giorgio Celli (Verts/ALE) till kommissionen

(8 november 2002)

Ämne: Anläggning av en bro i den regionala naturparken vid floden Taro

Den regionala naturparken vid floden Taro (i provinsen Parma) skyddar ett känsligt och värdefullt naturområde. Nu finns det dock planer på att anlägga en bro genom denna naturpark. På den vänstra flodstranden kommer bron att kopplas samman med den landsväg som sammanbinder orterna Medesano och Noceto med vägen "via Emilia". På den högra flodstranden kommer bron att anslutas till Collecchio-länken (ny sträckning av SS 62 som går via Parma till Cisa). Vagnätet på den vänstra flodstranden kommer troligen att förbättras ytterligare med hjälp av en bättre förbindelse till Salsomaggiore, vilket skulle göra det möjligt att skapa en väg i horisontell riktning längs med bergsmassivet. Denna bro skulle placeras i de mest värdefulla områdena i naturskyddsområdet.

När de berörda enheterna har avslutat sina diskussioner kommer de inom kort att godkänna miljökonsekvensbedömningen. Därefter kommer de att lägga fram de slutgiltiga planerna för att inleda upphandlingsförfarandena. Den planerade bron och förbindelsevägarna kommer att ligga på en av de sista statliga markerna som undgått utförsäljning. Den del av naturparken som sträcker sig från Fornovo till Autostrada A1 kan betraktas som ett särskilt skyddsområde i enlighet med direktiv 79/409/EEG ⁽¹⁾. Det har även föreslagits att parken skall betecknas som ett område av gemenskapsintresse i enlighet med direktiv 92/43/EEG om livsmiljöer ⁽²⁾.

Miljökonsekvensbedömningen gjordes inte, som sig bör, under de inledande faserna av arbetet, då det hade varit möjligt att lämna synpunkter på bronns placering. I samband med miljökonsekvensbedömningen behandlades endast tre mycket närbelägna områden vars skillnader saknar betydelse för problemet med inverkan på kulturarvet, eftersom området förfall är omfattande i alla de tre fallen. Detta är ett isolerat projekt i ett särskilt skyddsområde. Projektet kommer troligen att bli föremål för offentlig upphandling och kommer sannolikt att höja värdet på omgivande marker. På 800 meters höjd, i orten Maraffa, finns det

faktiskt en påtagligt förfallen plats, där man påträffat ett vadvägg och en industrianläggning. Denna plats beaktades inte trots att den var ett vettigt alternativ och trots att det även kunde sammankopplas med det närbelägna landsvägsnätet. Det är oacceptabelt från miljösynpunkt att brobygget leder till att 13 hektar park i ett särskilt skyddsområde går förlorade. De åtgärder som syftar till att ersätta uppkommen skada, vilka syftar till att på nytt förstatliga privata områden, är för övrigt irrelevanta eftersom dessa områden redan ligger inom parken och därmed redan skyddas. Dock skulle miljön och landskapet kunna ta allvarlig skada om floden stoppas, och om man — i strid med kraven på att respektera landsbygden och den befintliga parken — skapar en barriär i parkens ekosystem.

Känner kommissionen till detta? Vilken bedömning gör den av situationen?

Anser inte kommissionen att man bör lyssna på miljöorganisationernas krav och ge företräde åt det miljövänligaste alternativet i orten Maraffa, med tanke på att det planerade arbetet skulle beröra ett skyddat naturområde?

(¹) EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

(²) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 december 2002)

Det fall som parlamentsledamöterna beskriver var föremål för ett klagomål som kommissionen mottog under år 2002, och som gällde tre projekt inom det särskilda skyddsområdet och det föreslagna området av gemenskapsintresse "Fiume Taro da Fornovo di Taro all'Autostrada del Sole".

När det gäller det specifika projekt som parlamentsledamöterna tar upp, hänvisar kommissionen till att artikel 6 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, innehåller en definition av vilka villkor som gäller för att ett projekt som förväntas kraftigt påverka ett särskilt skyddsområde eller ett område av särskilt gemenskapsintresse skall godkännas. Om projektet förväntas ha en kraftig påverkan, innebär ett godkännande — utan att villkoren i artikel 6 är uppfyllda — ett brott mot direktivet.

Kommissionen granskar för närvarande klagomålet. Om kommissionens granskning skulle visa att det skett en överträdelse av gemenskapslagstiftningen, kommer man inte att tveka, i sin roll som EG-fördragets väktare, att vidta alla nödvändiga åtgärder, som även omfattar överträdelseförfaranden i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget, för att se till att relevant gemenskapslagstiftning efterlevs.

Kommissionens befogenheter är begränsade till dem som anges i EG-fördraget. I enlighet med artikel 211 ansvarar kommissionen för att säkerställa att gemenskapslagstiftningen tillämpas på korrekt sätt i medlemsstaterna. Kommissionen har därför befogenhet att se till att medlemsstaterna tillämpar direktiv 92/43/EEG korrekt, men saknar befogenhet att ge medlemsstaterna råd i fråga om var projekten skall utföras.

När det gäller tillämpningen av rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (¹), innebär det faktum att man jämfört endast tre alternativa projekt ingen överträdelse i sig av direktivet. Eftersom det saknas särskilda skäl för klagomålet i fråga om tillämpningen av direktivet om miljökonsekvensbedömning, anser kommissionen inte att det skett någon överträdelse av direktivet. Om parlamentsledamöterna inkommer med detaljerad information som gör det möjligt för kommissionen att bedöma frågan mot bakgrund av ovanstående direktiv, skulle kommissionen också kunna undersöka frågan i enlighet med direktiv 85/337/EEG.

(¹) EGT L 175, 5.7.1985 ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997, EGT L 73, 14.3.1997, även kallat "miljökonsekvensdirektivet".

(2003/C 155 E/119)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3203/02
från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till rådet

(11 november 2002)

Ämne: Mänskliga friheter i Turkiet och Albanien

Gemenskapens tjänstemän har gjort uttalanden enligt vilka EU tänker sända Turkiet ett "uppmuntrande budskap" och även önskar fortsätta att bygga upp relationerna till Albanien. Trots detta har man i albanska tidningar kunnat läsa om allt flera fall av kränkningar av albanernas rätt till privatkorrespondens. Och den välrenommerade franska tidningen Le Figaro kunde den 22 oktober 2002 rapportera om A Firat, kandidat i de turkiska valen den 3 november, som den 21 oktober 2002 häktades av turkisk polis, anklagad för att ha talat kurdiska vid ett valmöte.

Känner rådet till dessa uppenbara kränkningar av de mänskliga friheterna i Turkiet och Albanien? Varför tillåts dessa kränkningar fortgå, trots alla protester från ledamöter av Europaparlamentet, respektabla internationella publikationer, icke-statliga organisationer och andra instanser som framförts under årens lopp? Kan det vara så att rådet inte lyckats göra klart att alla ekonomiska eller andra förbindelser med EU förutsätter absolut respekt för de grundläggande mänskliga friheterna som utgör en osepbarerbar del av den europeiska kulturen? Varför genomförs inte de "reformer" som Turkiet meddelade om för en tid sedan, som gällde rätten att använda kurdiska i utbildningssammanhang och i radio och television? Har man i samband med dessa "reformer" som den turkiska regeringen utannonserat också dragit tillbaka den ålderdomliga vallag som gällt i Turkiet, enligt vilken kandidater som ställer upp i val är förbjudna att tala något annat språk än turkiska?

Svar

(3 mars 2003)

Den ärade parlamentsledamoten påpekar med rätta de nuvarande bristerna när det gäller mänskliga rättigheter och grundläggande friheter i Turkiet, särskilt i fråga om rättigheter och friheter för turkiska medborgare av kurdiskt ursprung. Dessa brister, avseende såväl lagstiftning som genomförande, tar EU regelbundet upp vid möten på olika nivåer inom ramen för den politiska dialogen med Turkiet, senast i samband med det besök som EU:s trojka med politiska direktörer gjorde i Ankara den 31 oktober.

Det går dock inte att förneka att en viktig politisk reformprocess för närvarande pågår i Turkiet och att — som de senaste Europeiska råden erkänt — Turkiet därmed har kommit närmare målet att uppfylla de politiska kriterierna för anslutning till EU. Reformpaketet av den 3 augusti 2002, som EU välkomnade i ett uttalande, innehåller bl.a. bestämmelser om utbildning och radiosändningar på kurdiska. Förordningar för genomförande av de nya bestämmelserna om utbildning antogs nyligen, och genomförandet av bestämmelserna om radiosändningar är på väg. Turkiet kommer i detta avseende att uppmuntras till att främja och fullt ut vidta alla åtgärder som krävs för att skydda religionsfriheten och språkliga eller etniska minoriteter och på så sätt anpassa sig till europeiska normer för skydd av de mänskliga rättigheterna.

Av det senaste lagstiftningspaketet från december framgår en tendens att bekräfta denna inriktning, bland annat genom att mjuka upp de restriktiva bestämmelserna om mötesfrihet, inbegripet användningen av andra språk än turkiska. EU har inlett granskningen av de åtgärder som lades fram i början av december 2002 för att bedöma om alla medborgare, oavsett ursprung, under bättre förhållanden kan åtnjuta sina rättigheter och friheter och ser fram emot ett faktiskt genomförande av ny lagstiftning.

Europeiska rådet i Köpenhamn fastställde att om Europeiska rådet i december 2004, på grundval av en rapport och en rekommendation från kommissionen, konstaterar att Turkiet uppfyller de politiska kriterierna från Köpenhamn kommer Europeiska unionen utan dröjsmål att inleda anslutningsförhandlingar med Turkiet.

När det gäller situationen i Albanien betonar rådet att det aldrig kommenterar pressuttalanden eller artiklar som landet publicerar och ber att få informera den ärade parlamentsledamoten om att rådet inte är medvetet om något särskilt fall av brott mot brevhemligheten när det gäller albanska medborgares avsända

eller mottagna korrespondens. Frågan om respekten för demokratiska principer och mänskliga rättigheter är emellertid en integrerad del av stabiliserings- och associeringsprocessen och tas regelbundet upp i dialogen mellan EU och Albanien. Den kommer också att få en framträdande plats i det stabiliserings- och associeringsavtal som kommissionen kommer att förhandla om med Albanien på grundval av rådets mandat av den 21 oktober 2002.

(2003/C 155 E/120)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3209/02**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet**

(12 november 2002)

Ämne: Massakern i Ryssland

Hur förhåller sig rådet till och vilka åtgärder har rådet vidtagit i fråga om president Putins och den ryska regeringens kriminella och oansvariga handlande, som ledde till att inte enbart de tjetjenska rebeller som stod för gisslandramat dödades utan också hundratals personer i gisslan?

(2003/C 155 E/121)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3325/02**från Olivier Dupuis (NI) till rådet**

(25 november 2002)

Ämne: De officiella uppgifterna om dödsoffren i gisslandramat i Moskva

Enligt uppgifter från Moskvas statsåklagare torsdagen den 7 november uppgår antalet döda efter gisslandramat på teatern på Melnikovagatan den 23–26 oktober 2002 till 128 personer (120 ryssar och 8 utlänningar). Fem av offren, samtliga ryssar, dog av skottskador, vilket indirekt innebär att 123 personer i gisslan dog till följd av att de inandades den gas som användes vid stormningen. Enligt de senaste ovannämnda uppgifterna från de ryska myndigheterna dödades samtliga terrorister (19 kvinnor och 22 män) vid stormningen. Tidigare hade de ryska myndigheterna uppgivit att "två terrorister" hade tillfångatagits.

Vad anser rådet om det faktum att de ryska myndigheterna, som tidigare hävdade att de tillfångatagit två terrorister, nu uppger att samtliga terrorister dog i samband med stormningen? Har rådet redan begärt en fullständig lista med namnen på alla dödsoffren i samband med gisslandramat, inklusive namnen på terroristerna, med angivande av dödsorsaken för vart och ett av offren? Har rådet mera generellt dragit några slutsatser mot bakgrund av de ryska myndigheternas senaste uppgifter och det sätt på vilket antiterroristaktionen genomfördes, och, om så är fallet, vilka slutsatser har det kommit fram till?

Gemensamt svar**på de skriftliga frågorna E-3209/02 och E-3325/02**

(20 februari 2003)

Att över 700 personer togs som gisslan i Moskva den 23 till 26 oktober 2002 orsakade djup oro både i EU och i Ryssland. Europeiska rådet den 24/25 oktober 2002 framförde sin ståndpunkt om denna händelseutveckling i uttalandet av den 25 oktober i bilaga III till ordförandeskapets slutsatser om detta.

Vid det gemensamma toppmötet mellan EU och Ryssland i Bryssel den 11 november 2002 gjorde Europeiska unionen och Ryssland ett gemensamt uttalande om kampen mot terrorismen, i vilket de förklarade att de stod enade i denna kamp med tillbörlig respekt för rättsstatsprincipen, de demokratiska principerna och staters territoriella integritet. På grundval av gemensamma åtaganden satte de upp gemensamma mål i syfte att utveckla sitt strategiska partnerskap i detta avseende, inklusive fastställandet av samarbetet mellan EU och Ryssland i kampen mot terrorism.

(2003/C 155 E/122)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3212/02**från Paul Rübigen (PPE-DE) till kommissionen**

(12 november 2002)

Ämne: Tydlighet i flygbolagens prisangivelser

Det förekommer ofta att flygbolag via flygblad, plakat osv. gör reklam för särskilt billiga resor. I de flesta sådana fall framgår det inte för konsumenten att mycket restriktiva specialregler gäller för erbjudandet och att summan som anges endast utgör ett grundpris av det faktiska totala priset. Kunden lockas alltså med ett mycket lågt pris som sedan stiger avsevärt i och med att olika flygplatsskatter och andra skatter tillkommer, att priset endast gäller inom en bestämd tidsperiod eller under vissa dagar eller att det förutsätter en bortavaro på ett visst antal dagar.

Förutom detta är prisangivelserna ofta förvirrande då flera olika bolag kan ha gått samman till en operatör och erbjuder ett pris som i själva verket dock endast gäller för ett enda flygbolag i samarbetet.

Konsumenterna, då i synnerhet personer som inte flyger så ofta, står hjälplösa i denna djungel av prisskillnader, och även för personer som flyger ofta kan det ta lång tid att förstå sig på prisangivelserna.

Hur ser kommissionen på problemet med flygbolagens bristfälliga prisangivelser? Anser kommissionen att lämpliga åtgärder måste vidtas för ökad tydlighet?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(18 december 2002)

Enligt rådets förordning (EEG) nr 2409/92 av den 23 juli 1992 om biljettpriser och tariffer för lufttrafik⁽¹⁾ har flygbolagen rätt att själva bestämma priserna. Detta har lett till framväxten av låga priser och specialerbjudanden i anslutning till säljkampanjer, något som i allmänhet gynnar konsumenterna även om prissättningen ibland kan vara komplicerad.

Reklam som vilseleder konsumenterna är en annan fråga. Enligt rådets direktiv 84/450/EEG av den 10 september 1984 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om vilseledande reklam⁽²⁾ skall medlemsstaterna effektivt kontrollera vilseledande reklam och ge domstolar och förvaltningsmyndigheter nödvändiga befogenheter. Det är deras ansvar att införa nationella lagar som införlivar direktivet, även om kommissionen naturligtvis kan inleda överträdelseförfaranden om den anser att en medlemsstat har underlåtit att fullgöra sina skyldigheter. Utöver detta överväger kommissionen att lägga fram ett förslag till lagstiftning om sund handelspraxis. Förslaget skall behandla en rad konsumentklagomål som inte täcks av nuvarande lagstiftning.

⁽¹⁾ EGT L 240, 24.8.1992.

⁽²⁾ EGT L 250, 19.9.1984.

(2003/C 155 E/123)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3214/02**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet**

(12 november 2002)

Ämne: Den danska regeringens gripande, på den ryska regeringens begäran, av Achmed Zakayed, vice premiärminister för den folkvalda regeringen i Tjetjenien

Den danska regeringen har nyligen gripit Achmed Zakayed, vice premiärminister för den folkvalda regeringen i Tjetjenien, när denne befann sig i Köpenhamn som representant för president Masjadov. Detta skedde efter att man försökt förbjuda den tjetjenska världskongressen att anordna ett möte i Köpenhamn

och efter att man på de ryska myndigheternas begäran faktiskt tvingat det danska ordförandeskapet att flytta mötesplatsen för toppmötet mellan EU och Ryssland från Danmarks huvudstad till Bryssel. Efter de grymheter som gisslan i Moskva utsattes för och som resulterade i hundratals döda har president Putins beteende kulminerat i denna makalösa handling. Putins beteende ligger i linje med en utveckling som pågår i hela världen mot ett system som med terrorismen som förevändning innebär förakt för människoliv, och som allt mer börjar likna en ny och farlig militaristisk fascism som förnekar de mänskliga rättigheterna och de demokratiska friheterna.

Vilka orsaker, som inte skulle vara skamliga, kan en regering som innehar ordförandeskapet för unionen åberopa för att ha rätt att gripa vice premiärministern för en regering som den tjetjenska, dvs. en demokratiskt vald regering i ett litet land som kämpar för sin nationella frihet?

Svar

(20 februari 2003)

Detta är en fråga för de rättsliga myndigheterna i Danmark. Av detta skäl är det inte lämpligt att rådet på något sätt yttrar sig om den.

(2003/C 155 E/124)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3222/02

från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till rådet

(14 november 2002)

Ämne: Kandidatländerna och volymen "hot air"

Finns det någon beräkning av hur stor volym så kallad "hot air" de 10 (längre fram 12) nya medlemsstaterna innehar under inledningsskedet av EU:s system med handel av utsläppsrätter (2005–2007) eller under efterföljande period(er)? Hur stor volym "hot air" kan som en jämförelse Förbundsrepubliken Tyskland sälja, mot bakgrund av att den tyska återföreningen skedde efter Kyoto-protokollets basår?

Har EU utarbetat några strategier för när och hur denna "hot air" bör släppas ut på marknaden, med hänsyn till priset på utsläppsrätter (och de faktiska minskningarna av utsläppen inom EU)? Om det föreligger några sådana strategier, var har de i så fall publicerats?

(2003/C 155 E/125)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3224/02

från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till rådet

(14 november 2002)

Ämne: Kandidatländerna och projekt som bygger på gemensamt genomförande (Kyotomekanismen)

Har EU ingått några avtal inom ramen för anslutningsförhandlingarna med de tio nya medlemsstaterna i syfte att starta projekt som bygger på gemensamt genomförande under inledningsskedet av systemet med handel av utsläppsrätter (2005–2007) eller efterföljande period(er)?

Finns det någon kalkyl över omfattningen av de projekt som kommer att inledas under var och en av perioderna för handeln med utsläppsrätter (i absoluta siffror och i förhållande till så kallad "hot air")? Har EU upprättat några modeller för hur ett effektivt genomförande av dessa gemensamma projekt skulle påverka priset på utsläppsrätter (och den faktiska minskningen av utsläpp inom EU)? Om det föreligger några sådana modeller, var har de i så fall publicerats?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3222/02 och E-3224/02**

(3 mars 2003)

Rådet har inte kännedom om några uppskattningar av det slag som den ärade parlamentsledamoten efterlyser, särskilt inte uppskattningar av vilka projektvolymen som sannolikt kommer att initieras. EU har inte ingått några överenskommelser med anslutningsländerna om främjande av projekt för gemensamt genomförande (JI). Inte heller känner rådet till några specifika modeller som kvantifierar de slutliga verkningarna av JI-projekt på det framtida priset för utsläppsrätter, och det bör påpekas att det föreliggande utkastet om EU:s system för handel med utsläppsrätter inte innehåller några bestämmelser om att något sådant skall ingå. Kommissionen väntas emellertid under 2003 lägga fram ett förslag om kopplingen mellan Kyotoprotokollets projektmekanismer — CDM (mekanism för miljöanpassad utveckling) plus JI — och EU:s system för handel med utsläppsrätter. I detta sammanhang kunde det vara motiverat att rikta den ställda frågan till kommissionen.

(2003/C 155 E/126)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-3228/02
från Stavros Xarchakos (PPE-DE) till rådet**

(7 november 2002)

Ämne: Europol-uppgifter om terroristorganisationer

Kommissionsledamot António Vitorino svarade den 9 oktober 2002 på fråga E-2284/02 att kommissionen inte är en av de organisationer som har tillgång till personuppgifter som Europol förfogar över.

Ministerrådet har upprepade gånger visat intresse för att bekämpa terrorismen. Rådet sökte därför också omedelbart efter terroristattentatet i Förenta staterna den 11 september fastställa stränga bestämmelser på EU-nivå i syfte att lokalisera terroristorganisationer. Det är vidare välkänt att det på rådets initiativ har skapats en förteckning över terroristorganisationer som verkar i Europa.

I Grekland har man nyligen gripit medlemmar i en av de mest farliga terroristorganisationerna — 17 november. Har Europol några uppgifter om de personer som är inblandade i denna rörelse och hur länge har man förfogat över dem i så fall? Har Echelon-systemet använts för att bevaka dessa personer? Har eventuellt framkomna uppgifter i vederbörlig tid vidarebefodrats till de grekiska myndigheterna?

Svar

(20 februari 2003)

Rådet har inte tillgång till uppgifter om enskilda personer som Europol förfogar över.

Den information som Europol innehar och som rör dess verksamhet i samband med specifika terroristorganisationer, inbegripet dess kontakter med medlemsstaternas myndigheter, är i princip inte offentlig.

Den ärade parlamentsledamot kan dock vända sig direkt till Europol som själv ansvarar för frågor som rör tillgång till dokument och information som Europol innehar.

(2003/C 155 E/127)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3232/02**från Werner Langen (PPE-DE) till kommissionen**

(15 november 2002)

Ämne: Förbud att köra tvåhjuliga fordon med B-körkort

I Förbundsrepubliken Tyskland är det, till skillnad från i de andra EU-länderna, förbjudet att köra tvåhjuliga fordon på upp till 125 cm³ med B-körkort (för personbil), såvida det inte rör sig om ett gammalt klass 3-körkort som föraren tagit före den 1 april 1980.

1. Jag ber kommissionen informera om vilka regler som gäller för att köra tvåhjuliga fordon på upp till 125 cm³ i EU:s medlemsstater.
2. Anser kommissionen att det i denna fråga på EU-nivå och inom överskådlig tid kan vara nödvändigt att vidta åtgärder respektive att det är möjligt att göra det?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(19 december 2002)

1. Kommissionen hänvisar frågeställaren till sitt tolkningsmeddelande om körkort inom gemenskapen, som innehåller den sökta informationen⁽¹⁾. I detta meddelande anges att Belgien, Spanien, Frankrike, Italien och Österrike tillåter att lätt motorcykel för köras med B-körkort, samt de exakta villkoren för detta. Det bör påpekas att Belgien, efter offentliggörandet av detta meddelande, sedan den 1 september 2002 har upphävt denna rättighet för nya innehavare av B-körkort.
2. Kommissionen avser inte att ta några initiativ på detta område inom en nära framtid.

⁽¹⁾ EGT C 77, 28.3.2002, del I, B.3, 4:e strecksatsen.

(2003/C 155 E/128)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3237/02**från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen**

(15 november 2002)

Ämne: Utplacering av reklamskyltar vid riksvägarna

Enligt vad som framgått i grekiska massmedia förekommer det ingen kontroll av hur reklamskyltar sätts upp längs de grekiska riksvägarna. Detta leder till att förarna störs i sin uppmärksamhet och i många fall även till begränsad sikt, vilket är en säkerhetsrisk. Man kan konstatera att det både i Grekland och övriga Europa finns stränga bestämmelser om storleken på denna typ av utomhusreklamskyltar och om hur långt från vägen de får placeras, men det verkar alltså finnas brister i tillämpningen av dessa bestämmelser.

I yttrandet från utskottet för regionalpolitik om prioritering av vägsäkerheten i EU, rapport över framstegen och värdering av gällande praxis, erinras om att vägsäkerheten är en högt prioriterad fråga och att vägarna av denna anledning måste vara säkra för alla transportmedel.

Kan kommissionen utreda denna fråga och vidta de åtgärder som behövs för att gällande lagstiftning skall respekteras, eller till och med föreslå åtgärder till stöd för vägsäkerheten? Kan kommissionen som villkor för bidrag till byggande av vägar begära att man tillämpar och iakttar tillämplig lagstiftning?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar*(23 december 2002)*

Placeringen av reklam är medlemsstaternas ansvar. Det är därför inte möjligt att genomdriva en sådan lag på EU-nivå. Dessutom sätts reklam upp efter det att en vägsträcka tas i bruk. Därför skulle inte byggnadstillstånd baserat på väginspektion lösa just detta problem.

I sin vitbok "Den gemensamma transportpolitiken fram till 2010 — Vägval inför framtiden" ⁽¹⁾, satte kommissionen upp som mål att minska dödsfallen med 50 % fram till 2010. En av åtgärderna skulle vara att minska antalet mycket olycksdrabbade platser på farliga vägsträckor. I sitt arbetsprogram för 2003 har kommissionen följaktligen meddelat att den avser att lägga fram ett förslag om krav på riktlinjer för hanteringen av mycket olycksdrabbade platser.

⁽¹⁾ KOM(2001) 370 slutlig.

(2003/C 155 E/129)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3240/02**från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen***(15 november 2002)*

Ämne: Utsläpp av avloppsvatten i strid med miljöbestämmelserna

Endast 67 procent av de nederländska företagen följer miljöbestämmelserna för utsläpp av avloppsvatten. Denna slutsats drar justitieministeriets expertcentrum för rättstillämpning efter ett stickprov på 300 utsläppsställen inom industri, avfallshantering, lagrings- och omlastningsverksamhet och mottagningsanläggningar i hamnar (Nederländernas officiella tidning Staatscourant den 31 oktober 2002).

Såsom en av förklaringarna till detta hänvisas det, enligt den nationella vattenstyrelsen (Rijkswaterstaat) som givit utredningen i uppdrag, till att det helt enkelt kostar mindre (i form av böter) att bryta mot bestämmelserna än att följa dem.

Likasa är det påfallande att antalet överträdare, uttryckt i procent, är mycket större (63 procent) bland företag som har ett certifierat miljöledningssystem än bland företag som saknar ett sådant (24 procent). Storföretag återfinns också oftare bland miljösyndarna än småföretag.

Tycker kommissionen som jag att denna situation är ytterst oroväckande med tanke på (yt)vattenkvaliteten i Nederländerna?

Vilka åtgärder överväger kommissionen för att gällande bestämmelser i Nederländerna skall tillämpas bättre?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(13 januari 2003)*

Kommissionen vill tacka frågeställaren för dessa uppgifter.

Kommissionen har ännu inte haft tillfälle att studera den rapport det hänvisas till i frågan, men kommer att se till att den får rapporten så snart som möjligt.

Kommissionen kommer sedan att vidta alla de åtgärder som kan visa sig behövas.

(2003/C 155 E/130)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3252/02**från Mogens Camre (UEN) till kommissionen**

(19 november 2002)

Ämne: Internationella busslinjer och EU:s bestämmelser: Rådets förordning (EEG) nr 684/92 av den 16 mars 1992, såsom ändrad genom förordning (EG) nr 11/98

Efter linjetillstånd från de danska myndigheterna, i enlighet med förordning (EEG) nr 684/92⁽¹⁾ av den 16 mars 1992, såsom ändrad genom förordning (EG) nr 11/98⁽²⁾, har ett danskt bussbolag på eget initiativ startat en busslinje mellan Köpenhamns centrum (Danmark) och flygplatsen Sturup utanför Malmö (Sverige).

Flygplatsen Malmö/Sturup betjänar utöver svenskt inrikesflyg även en rad charterbolag och flera lågprisbolag, bland andra Ryanair. På Sturup betalar man mycket lägre avgifter än på Köpenhamns flygplats Kastrup. Därför väljer allt fler danska passagerare att flyga från Sturup. Dessa danska passagerare använder den nyligen inrättade busslinjen (nr 737) från Köpenhamns centrum till flygplatsen i Sverige.

En nödvändig förutsättning för reguljärtrafik med buss är att man kan ha fasta skyltade hållplatser med tidtabellsinformation så att passagerarna kan hitta var bussen går ifrån. Kommunen har emellertid vägrat att låta flygbussen till Sverige få en central och någorlunda attraktiv hållplats i Köpenhamn. Kommunen anger trafikhänsyn som orsak till att man inte vill avsätta en central hållplats där bussen kan släppa på och av passagerare och bagage. Kommunen har gett busslinjen en hållplats utanför stan, där ingen får glädje av busslinjen till den svenska flygplatsen.

Frågan har redan diskuterats i det danska konkurrensverket. De anser att det är önskvärt med flygkonkurrens, men påpekar att frågan om hållplatser för flygbussar till Sverige ligger måste avgöras av Köpenhamns kommun. Det är rimligt att tro att Köpenhamns kommuns avslag på begäran om en hållplats delvis beror på en önskan att trygga mesta möjliga trafik för Köpenhamns flygplats, utan hänsyn till passagerarnas kostnader.

Kan kommissionen bedöma vilken rätt Köpenhamns kommun har att hindra normal konkurrens mellan de två flygplatserna genom att försvåra tillgången till en snabb och effektiv bussförbindelse mellan Köpenhamn och Malmö/Sturup?

⁽¹⁾ EGT L 74, 20.3.1992, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 4, 8.1.1998, s. 1.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(7 januari 2003)

I rådets förordning (EEG) nr 684/92 av den 16 mars 1992, ändrad genom förordning (EG) nr 11/98, fastställs gemensamma regler i syfte att garantera att transportföretag i alla medlemsstater garanteras tillträde till marknaderna för internationella passagerartransporter utan att diskrimineras på grund av nationalitet eller etableringsort. Genom förordningen genomförs således i sektorn för passagerartransporter den grundläggande principen om fritt tillhandahållande av tjänster.

Enligt förordning (EEG) nr 684/92, ändrad genom förordning (EG) nr 11/98, måste den behöriga myndigheten i den medlemsstat där avreseorten ligger bevilja ett tillstånd för att ge tillträde till reguljära internationella passagerartransporter. I enlighet med artikel 5 i förordningen fastställs i detta tillstånd bland annat färdväg, hållplatser och tidtabell.

Det är således de behöriga nationella, regionala eller lokala myndigheterna i medlemsstaterna som ansvarar för att undersöka och bevilja tillstånd för reguljär passagerartrafik. De behöriga myndigheterna i varje medlemsstat har visst handlingsutrymme, bland annat för att kunna ta hänsyn till säkerhetskrav och krav

som avser den allmänna ordningen inom landets territorium, och mer specifikt krav avseende vägnätet. Det kan dock inte göras skillnader med hänvisning till kriterier som avser nationalitet eller etableringsort. De skäl som anförts av de danska myndigheterna, dvs. trafikförhållanden, verkar omfattas av den behörighet som utövas av de danska myndigheterna i egenskap av offentliga myndigheter.

Medlemsstaterna måste dock tillämpa gemenskapsbestämmelserna om tillträde till marknader för passagerartransporter på ett lämpligt, rättvist och proportionellt sätt. Utan att göra någon bedömning av de danska myndigheternas beslut i detta fall, som kommission endast har knapphändig information om, noterar kommissionen att argumentet om trafikreglering måste vara tydligt motiverat i de behöriga myndigheternas beslut. Dessutom måste bestämmelserna om trafikreglering beaktas på ett sätt som innebär att ett transportföretag i praktiken har möjlighet att börja bedriva reguljär trafik på en ny sträcka. Trafikföretaget bör således tillåtas att upprätta hållplatser för att släppa på och av passagerare på platser som innebär att det kan bedriva en rimlig och livskraftig trafik.

När så är nödvändigt är det de nationella domstolarna som skall göra en bedömning av om de beslut som fattats av de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna är rimliga och proportionella.

(2003/C 155 E/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3254/02

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(19 november 2002)

Ämne: Höga halter av partiklar i luften i Athen och Thessaloniki

Enligt uppgifter i grekisk press har man inom ramen för en undersökning som på EU:s uppdrag utförs av det europeiska nätverket Earlinet, kunnat konstatera att Athen och Thessaloniki har de högsta halterna av partiklar i luften bland 19 europeiska storstäder.

Vad beror dessa höga halter av partiklar i luften på? Vilka risker kan de ha för folkhälsan? Vad har kommissionen gjort för att på grundval av gemenskapsrätten ta itu med problemet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 januari 2003)

Luftburna partiklar (PM) kan vara av primär eller sekundär art. I de flesta europeiska länder gör industrialisering och tät trafik att antropogena källor dominerar, särskilt i stadsområdena. De antropogena partikelutsläppen härrör från samma slags källor i hela Europa. De viktigaste är trafik, industriverksamhet, avgaskällor (företag och hushåll), anlagda skogsbränder och mekanisk nötning. I tätbefolkade och hårt industrialiserade områden som Athen och Thessaloniki är ovannämnda källor att betrakta som de viktigaste orsakerna till hög partikelkoncentration.

Det finns allt fler belegg för att partikelutsläpp är hälsovådliga, orsakar förtida dödsfall och minskar livskvaliteten genom att försvåra luftvägsbesvär såsom astma. Kommissionen uppmanade nyligen Världshälsoorganisationen (WHO) att uppdatera sina riktlinjer om luftföroreningars hälsoeffekter, även med hänsyn till partikelutsläpp. Resultaten av denna översyn kommer att presenteras under våren 2003.

I befintlig lagstiftning⁽¹⁾ fastställs nya och ambitiösa gränsvärden på både lång och kort sikt (årliga och dagliga genomsnitt) för PM₁₀ (masskoncentration av partiklar med en diameter under 10 µm) i luften, som måste följas från och med 2005. Dessutom fastställs i olika direktiv gränsvärden för partikelutsläpp från specifika källor såsom vägtrafik.

För att undersöka om man kan vidta ytterligare åtgärder, inledde kommissionen i maj 2001 programmet "Ren luft i Europa" (CAFE-programmet). En av huvudfrågorna i programmet gäller partikelutsläpp. Vid sidan om översynen av WHO:s riktlinjer har hittills också flera andra initiativ rörande partikelutsläpp tagits inom ramen för CAFE-programmet,

till exempel i fråga om

- ett basscenario och modeller för integrerad bedömning, där man visar upp olika åtgärdsalternativ för en begränsning av luftföroreningar som grundval för en slutlig strategisk vägledning,
- en CAFE-arbetsgrupp om partikelutsläpp med experter från olika intressegrupper, som skall utarbeta rekommendationer om tänkbara framtida mål för partikelutsläpp.

(¹) Rådets direktiv 1999/30/EG av den 22 april 1999 om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften, EGT L 163, 29.6.1999.

(2003/C 155 E/132)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3256/02

från Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen

(19 november 2002)

Ämne: Kemiska tester på djur

Uppgifter som erhålls genom djurförsök kan vara missledande beroende på svårigheterna att extrapolera resultat från djur till människor och från laboratordoser till realistiska nivåer när det gäller mänsklig exponering. Användning av uppgifter om mänsklig exponering skulle radikalt kunna minska behovet av djurbaserade toxicitetstester under genomförandet av den föreslagna kemikaliepolitiken inom EU och skulle garantera att de uppgifter som används för att utvärdera befintliga substanser är direkt relevanta när det gäller effekterna på människor.

Vilka insatser gör kommissionen för att se till att uppgifter om mänsklig exponering används för att bedöma de toxiska effekterna av befintliga substanser? Kommer en systematisk bedömning av mänsklig exponering att ingå i REACH-systemet och kommer sådana uppgifter att bli allmänt tillgängliga?

Instämmer kommissionen i att det är otillfredsställande att använda uppgifter från djurförsök som aldrig bedömts i förhållande till moderna standarder för att validera nya alternativa testmetoder? Finns det planer på att använda uppgifter från etiska försök på människor (till exempel resultat från undersökningar av hudallergier) eller information om yrkesutövning, sjukhusstatistik, epidemiologiska data och uppgifter om oavsiktliga förgiftningar för att bedöma och validera alternativa testmetoder?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 januari 2003)

Kommissionen utarbetar för närvarande ett lagstiftningsförslag baserat på vitboken om en strategi för den framtida kemikaliepolitiken. En av de metoder som föreslås i vitboken för att begränsa behovet av testning på försöksdjur är att "befintlig information om ämnens toxicitet och ekotoxicitet kommer att beaktas, liksom epidemiologiska undersökningar". Förslaget kommer följaktligen att innehålla lämpliga bestämmelser för användning av data från epidemiologi för människor.

I vitboken föreslås också att allmänheten bör få tillgång till icke-konfidentiell information i REACH-systemet. Många uppgifter om exponering av människor förväntas vara icke-konfidentiella och skulle därför vara tillgängliga för allmänheten.

Ingen testmetod, vare sig den inbegriper användning av djur eller ej, kan med säkerhet förutspå människors reaktion. Validering används därför för att fastställa vilken grad av osäkerhet som är förbunden med en viss metod. Även om uppgifter från djurförsök inte ger perfekta modeller för reaktionen hos människor, så har de använts med framgång i decennier för att förutspå hur människor reagerar på läkemedel och andra kemiska ämnen. De kan därför bidra till valideringen av testmetoder som inte inbegriper djur.

Även om kommissionen inte i förväg utesluter användningen av uppgifter om mänsklig exponering för validering av testmetoder som inte inbegriper användningen av djur, så visar erfarenheten att det sällan är möjligt att få fram en tillräckligt stor samling av tillräckligt diversifierade uppgifter för människor av den kvalitet som krävs för en valideringsstudie.

(2003/C 155 E/133)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3262/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(19 november 2002)

Ämne: Ökning av området med av bombanfall svårt förorenat grundvatten kring den serbiska staden Pancevo vid Donau

1. Känner kommissionen till att kemiska och petrokemiska industrier förstörts eller skadats vid de häftiga bombanfallen i april 1999 mot den serbiska industristaden Panëevo vid floden Donau nordost om Belgrad, så att olja och kemikalier läckt ut i marken?
2. Känner kommissionen också till att det efter de ovannämnda läckagen inträffat oroväckande förändringar i hälsotillståndet hos människor och djur, såväl genom ett ökat antal fall av olika cancerformer (lungcancer, hudcancer, leukemi) som problem vid fortplantningen (missfall)?
3. Anser kommissionen det tillräckligt, att det under de gångna åren visserligen gjorts undersökningar av marken med hjälp av ekonomiskt bistånd som av de nederländska kommunerna Amsterdam och Zaanstad utbetalats till FN samt att det vidtagits ett antal saneringsåtgärder på de industriområden som drabbats, men att allt detta nu avslutats utan att man fått slut på den svåra föroreningen av grundvattnet utanför industriområdena, så att förorenat vatten sipprar ut på ett allt större område där omkring?
4. Tycker kommissionen det är acceptabelt att det inte görs något åt att grundvattnet nära floden Donau hela tiden är förorenat med farliga ämnen och dessa föroreningar breder ut sig mer och mer och får konsekvenser, inte bara för Serbien utan också för vattenmagasinet vid Järnporten (Derdap, Portile de Fier) vid Rumäniens gräns och för de nedströms belägna kandidatländerna Rumänien och Bulgarien?
5. Vad tänker kommissionen göra för att också de föroreningar som nu finns kvar i grundvattnet kring Pančevo fullständigt skall fås bort och för att de inte skall komma åt att ytterligare sprida sig?

Källa: TV-programmet Netwerk, TV Nederland 1, den 3 november 2002.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 december 2002)

Kommissionen känner till den situation i Pančevo i Förbundsrepubliken Jugoslavien som parlamentsledamoten hänvisar till, och att det fanns problem i området redan före NATO:s bombanfall. Kommissionen kan emellertid inte kommentera riktigheten hos de påståenden som gjordes tv-programmet om hälsoproblemen som invånarna där har.

Kommissionen vill heller inte kommentera de åtgärder som vidtagits av bilaterala givare, särskilt eftersom den inte känner till skälen för sådana påstådda beslut.

Eftersom det ovannämnda problemet uppkommit i ett tredjeland ligger det yttersta ansvaret för att ta lösa det hos det landet. Kommissionen undersöker emellertid för närvarande sina möjligheter att använda sitt yttre bistånd för de prioriteringar som fastställts av mottagarländerna, inom ramen för de resurser som finns att tillgå. I detta sammanhang stödjer kommissionen det pågående utarbetandet av en lokal miljöhandlingsplan för Pančevo genom FRY-paketet inom ramen för stödprogrammet CARDS. Denna plan kommer att återspegla en realistisk ekonomisk ram för genomförandet av de mest akuta miljöskyddsåtgärderna.

Genom Internationella kommissionen till skydd av Donau arbetar kommissionen för att införa förvaltningsåtgärder för avrinningsområdena i enlighet med principerna i gemenskapens ramdirektiv för vatten ⁽¹⁾, för de länder som ligger inom Donaus avrinningsområde.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område, EGT L 327, 22.12.2000.

(2003/C 155 E/134)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3265/02
från Renzo Imbeni (PSE)
och Guido Podestà (PPE-DE) till rådet

(19 november 2002)

Ämne: Säte för den europeiska livsmedelsmyndigheten

Man har nu fattat beslut om sammansättningen av de ansvariga instanserna för EU:s politik för livsmedelssäkerhet, i både kommissionen och den europeiska livsmedelsmyndigheten. Är rådet nu redo att inom några månader fatta beslut i frågan om var livsmedelsmyndigheten skall ha sitt säte, så att den kan göra sitt jobb under bästa möjliga förhållanden?

Vad tänker rådet göra för att se till att stats- och regeringscheferna i sitt beslut tar hänsyn till de funktionskriterier som såväl kommissionen som parlamentet gett uttryck för?

Svar

(3 mars 2003)

Vid toppmötet i Laeken beslutade Europeiska rådet att frågan om Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhets definitiva säte skulle regleras i samband med en övergripande överenskommelse om sätena för de olika europeiska byråer och myndigheter som nyligen inrättats.

Utan att ifrågasätta tidsplanen där det fastslogs att myndighetens verksamhet skulle inledas 2002, så som man beslutade vid toppmötet i Nice och bekräftade vid toppmötet i Göteborg, beslutade Europeiska rådet samtidigt att myndigheten kunde inleda sin verksamhet i Bryssel i avvaktan på den övergripande överenskommelsen.

Denna lösning har bl.a. gjort det möjligt att snabbt inrätta en styrelse, vilken är ett väsentligt organ för myndigheten och vilken nu är verksam sedan flera månader.

(2003/C 155 E/135)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3268/02
från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(12 november 2002)

Ämne: Stöd till medier och kontroll av om informationen från de EU-stödda medieorganen och medlemsstaternas offentliga medier är opartisk

Det är ett allvarligt brott mot de demokratiska spelreglerna och rättsstatsprincipen att inte respektera principerna om pluralism och opartisk information.

Kommissionen uppmanas att på grundval av artikel 6-7 i EU-fördraget besvara följande frågor:

- Har EU sedan 1992 utbetalat stöd till något medieorgan, till exempel press, radio, tv eller nätbaserade medier? Vilka medieorgan har i så fall erhållit detta stöd? Hur stora har stödbeloppen varit, och vad var skälet till stödet eller till gåvobiståndet, reklaminsatserna eller den institutionella informationen?
- Kontrollerar kommissionen att de organ som stöds av unionen respekterar principerna om pluralism och opartisk information? Hur sker detta i så fall?
- Kontrollerar kommissionen — eller anser den att den bör kontrollera — den information som tillhandahålls av medlemsstaternas offentliga medier? Syftet med detta skulle vara att avgöra om principerna om pluralism och opartiskhet respekteras eller överträds. Överträdelse av dessa principer utgör nämligen en allvarlig kränkning av rättsstatsprincipen — som fastställs i artikel 6 i EU-fördraget — och i enlighet med artikel 7 i EU-fördraget har kommissionen befogenheter att fastslå när en sådan kränkning har skett.

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(12 december 2002)

Sedan 1992 har kommissionen finansierat flera massmedieorgan, allt från skriven press till TV-program. Med tanke på hur omfattande parlamentsledamotens fråga är anser kommissionen att de efterforskningar som ett detaljerat svar förutsätter — och som skulle involvera de flesta av kommissionens enheter och många olika finansiella instrument — skulle vara mycket tidskrävande och troligen ändå inte motsvara syftet med frågan.

Kommissionens stöd till massmedia lämnas med full hänsyn till yttrandefriheten. Kommissionen följer artiklarna 6–7 i Fördraget om Europeiska unionen.

Kommissionen bidrar till pluralism och opartisk information genom att ge alla medier lika möjligheter via normala förfaranden för upphandling och förslagsinfordran.

(2003/C 155 E/136)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3270/02

från Daniel Hannan (PPE-DE) till kommissionen

(12 november 2002)

Ämne: Inverkan av byggandet av en flygplats i Cliffe

Har kommissionen undersökt vilken inverkan på miljön det kommer att få om man bygger en flygplats i Cliffe på Hoo-halvön i grevskapet Kent i sydöstra England? Vilka villkor är den brittiska regeringen tvungen att uppfylla för att efterleva EU:s bestämmelser om byggnad på ett område som EU miljöskyddat? Vilka förfaranden finns det för att se till att den brittiska regeringen inte agerar utan EU:s godkännande i detta ärende och har dessa förfaranden inletts?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 december 2002)

Kommissionen är medveten om att Förenade kungariket överväger att bygga en ny internationell flygplats i Cliffe som ett av sina möjliga alternativ för den framtida utvecklingen av flygtransporterna i sydöstra England.

Cliffe sumpmarker utgör en del av Thames Estuary and Marshes Special Protection Area (Särskilda skyddsområden vid Themsens flodmynning och sumpmarker), vilka klassificerats i enlighet med rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽¹⁾. Detta betyder att ett eventuellt flygplatsbygge som kan tänkas ge negativa effekter för detta område måste hanteras i enlighet med de procedurmässiga och praktiska skyddsmekanismer som fastställs i artiklarna 6.3 och 6.4 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽²⁾ som är tillämpligt för alla särskilda skyddsområden.

Detta skulle kräva en miljökonsekvensbedömning av det föreslagna bygget, med särskild hänsyn till byggets eventuella inverkan på det särskilda skyddsområdets naturbevarande värden. Om denna bedömning visar att flygplatsen skulle leda till betydande skada för det särskilda skyddsområdet skulle det bara vara tillåtet att fortsätta om det inte finns några alternativa lösningar och om det finns ett överskuggande allmänintresse. I sådana fall skulle det vara nödvändigt att vidta kompensationsåtgärder för uppväga den förlust av livsmiljöer som projektet skulle orsaka.

Det bör dessutom påpekas att byggandet av flygplatser täcks av rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽³⁾. För flygplatser med en banlängd av 2 100 m eller mer krävs det en obligatorisk utvärdering. Alla andra flygplatser måste genomgå en sållningsprocess för att fastställa om det krävs en utvärdering.

Byggandet av flygplatser hör till medlemsstaternas ansvarsområde. Därmed krävs inga förhandstillstånd från kommissionen.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽³⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

(2003/C 155 E/137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3274/02

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(19 november 2002)

Ämne: Register över vinodlingar i Grekland

Kan kommissionen upplysa mig om i vilket skede upprättandet av ett register över vinodlingarna i Grekland befinner sig? Vilka svårigheter har konstaterats och hur mycket pengar har beviljats för ändamålet? Är kommissionen nöjd med det sätt på vilket projektet framskridit fram till dags dato?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(12 december 2002)

Enligt förordning (EEG) nr 2392/86⁽¹⁾ är sista datum för upprättande av ett vinodlingsregister i Grekland den 31 december 2000. Vid denna tidpunkt hade något vinodlingsregister ännu inte upprättats.

Enligt de uppgifter som de grekiska myndigheterna lämnade i november 2002 har den första etappen av upprättandet av registret avslutats. I denna ingår flygfoton, ortofoton och arbetet med uppdelningen i skiften.

Förseningarna i arbetet med registret har huvudsakligen två orsaker, arbetet startade för sent och det finns inte något fastighetsregister.

Finansieringen från gemenskapen uppgår för närvarande till 710 341 euro som utbetalats till Grekland i förskott under åren 1998–1990.

Kommissionen beklagar den kraftiga förseningen i arbetet med att upprätta detta instrument som är av största betydelse för kontrollen av vinsektorn.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2392/86 av den 24 juli 1986 om upprättandet av ett gemenskapsregister över vinodlingar, EGT L 208, 31.7.1986.

(2003/C 155 E/138)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3275/02**från Ioannis Marínos (PPE-DE) till kommissionen**

(19 november 2002)

Ämne: Grekiska bränsleförråd

Enligt uppgifter i informationsbulletinen Agence Europe (nr 8320 av den 17 oktober 2002) har kommissionen av Grekland begärt att landet skall anpassa sina förråd av bränsle i enlighet med bestämmelserna i gemenskapens lagstiftning som stipulerar om att förråden för konsumtion skall räcka i minst 90 dagar.

Samma informationskälla uppger att de grekiska bensinförråden under 11 av 12 månader 2001 låg under nämnda gräns. Samma sak gällde gasol- och flygbränsle under 8 månader samma år. Det är också skäl att påpeka att Grekland 2002 inte har sänt in den årliga rapporten om sina förråd till kommissionen.

Stämmer ovannämnda? Hur har Grekland motiverat situationen beträffande bränsleförråden under 2001? Varför har Grekland inte lämnat in rapporten om bränsleförråd med avseende på 2002? Vilka andra länder har underlåtit sig att uppfylla dessa förpliktelser? Hur tror kommissionen att det kommer att gå med Greklands förslag om att minimigränsen för förråden skulle vara 120 dagar i stället för de 90 dagar som nu gäller? Och om medlemsstaterna inte går med på detta, hur skall kommissionen då kunna genomföra något sådant?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(20 december 2002)

Kommissionen beslutade den 16 december 2002 att skicka en formell begäran till Grekland om att landet skall följa bestämmelserna i gemenskapslagstiftningen om att medlemsstaterna ständigt skall hålla lager som motsvarar 90 dagars förbrukning när det gäller tre kategorier produkter.

Nedan följer exakt uppgifter om nivån på de grekiska lagren. Under 2000 underskred de grekiska lagren av produkter i kategori I (bensin) under tio månader av tolv den obligatoriska nivån på 90 dagar. När det gäller kategori II (mellandestillat som tunn eldningsolja och fotogen) underskred lagren under åtta månader av tolv den obligatoriska miniminivån på 90 dagar. Under 2001 bröt Grekland mot gemenskapslagstiftningen elva månader av tolv för kategori I och två månader av tolv för kategori II.

Grekland har aldrig lämnat någon tydlig motivering till detta.

Den 18 november 2002 sände Grekland sina uppgifter om lagernivån under första kvartalet 2002 till kommissionen. Dessa uppgifter skall normalt sändas varje månad, senast den 25:e dagen i den andra månaden efter referensmånaden. Enligt dessa uppgifter har Grekland fullgjort sina lagringsskyldigheter under denna period. Kommissionen kommer att fortsätta att följa lagersituationen i Grekland uppmärksamhet för att kontrollera att man faktiskt funnit en strukturell lösning som säkerställer att miniminivån på 90 dagar per produktkategori ständigt följs och att de senaste uppgifterna inte bara är ett resultat av fluktuationer i konjunkturen.

Ingen annan medlemsstat har haft en situation som liknar Greklands. Två andra medlemsstater, Belgien och Portugal, har emellertid nyligen underskridit miniminivån på 90 dagar en aning för en produktkategori (mellandestillat). Kommissionen gav dessa länder en informell uppmaning om att åtgärda situationen. Om detta inte sker utan dröjsmål kommer kommissionen att inleda överträdelseförfaranden avseende dessa medlemsstater.

Varken rådet eller Europaparlamentet har inlett diskussionerna om dessa förslag ännu.

Om medlemsstaterna inte följer den gällande gemenskapslagstiftningen om att hålla minimilager kan kommissionen inleda ett överträdelseförfarande i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget (när det gäller Grekland hade ovannämnda begäran formen av ett motiverat yttrande, vilket är det andra steget i överträdelseförfarandet enligt artikel 226). Om ett motiverat yttrande inte följs av ett svar eller tillfredsställande åtgärder från medlemsstatens sida kan kommissionen föra ärendet till EG-domstolen.

(2003/C 155 E/139)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3278/02

från Maurizio Turco (NI) till kommissionen

(19 november 2002)

Ämne: Interreg III: objektiva skillnader mellan programmen Apulien-Albanien och Albanien-Grekland

Inom ramen för Interreg IIIA har följande samarbetsprogram godkänts:

- A. Apulien-Albanien. Programmet finansieras med 33 miljoner euro och utgör en breddning av de initiativ som redan inleddes med Interreg II, och som finansierades med drygt 81,5 miljoner euro. Programmet omfattar en total yta på 38 486 km², och enligt kommissionen en befolkning på 6,2 miljoner invånare, av vilka 2,8 miljoner bor i Italien och ca 3,4 miljoner i Albanien.
- B. Grekland-Albanien. Programmet finansieras med 90 miljoner euro av vilka 70,4 miljoner främst avsatts för att säkra en väl övervakad gräns mellan de två länderna. Programmet omfattar en befolkning på 1,4 miljoner invånare, av vilka 900 000 är greker och 500 000 albaner som lever i två ytterst fattiga regioner vid en gemensam gräns.

Om man bortser från fördelningen av de finansiella kvoterna till medlemsstaterna, områdets storlek, antalet berörda invånare och levnadsstandarden i de berörda områdena, så berör gränsfrågan med tanke på säkerheten och den verkliga omfattningen av den illegala invandringen från Albanien till Europeiska unionen nästan uteslutande landstigningen vid de apuliska kusterna.

Regionen Apuliens insatser — utöver gemenskapsstödet — för Albaniens utveckling saknar motstycke i unionen. Det är känt att de institutionella förbindelserna är intensiva och högklassiga, och att stödet till den offentliga förvaltningens utveckling ökat. Dessutom främjar regionen Apulien tillsammans med organisationen Fiera del Levante en årlig handelsmässa i Tirana. I den fjärde mässan, som hölls i maj 2002, deltog 303 aktörer och över 40 000 besökare inte bara från Apulien, utan även från Montenegro, Makedonien, Grekland, Kroatien, Bosnien, Serbien, Slovenien, Bulgarien, Rumänien och Turkiet.

Anser kommissionen inte att det är nödvändigt att fastställa bestämmelser om ytterligare investeringar, även utöver de befintliga programmen, för att garantera en lämplig utveckling i Albanien så man bland annat kan förhindra massutvandringen till Europeiska unionen via Adriatiska havet och den olagliga landstigningen vid de apuliska kusterna?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(9 januari 2003)

Inom ramen för medlemsstaternas respektive resurser har de själva fastställt fördelningen av det finansiella stödet till varje program inom Interreg III som de deltar i, och därmed också för programmen mellan Grekland, Italien och Albanien.

Tillsammans med andra länder på Balkan kommer Albanien också att delta i ett nytt Interreg-program (Interreg IIIA "Italien-Adriatiska havet", som håller på att godkännas med ett sammanlagt gemenskapsbidrag på 50,5 miljoner euro. Det bör påpekas att även om de projekt som medfinansieras inom ramen för Interreg-program är belägna på gemenskapens territorium så skall de ha en märkbar effekt på berörda tredjeländer.

Invandringen och säkerheten i södra delen av Adriatiska havet hanteras också genom andra åtgärder inom ramen för strukturfonderna, bland annat programmet "Sicurezza" 2000–2006 som gäller italienska regioner inom mål 1-området och programmet Interreg III "Archimed" (regioner i Mezzogiorno och Grekland) som för närvarande behandlas av kommissionen.

I kombination med det stöd som lämnas inom ramen för Interreg III-programmen mellan Albanien och Italien/Grekland antog kommissionen 2001 ett landstrategidokument för Albanien. Dokumentet inbegriper ett flerårigt vägledande program som innebär att Albanien får sammanlagt 143,9 miljoner euro under perioden 2002–2004 (för perioden 2001–2004 stiger beloppet till 181,4 miljoner euro). Detta stöd kommer att genomföras inom ramen för Cardprogrammet. Nästan hälften av det sammanlagda beloppet satsas på åtgärder för att stärka rättsapparaten, stödja den integrerade gränsförvaltningen och bidra till satsningar på den allmänna ordningen, asylsökande, migration och kampen mot organiserad brottslighet.

Vidare bidrar det regionala Cardsprogrammet till utvecklingen i hela regionen när det gäller integrerad gränsförvaltning, demokratisk stabilisering, inrättandet av fungerande institutioner och en regional infrastruktur, med ett finansiellt stöd på 80 miljoner euro för perioden 2002–2004.

Frågan om olaglig invandring diskuteras också i olika politiska forum. Den kommer också att tas upp inom ramen för de framtida förhandlingarna om ett stabiliserings- och associeringsavtal mellan Europeiska unionen och Albanien.

Vidare bemyndigades kommissionen den 28 november 2002 av rådet (rättsliga och inrikes frågor) att förhandla om ett återvändandeavtal mellan gemenskapen och Albanien. När ett sådant avtal har slutits kommer det att bidra till en effektivare bekämpning av olaglig invandring från Albanien och till att främja det ekonomiska välståndet i regionen så att man därigenom löser de underliggande problem som ligger till grund för migrationsströmmarna.

(2003/C 155 E/140)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3279/02

från Markus Ferber (PPE-DE) till kommissionen

(19 november 2002)

Ämne: Gåva till David Byrne, kommissionsledamot med ansvar för hälsa och konsumentskydd

Stämmer det att kommissionsledamot Byrne har mottagit en 20 kg tung silverbyst föreställande Goethe?

Om så är fallet, har han fått den för sina beslutsamma insatser mot rökning?

Om så är fallet, vem överräckte honom gåvan och av vilken anledning?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(12 december 2002)

Kommissionsledamoten med ansvar för hälsa och konsumentskydd fick den 26 september 2002 den så kallade Goethe Challenge Trophy for Smoke-Free Environment vid det femte europeiska hälsoforumet på den österrikiska semesterorten Bad Hofgastein. Det är Goethe Endowment for Non-Smoking som varje år delar ut priset till institutioner, universitetsinstitutioner och enskilda som har gjort särskilt stora insatser för att garantera en rökfri miljö.

Goethe Challenge Trophy är en silverbyst som väger omkring 20 kilo och liknar Goethe. Bysten donerades av den internationellt kände fysikern och kemisten professor Friedrich Portheine, som instiftade priset och den organisation som bär hans namn, Endowment for Non-Smoking, år 1990. Eftersom priset delas ut varje år, kan mottagaren behålla bysten under ett år. Förra gången var det den Internationella olympiska

kommittén som fick priset. Kommissionsledamoten tog emot priset i Bad Hofgastein, men tog inte med bysten till kommissionens lokaler. I stället sändes den omedelbart tillbaka till det Olympiska muséet i Lausanne, där den kommer att förvaras tills den lämnas över till nästa prismottagare. Detta gjordes främst av säkerhetsskäl och praktiska skäl.

(2003/C 155 E/141)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3286/02**från Carlos Coelho (PPE-DE) till rådet**

(20 november 2002)

Ämne: Icke-diskrimineringsprincipen och respekten för olika kulturer och traditioner

En portugisisk medborgare har kontaktat mig för att klaga över och ifrågasätta den spanska lagen om namnregistrering (lag 40/1999 av den 5 november). Enligt den klagande diskriminerar lagen barn till portugisisk-spanska föräldrar, eftersom lagen leder till att barnens namn och ordningsföljden på namnen ändras utan föräldrarnas samtycke.

Problemet uppstår då barn med spansk pappa eller mamma skall registreras i den spanska folkbokföringen eller vid ett spanskt konsulat för att få spanskt medborgarskap. Då barnet registreras ändrar både folkbokförare och de spanska konsulaten barnets namn, det vill säga de ändrar på ordningsföljden på efternamnen. Det här sker utan tillåtelse och nästan alltid mot föräldrarnas vilja, och folkbokförarna och konsulaten erkänner inte heller ID-kort, födelsebevis eller andra officiella portugisiska dokument.

Det är viktigt att komma ihåg de principer som EU baserar sig på, med andra ord ett Europa med bland annat fri rörlighet för personer och ömsesidiga erkännanden av examensbevis och domar. Kan man inte här tala om brott mot en grundläggande rättighet, det vill säga vars och ens rätt att själv välja namn åt sina barn? Är det inte fråga om bristande respekt mot en persons identitet (namn), kultur och traditioner, i det här fallet en tradition som ligger personen varmt om hjärtat och som innebär att förfädernas namn kan leva vidare?

Svar

(3 mars 2003)

Rådet informerar den ärade parlamentsledamoten om att rådet saknar behörighet när det gäller rätten till namn.

Rådet tar dock tillfället i akt att fästa den ärade parlamentsledamotens uppmärksamhet på det faktum att flera konventioner redan har upprättats på detta område inom ramen för Internationella civilståndskommissionen. Även om Europeiska gemenskapen inte är avtalsslutande part i denna internationella organisation så är de flesta medlemsstaterna det.

(2003/C 155 E/142)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3288/02**från Roberto Bigliardo (UEN) till kommissionen**

(13 november 2002)

Ämne: Försämrad och förstörd miljö i Monti Tifatini

I en tidigare parlamentsfråga (P-0154/02⁽¹⁾) från mig om den allvarliga miljöförstörelsen i Monti Tifatini som omger staden Caserta tillfrågades Europeiska kommissionen om den kunde vidta åtgärder för att försvara ett område som exploateras på ett ohämmat sätt. I sitt svar uppgav kommissionen att den utvärderade om Monti Tifatini eventuellt kunde tas upp i ett program för miljöprojekt med koden IT80010016. Platsen skulle mot bakgrund av sitt tillstånd därigenom skyddas redan under väntetiden och skulle omfattas av tillämpningsområdet för gemenskapens direktiv 92/43/EEG⁽²⁾, där det föreskrivs att all verksamhet som kan leda till en försämring av miljön skall avbrytas.

De bergsområden som omger Reggio Vanvitelliana är i realiteten helt förstörda. För närvarande finns åtta stenbrott inom staden Casertas område, och i ytterligare tolv har verksamheten officiellt upphört, men utvinning pågår dock inofficiellt i flera av dem. Den totala ytan för samtliga stenbrott uppskattades för några år sedan vara mer än 1000 m². I en annan rapport uppskattades skadorna till 7 000 miljarder gamla lire. Området är idag helt fördärvat av stora ingrepp i den naturliga geomorfologin. Inte på någon annan plats i Europa har stenbrottsverksamhet lett till en sådan förstöring som i Caserta.

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att kontrollera och ingripa mot de ansvariga regionala myndigheterna mot bakgrund av att bestämmelserna i direktiv 92/43/EEG inte har följts?

(¹) EGT C 205 E, 29.8.2002, s. 83.

(²) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 december 2002)

Artikel 6 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter avser skydd av områden av gemenskapsintresse som enligt det förfarande som fastställs i direktivet utses till särskilda bevarandehavens. Skyldigheterna gäller för alla myndigheter i medlemsstaterna, på nationell, regional eller lokal nivå. I artikel 6.3 fastställs följande: "Alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område, men som enskilt eller i kombination med andra planer eller projekt kan påverka området på ett betydande sätt, skall på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området".

Ovannämnda bestämmelse gäller områden av gemenskapsintresse och särskilda bevarandehavens enligt direktiv 92/43/EEG. I dagsläget är det inte säkert att den är helt bindande för de föreslagna områdena av gemenskapsintresse enligt direktiv 92/43/EEG — det rör sig om områden som har föreslagits av medlemsstaterna men som ännu inte tagits med i en officiell förteckning över områden av gemenskapsintresse som kommissionen antagit. Medlemsstaterna måste dock agera på ett sätt som inte äventyrar direktivets mål, och således se till att det vidtas åtgärder för att förhindra att de föreslagna områdena försämras.

"Monte Tifata" (IT8010016) har föreslagits som område av gemenskapsintresse enligt direktiv 92/43/EEG. Ovannämnda skyldighet gäller således för detta område.

Eftersom kommissionen inte känner till den situation som parlamentsledamoten beskriver kommer den i detta ärende att vidta lämpliga åtgärder för att samla in detaljerad information.

Om kommissionen får information om att gemenskapslagstiftningen överträds i detta fall kommer den, som EG-fördragets väktare, inte att tveka att vidta alla nödvändiga åtgärder, till exempel inleda överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget, för att se till att den tillämpliga gemenskapslagstiftningen iakttas.

(2003/C 155 E/143)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3293/02

från Patricia McKenna (Verts/ALE) till kommissionen

(21 november 2002)

Ämne: Turistnäringens utveckling i ett fågelområde i Calpe, Valencia, Spanien

I kommunen Calpe i den autonoma regionen Valencia (Spanien) ändrades den allmänna stadsplanen 1998, vilket gjorde det möjligt att börja bygga hundratals hus (fjärde delen av El Saladar-planen) i och runt våtmarkerna "Las Salinas de Calpe", i ett område som tidigare varit ett naturskyddsområde enligt Calpes stadsplan. Dessa våtmarker är ett särskilt fågelskyddsområde i enlighet med fågeldirektivet (79/409/EEG (¹))

och habitatdirektivet (92/43/EEG ⁽²⁾), och har av den regionala regeringen i Valencia föreslagits att ingå i nätverket Natura 2000.

Kommunen Calpe har nyligen godkänt det övergripande förslaget för genomförandet av planen, den så kallade "Plan de Actuación Integral Saladar". Denna stadsplan omfattar 497 000 m² mark som skall bebyggas i och utanför naturskyddsområdet, vilket inverkar på bevarandet av våtmarkerna. I och med att kommunledningen godkänt denna plan har man slutligen gett sin tillåtelse till att våtmarkerna (140 000 m²) störs av tätbebyggelse (inga gränser har fastslagits för höjden på byggnaderna) som tillåts inom mindre än 45 meter från våtmarkerna.

Anser kommissionen att detta utgör en överträdelse av de nämnda EU-direktiven?

Vad avser kommissionen att göra för att se till att gemenskapsrätten efterlevs?

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(17 december 2002)

De spanska myndigheterna har inte lämnat några uppgifter till kommissionen om klassificering av våtmarkerna "Las Salinas de Calpe" som särskilt fågelskyddsområde. De har inte heller föreslagit att detta område skulle utses som område av gemenskapsintresse för att ingå i Natura 2000-nätet. Dessutom ingår inte dessa våtmarker i inventeringen av viktiga fågelskyddsområden i Spanien som gjorts av den ornitologiska föreningen SEO/BirdLife. Kommissionen anser alltså inte att det har skett någon överträdelse av rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar eller rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter beträffande dessa våtmarker.

(2003/C 155 E/144)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3295/02

från Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) till kommissionen

(21 november 2002)

Ämne: Stöd till järnvägslinjen järnvägslinjen Barcelona-Puigcerdà-La Tour de Carol-Toulouse och "Essenlistan"

Vitboken om transportpolitiken i EU visar hur viktigt det är att bygga ut järnvägskapaciteten genom Pyrenéerna. Godstrafiken kommer troligen att fördubblas de kommande tjugo åren eftersom vägarna redan är hårt belastade och utsläppen av växthusgaser måste minskas.

Kommissionen har därför begärt att det transeuropeiska transportnätet skall kompletteras med en järnväg genom Pyrenéerna. Beslutet om dess sträckning har överlåtits till medlemsstaterna som bestämt sig för att återuppta linjen Zaragoza-Pau via Canfranc.

Utan tvekan är det önskvärt att trafiken på denna linje återupptas, men för godstrafiken kommer linjen inte vara särskilt viktig.

Bör man inte ytterligare minska belastningen på vägarna i Medelhavsområdet genom att ta med moderniseringen av järnvägslinjen Barcelona-Puigcerdà-La Tour de Carol-Toulouse (med en tunnel under Collada de Toses) på listan över de särskilda projekt som är berättigade till gemenskapsfinansiering (den s.k. Essenlistan)?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar*(23 december 2002)*

I både vitboken "Den gemensamma transportpolitiken fram till 2010: Vägval inför framtiden"⁽¹⁾ och förslaget om ändring av gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet, som antogs i oktober 2001⁽²⁾, föreslås att ett av de nya prioriterade projekten skall vara en järnvägsförbindelse med hög kapacitet genom Pyrenéerna.

När det gäller den existerande järnvägsförbindelsen mellan Barcelona, Puigcerda, La tour de Carol och Toulouse betonar kommissionen att denna förbindelse inte finns med på de kartor över det transeuropeiska transportnätet som finns i bilaga I till Europaparlamentets och rådets beslut nr 1692/96/EG av den 23 juli 1996 om gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet⁽³⁾. För övrigt skulle inte en enkel modernisering av denna enkelspåriga järnväg, vars sträckning går upp och ned för branta sluttningar och över bergskammar på hög höjd kunna erbjuda en tillräckligt stor kapacitet för att locka godstrafik i någon större utsträckning, till skillnad mot snabbtåget TGV Sud, som redan finns med på Essenlistan, och den nya järnvägsförbindelsen med hög kapacitet genom Pyrenéerna som föreslagits av kommissionen.

Inom ramen för en andra och mer omfattande ändring av gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av de transeuropeiska transportnäten (TEN-T) har kommissionen inrättat en högnivågrupp. I denna grupp ingår medlemsstaternas företrädare och observatörer från kandidatländerna.

Denna grupps uppdrag är att oberoende av kommissionen granska de förslag till prioriterade projekt som medlemsstaterna inkommer med. Gruppen kommer framför allt att studera i vilken grad varje projekt överensstämmer med målen för EU:s transportpolitik, vilket mervärde det kan ge gemenskapen och om finansieringen är säkrad efter 2020. Gruppen kommer att lämna sina rekommendationer till kommissionen under 2003.

⁽¹⁾ KOM(2001) 370 slutlig.

⁽²⁾ KOM(2001) 544 slutlig.

⁽³⁾ EGT L 228, 9.9.1996.

(2003/C 155 E/145)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3300/02**från José Mendiluce Pereiro (PSE) till kommissionen***(21 november 2002)*

Ämne: Deponi för avfall klass II och komposteringsanläggning i La Espluga de Francolí (Tarragona, Spanien)

I kommunen La Espluga de Francolí (Tarragona, Spanien) planeras uppförandet av en deponi klass II och en komposteringsanläggning. En offentlig myndighet, distriktsförvaltningen Consell Comarcal de la Conca de Barberà, har varit den drivande kraften, och anläggningen har budgeterats till 3 726 045 euro.

Projektet (som till alla delar är överdimensionerat) har väckt starkt motstånd, på grund av såväl de mycket stora konsekvenserna för miljön i detta område som bristen på information till berörda parter, och för att man inte tagit hänsyn till något av de argument som lagts fram.

Den tekniska undersökningen är ofullständig och saknar alla nödvändiga uppgifter om miljön. Man har inte genomfört de geologiska, hydrogeologiska och lokalmeteorologiska studier som krävs och inte heller studier av den troliga spridningen av föroreningar. Dessutom föreslås ett föråldrat system för behandling av lakvatten, nämligen genom avdunstning. Man har inte tagit minsta hänsyn till att det finns bostäder för permanent boende endast 500 meter från anläggningen, och inte heller till de stora angränsande vinodlingarna.

Ett av de viktigaste argumenten från de som stöder projektet är att anläggningen kommer att vara gratis, eftersom den subventioneras till 100 procent av olika officiella organ, bland annat Europeiska unionen.

Känner kommissionen till detta projekt, och, om så är fallet, anser den att projektet uppfyller gällande miljölagstiftning inom EU?

Är det riktigt att EU skall bidra till en del av investeringarna genom strukturfonderna? Om så är fallet, kommer gemenskapen att bidra till hela projektet eller till viss del, och i så fall vilken/vilka? Hur stora belopp är det fråga om och vilken tidsplan finns?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(9 januari 2003)

Projektet som frågeställaren nämner motsvarar exakt beskrivningen av ett projekt för vilket ansökan om bidrag från sammanhållningsfonden har lämnats in.

Projektet är ett bland projekten i en grupp med namnet "Plantas de tratamiento de residuos municipales en las comarcas de l'Urgell, Pallás Llusá y Conca de Barberá" (anläggningar för behandling av kommunalt avfall i distrikten l'Urgell, Pallás Llusá och Conca de Barberá) och är upptaget i Kataloniens program för behandling av kommunalt avfall.

Projektet i Conca de Barberá består i själva verket av två projekt som löper parallellt:

- Komposteringsanläggningen i l'Espluga de Francolí
- Deponin i l'Espluga de Francolí

När projekten inledningsvis presenterades hade ingen miljökonsekvensbedömning gjorts, trots att de ansvariga myndigheterna upplyst kommissionen om att en sådan bedömning var nödvändig.

Kommissionen har avvaktat tills miljökonsekvensbedömningen genomförts och meddelandet om den hade offentliggjorts den 6 mars 2002.

I meddelandet sägs följande:

- Ett offentligt samråd har genomförts.
- För komposteringsanläggningen, som har en kapacitet på 7 000 ton/år, har inspektionsvillkor fastställts. Kommissionen anser att detta slags återvinning av organiskt material i regioner där det råder brist på jord är bra, eftersom det återvunna materialet kan användas i jord- och skogsbruket i jordförbättrande syfte.
- Beträffande den planerade deponin för avfall och produkter som inte går att kompostera finns det — enligt meddelandet om miljökonsekvensbedömningen — garantier för den vattentäthet och den lakvattenrening som föreskrivs för anläggningar av denna typ. Koncentraten från lakvattnet kommer att tas om hand av ett godkänt entreprenadföretag.

Av denne meddelande framgick följande:

- Det kommer att finnas gasreningsanläggningar med en kapacitet på 3 650 kubikmeter per hektar (m³/ha).
- Det kommer att finnas en plan för ständig, finansiellt garanterad övervakning av anläggningarnas drift. Villkoren och inspektionerna är fastställda i meddelandet om miljökonsekvensbedömningen.
- När det gäller det faktum att anläggningarna är överdimensionerade anser kommissionen — med hänsyn till storleken på det område där avfall skall samlas in och anläggningarnas beräknade livslängd — att man för projektet tillämpat nödvändiga principer om prognostiserad ökning och om förebyggande åtgärder.

Kommissionen kommer att från de spanska myndigheterna begära in närmare uppgifter om projektets effekter med tanke på närheten till bebodda områden. En kopia på svaret från de spanska myndigheterna kommer att överlämnas till frågeställaren.

På grundval av ovanstående uppgifter, och med hänsyn till att det försäkrats att projekten inte kommer att leda till några negativa effekter för områdena i Natura 2000-nätverket, anser kommissionen att de projekt som frågeställaren tar upp uppfyller EU:s miljöskyddslagstiftning. Kommissionen avser att godkänna de aktuella projekten så snart budgetanslagen för år 2003 blir disponibla.

(2003/C 155 E/146)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3301/02**från Francesco Fiori (PPE-DE) till kommissionen**

(21 november 2002)

Ämne: Vete från Ukraina

Efter rådets möte den 15 juli 2002 är det inte längre möjligt att fastställa ett pris för vete från Ukraina som används i vissa fodersorter. Därför kostar denna typ av vete idag 75 USD per ton, medan vete från Förenta staterna som utgör beräkningsunderlag för importavgiften, kostar 110 USD per ton. Om bestämmelserna inte ändras kommer det ukrainska vetet att fortsätta att importeras till EU till mycket konkurrenskraftiga priser, det vill säga 45 USD under importavgiften.

Vad tänker kommissionen, mot bakgrund av denna mycket oroväckande situation, göra för att så snabbt som möjligt återupprätta gemenskapspreferensen?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(9 januari 2003)

För att lösa problemet med externa skyddsåtgärder inom spannmålssektorn, som bland annat har möjliggjort importnivåer av aldrig tidigare skådad storlek har kommissionen beslutat att från och med den 1 januari 2003 införa en ny ordning för importkvoter av vanligt vete av låg och medelhög kvalitet och för korn genom att byta ut det nuvarande systemet med tak. Det nya systemet förhandlades fram med Europeiska unionens handelspartner i enlighet med bestämmelserna i artikel XXVIII i Allmänna tull- och handelsavtalet (GATT). Det syftar till att återupprätta de externa skyddsåtgärderna och samtidigt bevara exportmöjligheterna för samtliga leverantörer till gemenskapens marknad.

När det gäller vanligt vete av låg och medelhög kvalitet kommer det att öppnas en importkvot på 2 981 600 ton med en avgift på 12 euro/ton. Inom denna importkvot kommer Förenta staterna och Kanada att ha nationella importkvoter på 572 000 ton, respektive 38 000 ton, medan de andra leverantörerna, i synnerhet Ukraina och Ryssland, får tillgång till resten, det vill säga 2 371 000 ton. Utanför tullkvoten tillämpas tullsatsen 95 euro/ton.

För malkorn kommer det att öppnas en kvot på 50 000 ton med en avgift på 8 euro/ton, samt kvalitetskriterier och särskilda bestämmelser för bearbetningen. För andra typer av korn öppnas en kvot på 300 000 ton med en avgift på 16 euro/ton. Utanför kvoten tillämpas den konsoliderade tullsatsen 93 euro/ton.

För alla andra spannmål bibehålls det nuvarande systemet, enligt vilket importtullarna vid import till Europeiska unionen beräknas på grundval av kursen på de amerikanska spannmålsmarknader som anses representativa för världsmarknadspriserna.

(2003/C 155 E/147)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3305/02**från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen**

(21 november 2002)

Ämne: Delegation från kommissionen

På ön Zakynthos sammanträffade en delegation från kommissionens generaldirektorat för miljöfrågor med behöriga lokala och statliga representanter för att diskutera skyddet av sköldpaddan Caretta-Caretta. Kan kommissionen upplysa mig om vad detta möte ledde till? Kunde kommissionens utsända konstatera att brott mot gemenskapslagstiftningen förekommer?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(7 januari 2003)*

Den 3–5 september 2002 besökte en delegation från kommissionen ön Zakynthos för att kontrollera i vilken utsträckning alla nödvändiga åtgärder hade vidtagits för att skydda havssköldpaddan *Caretta caretta* i enlighet med domstolens dom av den 30 januari 2002 ⁽¹⁾. Domstolen konstaterade att Grekland inte hade uppfyllt sina skyldigheter enligt artikel 12.1.b och 12.1.d i direktiv 92/43/EEG ⁽²⁾.

Delegationen från kommissionen konstaterade att framsteg hade gjorts och att situationen hade förbättrats jämfört med tidigare år. Med utgångspunkt i domen tycks det emellertid som om Grekland inte har vidtagit alla åtgärder som är nödvändiga för att följa den, dvs att införa ett effektivt skyddssystem för sköldpaddan. Slutsatserna från detta besök har meddelats de grekiska myndigheterna.

Kommissionen kommer inte att tveka att vidta lämpliga åtgärder för att se till att Grekland rättar sig efter domstolens dom av den 30 januari 2002 beträffande *Caretta caretta*.

⁽¹⁾ Domstolens dom av den 30 januari 2002, kommissionen mot Republiken Grekland, mål C-103/00, rättsfallssamling 2002, s.1147.

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 155 E/148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3314/02**från Bill Newton Dunn (ELDR) till kommissionen***(22 november 2002)*

Ämne: Tester för att utröna syntetiska glasaktiga fibrers cancerogenitet

I kommissionens direktiv 97/69/EG ⁽¹⁾ av den 5 december 1997 åtog sig kommissionen att inom en femårsperiod efter detta direktivs ikraftträdande utvärdera vetenskapliga framsteg vad beträffar syntetiska glasaktiga fibrer. Tidsfristen har nu löpt ut. Är resultaten av testerna för att utröna cancerogeniteten eller andra egenskaper hos syntetiska glasaktiga fibrer kända, och om så är fallet, vilka är resultaten av dessa tester?

⁽¹⁾ EGT L 343, 13.12.1997, s. 19.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(27 januari 2003)*

Enligt kommissionens direktiv 97/69/EG av den 5 december 1997 ⁽¹⁾ skall kommissionen inom en femårsperiod efter direktivets ikraftträdande utvärdera vetenskapliga framsteg och vidta åtgärder för ändringar till eller strykning av anmärkning Q. I anmärkning Q nämns fyra olika toxikologiska försök som kan användas för att undanta mineralull från klassificeringen som cancerogen.

Sedan direktivet antogs 1997 har man på nytt analyserat alla vetenskapliga och tekniska rön som låg till grund för anmärkning Q. Analysen har offentliggjorts i två vetenskapliga artiklar ⁽²⁾, ⁽³⁾ och visar att resultaten från de fyra olika försöken är höggradigt konsistenta. Dessutom uppmärksammas kopplingen mellan mineralullfibrernas biologiska nedbrytningsförmåga och mineralullens klassificering som cancerogen. I detta sammanhang bör också påpekas att internationella byrån för cancerforskning IARC har granskat en rad fibrer ⁽⁴⁾ och på nytt lyft fram den biologiska nedbrytningsförmågans betydelse och dess samband med cancerogena verkningar.

Slutsatsen är att anmärkning Q fortfarande kan anföras som grund för att undanta mineralull från klassificeringen som cancerogen. Anmärkning Q behöver alltså varken strykas eller ändras. Kommissionen kommer emellertid att beakta alla nya vetenskapliga rön, inte minst de som härrör från gemenskapsfinansierad forskning.

-
- (¹) Kommissionens direktiv 97/69/EG av den 5 december 1997 om anpassning till tekniska framsteg för tjugotredje gången av rådets direktiv 67/548/EEG om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen (Text av betydelse för EGT L 343, 13.12.1997).
- (²) "Biopersistence of Synthetic Mineral Fibers as a Predictor of Chronic Inhalation Toxicity in Rats", David M. Bernstein, Juan M. Riego Sintes, Bjarne Kjaer Ersboell och Joachim Kunert. *Inhalation Toxicology*, 13, 823–849 (2001).
- (³) "Biopersistence of Synthetic Mineral Fibers as a Predictor of Chronic Intraperitoneal Injection Tumour Response in Rats", David M. Bernstein, Juan M. Riego Sintes, Bjarne Kjaer Ersboell och Joachim Kunert. *Inhalation Toxicology*, 13, 851–875 (2001).
- (⁴) IARC Monograph 81 (2001).
-

(2003/C 155 E/149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3318/02

från Paul Rübig (PPE-DE) till kommissionen

(22 november 2002)

Ämne: Basel II och sjätte ramprogrammet för forskning

Införandet av nya bestämmelser i Basel II-överenskommelsen, som för närvarande är under förhandling, kommer att få långtgående och delvis ännu överskådliga följder för de europeiska små och medelstora företagens kreditfinansiering. Konsekvenserna av de skärpta kraven på eget kapital för kreditinstitut, och därmed samtidigt för alla små och medelstora företag, kan dokumenteras och mildras med hjälp av utökad forskning och seriösa vetenskapliga rön. Särskilt forskning om konkreta effekter av de nya bestämmelserna om eget kapital och om förbättrade eller nya metoder för de små och medelstora företagens finansiering av det egna kapitalet åsyftas.

Kan kommissionen i samband med EU:s sjätte ramprogram för forskning komma att genomföra forskning om nödvändiga förberedelser för det europeiska näringslivet (banker och företag, särskilt små och medelstora företag) för att mildra effekterna av Basel II-överenskommelsen?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(23 december 2002)

I sjätte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling (nedan kallat sjätte ramprogrammet) planeras för närvarande inga ansökningsomgångar avseende Basel II-överenskommelsens följder för det europeiska näringslivet (banksektorn och företag, framför allt små och medelstora företag), varken inom ramen för sjätte ramprogrammets sjunde prioriterade område "Medborgare och styrelseformer i ett kunskapssamhälle" eller dess program för små och medelstora företag.

Europeiska rådet i Barcelona (15–16 mars 2002) uppmanade emellertid i sina slutsatser kommissionen "att för samtliga sektorer inom den europeiska ekonomin lägga fram en rapport om vilka följder Baselöverläggningarna får, varvid de små och medelstora företagen skall ägnas särskild uppmärksamhet". Kommissionen följer för närvarande upp slutsatserna från Barcelona genom att söka anbudsgivare till en studie i frågan som skall genomföras under första delen av 2003. Studien kommer sedan att läggas till grund för en rapport från kommissionen till rådet och parlamentet i slutet av 2003. Detta kommer att ge kommissionen och övriga institutioner tillräckligt med tid för att granska Basel II-överenskommelsens följder för det europeiska näringslivet, innan kommissionen antar sitt förslag till direktiv om kapitalkrav (¹).

Kommissionen utfärdade dessutom den 11 september 2002 ett meddelande med titeln "Mer forskning för Europa — Mot 3 % av BNP" ⁽²⁾. I den handlingsplan som skall följa på meddelandet kommer man att ta upp frågan om finansiering av forskning och teknisk utveckling med hänsyn tagen till Basel II-överenskommelsens följder för det europeiska näringslivet.

⁽¹⁾ EGT C 240, 6.8.1997.

⁽²⁾ KOM(2002) 499 slutlig.

(2003/C 155 E/150)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3320/02
från Dana Scallon (PPE-DE) till rådet

(19 november 2002)

Ämne: EU:s behörighet

Kan Europeiska unionen genomföra eller stödja — även finansiellt — utvecklingsprojekt som genomförs av organisationer i länder utanför unionen när det gäller frågor där EU inte har någon juridisk behörighet?

Svar

(20 februari 2003)

Rådet hänvisar den ärade parlamentsledamoten till artikel 3.1 r samt artiklarna 177-181 i EG-fördraget, där gemenskapens behörighet i fråga om utvecklingssamarbete fastställs.

(2003/C 155 E/151)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3329/02
från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(19 november 2002)

Ämne: Förfarande vid granskning av statliga stöd till Olympic Airways

Av kommissionens svar av den 11 juni 2002 på min fråga (H-0369/02), om kommissionens förfarande vid granskningen av de stöd som Grekland beviljat Olympic Airways, framgår att kommissionen kommer att fatta ett slutgiltigt beslut så snart den i detalj utrett alla inlämnade anmärkningar från de grekiska myndigheterna och berörda tredje parter.

Det beslut kommissionen kommer att fatta är viktigt och avgörande för Olympic Airways framtid. Mer än sex månader har nu förflutit sedan de berörda parternas anmärkningar lämnades in. Jag undrar därför när kommissionen kommer att avge sitt slutgiltiga yttrande beträffande de stöd som beviljats Olympic Airways? Är kommissionen nu förmögen att kommentera de uppgifter den förfogar över?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 januari 2003)

Den 6 mars 2002 ⁽¹⁾ inledde kommissionen det formella granskningsförfarande som avses i artikel 88.2 i EG-fördraget, för att undersöka huruvida statligt stöd förekommit och huruvida det stöd till det grekiska flygbolaget Olympic Airways som kommissionen godkänt 1998 ⁽²⁾ eventuellt har missbrukats.

Den 11 december 2002 kom kommissionen fram till att de stöd som Grekland ⁽³⁾ fram till dess beviljat Olympic Airways var oförenliga med EG-fördraget. De stöd som kommissionen beviljat 1994 och 1998 hade missbrukats, och Olympic Airways hade dessutom fått ytterligare illagala stöd. Dessa stöd har givit Olympic Airways omotiverade konkurrensfördelar. Kommissionen har uppmanat Grekland att återkräva de stödbelopp som utbetalats efter 1998 och som är oförenliga med fördraget.

Däremot har kommissionen kommit fram till att andra grekiska åtgärder till stöd för Olympic Airways inte utgör statligt stöd⁽¹⁾. Kommissionen har därför inte motsatt sig det lån på 19,5 miljoner euro som företaget fick från den grekiska staten i februari 2002. Likaså har man kunnat fastställa att företaget inte har beviljats några förmåner inom ramen för infrastrukturen för bränsledistribution, att den ersättning som Olympic Airways erhållit för flytten till den nya flygplatsen Spata inte omfattar stödelement, och att inte heller den åtgärd som ger företaget rätt att betala en minskad moms-sats på 8 % på inlandsflyg och på den kommersiella skulden till Olympic Catering utgör statligt stöd.

⁽¹⁾ EGT C 98, 23.4.2002.

⁽²⁾ EGT L 128, 21.5.1999.

⁽³⁾ Enligt artikel 87.1 i EG-fördraget.

⁽⁴⁾ Granskningsförfarandet avseende dessa åtgärder inleddes den 6 mars 2002 till följd av två klagomål som inkommit i oktober 2000 och juli 2001.

(2003/C 155 E/152)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3334/02

**från Caroline Lucas (Verts/ALE), Jan Dhaene (Verts/ALE)
och Josu Ortuondo Larrea (Verts/ALE) till kommissionen**

(26 november 2002)

Ämne: Nätverket Eurovelo och översynen av de transeuropeiska transportnäten

Kommissionen förväntas inleda en ordentlig revidering av de transeuropeiska transportnäten senast 2004. Nätverket Eurovelo <http://www.ecf.com> är ett transeuropeiskt nätverk för cyklister som omspannar 63 505 km genom hela Europa och omfattar sex cykelled från norr till söder och sex cykelleder från väst till öst.

Ämnar kommissionen uppta nätverket Eurovelo i förslaget till revidering av de transeuropeiska transportnäten 2004? Detta skulle bidra till att integrera miljövänliga aspekter och intermodalitet (se trafiknät för alla) i infrastrukturpolitiken för transporter.

(2003/C 155 E/153)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3486/02

från Roger Helmer (PPE-DE) till kommissionen

(9 december 2002)

Ämne: Revidering av de transeuropeiska transportnäten

Tänker kommissionen låta förslaget om en revidering av de transeuropeiska transportnäten 2004 omfatta den europeiska cyklistorganisationen Euro Velo Network, med tanke på att det skulle bidra till att miljövänlighet och intermodalitet integreras i transportinfrastrukturpolitiken?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3334/02 och E-3486/02
ingivet av Loyola de Palacio för kommissionen**

(16 januari 2003)

Strategin för de transeuropeiska näten syftar till att underlätta genomförandet av den inre marknaden och därför är den inriktad på infrastruktur för långdistanstrafik, vilket inte inbegriper cyklar. Det finns alltså inga planer på att i den kommande översynen av gemenskapens riktlinjer för utveckling av de transeuropeiska näten inbegripa ett transeuropeiskt nät av cykelleder.

Däremot stöder kommissionen, genom främjandet av ren stadstransport och initiativet Civitas, innovativa insatser för bättre rörlighet i städerna, däribland för att främja cykling. Kommissionen förbereder också för närvarande en temastrategi för stadsmiljön i enlighet med sjätte miljöhandlingsprogrammet. I samband med detta kommer man att undersöka stadstransporter, som även omfattar cyklar.

(2003/C 155 E/154)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3338/02**från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen**

(26 november 2002)

Ämne: Penningillusion

Sedan euron infördes har antalet skuldsaneringar i Nederländerna gått upp med 7 procent. Som viktigaste orsak till detta har anförts, inte prisstegringar utan ett slags penningillusion. Konsumenterna har inte några riktmärken att hålla sig till. Under det år som snart gått köpte de inte bara mera varor utan också de dyraste sorterna av dessa varor. Synbarligen har många människor inför ett förestående köp svårt att avgöra om ett visst pris i euro är högt eller lågt.

Har det kommit något till kommissionens kännedom om att antalet skuldsaneringar i EU håller på att öka?

Om så är fallet: har kommissionen tillgång till några sifferuppgifter?

Om så är fallet: vad anser kommissionen som orsak till att antalet skuldsaneringar håller på att öka?

Vilken andel anser kommissionen att "penningillusionen" har i att antalet skuldsaneringar ökar?

Ett stort antal europeiska konsumenter har fortfarande svårt att använda euron. Planerar kommissionen några åtgärder för att hjälpa konsumenterna att bättre lära känna euron? Om så är fallet: kan kommissionen ge besked om de viktigaste initiativen i denna riktning?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(3 februari 2003)

Man måste skilja mellan det allmänna problemet med de europeiska hushållens höga skuldsättning och den särskilda frågan som gäller om man kan koppla hög skuldsättning till införandet av euron via begreppet "penningsillusion".

Vad gäller den allmänna frågan om alltför hög skuldsättning beställde kommissionen år 2001 en statistisk undersökning som utfördes av företaget Opinion Research Corporation "Orc Macro" och som finns tillgänglig på Internet⁽¹⁾.

Vad gäller det särskilda fallet med "penningillusion" har kommissionen inga belegg för att införandet av euron skulle allmänt sett vållat sådana problem.

Det är dock möjligt att svårigheten för befolkningen i somliga länder att anpassa sig till eurons värde kan ha orsakat viss förvirring när det gäller priser, särskilt i länder där omräkningsnivån kan leda till feltolkningar bland konsumenterna. I Nederländerna har det nationella institutet för budgetinformation (NIBUD) utfört en undersökning varav det framgår att 8 % hushåll (dvs. cirka 185 000 personer) är eller kommer snart att bli alltför skuldsatta på grund av så kallad "penningillusion". Enligt undersökningen har dessa personer inte beaktat skillnaden i värde mellan euro och nederländska gulden (cirka 1:2). Utgiftsmönster där man bortser från detta och t.ex. betraktar värdet som mer eller mindre 1:1 kan naturligtvis leda till problem. NIBUD:s undersökning med titeln "Financiële problemen door de invoering van de Euro" finns på webbplatsen med adressen www.nibud.nl.

Kommissionen följer utvecklingen av denna fråga och för närvarande är det svårt att göra några bestämda prognoser. Kommissionen känner inte till andra utredningar i stil med NIBUD:s om andra länder än Nederländerna. Man uppmärksammar dock prisförvirringen på grund av omräkningskursen och den allmänna frågan om "att tänka i euro" i kommissionens nyligen offentliggjorda meddelande om "Införandet av sedlar och mynt i euro: ett år efteråt" av den 19 december 2002⁽²⁾, (se punkterna 4.2 och 4.3).

Till följd av ovannämnda meddelande och för att hjälpa konsumenterna att vänja sig vid att "tänka i euro" kommer detaljhandeln att fortsätta med dubbla prisangivelser senast fram till den 30 juni 2003 och informera kunderna väl i förväg om denna förändring.

Det praktiska införandet av eurosedlar och euromynt har varit allmänt lyckat. Lämpliga åtgärder för att hjälpa konsumenterna att bli förtrogna med euron infördes under tiden fram till övergången år 2002 och de har varit rätt så framgångsrika.

(¹) http://europa.eu.int/comm/consumers/policy/developments/fina_serv/fina_serv06_en.pdf.

(²) KOM(2002) 747 slutlig, 19.12.2002.

(2003/C 155 E/155)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3339/02

från Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) till kommissionen

(26 november 2002)

Ämne: Invändningar mot den ståndpunkt som intagits av Nederländernas ministerium för jordbruk, naturvård och fiske i fråga om flygplatsen Laarbruch och parken De Maasduinen

I en skrivelse av den 30 september 2002 som avsändes från Nederländernas ministerium för jordbruk, naturvård och fiske till Nederländernas minister för trafik och vattenfrågor och behandlade flygplatsen Laarbruch (i Tyskland) drogs det, utgående från påståendet om att det saknades uppgifter om vilka fågelarter som förekommer där, den slutsatsen att ombyggnaden av flygplatsen Laarbruch inte skulle ha några större inverknings på parken De Maasduinen (i Nederländerna).

1. Kan kommissionen förklara varför det från Nederländernas ministerium för jordbruk, naturvård och fiske påstås att det saknas tillräckliga uppgifter om vilka skyddade fågelarter som förekommer i parken De Maasduinen, fastän denna park – på basis av de skyddade fågelarter som förekommer där – i mars 2000 förklarats som särskilt bevarandeområde enligt fågeldirektivet och livsmiljödirektivet?

2. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta om ståndpunkten från Nederländernas ministerium för jordbruk, naturvård och fiske faktiskt strider mot gällande gemenskapslagstiftning, särskilt fågeldirektivet och livsmiljödirektivet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(13 januari 2003)

1. Kommissionen kan bekräfta att området "Park De Maasduinen" klassificerades av den nederländska regeringen som ett särskilt skyddsområde i enlighet med artikel 4.1 i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar(¹). Kommissionen har emellertid inte tillgång till några uppgifter om varför de nederländska myndigheterna har uppgivit att informationen om vilka fågelarter som finns i området är bristfällig, eftersom en förteckning över sådana fågelarter överlämnades till kommissionen när området klassificerades som ett särskilt skyddsområde.

2. Enligt artikel 6 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter(²) (livsmiljödirektivet), som även gäller för särskilda skyddsområden enligt fågeldirektivet skall alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett sådant område, men som kan påverka området på ett betydande sätt, på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området. Ansvar för efterlevnaden av dessa bestämmelser vilar hos medlemsstaterna när en sådan plan eller ett sådant projekt genomförs, vilket i detta fall innebär Förbundsrepubliken Tyskland. Kommissionen

informerades om projektet genom ett flertal klagomål avseende tillämpningen av rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽³⁾ ändrat genom direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997⁽⁴⁾. Dessa klagomål undersöks för närvarande. Kommissionen känner dock inte för tillfället till huruvida projektet kan påverka det särskilda skyddsområdet "Park De Maasduinen" på ett betydande sätt.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽³⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽⁴⁾ Ändringar genom direktiv 97/11/EG, EGT L 73, 14.3.1997.

(2003/C 155 E/156)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3345/02

från **Vitaliano Gemelli (PPE-DE)** till kommissionen

(19 november 2002)

Ämne: Kriterier för val av generaldirektörer och andra personer i ledande ställning vid Europeiska kommissionen

Kommissionens svar på de skriftliga frågorna E-1268/02⁽¹⁾ och E-0286/02⁽²⁾ kräver ytterligare kommentarer. Om saker och ting förhåller sig så som kommissionen uppger, bör man notera att den kritik som fackföreningen R & D upprepade gånger framfört varit ogrundad. Men det är häpnadsväckande att kommissionen inte ansett det nödvändigt att ingripa för att försvara de personers heder som figurerar i R & D:s skrivelser och meddelanden. De detaljer som anges i skrivelserna är å andra sidan tillräckligt tydliga för att man skall kunna se de olika fallen av "svågerpolitik". Det handlar alltså inte om att förstå hur R & D burit sig åt för att på förhand kunna veta vilken kandidat som skulle avgå med segern, utan snarare är det frågan om att övertyga den allmänna opinionen om att chefsutnämningarna inte grundats på en viss önskad fördelning mellan de olika länderna, vilket förstainstansrätten nyligen konstaterade då den sanktionerade utnämningen av en biträdande generaldirektör, bland annat med motiveringen att utnämningarna av ledande personer vid GD Jordbruk sedan 1973 fördelats mellan fem stora länder. Ett annat exempel kan man få från det förfarande som inletts för utnämningen av en direktör för säkerhetstjänsten, där valet sannolikt kommer att falla på en kandidat som för närvarande är anställd på tidsbestämt kontrakt och som mellan åren 1980 och 1996 arbetat inom underrättelsetjänsten i en av EU:s medlemsstater.

Mot bakgrund av ovanstående undrar jag om kommissionen inte anser att de urvalsförfaranden som nu används inte gör det möjligt att undanröja alla rimliga tvivel gällande insynen i utnämningarna av personer i ledande ställning inom kommissionen?

Anser inte kommissionen dessutom att de domslut som förstainstansrätten och EG-domstolen avgett i detta ämne utgör ett totalt förnekande av trovärdigheten i dessa förfaranden, när det gäller den så kallade objektiva bedömningen av kandidaternas chefsförmåga och yrkeskvalifikationer? Skulle man kunna få veta hur många utnämningar av tjänstemän i kategori A1, A2 och A3 som upphävts till följd av förstainstansrättens och EG-domstolens domslut under de senaste tre åren?

⁽¹⁾ EGT C 277 E, 14.11.2002, s. 173.

⁽²⁾ EGT C 205 E, 29.8.2002, s. 107.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(6 januari 2003)

I de angivna skrifterna från fackföreningen namnges faktiskt inga enskilda personer vilket gör det svårt om inte omöjligt för kommissionen att agera under sådana omständigheter.

Enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen samt övriga anställda inom gemenskapen får kommissionen biträda tjänstemän om dessa begär hjälp i förfaranden mot en person som påstås ha gjort sig skyldig till förolämpande eller nedsättande handlingar eller uttalanden.

Vad beträffar påståendet om "önskad fördelning mellan de olika länderna" bör parlamentsledamoten notera att den nuvarande kommissionen på det första mötet — den 18 september 1999 — betonade att "Den avgående tjänstemannens nationalitet inte skall ha betydelse vid utnämningen av den nye innehavaren av tjänsten" och på så sätt bekräfta de bestämmelserna i artikel 27 i tjänsteföreskrifterna att ingen tjänst skall

reserveras för medborgare från en viss bestämd medlemsstat. Allt sedan den nuvarande kommissionen tillträdde har ett antal personalrotationer skett bland A1 (generaldirektörer eller motsvarande) och A2 (direktörer eller motsvarande) kategorier varav den senaste var i november 2002. De senaste tre åren har ca 60 utnämningar till A1-nivå (inklusive omplaceringar) gjorts. Dessa befordringar skedde inom ramen för kommissionens totala antal A1 tjänster som utgår till 62 stycket. På liknande sätt har 117 av 223 A2-tjänster (inklusive förflyttningar) tillsatts. Inom ramen för sådana omfattande förändringar har efterträdarna haft samma nationalitet som sina föregångare. De olika besluten om tillsättning (även inom ramen för personalrotationen) visar tydligt att kommissionen verkligen genomför sin politiska åtaganden och att villkoren i artikel 27 i tjänsteföreskrifterna efterlevs. Även om kommissionen strävar efter att beakta meriter vid utnämningar och samtidigt behålla en resonabel geografisk balans vid utnämningar använder inte kommissionen "ett kvotsystem baserat på de olika länderna".

Parlamentsledamoten nämner två enskilda fall. När det gäller det första fallet har han ur faktsynpunkt fel när han hävdar att förstainstansen avlog utnämningen av vice generaldirektör "då den sanktionerade utnämningen av en biträdande generaldirektör, bland annat med motiveringen att utnämningarna av ledande personer vid GD Jordbruk sedan 1973 fördelats mellan fem stora länder". Förstainstansen gjorde ingen som helst bedömning gällande giltigheten eller målsägandes krav på denna punkt. Parlamentsledamoten bör också notera att tjänsten i fråga utannonserades ca åtta månader innan kommissionens nya regler om "bedömning, urval och utnämning av ledande tjänstemän inom kommissionen" trädde i kraft. Förstainstansens beslut bestrider inte de nya åtgärder som verkställdes av kommissionen i december 2000. Kommissionen är dock inte alls nöjd gällande detta eller andra områden. Rekryteringsmetoderna är ständigt föremål för granskning och förbättras hela tiden. I synnerhet vid utnämning av den ständiga rapporteraren till Rådgivande kommittén i nomineringsfrågor (av högre tjänstemän) har återkoppling till kandidater förbättrats, vilket inte bara ökar tydligheten men även hjälper kandidaterna att på ett bättre sätt förbereda eventuella framtida karriärmöjligheter.

Vad beträffar det andra fallet i fråga känner inte kommissionen till vad parlamentsledamoten grundar sitt påstående på med tanke på att rekryteringsprocessen som det hänvisas till knappt har påbörjats.

För att besvara parlamentsledamotens sista fråga, frånsett det fall han hänvisar till, har endast ett utnämningsbeslut annullerats av förstainstansen de senaste tre åren. Det bör framhållas att i det andra fallet genomfördes rekryteringsprocessen under den förra kommissionens mandatperiod. Annuleringen av två utnämningsbeslut de senaste tre åren bör ses mot bakgrund av att mer än 360 utnämningsbeslut gällande högre tjänstemän har tagits under samma period.

(2003/C 155 E/157)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3348/02

från José Ribeiro e Castro (UEN) till rådet

(26 november 2002)

Ämne: Kriminalitet i Sydafrika: mord på ännu en portugisisk medborgare

I sitt svar på min skriftliga fråga i samma ärende framlagd den 1 juni 2001 (P-1662/01⁽¹⁾) meddelade rådet den 21 november 2001 att "den ökande våldsbrottsligheten i Sydafrika [är] ett allmänt problem som drabbar alla raser, nationaliteter och sociala skikt i landet och inte enbart den portugisiska befolkningsgrupp som är bosatt där", och hänvisade vidare till att "Sydafrika är ... ett fritt land med en demokratiskt vald regering" – något som naturligtvis aldrig ifrågasattes – "och rådet är övertygat om att de sydafrikanska myndigheterna gör sitt yttersta för att få den olyckliga situationen i landet under kontroll och respektera situationen för de mänskliga rättigheterna". I sitt svar hänvisar rådet också till det europeiska programmet för återuppbyggnad och utveckling i Sydafrika (EPRD) som beskrivs som "ett av de mer omfattande program för bistånd till ett enskilt land som EU finansierar", och menar vidare att "[g]enom dessa positiva åtgärder strävar EU efter att förbättra livskvaliteten i Sydafrika och därigenom också minska våldet". Dock markerar rådet att endast ett av de enskilda programmen "syftar ... till förstärkta resurser och institutionell utveckling av den sydafrikanska polisen".

Ungefär samtidigt, den 5 juli 2001, antog Europaparlamentet en resolution om situationen i Sydafrika⁽²⁾ vari den gav uttryck för mer begränsad optimism vad denna situation och dess vidare utveckling beträffar: "Det skulle vara mycket svårt för Sydafrika att lösa dessa problem utan det internationella samfundets stöd och solidaritet. Europeiska unionens roll är i detta avseende av stor betydelse eftersom unionen och dess medlemsstater svarar för 70 procent av det internationella biståndet till landet."

Det finns dessvärre inga tecken på en nedgång i antalet våldsbrott i Sydafrika, och det begås fortfarande många mord på EU-medborgare, i synnerhet portugiser. För några dagar sedan begicks det 25:e mordet på en portugisisk medborgare detta år.

Situationen är självklart oacceptabel och kräver såväl mer energiska åtgärder från de behöriga sydafrikanska myndigheternas sida som ett starkare internationell stöd.

Är rådet fortfarande av den optimistiska uppfattning att de våldsbrott som EU-medborgare bosatta i Sydafrika är utsatta för kan lösas genom att "förbättra livskvaliteten", något som naturligtvis vore önskvärt för såväl Sydafrika som andra länder? Eller har den för avsikt att låta förebyggande av kriminalitet, och i synnerhet av våldsbrott och mord, ingå som ett centralt led i EU:s sammantagna samarbets- och utvecklingspolitik gentemot Sydafrika? Vilka är det viktigaste rönen och konklusionerna från EPRD-programmet för att förstärka den sydafrikanska polisens resurser och institutionella utveckling?

⁽¹⁾ EGT C 81 E, 4.4.2002, s. 48.

⁽²⁾ EGT C 65 E, 14.3.2002, s. 371.

Svar

(3 mars 2003)

Rådet är fortfarande av den uppfattningen att problemet med våldsbrott i Sydafrika kommer att minska genom att livskvaliteten förbättras i Sydafrika. Rådet anser vidare att problemet med våldsbrott bör tas upp i allmänna ordalag och inte bara i förhållande till européer som är bosatta i landet. Detta i synnerhet de sydafrikanska medborgarna själva, särskilt de fattiga, som drabbas värst av denna sorts brottslighet. Att införliva brottsförebyggande i strategin för samarbete och utveckling mellan EU och Sydafrika är inte någon ny tanke, vilket den ärade parlamentsledamoten själv påpekar i sin fråga. Att göra brottsförebyggande till en central fråga i samarbetet skulle emellertid fullständigt ändra EU:s övergripande inriktning på utvecklingssamarbetet, bort från kampen mot fattigdom enligt den gemensamma och övergripande strategin i AVS-EG-partnerskapsavtalet.

Rådet anser därför att frågan om brottsförebyggande tas upp på ett allsidigt sätt i samband med ERPD.

Slutligen erinrar rådet om att detta program administreras av kommissionen, och följaktligen bör den ärade parlamentsledamoten hänskjuta frågan till den behöriga institutionen.

(2003/C 155 E/158)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3358/02

från Dana Scallon (PPE-DE) till rådet

(27 november 2002)

Ämne: Forskning om övertaliga embryon

Vid rådets 2 451 möte — Konkurrensfrågor — (Inre marknaden, industri och forskning) i Bryssel den 30 september 2002 antogs följande:

Rådet och kommissionen stipulerade att exakta bestämmelser om tillämpning av forskningsverksamhet där mänskliga embryon och stamceller från mänskliga embryon, som kan finansieras inom sjätte

ramprogrammet, kommer att fastställas före den 31 december 2003. Kommissionen konstaterade att den tills dess, i väntan på att exakta tillämpningsbestämmelser fastställs, inte kommer att föreslå finansiering av sådana forskningsprojekt, såvida det inte är fråga om stamceller från mänskliga embryon i cellbanker eller isolerade celler i odlingar.

Är formuleringen "stamceller från mänskliga embryon i cellbanker eller isolerade celler i odlingar" lika med "övertaliga embryon på under två veckor"?

Stämmer det att sjätte ramprogrammet för närvarande finansierar forskning om övertaliga embryon på under två veckor i de länder där detta är godkänt?

Svar

(20 februari 2003)

Som den ärade parlamentsledamoten torde vara medveten om, är kommissionen ansvarig för genomförandet av rådets beslut av den 30 september 2002 om antagande av ett särskilt program för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration:: "Att integrera och stärka det europeiska området för forskningsverksamhet" (2002–2006)⁽¹⁾ som är relevant för denna fråga. Rådet noterade vid sitt möte den 30 september 2002 kommissionens avsikt att förelägga den programkommitté som upprättats i enlighet med det särskilda programmet de förfaranden rörande forskning som medför användning av mänskliga embryon och stamceller från mänskliga embryon i enlighet med artikel 6.3 första strecksatsen. Den ärade ledamoten föreslås därför vända sig till kommissionen för all ytterligare information om genomförandet av rådets beslut.

När det gäller den finansiering som för närvarande lämnas till det pågående ramprogrammet, ombeds den ärade ledamoten också att vända sig till kommissionen i dess egenskap av ansvarig institution för genomförandet av det femte ramprogrammet och i synnerhet av det särskilda programmet om livskvalitet och förvaltning av levande resurser (1998–2002)⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 294, 29.10.2002, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 26, 1.2.1999, s. 1 och EGT L 64, 12.3.1999, s. 1.

(2003/C 155 E/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3359/02

från Dana Scallon (PPE-DE) till kommissionen

(27 november 2002)

Ämne: Forskning om övertaliga embryon

Vid rådets 2451 möte — Konkurrensfrågor- (Inre marknaden, industri och forskning) i Bryssel den 30 september 2002 antogs följande:

Rådet och kommissionen stipulerade att exakta bestämmelser om tillämpning av forskningsverksamhet där mänskliga embryon och stamceller från mänskliga embryon, som kan finansieras inom sjätte ramprogrammet, kommer att fastställas före den 31 december 2003. Kommissionen konstaterade att den tills dess, i väntan på att exakta tillämpningsbestämmelser fastställs, inte kommer att föreslå finansiering av sådana forskningsprojekt, såvida det inte är fråga om stamceller från mänskliga embryon i cellbanker eller isolerade celler i odlingar.

Är formuleringen "stamceller från mänskliga embryon i cellbanker eller isolerade celler i odlingar" lika med "övertaliga embryon på under två veckor"?

Stämmer det att sjätte ramprogrammet för närvarande finansierar forskning om övertaliga embryon på under två veckor i de länder där detta är godkänt?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar*(13 januari 2003)*

"Stamceller från mänskliga embryon i cellbanker eller isolerade celler i odlingar" är inte samma sak som "övertaliga embryon".

Övertaliga embryon är embryon som skapats vid provrörsbefruktning för behandling av barnlösa, men som inte längre längre behövs för det syftet. Egentligen skall de slängas, men kan av det berörda paret doneras till forskning.

"Stamceller från mänskliga embryon i cellbanker eller isolerade celler i odlingar" avser mänskliga embryonala stamceller som skapats från den "inre cellmassan" av embryon som befinner sig på blastocyststadiet och som odlats i provrör. Dessa stamcellinjer kan frysas och deponeras i en cellbank (blastocyststadiet motsvarar 5-7 dagar efter befruktningen av ägget, när embryot liknar en ihålig blastocyst med en inre cellmassa).

Då den första ansökningsomgången för sjätte ramprogrammet skedde i december 2002, har ännu ingen finansiering skett via det ramprogrammet.

(2003/C 155 E/160)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3366/02**från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till rådet***(20 november 2002)*

Ämne: Unionens krav i GATS-förhandlingarna

Hur kommer det sig att det inte är offentligt vilka avregleringar som den Europeiska unionen kräver av andra länder i GATS-förhandlingarna?

Kommer EU:s krav i GATS-förhandlingarna att offentliggöras? I så fall när?

Svar*(20 februari 2003)*

I juli 2002 ställde EG och dess medlemsstater sina ursprungliga yrkanden om förbättrat marknadstillträde inom tjänstesektorn till övriga WTO-medlemmar inom ramen för utvecklingsdagordningen från Doha.

Det säger sig självt att EG och dess medlemsstater avser att medge en så stor insyn som möjligt i GATS-förhandlingarna. Detta är anledningen till att representanter för det civila samhället och intressenter rådfrågats i stor omfattning redan innan gemenskapen lade fram sina yrkanden, för att deras bidrag skall kunna tas med i processen. Dessutom offentliggjorde kommissionen en detaljerad sammanfattning av gemenskapens yrkanden i juli 2002.

EU har mer än 140 partner i WTO. Det är därför som GATS-förhandlingarna måste föras på ett sådant sätt att de ger tredje land tid och utrymme för att skapa sig en egen uppfattning och kunna komma fram till en egen ståndpunkt. Dessutom är det nödvändigt med ett insynsskydd mellan förhandlarna för att varje partner självständigt skall kunna bestämma hur han skall förhålla sig till framlagda yrkanden och hur han skall utveckla sina motförslag.

Samtidigt som EU eftersträvar största möjliga insyn som omfattar samtliga intressenter och allmänheten, måste det därför finnas en vederbörlig jämvikt mellan insyn och EU:s möjlighet att förhandla i en atmosfär som leder till ärliga och öppna diskussioner.

(2003/C 155 E/161)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3369/02
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(27 november 2002)

Ämne: Tvångsåterflyttningar och säkerheten för de humanitära organisationernas personal i Tjetjenien

I en intervju för nyhetsbyrån Reuters, återsänd i Radio Liberty, förklarade Poul Nielson, som är kommissionsledamot med ansvar för humanitära frågor och utvecklingssamarbete, framför allt att de ryska myndigheterna måste upphöra med tvångsåterflyttningarna av flyktingar i Tjetjenien. Under intervjun framhöll kommissionsledamoten även att det måste vidtas åtgärder för att garantera personalens säkerhet i de humanitära organisationer som arbetar i norra Kaukasus och varje dag kämpar med enorma svårigheter och sätter livet på spel.

Kan dessa uttalanden tolkas som en attitydförändring hos kommissionsledamoten Poul Nielson och hela kommissionen mot bakgrund av den tjetjenska tragedin och som ett utslag för en ny vilja till handling hos dem för att få slut på de synnerligen grava kränkningarna av de grundläggande rättigheterna i Tjetjenien?

Känner kommissionsledamoten Poul Nielson för övrigt till att Genèvekonventionen kategoriskt förbjuder tvångsflyttningar av befolkningar och att kommissionen måste vidta åtgärder mot de ryska myndigheterna inför behöriga internationella rättsinstanser, om inte dessa myndigheter upphör med sådana metoder?

Beträffande säkerheten för de humanitära organisationernas personal i Tjetjenien, anser inte kommissionsledamoten att det kan tolkas som bristande vilja från kommissionens sida att effektivt slå vakt om säkerheten för personalen på ort och ställe att kommissionsledamoten inte personligen besökt Tjetjenien alltsedan det andra rysk-tjetjenska kriget bröt ut för tre år sedan och att det enda sättet att rätta till det följaktligen är att han så snabbt som möjligt avlägger ett ingående besök — som inte dirigeras av myndigheterna i Moskva — så han direkt kan bekanta sig med den faktiska situationen?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(17 januari 2003)

Det är riktigt att ledamoten av kommissionen med ansvar för utvecklingssamarbete och humanitärt bistånd nyligen vid två tillfällen uttalat sig, dvs. i en intervju med nyhetsbyrån Reuters den 14 november 2002 och därefter i ett pressmeddelande av den 27 november 2002, varvid han gav uttryck för sin djupa oro inför hotet om att flyktinglägren för fördrivna personer i Ingusjien kan komma att stängas.

Dessa uttalanden innebär ingalunda någon attitydförändring vare sig från kommissionsledamotens eller kommissionens sida. Kommissionen har alltid, bl.a. genom sitt kontor för humanitärt bistånd (ECHO), ägnat stor uppmärksamhet åt konflikten i Tjetjenien och den humanitära tragedi som den har gett upphov till.

Först och främst är det viktigt att erinra om att kommissionen fortfarande är den största givaren av humanitärt bistånd i norra Kaukasus. Sedan den senaste konflikten inleddes under hösten 1999 har kommissionen genom ECHO anslagit mer än 90 miljoner euro i undsättning till de befolkningsgrupper som drabbats av denna konflikt.

Kommissionen är djupt oroad över de omfattande kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Tjetjenien och de ständiga brotten mot internationell humanitär rätt enligt vilken civilbefolkningarna skall skyddas. Det finns givetvis inga politiska syften som kan rättfärdiga detta och alla stater är skyldiga enligt internationell rätt att respektera de grundläggande humanitära reglerna i Genèvekonventionerna och tilläggsprotokollen till dessa vilka Ryssland är part i.

Det var av det skälet som kommissionen var angelägen att än en gång uttala sig med en vädjan till de ryska myndigheterna om att inte stänga det läger i Aki Yurt som hyste mer än 1700 personer och påtala för dem att tvångsflyttning av befolkningsgrupper utgör ett brott mot internationell humanitär rätt. Dessvärre gav de marscher som Europeiska unionen genomförde hos de ryska myndigheterna inte något resultat. Kommissionen kommer dock att fortsätta sina marscher hos de ryska myndigheterna i avsikt att förhindra att andra läger stängs. Ett budskap i mycket bestämda ordalag i det avseendet har vidarebefordrats till bl.a. utrikesminister Igor Ivanov och biträdande utrikesminister Vladimir Chizov. Ett möte mellan EU:s trojka och ministern med ansvar för återuppbyggnaden av Tjetjenien, Stanislav Iljasov, ägde rum den 16 december 2002 för att behandla denna fråga.

Vad beträffar säkerheten för det humanitära biståndets personal så är det en fråga som står i centrum för problematiken kring det humanitära biståndet i Tjetjenien och som kommissionen regelbundet tar upp till diskussion. Ledamoten av kommissionen med ansvar för utvecklingssamarbete och humanitärt bistånd besökte Tjetjenien år 2000 för att ge uttryck för hur viktig den frågan är för kommissionen. Sedan dess tas frågan om tillträde och den mångfald hinder som de ryska myndigheterna sätter upp mot de humanitära hjälporganisationerna i deras arbete på fältet upp i alla diskussioner mellan unionen och Ryssland. Direktören för ECHO tog upp den frågan vid sitt besök i Tjetjenien i mars 2001 liksom den enhetschef inom ECHO som har ansvar för dessa frågor och som även han besökte Grozny i maj 2002 i sällskap med chefen för EU:s delegation. Dessa problem har även tagits upp vid senare tillfällen, t.ex. i samband med toppmötet mellan EU och Ryssland men även vid ett möte i Moskva i oktober 2002 mellan kommissionsledamoten med ansvar för yttre förbindelser och utrikesminister Igor Ivanov och vid det senaste mötet i Samarbetskommittén EU-Ryssland som ägde rum i Bryssel. Problemet tas dessutom med mycket jämna mellanrum upp av chefen för kommissionens delegation i Moskva samt av ECHO.

Det är helt uppenbart att unionen även bör göra ett politiskt ställningstagande i denna fråga. Utöver de åtgärder som kommissionen kan vidta för egen del kan även rådet och Europaparlamentet spela en viktig roll när det gäller att påtala de omfattande och upprepade kränkningarna av internationell humanitär rätt och av de mänskliga rättigheterna.

Under tiden kommer kommissionen att sörja för att unionen förblir vaksam när det gäller situationen för de mänskliga rättigheterna i Tjetjenien och tar upp denna problematik i alla lämpliga sammanhang såväl inom ramen för den bilaterala politiska dialogen med Ryska federationen som i samband med diskussioner och insatser som rör Tjetjenien inom Europarådet och Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE).

(2003/C 155 E/162)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3377/02

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(27 november 2002)

Ämne: Reducering av jordbruksstöd från Agrotiki Trapeza (Jordbrukarbanken) i Grekland

Kommissionen har i sina svar på de tidigare frågorna E-3807/00⁽¹⁾ och E-3376/01⁽²⁾ medgett att det förekommer problem i samband med att hela stödbeloppet från EU skall utbetalas till de grekiska jordbrukarna. Enligt klagomål som nyligen kommit till min kännedom betalar Agrotiki Trapeza i länet Rodopis inte ut hela stödbeloppet till de grekiska jordbrukarna, utan håller inne den summa som jordbrukarna är skyldiga banken och kvittar på detta sätt skulden.

Vad anser kommissionen om att Agrotiki Trapeza reducerar det stödbelopp som är avsett för de grekiska jordbrukarna?

Vad har hänt efter de åtgärder som kommissionen vidtagit mot de grekiska myndigheterna när det gäller de avdrag som kooperativen har gjort från gemenskapsstödet till jordbrukarna?

⁽¹⁾ EGT C 174 E, 19.6.2001, s. 148.

⁽²⁾ EGT C 134 E, 6.6.2002, s. 225.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(17 januari 2003)

Refererande till kontroller som har utförts av kommissionen har de grekiska myndigheterna från och med regleringsåret 2002 för de flesta sektorerna infört ett system för utbetalning av hela stödbeloppet genom direkt överföring till stödmottagarnas bankkonton.

De kontroller som kommissionen utfört på plats visar att det här problemet förefaller vara löst för åtgärder som har med det integrerade systemet för administration och kontroll att göra och att alla utbetalningar nu görs med hela stödbeloppet till stödmottagarna. För de andra sektorerna följer kommissionen noggrant den här frågan.

Kompletterande kontroller kommer att göras i den här frågan.

Om den tillämpliga EG-lagstiftningen föreskriver utbetalning av "hela stödbeloppet" är i princip varje form av direkt eller indirekt avdrag vid utbetalningen oförenlig med EG-rätten. När det gäller restskulder som inte uppkommit inom stödsystemet, måste stödmottagaren, för att banken skall kunna täcka dessa restskulder från det stödbelopp som stödmottagaren har rätt till enligt en stödordning för direkt stöd, ge banken tydligt och konkret skriftligt tillstånd att tillgodogöra sig sådan ersättning. Om restskulden uppkommer i bankens administration av stödsystemet är ersättningen inte förenlig med EG-rätten.

(2003/C 155 E/163)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3381/02

från Brigitte Langenhagen (PPE-DE) till kommissionen

(27 november 2002)

Ämne: Lotsväsendet, beaktande av förebyggande säkerhet

Terrordåden den 11 september 2001 och framför allt attentatet mot den franska supertankern Limburg visar tydligt vilken fara terroristerna utgör för den internationella sjöfarten. Detta gäller både på internationellt vatten och på enskilda länders territorialvatten. Därför är inte bara sjösäkerheten (maritime safety), alltså hur man skall undvika sjöolyckor och skador på miljön till följd av dem, en aktuell fråga, utan också sjöfartssäkerheten (maritime security), i form av förebyggande åtgärder mot terrorism.

Jag ber kommissionen besvara följande frågor:

1. Vilka möjligheter anser kommissionen att det föreligger för att man i fortsättningen skall kunna ta hänsyn till sjöfartssäkerheten på europeisk nivå?
2. Skulle det gå att ta med olika sjöfartssäkerhetsrelaterade aspekter i de aktuella förhandlingarna om "hamnpaketet"?
3. Håller kommissionen med om att det är viktigt för sjöfartssäkerheten att det finns ett offentligt lotsväsen, eftersom detta kan sköta uppgifter på territorialövervakningens område?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 januari 2003)

Sjösäkerheten är en viktig fråga för kommissionen och var det även långt före den 11 september 2001. Detta framgår redan i vitboken om transporter, där man talade om behovet av att stärka säkerheten för passagerare som går ombord på fartyg som erbjuder kryssningstrafik Europa.

Kommissionen stöder en strategi som bygger på ett övergripande svar på sjösäkerhetsproblemet genom antagandet av internationella instrument. Internationella bestämmelser för säkerheten på fartyg och i hamnanläggningar antogs vid Internationella sjöfartsorganisationens diplomatkonferens den 13 december 2002. Kommissionen kommer i början av 2003 att lägga fram ett meddelande med förslag till lagstiftning för att införliva dessa bestämmelser med gemenskapens regelverk. Syftet är att garantera en enhetlig och effektiv tillämpning inom hela EU.

Under 2002 genomförde kommissionen också en undersökning om hur säkerheten kan stärkas för kryssningspassagerare i EU-hamnarna i Medelhavsområdet. Resultaten från denna undersökning och en annan mer omfattande undersökning om hela problematiken kring säkerheten i hamnar och dess ekonomiska konsekvenser kommer att göra det möjligt att tillsammans med medlemsstaterna planera de kompletterande åtgärder som krävs för att öka säkerheten i alla EU-hamnar.

Förslaget till direktiv om tillträde till marknaden för hamntjänster omfattar endast tjänster inom hamnområden. Därför tycks det inte lämpligt att låta detaljerade säkerhetsaspekter ingå i detta direktiv. För närvarande håller emellertid rådet och Europaparlamentet på att granska frågan om säkerhetsrelaterade villkor för tjänsteleverantörer i hamnar, i samband med lagstiftningsförfarandet för detta förslag.

Kommissionen anser inte att mångfalden av hamnar, deras lokala särdrag och krav, de många olika rederitjänsterna, erfarenheterna från medlemsstaterna och tillämpningen av subsidiaritetsprincipen gör det nödvändigt att införa några generella regler om allmänna förpliktelser för lotsar.

(2003/C 155 E/164)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3392/02

från Astrid Thors (ELDR) till kommissionen

(28 november 2002)

Ämne: Önskade reklamfönster i Windows, skydd av personuppgifter i telekommunikationsnäten

Under de senaste månaderna har de som använder Windows-program besvärats av reklamfönster som poppar upp. Dessa fönster kommer inte som e-post eller över webben utan de kommer in genom användarsystemets bakdörr. Saken har beskrivits i den finländska tidningen IT-viikko i dess nummer 14.11.2002. Det uppges att reklamen gjorts med ett program som utvecklats av företaget Direct Adviser.com. Programmet utnyttjar egenskaper i Windows Messenger-programmet, med vilket avsikten var att användarna skulle kunna skicka meddelanden till upprätthållaren (webmaster). Messenger-egenskapen finns i Windows 2000, NT- och XP-programmen.

Anser kommissionen att det nyss antagna direktivet om skydd av personuppgifter i telekommunikationsnäten tillräckligt skyddar konsumenterna mot dessa fönster?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(27 januari 2003)

Reklamfönster som skickas via det program som Direct Advertiser.com har utvecklat omfattas inte av definitionen av e-post enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/58/EG av den 12 juli 2002 om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation (direktiv om integritet och elektronisk kommunikation)⁽¹⁾. Denna definition omfattar endast meddelanden som lagras i terminalutrustning tills mottagaren hämtar dem. Meddelanden som kräver att mottagaren är uppkopplad, och som försvinner när detta inte är fallet, omfattas inte av definitionen av e-post. I det nya direktivet krävs därför inte att mottagaren uttryckligen ger sitt godkännande (opt-in) för sådana meddelanden (jfr. artikel 13.1), utan medlemsstaterna får istället välja mellan alternativen opt-in och att mottagaren uttryckligen motsätter sig att få sådana meddelanden (opt-out) — se artikel 13.3. Enligt direktivet skall reglerna beträffande opt-in eller opt-out gälla senast från och med den 1 november 2003.

På sin webbplats beskriver Direct Advertiser.com hur de som använder Windows-program kan blockera meddelanden så att de inte kommer in i terminalutrustningen genom att stänga av programmet Windows Messenger. Denna information skulle också behöva tillhandahållas tillsammans med de meddelanden som kan skickas via programmet. På så sätt skulle mottagaren uttryckligen kunna välja att inte få sådana meddelanden, i enlighet med det nya direktivet. Det skulle emellertid inte utesluta möjligheten att ha strängare nationella bestämmelser beträffande kraven för mottagarens uttryckliga godkännande.

Dessutom är det uppenbarligen så att Windows Messenger i vilket fall som helst inte är avsett att användas av tredje part för att skicka oönskade meddelanden, och att programmet från Direct Advertiser.com otillbörligen använder det som en bakdörr till möjliga kunders terminalutrustning. I den pågående dialogen med industrin om frågor kring personuppgifter och integritet kommer kommissionen även i fortsättningen

att betona att programvara skall utformas så att integriteten skyddas, och så att standardinställningarna innebär att användarna har tillräcklig kontroll över tredje parts tillgång till terminalutrustningen och de uppgifter som lagras i sådan utrustning.

(¹) EGT L 201, 31.7.2002.

(2003/C 155 E/165)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3396/02
från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(28 november 2002)

Ämne: Schimpanser som försöksdjur

Vad anser kommissionen om att man fortsätter att använda schimpanser som försöksdjur vid det biomedicinska primatforskningscentret (Biomedical Primate Research Centre) i Nederländerna, den enda anläggning i Europeiska unionen som fortfarande använder schimpanser som försöksdjur?

Laboratoriet, som är beläget nära Haag, planerar att genomföra ett slutligt försök med sex friska babyschimpanser genom att infektera dem med obotligt hepatit C-virus. Jag riktar en enträgen begäran till kommission att ingripa för att förhindra att just detta sista försök vid det biomedicinska centret för primatforskning genomförs.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 januari 2003)

Djurförsök omfattas av rådets direktiv 86/609/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål (¹). Enligt direktivet skall djurförsök inte genomföras om det finns någon annan metod som är vetenskapligt tillfredsställande och praktiskt genomförbar (artikel 7.2). Valet av djurart bör också noga övervägas (artikel 7.3).

Genomförandet av direktivet är de nationella myndigheternas ansvar, i detta fall de nederländska. Hittills har kommissionen inte fått några uppgifter som tyder på att det föreslagna experimentet innebär ett brott mot direktivet.

Kommissionen är medveten om att användningen av icke-mänskliga primater, som schimpanser, i försök är en känslig fråga. I den kommande översynen av direktivet kommer denna fråga att vara viktig.

(¹) EGT L 358, 18.12.1986.

(2003/C 155 E/166)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3398/02
från Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) till kommissionen

(22 november 2002)

Ämne: Sjöolycka utanför Galiciens kust — "Prestige"

Onsdagen den 13 november förliste oljefartyget "Prestige" på sin väg från Lettland till Gibraltar. Förlisningen berodde troligtvis på att en vattenström, som orsakats av en storm utanför Finistère, ledde till att fartygets balans rubbades. De spanska myndigheterna tvingades mobilisera sjöräddningen för att undvika en katastrof med betydligt värre ekologiska och miljömässiga konsekvenser än den som redan inträffat.

Enligt tillgänglig information utfördes en obligatorisk inspektion av fartyget 1999 i Rotterdams hamn då man påvisade vissa brister. Efter detta finns inga noteringar om nya inspektioner trots att fartyget besökt gemenskapshamn.

Anser kommissionen att någon myndighet eller institution kan ha underlåtit att utföra inspektioner och kontroller som är obligatoriska för denna typ av fartyg?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 januari 2003)

Som ledamoten mycket riktigt påpekar ledde förlisningen av den Bahamasflaggade oljetankern *Prestige* till en stor ekologisk katastrof.

Den 13 november 2002 hamnade oljetankern *Prestige* i en storm under sin färd från Lettland till Singapore och begärde hjälp efter att ha fått en stor läcka på styrbordssidan av skrovet. Besättningen rapporterade att skeppet hade fått slagsida efter att de hade hört en smäll, som lät som om fartyget hade krockat med något flytande föremål. Det är fortfarande svårt att med säkerhet fastställa den exakta orsaken till olyckan.

Den sista inspektionen av *Prestige* enligt reglerna för hamnstatskontroll tycks ha ägt rum i Rotterdam i september 1999. Vid denna inspektion upptäcktes några mindre brister som åtgärdades innan fartyget avseglade.

Därefter anlöpte fartyget nästan inte någon EU-hamn, med undantag för Kalamata och Gibraltar under fartygets sista färd mot Östersjön. Det lade också till i Lettland och Ryssland. Inga nya inspektioner genomfördes dock vid dessa tillfällen, varken enligt Parisavtalet eller enligt direktiv 95/21/EG om hamnstatskontroll⁽¹⁾.

Kommissionen har skrivit till de behöriga myndigheterna i dessa länder och begärt information om varför inga kontroller genomfördes vid fartygets senaste besök i hamnar inom deras behörighetsområde.

I sitt meddelande av den 3 december 2002 uppmärksammade kommissionen medlemsstaterna på deras inspektionsskyldigheter. Kommissionen uppmanade dem att rekrytera ett tillräckligt stort antal inspektörer för att kunna inspektera minst 25 % av fartygen, i enlighet med kraven i gällande EU-lagstiftning. Kommissionen uppmanade dem också att säkerställa en tillfredsställande inspektionsnivå i alla deras hamnar och ankringsplatser, så att inga "frihamnar" uppstår. Kommissionen kommer att lägga fram förslag om detta.

Kommissionen kommer att fortsätta att vaka över att nivån på 25 % uppnås. Två förfaranden har redan inletts, mot Frankrike och Irland, för att de upprepade gånger underlåtit att fullgöra sina gemenskapsförpliktelser i detta hänseende.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 95/21/EG av den 19 juni 1995 om tillämpning av internationella normer för säkerhet på fartyg, förhindrande av förorening samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar och framförs i medlemsstaternas territorialvatten (hamnstatskontroll), EGT L 157, 7.7.1995.

(2003/C 155 E/167)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3414/02 från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(25 november 2002)

Ämne: Överensstämmer EU-finansierade projekt i Polen med EU:s lagstiftning?

Kommissionen menar att Polen för alla transportinfrastrukturprojekt bör följa EU:s miljölagstiftning, även livsmiljö- och fågeldirektiven, och se till att korrekta miljökonsekvensanalyser görs enligt bestämmelserna i direktiv 97/11/EG⁽¹⁾.

Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att se till att anläggningen av Via Baltica helt och fullt uppfyller kraven i EU:s miljödirektiv och att en korrekt miljökonsekvensanalys görs (i enlighet med direktiv 97/11/EG)?

Ger kommissionen något ekonomiskt stöd till anläggningen av transportkorridoren Via Baltica i Polen eller har den fått några förfrågningar om sådant stöd?

(¹) EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 januari 2003)

För att minimera inverkan av transportprojekt som Via Baltica uppmanar kommissionen kandidatländerna att tillämpa gemenskapens miljölagstiftning, bland annat rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt samt fågel- (¹) och habitatdirektiven (²), redan nu, före anslutningen. Kommissionen uppmanar regelmässigt kandidatländerna att tillämpa och genomföra gemenskapslagstiftningen under föranslutningsperioden, särskilt beträffande områden som kan bli tänkbara för Natura 2000-nätet, som kommer att utsträckas till de nya medlemsstaterna efter anslutningen.

Enligt direktivet om bedömning av inverkan på miljön ingår anläggandet av en motortrafikled (³) i bilaga I punkt 7.b. I detta fall gäller artikel 4.1 och enligt den skall projekt i bilaga I bli föremål för en bedömning (miljökonsekvensbeskrivning) i enlighet med artikel 5-10. Därför måste en miljökonsekvensbeskrivning utföras.

Enligt artikel 6 i habitatdirektivet skall investeringar som kan få en väsentlig inverkan på ett Natura 2000-område bedömas på lämpligt sätt med avseende på konsekvenserna. Om bedömningen av konsekvenserna är negativ kan investeringen bara tillåtas om det inte finns alternativa lösningar och av tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse.

I fråga om EU-finansiering under perioden före anslutning och för så stora infrastrukturprojekt måste krav som är "jämförbara" med dem i EU:s miljölagstiftning tillämpas innan kandidatländerna kan få stöd från kommissionen. Detta innebär tillämpning av direktiv 97/11/EG om miljökonsekvensbeskrivning för att se till att miljöhänsyn tas för stora projekt. Dessutom måste ansökarlandet undersöka eventuell inverkan på miljömässigt känsliga områden som i framtiden kan komma att omfattas av skydd genom habitat- eller fågeldirektivet.

I juni 2002 mottog det strukturpolitiska föranslutningsinstrumentet (ISPA) en ansökan om anläggning av en extra fil på sträckan Radzymin-Wyszkow och en förbifart vid Wyszkow på Via Baltica. För närvarande har kommissionen inte fattat något beslut om stöd till detta projekt. Ytterligare information från de polska myndigheterna beträffande den potentiella inverkan av detta projekt på eventuella framtida Natura 2000-områden väntas.

(¹) Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, EGT L 103, 25.4.1979.

(²) Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

(³) Motortrafikled betyder en väg enligt definitionen i Europeiska överenskommelsen av den 15 november 1975 om trafik på internationella huvudvägar.

(2003/C 155 E/168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3417/02

från **María Sornosa Martínez (PSE)**
och **Bárbara Dührkop Dührkop (PSE)** till kommissionen

(2 december 2002)

Ämne: Återverkningar av utbyggnaden av San Sebastians flygplats på Natura 2000-nätet

I sitt svar på fråga E-1701/02 (¹) uttryckte kommissionen sin avsikt att undersöka de möjliga negativa följderna av utbyggnaden av San Sebastians flygplats för Natura 2000-nätet. Konkret gäller detta området av gemenskapsintresse nummer ES-2120015, Bidasoas terrasser och våtmarker (Terrazas y Marismas del Bidasoa), och det särskilda fågelskyddsområdet nummer 37, flodmynningen Bidasoa-Txingudi (Estuario del Bidasoa-Txingudi).

Med tanke på att det redan gått fyra månader sedan anmälan lades fram, ställs följande frågor: Kan kommissionen meddela om den fått något svar från de spanska myndigheterna, och, om så är fallet, innehållet i detta?

Kan kommissionen specificera hur långt man kommit i handläggningen av klagomål 2002/4893, SG (2002), A/7230/2 som framförts av samordningsorganet mot utbyggnaden av flygplatsen?

Vilka nya åtgärder ämnar kommissionen vidta för att garantera skyddet av det särskilda fågelskyddsområdet och området för gemenskapsintresse som nämns ovan?

(¹) EGT C 301, 5.12.2002, s. 213.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 januari 2003)

Med anledning av frågeställarens skriftliga fråga har kommissionen vänt sig till de spanska myndigheterna för att få information om det berörda projektet.

I sitt svar angav de spanska myndigheterna att varken ministeriet för offentliga arbeten eller flygplatsmyndigheten hittills hade lämnat in något förslag om utökning av flygplatsen.

Samtidigt angav de att om ett sådant förslag skulle läggas fram skulle en konsekvensbedömning genomföras och lämnas till kommissionen.

Den 26 september 2002 erhöll kommissionen ett klagomål beträffande utvecklingsplanen för utökning av flygplatsen i San Sebastián, vilket, som frågeställaren anger, registrerades under nummer 2002/4893.

Som ett led i behandlingen av detta nya klagomål vände sig kommissionen nyligen på nytt till de spanska myndigheterna för att kontrollera att planens inverkan på området har bedömts på lämpligt sätt med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området, i enlighet med artikel 6.3 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (¹).

Kommissionen kommer i sin roll som fördragets väktare att vidta alla åtgärder som krävs för att se till att gemenskapslagstiftningen respekteras i fallet i fråga.

(¹) EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 155 E/169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3430/02

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(2 december 2002)

Ämne: Fiumicinos användning av medel från Save II och Altener II

Under september 2002 lade det italienska finansministeriets övervakningsutskott fram en redogörelse över utnyttjandet av de medel som EU beviljat.

Av denna redogörelse framgår även hur oroväckande långsamt och ineffektivt de lokala myndigheterna arbetar med att bevilja projektstöd. Under 2000 utnyttjades endast två procent av EG-stödet.

Även kommissionen har vid ett flertal tillfällen påpekat de lokala myndigheternas otillräckliga utnyttjande av gemenskapsmedlen.

Samtidigt är det vissa lokala myndigheter, såsom Fiumicinos kommunala myndigheter, som i synnerhet behöver utnyttja gemenskapsmedlen för att begränsa koldioxidutsläppen, förbättra luftkvaliteten och bekämpa föroreningarna. Mot denna bakgrund tillfrågas kommissionen följande:

1. Har kommunen Fiumicino lagt fram några projektförslag för programmen Save II och Altener II?
2. Har kommunen Fiumicino erhållit något stöd för sina projekt?
3. Har de erhållna medlen utnyttjats?

(2003/C 155 E/170)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3431/02

från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(2 december 2002)

Ämne: Frosinones användning av medel från Save II och Altener II

Under september 2002 lade det italienska finansministeriets övervakningsutskott fram en redogörelse över utnyttjandet av de medel som EU beviljat.

Av denna redogörelse framgår även hur oroväckande långsamt och ineffektivt de lokala myndigheterna arbetar med att bevilja projektstöd. Under 2000 utnyttjades endast två procent av EG-stödet.

Även kommissionen har vid ett flertal tillfällen påpekat de lokala myndigheternas otillräckliga utnyttjande av gemenskapsmedlen.

Samtidigt är det vissa lokala myndigheter, såsom Frosinones kommunala myndigheter, som i synnerhet behöver utnyttja gemenskapsmedlen för att begränsa koldioxidutsläppen, förbättra luftkvaliteten och bekämpa föroreningarna. Mot denna bakgrund tillfrågas kommissionen följande:

1. Har kommunen Frosinone lagt fram några projektförslag för programmen Save II och Altener II?
2. Har kommunen Frosinone erhållit något stöd för sina projekt?
3. Har de erhållna medlen utnyttjats?

Gemensamt svar

**på de skriftliga frågorna E-3430/02 och E-3431/02
ingivet av Loyola de Palacio för kommissionen**

(8 januari 2003)

Kommissionen kan informera frågeställaren om att inga förslag till programmen Save II eller Altener II har lämnats in från kommunerna Fiumicino eller Frosinone.

(2003/C 155 E/171)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3436/02

från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen

(2 december 2002)

Ämne: Bristande åtgärder mot olagligt byggnadsarbete i pSIC-området Molentargius-Saline på Sardinien, Italien

I landsbygdsområdet Is Arenas-Medau su Cramu i kommunerna Cagliari och Quartu S. Elena har cirka 190 olagliga byggen som tillsammans omfattar cirka 600 000 m³ utförts, vilket miljöorganisationerna Amici della Terra och Gruppo d'Intervento Giuridico vid ett flertal tillfällen klagat på hos de behöriga administrativa och rättsliga myndigheterna på gemenskapsnivå och på nationell, regional och lokal nivå.

Det berörda området ingår i pSIC-området "Stagno di Molentargius e territori limitrofi" (våtmarksområdet Molentargius och närliggande områden) enligt direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ som införlivats i den nationella lagstiftningen genom presidentdekret nr 357/1997 (upptas i den formella förteckningen tillsammans med ministerdekret nr 65 av den 3 april 2000), och det ingår också i det regionala naturskyddsområdet Molentargius-Saline⁽²⁾. Området omfattas dessutom av skyddsbestämmelser⁽³⁾, av ett särskilt landskapsprogram för Molentargius-Monte Urpino⁽⁴⁾ samt av en bestämmelse om fullständigt bevarande⁽⁵⁾, och det är ett våtmarksområde av internationell betydelse⁽⁶⁾. Ännu har inga konkreta och effektiva åtgärder vidtagits för att återupprätta lagligheten och undvika att naturvärdena skadas ytterligare i detta område som har betydelse för gemenskapen.

Känner kommissionen till ovanstående uppgifter?

Håller man på, eller kommer man, att genomföra byggnadsarbeten (vägarbeten, vatten- och avloppsledningsarbeten) med hjälp av gemenskapsmedel (OPP Sardinien 1994–1999 och/eller ROP Sardinien 2000–2006) som gagnar olagliga byggnadsarbeten i området Molentargius-Saline?

Tänker kommissionen vidta lämpliga åtgärder i fråga om det beskrivna olagliga byggnadsarbetet i pSIC-området Molentargius-Saline?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ Sardiniens regionala lag nr 5/1999.

⁽³⁾ Lagdekret nr 490/1999, artiklarna 139 och 140 och 146.1 i.

⁽⁴⁾ Dekret av den 12 januari 1979 utfärdat av regionalrådet för kulturfrågor i den självständiga regionen Sardinien.

⁽⁵⁾ Regional lag nr 23/1993, artikel 2.1 b.

⁽⁶⁾ Internationella Ramsar-konventionen av den 2 februari 1971 som verkställs genom presidentdekret nr 448/1976 (område fastställt genom ett ministerdekret av den 17 juni 1977).

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 januari 2003)

Frågeställaren hävdar att 190 olagliga byggnader med en sammanlagd volym av 60 000 m³ har lett till allvarlig skada på "Stagno di Molentargius e territori limitrofi", som har föreslagits som ett område av gemenskapsintresse enligt direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾.

Artikel 6 i direktiv 92/43/EEG innehåller bestämmelser om skyddet av områden av särskilt gemenskapsintresse, vilka genom förfarandet i direktivet kommer att utses som särskilda bevarandehavens. Dessa skyldigheter gäller alla myndigheter i medlemsstaterna på nationell, regional och lokal nivå. Särskilt, enligt artikel 6.2, skall medlemsstaterna "i de särskilda bevarandehavens vidta lämpliga åtgärder för att förhindra försämring av livsmiljöerna och habitaterna för arterna samt störningar av de arter för vilka områdena har utsetts, om sådana störningar kan ha betydande konsekvenser för målen med detta direktiv".

Bestämmelserna i artikel 6.2 i direktiv 92/43/EEG gäller områden av gemenskapsintresse och särskilda bevarandehavens enligt direktiv 92/43/EEG. Även om de inte för närvarande är strikt bindande för föreslagna områden av gemenskapsintresse enligt direktiv 92/43/EEG, eftersom det är områden som har föreslagits av medlemsstaterna men ännu inte inbegripits i en officiell, av kommissionen antagen, förteckning över områden av gemenskapsintresse, är medlemsstaterna skyldiga att agera på ett sådant sätt att målen i direktivet inte riskeras och att se till att åtgärder vidtas för att förhindra en försämring av föreslagna områden.

De uppgifter frågeställaren lämnar innehåller emellertid ingen beskrivning av dessa olagliga byggnader eller deras påverkan på området. Det är alltså inte möjligt att fastställa var de ligger och när de har byggts. Dessutom går det inte att avgöra vilken naturlig livsmiljö eller livsmiljö för en särskild art inom det föreslagna området av gemenskapsintresse "Stagno di Molentargius e territori limitrofi" som har försämrats som ett resultat av dessa byggnader eller hur de har påverkats på detta sätt. Dessutom är det inte möjligt att avgöra vilka arter inom det nämnda föreslagna området av gemenskapsintresse som har störts av dessa byggnader eller hur de har störts och det är inte möjligt att avgöra vilka lämpliga åtgärder som de italienska myndigheterna har underlåtit att vidta i enlighet med artikel 6.2 i direktivet.

Utifrån de uppgifter frågeställaren lämnar kan kommissionen därför inte identifiera något brott mot gemenskapslagstiftningen, eftersom det inte finns tillräcklig grund för detta.

Enligt de regionala myndigheterna på Sardinien är det dessutom inte möjligt att utifrån de uppgifter frågeställaren lämnar exakt identifiera vilka infrastrukturprojekt som berörs (vägar, vattenledningar, avlopp, etc.): därför är det omöjligt att konstatera om de har genomförts med gemenskapsfinansiering inom det fleråriga utvecklingsprogrammet för Sardinien för perioden 1994–1999 och/eller det regionala verksamhetsprogrammet för Sardinien för perioden 2000–2006.

(¹) EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 155 E/172)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3450/02

från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(6 december 2002)

Ämne: Uran i dricksvatten

Kan kommissionen förklara varför det saknas parametervärden för uran 238 såväl i EU:s som i WHO:s riktlinjer, och finns det några belegg för fysiska biverkningar för människor eller djur av att inta uran 238?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(31 januari 2003)

I samband med förhandlingarna om och antagandet av rådets direktiv 98/83/EG av den 3 november 1998 om kvaliteten på dricksvatten (¹), uppnåddes enighet om att skilja mellan kemisk toxicitet och radiotoxicitet för uranium och att bara bibehålla radiotoxiciteten. Det har fastställts ett parametervärde för den samlade vägledande dosen.

Detta låg i linje med med Världshälsoorganisationens (WHO) slutsatser, enligt vilka det inte finns tillräckliga studier av kemisk toxicitet för uran på lång och kort sikt, samt med att ett vägledande värde för uran i dricksvatten inte kunde fastställas vid den tidpunkten. När WHO har fastställt vägledning på grundval av ytterligare information kommer kommissionen att lägga fram det nödvändiga förslaget till ändring av direktivet inom ramen för översynen vart femte år enligt artikel 11.1 i direktivet.

(¹) EGT L 330, 5.12.1998.

(2003/C 155 E/173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3451/02

från Eluned Morgan (PSE) till kommissionen

(6 december 2002)

Ämne: Jordbruk och IACS

Vilka jordbruksprodukter finns upptagna på IACS-blanketten? Skulle kommissionen kunna informera mig om hur mycket stöd Grekland årligen fått för de här produkterna efter det att IACS-blanketten infördes? Skulle kommissionen kunna tala om för oss hur stora böter Grekland fick för att landet inte uppfyllde bestämmelserna om det årliga antalet IACS-blanketter efter det att det blev obligatoriskt att använda sig av IACS-systemet?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(27 januari 2003)*

Det integrerade administrations- och kontrollsystemet (IACS) är ett effektivt hjälpmedel när det gäller att kontrollera direktstöden till jordbrukarna, men det finns inga särskilda IACS-formulär, vilket antyds i frågan. IACS har funnits sedan skörde- eller ansökningsåret 1993, och numera omfattar det djurbidragen när det gäller nötkreatur, får och getter, samt arealbidragen när det gäller jordbruksgrödor, ris, trindsädesslag och arealuttag.

IACS skulle vara helt och hållet infört senast den 1 januari 1997. Sedan dess har de deklarerade IACS-utgifterna varit 669,6 miljoner euro för 1998, 755,7 miljoner för 1999, 734,6 miljoner för 2000, 752,6 miljoner för 2001 och 722,9 miljoner euro för 2002.

Det är inte korrekt att tala om böter i samband med kommissionens granskning och godkännande av räkenskaperna. Vad som då kan inträffa är att kommissionen inte godkänner vissa utgifter för vilka en medlemsstat inte på ett tillfredsställande sätt har visat att administrations- och kontrollrutinerna ger garantier för att utgifterna verkligen uppfyller alla krav för att vara stödberättigande. Finansiella korrigeringar tillämpas inte per provat fall utan per budgetår. Som svar på frågan innebär detta att det vore lämpligare att tala om en klumpsumma. I Greklands fall kunde sammanlagt 156 153 993 inte godkännas för gemenskapsfinansiering under perioden 1997–1999. Granskningarna innan räkenskaperna avslutas fortsätter emellertid för åren från och med 1999, och man räknar med att det blir aktuellt med ytterligare avslag under 2003.

(2003/C 155 E/174)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3455/02**från Giacomo Santini (PPE-DE) till kommissionen***(28 november 2002)*

Ämne: Aviär influensaepidemi i Italien

I regionerna Verona, Mantova och Brescia har det brutit ut en aviär influensaepidemi som orsakas av viruset H7N3, vilket har låg patogenicitet. Influenzan har för närvarande nästan uteslutande drabbat kalkonuppfödningsektorn. För att förhindra att sjukdomen sprider sig kommer de italienska myndigheterna att begära EU:s samtycke till vaccinering av känsliga arter i riskzonerna.

Detta skulle emellertid kunna leda till att man går miste om möjligheten att exportera fjäderfän till medlemsstaterna från de regioner där vaccinering skett. De tre regionerna producerar ungefär 80 procent av de italienska kalkonerna och runt 20 procent av den totala kalkonproduktionen exporteras.

Ett eventuellt exportförbud skulle följaktligen innebära följande:

- Att kalkonproduktionen minskar med ungefär 20 procent.
- Att kött importeras från tredje land (Brasilien och Thailand).
- Att man går miste om den tyska marknaden.
- Att vaccinering sker på ett mindre utbrett område, vilket skulle kunna leda till att sjukdomen lever vidare och eventuellt till att viruset ändras så att den låga patogeniciteten omvandlas till hög patogenicitet.

Kan kommissionen besvara följande: Kan brådskande vaccinering godkännas samtidigt som man bibehåller möjligheten att exportera till medlemsstaterna? Detta beviljades i det föregående fallet med influensa under 2000, då man använde ett diskriminerande test för att skilja på djur som gav ett positivt testresultat för att de var vaccinerade och på djur som gav ett positivt testresultat för att de var sjuka.

Kan man vaccinera djur i ett utbrett område med ett heterologt vaccin (H7N1) samtidigt som man fortsätter att exportera, om man ger absoluta garantier för att köttet från exporterade djur helt säkert inte innehåller virus eftersom de var friska före slakt?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(9 januari 2003)*

Sedan Italien lagt fram ett program för nödvaccinering, och på grundval av yttrandet från Ständiga kommittén för livsmedelskedjan och djurhälsa godkände kommissionen genom sitt beslut av den 12 december 2002 om införande av vaccination för att komplettera åtgärderna för att bekämpa infektion med lågpatogen aviär influensa i Italien och om särskilda åtgärder för kontroll vid transport⁽¹⁾ att Italien genomför nödvaccineringar mot aviär influensa i några områden i regionerna Lombardiet och Veneto.

Köttet från vaccinerade kalkoner får sändas iväg för handel inom gemenskapen under förutsättning att vissa kontroller görs vid ursprungsanläggningen, inklusive laboratorieprov som gör det möjligt att skilja vaccinerade och friska fjäderfä från smittade, eftersom dessa kontroller anses tillräckliga för att garantera en hög säkerhet hos köttet från dessa djur med avseende på aviär influensa.

⁽¹⁾ EGT L 337, 13.12.2002.

(2003/C 155 E/175)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3468/02**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen***(6 december 2002)*

Ämne: Iberiskt lodjur

Har kommissionen bidragit till insatser för att hejda den hotande utrotningen av iberiskt lodjur? Känner kommissionen till några avelsprogram, i fångenskap eller i den fria naturen? Anslås några gemenskapsmedel till sådana avelsprogram?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(29 januari 2003)*

Kommissionen har redan i många år stött projekt i både Portugal och Spanien för att bevara panterlon. Det är framför allt flera LIFE Nature-projekt som erhållit EU-finansiering för att öka kunskaperna om arten och för att upprätta rätt förutsättningar, i fråga om naturliga livsmiljöer och födoresurser, för att kunna bevara panterlon på de platser där det fortfarande finns kvar eller göra det möjligt för arten att återvända till områden där den fanns kvar fram till nyligen. Sammanlagt har 18 LIFE Nature-projekt avseende panterlon genomförts i Spanien och två i Portugal. Tre av dessa pågår fortfarande.

Kommissionen känner till att det spanska generaldirektoratet för naturskydd under år 2000 utarbetade en handlingsplan för uppfödning av panterlo i fångenskap. Spaniens nationella naturskyddskommission har godkänt denna handlingsplan och projektet genomförs i nationalparken Doñana. Till dags dato har kommissionen inte erhållit någon begäran om medel till detta projekt och inga sådan medel har delats ut.

LIFE Nature-projekt avseende panterlon:

— År 1994:

- Bevarande av panterlon — Castilla y León (LIFE94 NAT/E/001186)
- Bevarande av panterlon (Comunidad de Madrid) (LIFE94 NAT/E/004808)
- Bevarande av panterlon (LIFE94 NAT/E/004809)
- Bevarande av panterlon (LIFE94 NAT/E/004810)

- Bevarande av panterlon (Andalucía) (LIFE94 NAT/E/004811)
- Bevarande av panterlon (Castilla-La Mancha) (LIFE94 NAT/E/004813)
- Bevarande av panterlon (Extremadura) (LIFE94 NAT/E/004814)
- Bevarande av panterlon (LIFE94NAT/P/001058)
- År 1995:
 - Bevarande av panterlon (Extremadura) (LIFE95 NAT/E/004815)
 - Bevarande av panterlon (Castilla la Mancha) (LIFE95 NAT/E/004816)
 - Bevarande av panterlon (Castilla y Leon) (LIFE95 NAT/E/004817)
 - Bevarande av panterlon (Andalucía) (LIFE95 NAT/E/004818)
 - Bevarande av panterlon (Madrid) (LIFE95 NAT/E/004819)
 - Bevarande av panterlon (LIFE95 NAT/E/004820)
 - Bevarande av panterlon (LIFE95 NAT/E/004821)
- År 1998:
 - Bevarande av Lynx pardinus i Extremadura (LIFE98 NAT/E/005343)
- År 1999:
 - Bevarande av kejsarörn, grågäms, svart stork och panterlo på privat, skyddad mark i Extremadura och Castilla-La-Mancha (LIFE99 NAT/E/006336)
 - Återställande av naturliga livsmiljöer och bytesdjur för Lynx pardinus i Serra da Malcata (LIFE99NAT/P/006423)
- År 2002:
 - Återställande av populationer av panterlo (Lynx pardinus) i Andalusien (LIFE02NAT/E/8609)
 - Bevarande av panterlo i "Montes de Toledo-Guadalupe" (LIFE02NAT/E/8617)

(2003/C 155 E/176)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3477/02
från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen

(6 december 2002)

Ämne: Diskriminering på grundval av nationalitet i Amsterdam (Nederländerna)

I Amsterdam finns det en gata längs en kanal och på den gatan är det med vissa inskränkningar förbjudet att parkera. Likafullt verkar det vara skick och bruk på orten att fordon parkerar här. Jag känner dock ett fall där utländska fordon fick sina hjul blockerade med låsningsanordning (rent konkret handlade det om fem tyska, tre belgiska och två brittiska), medan de nederländska fordonen inte fick så mycket som en böteslapp.

1. Rör det sig här om ett fall av förbjuden diskriminering på grundval av nationalitet (artikel 12 i EG-fördraget)?
2. Om så är fallet: vad tänker kommissionen göra åt saken?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(24 januari 2003)

Kommissionen har ingen kännedom om några andra sådana fall i Amsterdam, och förfogar inte över några konkreta uppgifter som skulle ge anledning att misstänka någon diskriminering på grundval av nationalitet.

Kommissionen vill dock informera ledamoten att denna typ av problem kan vidarebefordras till nätverket Solvit (www.europa.eu.int/internal_market/solvit/). Det rör sig om ett nätverk som kommissionen har skapat och som består av företrädare för nationella förvaltningar. Nätverket syftar till att på en informell grund finna lösningar på konkreta problem avseende tillämpningen av gemenskapsregler som företag och medborgare stöter på. All information om tillvägagångssättet och vad man kan förvänta sig av nätverket finns på nämnda webbplats.

(2003/C 155 E/177)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3483/02

från Eryl McNally (PSE) till kommissionen

(29 november 2002)

Ämne: Krav på bankgaranti för små organisationer som deltar i Save-/Altenerprojekt

Jag har mottagit klagomål från små organisationer som önskar delta i Save-/Altenerprojekt.

Även om dessa organisationers projektförslag och kontrakt godkänts av kommissionen får de inte motta den förskottsbetalning (40 procent av det beviljade EU-stödet) som större organisationer kan dra nytta av. Om mindre organisationer önskar få ett förskott från kommissionen måste de ha en bankgaranti, vilket innebär en stor administrativ och finansiell börda för dem. Det verkar orimligt att kräva bankgarantier av dem just för att de är så små. Bankerna tar nämligen ut höga avgifter för sådana tjänster och brukar ofta kräva att medlen spärras. Dessutom tillämpar bankerna liknande finansiella test för lån som EU tillämpar på förskottsbetalningar och de har för sin del ingen orsak att stödja uppdragsarbetet. Utan förskottet måste sådana små organisationer förfoga över medel på förhand och själva täcka en mycket stor del av kontrakts- och personalkostnaderna för att utföra arbete för EU:s räkning.

Är detta kommissionens nya politik för att stödja små- och medelstora företag? Eller är det så att kommissionen avslår dessa ansökningar genom att ställa oacceptabla krav för att på detta sätt förenkla EU-byråkratin? Är kommissionen medveten om att kravet på en sådan garanti tvingar små organisationer att spärra medel på bank och ålägger dem ytterligare finansiella bördor? Är kommissionens syfte endast att främja sig själv och de deltagare som har en tillräckligt god ekonomi för att inte behöva ett sådant stöd?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(7 januari 2003)

Kommissionen är naturligtvis mycket medveten om de problem och bördor som små och medelstora företag står inför, som de frågeställaren tar upp. För en sund ekonomisk förvaltning av kommissionens program krävs emellertid strikta regler och effektiva åtgärder för att se till att offentliga medel används rätt. Kommissionen måste i detta avseende agera i enlighet med budgetmyndigheten, och därmed också parlamentet. Revisionsrätten har dessutom regelbundet krävt bättre skydd för gemenskapens medel, bland annat genom användning av bankgarantier.

Kraven på ekonomisk bärkraft och på bankgaranti vid otillfredsställande resultat är en av dessa regler som nu tillämpas konsekvent utan diskriminering mellan avtalsparter, oavsett om de är stora företag eller små och medelstora företag, på grundlag av objektiva kriterier som tillämpas på alla förslagsställares balansräkning.

Kommissionen är medveten om att bankerna bedömer organisationers ekonomiska status utifrån liknande kriterier i samband med en ansökan om en bankgaranti. Bankerna tar ut en avgift för en bankgaranti och detta kan begränsa ett företags disponibla medel upp till det belopp som kan betalas ut i förskott för

projektet i fråga. Även om kommissionen betraktar kostnaderna för bankgarantin som bidragsberättigande kostnader för avtalet, kan därför vissa små och medelstora företag anse att det i vissa fall inte är lönt att skaffa en bankgaranti. I så fall kan sådana organisationer inte dra fördel av det ökade kassaflöde som erbjuds andra projektansvariga via förskottsutbetalning.

Kommissionen har tidigare stött på problemet att projekt redan på ett tidigt stadium har misslyckats, i bland på grund av problem inom det konsortium som hade ingått avtal om genomförande av projektet.

I vissa av dessa fall har det uppstått problem med att få tillbaka den del av förskottsutbetalningen som inte har styrkts i enlighet med avtalet eller — till exempel om en av avtalsparterna går i konkurs — så har det till och med varit omöjligt för kommissionen att få tillbaka den delen av förskottsutbetalningen.

Därför är det nödvändigt att vidta de nödvändiga åtgärderna för att förhindra förlust av dessa offentliga medel. Om en avtalspart inte har tillfredsställande ekonomisk bärkraft är en bankgaranti det enda säkra sättet att förhindra en sådan förlust.

(2003/C 155 E/178)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3494/02
från Cristiana Muscardini (UEN) till rådet

(9 december 2002)

Ämne: Massakrer i Nigeria

De tragiska händelserna i Nigeria (massakrer på över 200 kristna, anlagda bränder och förstörelse av kyrkor och affärer) fäster på nytt uppmärksamheten på den allvarliga internationella situationen med extrema våldsytringar varje gång en stat försöker införa sharia-lagar i sitt land. Europa förespråkar principen att varje land har rätt till sina traditioner. Men vi kan inte tigrande se på hur man kränker de mänskliga rättigheterna, människornas värdighet samt religions- och yttrandefriheten så brutalt och inhumant att det till och med leder till blodbad och förstörelse av egendom. Detta har nyligen inträffat i Nigeria, men skulle kunna inträffa i vilket land som helst där organiserade islamistiska fundamentalister agerar. Rådet ombes svara på följande frågor:

1. Bör man inte ingripa med politiska sanktioner när, med religionen som svepskal, sådana här massakrer inträffar?
2. Vad tänker rådet göra för att undvika liknande tragedier i framtiden?

Svar

(4 mars 2003)

Tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet är inskrivna i de grundläggande internationella instrumenten för de mänskliga rättigheterna, inklusive FN:s konventioner om mänskliga rättigheter. EU fördömer förföljelse av människor på grund av tro eller övertygelse under alla förhållanden. EU tar varje tillfälle i akt att uppmana staterna att följa lagar och praxis som främjar tolerans och ömsesidig respekt och att skydda religiösa minoriteter mot diskriminering, hot och angrepp. Särskilda fall av religiös förföljelse tas regelbundet upp med de berörda regeringarna, både genom bilaterala kontakter och i multilaterala forum, t.ex. de årliga mötena i FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna och FN:s generalförsamlings tredje kommitté.

När det gäller Nigeria är EU givetvis oroad över de aktuella våldsdåden men välkomnar dock de ansträngningar som den federala regeringen gör för att se till att den nigerianska lagstiftningen är i överensstämmelse med de internationella konventionerna om de mänskliga rättigheterna. EU ser även positivt på de fredliga och rättsliga insatser i dessa frågor som görs av både muslimska och kristna grupper som arbetar för mänskliga rättigheter i Nigeria. EU har meddelat de nigerianska myndigheterna att man är villig att fortsätta den dialog som förs inom ramen för partnerskapet med Nigera för att stärka den pågående processen i Nigeria mot en konsolidering av demokratin och respekten för de mänskliga rättigheterna.

(2003/C 155 E/179)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3503/02
från Robert Evans (PSE) till kommissionen

(10 december 2002)

Ämne: Vilda fåglar och fiske med långrev

Kan kommissionen upplysa mig om vad den tänker göra för att se till att fiskebåtar i EU vidtar åtgärder för att hindra sjöfåglar från att fångas in när de fiskar med långrev?

Hundratusentals sjöfåglar fångas in på det här sättet varje år och går en grym död till mötes.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 januari 2003)

Kommissionen känner till problemet och delar parlamentsledamotens oro.

Problemet är särskilt stort på södra halvklotet där sjöfåglar skyddas genom de regler som antagits av kommissionen för bevarande av marina levande tillgångar i Antarktis (CCAMLR) och som har överförts till gemenskapslagstiftning ⁽¹⁾.

Sedan 1998 har CCAMLR antagit nya tekniska åtgärder för att minska dödligheten bland sjöfåglar och havsdäggdjur på grund av olyckshändelser. I juli 2002 lade kommissionen fram ett förslag till rådets förordning ⁽²⁾ som i en enda text för samman alla de tekniska bestämmelser som gäller för fiskeverksamhet som bedrivs av gemenskapens fartyg i området för konventionen. Artiklarna 7 och 8 i den föreslagna förordningen avser särskilt oavsiktligt vållad död hos sjöfågel vid fiske med långrev och vid trålfiske.

Dessutom syftar en av FAO:s (FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation) fyra internationella handlingsplaner till att minska oavsiktlig fångst av sjöfåglar vid fiske med långrev. Detta är ett frivilligt hjälpmedel inom ramen för uppförandekoden för ansvarsfullt fiske som ger ytterligare skydd genom nationella program.

Kommissionen är medveten om behovet av att förbättra den nuvarande situationen. Före utgången av 2003 har kommissionen för avsikt att i enlighet med handlingsplanen ⁽³⁾ lägga fram lagförslag som ökar skyddet för sjöfåglar i unionens vatten.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 66/98 av den 18 december 1997 om vissa bevarande- och kontrollåtgärder som skall tillämpas vid fiskeverksamhet i Antarktis, och upphävande av förordning (EG) nr 2113/96, artikel 14.3 och bilaga 4, EGT L 6, 10.1.1998.

⁽²⁾ KOM(2002) 355 slutlig.

⁽³⁾ KOM(2002) 186 slutlig.

(2003/C 155 E/180)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3513/02
från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(10 december 2002)

Ämne: Brott mot gemenskapens miljölagstiftning i Grekland

Den 15 november besökte, enligt uppgift, en delegation från generaldirektoratet för miljöfrågor Grekland för att undersöka fallen av brott mot gemenskapens miljölagstiftning i Grekland.

Kan kommissionen upplysa mig om vilka fall av brott mot gemenskapens lagstiftning delegationen undersökte, vilka slutsatser delegationen drog och vilka åtgärder kommissionen ämnar vidta för att få Grekland att följa gemenskapens lagstiftning?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(8 januari 2003)*

En delegation från Generaldirektoratet för miljö besökte Grekland den 15 november 2002. Besöket genomfördes inom ramen för de möten (s.k. "paketmöten") som organiserats mellan kommissionen och nationella myndigheter för att undersöka medlemsstaternas tillämpning av gemenskapens lagstiftning. Syftet med dessa möten är att få till stånd ett åsiktsutbyte och klargöranden i frågor som rör gemenskapens miljölagstiftning.

Dagordningen för detta möte omfattade sammanlagt 21 klagomål. Tio av dessa klagomål rörde direktiv 85/337/EEG ⁽¹⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, i dess ändrade lydelse enligt direktiv 97/11/EG ⁽²⁾. Tio klagomål rörde naturskydd (direktiven 79/409/EEG ⁽³⁾ och 92/43/EEG ⁽⁴⁾) och ett klagomål rörde dricksvatten (direktiv 80/778/EEG ⁽⁵⁾). Det bör noteras att dagordningen inte innehöll något ärende som gällde överträdelse av gemenskapens lagstiftning.

Mötet hölls i en anda som kännetecknades av konstruktivt samarbete. De grekiska myndigheterna beaktade kommissionens synpunkter och uppvisade en vilja att hitta lösningar på de frågor och problem som togs upp. Den information som erhöles vid mötet har bidragit till ett klargörande av alla fall av klagomål. För de flesta av dessa klagomål kommer denna information att tillställas kommissionen skriftligen.

Analysen av denna information kommer att göra det möjligt för kommissionen att fatta beslut om uppföljning av de olika klagomålen, bland annat så att de skall kunna klassificeras. Vid konstaterade brott mot gemenskapens miljölagstiftning kommer kommissionen dock inte att tveka att vidta erforderliga åtgärder. Sådana åtgärder kan innebära att inleda överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget, i syfte att säkerställa en korrekt tillämpning av gemenskapens lagstiftning.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ Rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ Rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar, EGT L 103, 25.4.1979.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, EGT L 206, 22.7.1992.

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 80/778/EEG av den 15 juli 1980 om kvaliteten på vatten avsett att användas som dricksvatten, EGT L 229, 30.8.1980.

(2003/C 155 E/181)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3516/02**från Caroline Lucas (Verts/ALE) till kommissionen***(3 december 2002)*

Ämne: Planerna på en flygplats på myrmarkerna i norra Kent

Vad anser kommissionen om den brittiska regeringens planer ⁽¹⁾ på att som en del av den utökade infrastrukturen i sydöstra England bygga en ny flygplats på myrmarkerna i norra Kent (kring staden Cliffe), med tanke på den direkta effekt detta kommer att ha på Themsens utlopp, myrarnas status som särskilt skyddsområde och Ramsarområdet — en av Storbritanniens viktigaste platser för sjöfåglar.

Att bygga en flygplats i Cliffe skulle innebära en katastrof för fåglarna och djurlivet vid Themsens utlopp. Det skulle kunna bli den största förlusten av djurs naturliga livsmiljö och landsbygd som någonsin orsakats av en enskild exploatering.

Med tanke på att de särskilda skyddsområdena har fått sin status som särskilda områden i direktivet om vilda fåglar och habitatdirektivet, vilka åtgärder har kommissionen vidtagit mot Förenade kungariket?

Med tanke på att byggandet av nya start- och landningsbanor runt omkring i sydöstra England inte kommer att innebära någon skillnad mellan den ökande klyftan mellan tillgång och efterfrågan på flygresor (som hålls på en konstgjord hög nivå genom massivt offentligt stöd), vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att komma tillrätta med denna obalans.

(¹) Brittiska inrikesministeriets PM "The Future Development of Air Transport in the United Kingdom: South East" från juli 2002.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(16 januari 2003)

Kommissionen är medveten om att Förenade kungariket överväger att uppföra en ny internationell flygplats vid Cliffe som ett alternativ för den framtida utvecklingen av flygtransporten i sydöstra England.

Myrmarkerna vid Cliffe utgör en del av det särskilda bevarandeområdet Thames Estuary and Marshes, som klassificerades i enlighet med rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar (¹). Uppförandet av en flygplats som kan påverka området på ett negativt sätt skulle därför bara vara möjligt om det var förenligt med de förfaranden och säkerhetsåtgärder som anges i artikel 6.3 och 6.4 i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (²), som gäller alla särskilda bevarandeområden.

Detta innebär att det skulle krävas en miljökonsekvensbeskrivning av det föreslagna projektet, med särskild hänsyn till projektets möjliga påverkan på områdets bevarandevärde. Om denna bedömning visar att det särskilda bevarandeområdet skulle lida väsentlig skada skulle det bara vara möjligt att gå vidare om det inte finns alternativa lösningar och om det finns tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse. I sådana fall måste man vidta kompensationsåtgärder för att motverka den förlust av habitat som skulle bli följden av projektet.

Kommissionen har i samband med samrådsförfarandet om den framtida utvecklingen av flygtransporten i Förenade kungariket och med beaktande av de farhågor som har uttryckts om ett eventuellt uppförande av en ny flygplats vid Cliffe skrivit till de brittiska myndigheterna och betonat att de i framtida analyser av alternativen för utvecklingen av flygtransporten i de olika regionerna i Förenade kungariket måste ta full hänsyn till bevarandekraven i Natura 2000-områden.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979.

(²) EGT L 206, 22.7.1992.

(2003/C 155 E/182)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3524/02

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(10 december 2002)

Ämne: Bristfälligt utförda arbeten i Grekland. Olyckor i Kifissos och på bron vid Paiania-korsningen

Expertutredningar med anledning av olyckor som inträffat på senare tid, i Kifissos-området, bron som rasade vid Paiania-korsningen och de bristfälligt utförda arbetena vid Via Egnatia, visar att alla de här arbetena hade inletts utan att vare sig byggfirmorna i fråga eller de kommunalt anställda ingenjörerna som övervakade arbetena hade utfört några förstudier, trots att sådana studier både är omstadgade och av primär betydelse.

Med beaktande av ovan nämnda fall, och många andra projekt, sammanlagt ca 20, i samband med vilka bristfälligheter konstaterats, vill jag fråga kommissionen om följande:

1. Vilka straffåtgärder har kommissionen vidtagit gentemot de ansvariga för ovan nämnda olyckor som berott på bristfälligt utförda arbeten och som kunnat konstateras i samband med projekt som ingått i gemenskapens andra stödrum, och vilka straffåtgärder har vidtagits gentemot entreprenörerna för ovan nämnda arbeten?
2. Är kommissionen informerad om den detaljerade förteckning över arbeten i Grekland som utförts bristfälligt med stöd av gemenskapsmedel?

3. På vilket sätt kan kommissionen säkra kvalitet i samband med offentliga arbeten som utförs med samfinansiering från EU, i det skede som föregår själva byggnads- eller konstruktionsarbetena?
4. På vilket annat sätt eller med vilka andra medel skulle kommissionen kunna agera för att säkra öppenhet och trovärdighet i samband med de arbeten som utförs i Grekland och för att man skulle kunna undvika bristfälligt utförda arbeten, som kan leda till att medborgarnas liv försätts i fara?
5. Har ESPEL-kommittén, organet för kontroll av gemenskapsarbeten, utarbetat några rapporter som innehåller konstateranden om bristfälligt utförda arbeten i Grekland, och om så är fallet, har detta lett till påföljder?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(27 januari 2003)

1. De nationella myndigheterna ansvarar för frågan om vilka straffåtgärder som skall vidtas vid olyckor eller andra händelser. Kommissionen informeras inte om detta.

2. En detaljerad lista på byggprojekt som utförts i Grekland och som samfinansierats av gemenskapsmedel och där bristfälligt arbete har utförts har tagits fram av medlemsstatens behöriga myndigheter. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) hålls informerad av de nationella myndigheterna gällande frågor som rör missbruk av gemenskapsmedel för byggprojekt där allvarliga fel har upptäckts och som inte kan rättas till utan att projektet helt eller delvis görs om (s.k. kategori iii projekt)

3. Enligt den tredje gemenskapsstödramen (2000–2006) har de grekiska myndigheterna förberett en handlingsplan för år 2002 gällande nästa steg i förbättringen av de offentliga arbeten, vilket också tillåter en radikal reform för förbättring av designsystemet. Den här reformen bör i sin tur bidra till att kvaliteten av offentligt arbete förbättras när den väl har implementerats. Kommissionen förbereder sina kommentarer för dessa förslag och kommer inom kort att vidarebefordra dem till den grekiska regeringen.

Ett förbättrat nationellt system för att kontrollera kvaliteten av utfört eller avslutat offentligt arbete bör också vara en viktig del i denna ansträngning. Kommissionen skrev i december 2002 till de grekiska myndigheterna och bad om att få information om den nya ministerbeslutet som förbereds för att styra tillvägagångssättet för kvalitetskontroll.

4. Även om de nationella myndigheterna har det främsta ansvaret upprätthåller kommissionens berörda avdelningar ett system för enskilda kontroller på plats av projekt som samfinansieras av gemenskapsfonder i Grekland. Målet är att försäkra sig om att gemenskapens resurser används på ett korrekt sätt i enlighet med gällande förordning.

5. Konsulten för kvalitetskontroll (ESPEL) presenterar sin rapport till de behöriga grekiska myndigheterna. Mot bakgrund av rapporterna från ESPEL är det myndigheternas ansvar att besluta om nödvändiga åtgärder och sanktioner där gällande lagstiftning kräver det. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning informeras regelbundet av de grekiska myndigheterna om ESPEL:s upptäckter när det gäller kategori iii projekt och deras uppföljning.

(2003/C 155 E/183)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3534/02

från Brice Hortefeux (PPE-DE) till kommissionen

(3 december 2002)

Ämne: Språklig mångfald

Den kulturella och språkliga mångfalden framställs ofta som en av Europeiska unionens största fördelar. Flerspråkigheten är EU:s kännetecken och något som skiljer unionen från alla andra nuvarande eller tidigare stormakter, vilka skapats genom ett gemensamt, om inte ett enda, språk. För närvarande har EU elva officiella språk.

I realiteten kan man emellertid allt oftare se ett "förenklingsfenomen", det vill säga en minskning av antalet officiella språk som även tjänar som arbetsspråk i praktiken. Kostnaderna är ändå inte omåttliga. Flerspråkighetens pris (med elva språk) uppgår till 1 procent av EU:s budget, vilket motsvarar 2,70 euro per medborgare och år.

Jag vill härmed påminna om att EU inte är något aktiebolag som till varje pris bör försöka minska utgifterna. Europeiska unionen är en politisk konstruktion som utgår från principerna rätt och demokrati. En av de praktiska förutsättningarna för utövandet av den demokratiska debatten är varje EU-medborgares rätt att delta på sitt eget språk. Detta medför en viss kostnad. Men det är en del av priset för demokratin, på samma sätt som kostnaden för att anordna val till Europaparlamentet, vilket ingen planerar att "förenkla" eller avskaffa.

Än mer oroande är uppgifterna i La Quinzaine européenne av den 18 november 2002 om att kommissionens ordförande Romano Prodi och kommissionsledamoten Günther Verheugen skulle ha gett instruktioner om att alla anslutningsförhandlingar skulle föras på engelska. Detta orsakade allmän förvåning hos vissa kandidatländer, t. ex. Bulgarien, som lär ha påpekat att franska och tyska också är vanligt bland ledarna i Sofia.

Kan kommissionen inför detta mycket oroande konstaterande ge närmare upplysningar om dessa uppgifter och mer allmänt ange vilken ståndpunkt den intar i frågan?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(16 januari 2003)

Kommissionen delar parlamentsledamotens engagemang när det gäller de grundläggande principerna och målsättningarna för EU:s språkordning.

Utvidgningen kommer att öka den språkliga mångfalden. EU-medborgare från 25 medlemsstater kommer att kunna använda sitt eget språk i kontakter med de europeiska institutionerna.

Kommissionen kan försäkra parlamentsledamoten om att varken kommissionens ordförande Romano Prodi eller kommissionsledamoten med ansvar för utvidgningsfrågor någonsin "gett instruktioner" om att alla anslutningsförhandlingar skall föras på engelska.

Anslutningskonferenserna är ett slags regeringskonferenser. Språkordningen för dessa konferenser fastställs därför av företrädarna för deltagarstaterna och inte av kommissionen.

Kommissionen vet av sin erfarenhet från anslutningsförhandlingar på olika nivåer att språkordningen inte på något sätt begränsats till engelska eller något annat av EU:s officiella språk, utan alla EU:s officiella språk har kunnat användas.

(2003/C 155 E/184)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3546/02

från Michel-Ange Scarbonchi (GUE/NGL) till rådet

(11 december 2002)

Ämne: Inrättande av en europeisk kustbevakning

Det var inte länge sedan fartyget Erika förliste, och nu är det oljan från den läckande oljetankern Prestige, som sjönk den 19 november 2002 utanför Spaniens nordvästra kust, som är ett talande exempel på att tillsynen och övervakningen av fartyg till havs dras med kroniska brister.

Det är kommissionens skyldighet att omedelbart reagera på dessa miljökatastrofer. Något som väcker visst hopp är det beslut som fattades av Frankrike och Spanien vid ett toppmöte i Malaga att i enlighet med artikel 56 i FN:s havsrättskonvention begränsa de farligaste oljetankernas tillfart till den exklusiva ekonomiska zonen till minst 200 sjömil (360 km) från kusten.

Oljan som väller in är en mardröm både invånarna i de berörda områdena och för kommunerna, och effekterna på miljön och den lokala ekonomin, till exempel havsnäringen och turismen, gör det tydligt att det krävs nya EU-regler för transport av farligt gods liksom nya tillsynsåtgärder.

Försiktighetsprincipen ger skäl att fundera över om det inte behövs en riktig europeisk havspolis. Om man inrättade en europeisk kustbevakning skulle det blir lättare att bedriva en effektiv tillsyn av sjöfartsbestämmelsernas efterlevnad.

Det finns många argument som talar för en ny tillsynsförvaltning, som skulle kunna underställas Europaparlamentets kontroll. Ansvaret skulle kunna ligga på EU-ländernas sjöfartsmyndigheter. Detta skulle sända ett kraftfullt budskap om ett europeiskt havsområde inför EU:s nästa utvidgning. Vad anser rådet om detta?

Kan rådet ta fram förslag som kan utgöra en gemensam grund för en europeisk handlingsplan för sjösäkerhet, med tyngdpunkt på en sträng övervakning av fartyg som trafikerar EU:s vatten?

Svar

(4 mars 2003)

1. Rådet instämmer med den ärade ledamoten i att det helt klart behövs en samordnad reaktion från EU som svar på den situation som uppstått på grund av dessa olyckor till sjöss. Detta är den ståndpunkt som rådet ständigt har upprepat och vidhållit. Rådet erinrar särskilt om att det den 20 december enhälligt antog en förordning om särskilda åtgärder för kompensation till fiskeri-, skaldjurs- och vattenbrukssektorerna i Spanien som drabbats av oljeläcket från fartyget Prestige. Kommissionen lade fram sitt förslag den 19 december. Europaparlamentet lämnade sitt yttrande samma dag. Syftet med förslaget är att hjälpa till med kompensationen för skadorna genom ett bidrag från gemenskapen. Ett ekonomiskt stöd planeras genom omfördelning av medel, bland annat överföring från den spanska andelen (cirka 80 miljoner euro) av Fonden för fiskets utveckling (FFU). En del av budgetresurserna (cirka 30 miljoner euro) för omställning av de spanska fartyg som fram till och med 1999 var beroende av fiskeavtalet med Marocko kommer också att användas för att åtgärda de aktuella skadorna.

2. Vid sitt möte den 19 december 2002 antog rådet följande uttalande:

Med tanke på den allvarliga olyckan med oljetankern Prestige utanför Spaniens nordvästra kust välkomnar rådet de åtgärder som vidtagits för ett snabbt antagande av utkastet till rambeslut om straffrättsligt skydd för miljön.

I detta sammanhang noterar rådet slutsatserna från Europeiska rådet den 12 och 13 december 2002 om sjösäkerhet och förorening till havs, som uttrycker tillfredsställelse med kommissionens åtgärder för att hantera följderna av olyckan och "dess avsikt att se över behovet av ytterligare särskilda åtgärder", däribland "frågor som rör skadeståndsansvar och motsvarande påföljder". Därför, och i full överensstämmelse med de åtgärder som skall övervägas i enlighet med gemenskapens befogenheter på områdena skydd för transportsäkerhet⁽¹⁾ och skydd av miljön⁽²⁾, bör rådet överväga kompletterande åtgärder för att straffrättsligt stärka skyddet för miljön, särskilt haven.

3. När det gäller inrättandet av en europeisk kustbevakning, är det inte rådets sak att yttra sig om dokument som läggs fram för, eller förslag som diskuteras av, konventet om Europas framtid.

⁽¹⁾ Transportrådets slutsatser (6 december 2002).

⁽²⁾ Miljörådets slutsatser (10 december 2002).

(2003/C 155 E/185)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3547/02
från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(11 december 2002)

Ämne: Uteslutandet av överregionala sammanslutningar ur Eures

I sitt meddelande om kommissionens handlingsplan för kompetens och rörlighet⁽¹⁾ av den 13 februari 2002 till rådet, Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén betonar kommissionen arbetsmarknadens europeiska dimension samt vikten av rörlighet och flexibilitet. Samtidigt funderar kommissionen på att utesluta 40 s.k. gränsöverskridande fackföreningsråd ur Eures, det europeiska nätverket för arbetsförmedlingar.

Stämmer de här uppgifterna överens med verkligheten?

⁽¹⁾ KOM(2002) 72.

Svar från Annan Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(31 januari 2003)

Nej. Kommissionen anser att ett aktivt deltagande av arbetsmarknadens parter är avgörande för framgången med Eures, som är ett nätverk för kommissionen, medlemsstaternas arbetsförmedlingar och ytterligare parter på nationell nivå som dessa kan ha. Enligt kommissionens nya beslut om Eures som antogs av kommissionen i december⁽¹⁾ kommer arbetsmarknadens parter att företrädas på europeisk nivå både i högnivågruppen för strategiska frågor och i arbetsgruppen. Huvudprinciperna för den framtida organisationen av de gränsöverskridande Eures-partnerskaperna kommer att fastställas i Eures-stadgan. I kommissionens förslag föreskrivs det att ett gränsöverskridande partnerskap omfattar de offentliga arbetsförmedlingarna tillsammans med arbetstagar- och arbetsgivarorganisationer i alla berörda regioner.

⁽¹⁾ C(2002)5236 slutlig.

(2003/C 155 E/186)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3555/02
från Hans-Peter Martin (PSE) till rådet

(5 december 2002)

Ämne: Regionala och kommunala organs rätt att väcka talan

I Europaparlamentets utskott för konstitutionella frågor antogs den 28 november 2002 ett betänkande av Giorgio Napolitano, där man kräver att "regionala och kommunala organ med lagstiftningsbefogenheter skall få rätt att väcka talan vid domstolen för att tillvarata sina rättigheter".

Ställer sig rådet bakom detta krav?

Svar

(3 mars 2003)

Eftersom det gäller en ändring av fördragen åligger det inte rådet att uttala sig i denna fråga, som för övrigt diskuteras i konventet om Europas framtid.

Rådet hålls regelbundet informerat om läget i diskussionerna i konventet.

Enligt artikel 48 i Fördraget om Europeiska unionen ankommer det på den regeringskonferens som kommer att sammankallas 2004 att fatta de slutgiltiga besluten, med slutdokumentet från överläggningarna i konventet som utgångspunkt för diskussionerna.

(2003/C 155 E/187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3559/02**från Cristiana Muscardini (UEN) till rådet**

(12 december 2002)

Ämne: Annullering av AVS-sessionen

Den paritetiska AVS-EU-församlingens session, som borde ha hållits i Bryssel den 25–28 november, har annullerats efter ett beslut av AVS-företrädare som på så sätt ville protestera mot att Zimbabwes representanter uteslutits från att delta i arbetet.

Det är beklagligt att det saknas en dialog mellan institutionerna, och det har gett upphov till kraftiga interna kontroverser. Därför ställer jag nu följande frågor till rådet:

- Varför har man inte gjort klart att de belgiska myndigheternas avtal inte var ett unilateralt beslut utan resultatet av en votering i rådet (utrikesministrarna)?
- Betraktar rådet inte det som oroväckande att Zimbabwe för andra gången lyckas få till stånd en så kallad passiv solidaritet bland de övriga staterna i Afrika, Stillahavsområdet och Västindien, en solidaritet som de berörda staterna säkert inte hade visat om det inte varit för de europeiska staternas inställning?
- Anser rådet inte att annullerandet av sessionen strider mot ordalydelsen i Cotonouavtalen?
- Anser rådet inte att det är viktigt att återuppta förbindelserna till AVS-staterna och fastställa nya, mer aktuella prioriteringar? För EU:s medlemsstater är det fråga om olika sätt att ingripa till fredens, demokratin och de mänskliga rättigheternas försvar, och för AVS-staterna om att fastställa ståndpunkter och insatser i kampen mot våld, terrorism och kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

Svar

(4 mars 2003)

Rådet beklagar att femte mötet i gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen inte kunde hållas som planerat den 25–28 november förra året i Bryssel. Rådet anser att församlingen är en viktig institution i AVS-EU-partnerskapet, ett utmärkt forum för dialog om utvecklingsfrågor och ett betydelsefullt instrument för att främja demokratin och rättsstatsprincipen i AVS-länderna.

Talmanskonferensens beslut av den 21 december 2002 om att två zimbabwiska ministrar, som finns på förteckningen över personer med viseringsförbud enligt rådets gemensamma ståndpunkt av den 18 februari 2002, skulle förvägras tillträde till Europaparlamentets lokaler betraktades som oacceptabelt av AVS-medlemmarna i den gemensamma parlamentariska församlingen och ledde till att mötet inte kunde hållas.

Det beslut som fattades av den belgiska regeringen — efter samråd med de övriga medlemsstaterna i rådet — om att bevilja dessa två personer viseringar byggde på de rättsliga förpliktelser som följer av Cotonouavtalet (artikel 17 och protokoll 2 om privilegier och immunitet) och överenskommelsen mellan Konungariket Belgien och gruppen av AVS-stater om säte. Enligt artikel 3.3 i den gemensamma ståndpunkten får medlemsstaterna dessutom bevilja undantag från viseringsförbudet "när resan är motiverad ... för att delta i möten anordnade av internationella organ eller föra en politisk dialog som främjar demokratin, de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen i Zimbabwe".

De restriktiva åtgärder som rådet vidtagit mot Zimbabwe enligt Cotonouavtalet och den gemensamma ståndpunkten upphör att gälla inom kort. Vid mötet den 27 januari 2003 kommer rådet att föra en ingående politisk debatt om förbindelserna med Zimbabwe, och utifrån denna kommer rådet att bestämma vilka nya åtgärder som skall vidtas.

(2003/C 155 E/188)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3564/02**från Marialiese Flemming (PPE-DE) till kommissionen**

(12 december 2002)

Ämne: Enhetliga djurskyddsnormer på EU-nivå

Vissa EU-länder (Österrike, Tyskland) har höga normer för djurskydd medan andra länder inte föreskriver något skydd alls. Därför förefaller det nödvändigt att skapa en lag på gemenskapsnivå som fastställer en norm för minimiskydd för djur i enlighet med protokoll 24 till Amsterdamfördraget om djurskydd och djurens välfärd.

Är kommissionen beredd att utarbeta ett sådant direktiv?

När kommer kommissionen i så fall att lägga fram ett sådant förslag till direktiv?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(3 februari 2003)

Sedan 1974 har gemenskapen antagit bestämmelser för att skydda djur på jordbruksföretag, under transport och vid slakt. Dessutom finns det lagstiftning för skydd av vilda djur och skydd av djur som används vid experiment eller i vetenskapligt syfte. Dessa bestämmelser ses över regelbundet.

I somliga fall, som skydd av animalieproduktionens djur, har medlemsstaterna rätt att bibehålla eller anta strängare normer för landet alltmedan de allmänna kraven i gemenskapsrätten efterlevs. Beträffande andra frågor, som djurskydd under transport, utgör gemenskapsrätten en så gott som total harmonisering av de normer för välbefinnande som ska tillämpas.

I protokollet som parlamentsledamoten nämner krävs full hänsyn till djurens välbefinnande när man utarbetar och tillämpar lagstiftning inom gemenskapens politik som gäller jordbruk, transport, den inre marknaden och forskning. Gemenskapen kan endast agera inom de befogenheter som den fått enligt EG-fördraget. Medlemsstaterna är fortfarande ensamma ansvariga för förebyggandet av grymhet mot djur och av djurplågeri allmänt sett, utom när överträdelser av ovannämnda gemenskapsbestämmelser även utgör grymhet mot djur eller djurplågeri.

(2003/C 155 E/189)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3568/02**från Luisa Morgantini (GUE/NGL) till rådet**

(5 december 2002)

Ämne: Hot mot den religiösa och kulturella mångfalden i Israel

I maj 2001 trängde den israeliska arméns styrkor med våld in på det armeniska apostoliska klostrets område i Baron Der, nära Beith Jala, och skadade klostrets ekologiska, historiska och arkeologiska arv. Skadorna har beräknats uppgå till över 300 000 euro. Styrkorna har ockuperat området sedan dess.

Det armeniska patriarkatet i Jerusalem har, liksom högt uppsatta moraliska och politiska auktoriteter, bland annat påve Johannes Paulus II och Amor, FN:s särskilda rapportör om religiös intolerans, vid upprepade tillfällen förgäves försökt förhandla fram en lösning.

Som svar på det armeniska patriarkatets anmodanden beordrade de israeliska militära och politiska myndigheterna att området skulle konfiskeras. I april 2002 började Israel bygga en mur som skall skilja dess territorium från Västbanken. Den israeliska arméns styrkor har därför anlagt en väg rakt igenom området och planerar bygga muren längs med denna väg, vilket kommer att innebära att området delas i två delar utan några förbindelser mellan de två delarna.

Patriarkatets senaste juridiska besvär, en klagan inför Israels högsta domstol, har inte gett något resultat.

Den armeniska gemenskapen i Europa har vänt sig till Javier Solana, som emellertid inte har reagerat.

Det verkar som om åtgärden är ett sätt för Israel att testa det internationella samfundet. Om Israel lyckas kan det finnas anledning att oroa sig för att de grekiska och latinska institutionerna, men även alla minoriteter som finns i Israel, kommer att få sina kulturer och sina arv konfiskerade.

Har rådet för avsikt att ta upp frågan om det armeniska klostrets område i Baron Der och påminna Israel om dess åtaganden på området mänskliga rättigheter, samt uppmana landet att iakta den kulturella och religiösa mångfald som kännetecknar det israeliska samhällets olika delar?

Anser rådet att det ovan beskrivna tillvägagångssättet innebär en överträdelse av associeringsavtalet ⁽¹⁾ mellan EU och Israel, särskilt skälen och artikel 2 i detta avtal? Om så är fallet, har rådet för avsikt att upphäva avtalet?

⁽¹⁾ EGT L 147, 21.6.2000.

Svar

(4 mars 2003)

Rådet har inte speciellt diskuterat denna fråga. Vid mötena med Israel inom ramen för associeringsavtalet har rådet dock alltid understrukt att förbindelserna med Israel bygger på den gemensamma respekt för de demokratiska principerna och de grundläggande mänskliga rättigheterna som utgör en väsentlig beståndsdel i avtalet enligt artikel 2 i detta. Rådet erinrade om att främjandet av de grundläggande friheterna – i vilka religionsfriheten ingår – är ett viktigt mål för unionens politik. EU gör allt för att upprätta förtroendet mellan parterna och återföra dem till förhandlingsbordet, bl.a. genom den kvartett i vilken generalsekreteraren/den höge representanten för GUSP, Javier Solana, ingår.

(2003/C 155 E/190)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3575/02

från Ioannis Averoff (PPE-DE) till kommissionen

(6 december 2002)

Ämne: Grekland tillämpar inte det integrerade administrations- och kontrollsystemet (IACS)

I revisionsrättens särskilda rapport 4/2001 ⁽¹⁾ finns det en tabell (nr 4) som visar en sammanställning över de brister som kommissionen konstaterade i medlemsstaterna för räkenskapsåret 1998 (rapporter över revisionsbesök från 1998 till juni 2000). Av denna tabell framgår att det finns brister i de grundläggande kontrollerna i Grekland. Dessa brister gäller särskilt arealstödet och de förekommer inom iakttagande av tidsfrister, datoriserade databaser, identifieringssystem för skiften, administrativa kontroller, kontroller på plats och påföljder. När det gäller djurbidrag förekommer brister inom iakttagande av tidsfrister, datoriserade databaser, identifierings- och identifieringssystem för djur, ansökningar om stöd, administrativa kontroller och kontroller på plats. Dessutom står det i punkt 64 att kommissionens enheter dragit slutsatsen att det integrerade administrations- och kontrollsystemet (IACS) som infördes genom rådets förordning (EEG) nr 3508/92 ⁽²⁾ om ett integrerat system för administration och kontroll av vissa stödssystem inom gemenskapen, inte har införts i Grekland.

Hur ser situationen ut i dag när det gäller tillämpningen av IACS i Grekland? Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit, eller avser den att vidta, för att se till att Grekland rättar sig efter förordningen om införande av IACS?

Känner kommissionen till vilka anledningar som ligger bakom den bristfälliga tillämpningen? Hur bedömer den konsekvenserna av den bristfälliga tillämpningen av detta system för effektiviteten i de utförda kontrollerna?

Kan kommissionen ange totalantalet ekonomiska anmärkningar gentemot Grekland efter den 1 januari 1997 (sista datum för fullständigt genomförande av IACS) beroende på otillräckliga fysiska kontroller, vilket är en följd av att man inte infört detta system?

⁽¹⁾ EGT C 214, 31.7.2001, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 355, 5.12.1992, s. 1.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 januari 2003)

Situationen i Grekland och hur den utvecklas har hittills och kommer i fortsättningen att noggrant bedömas av kommissionens funktioner för revision av jordbruksutgifter.

Grekland är ännu inte färdigt med sitt system för identifiering och registrering av nötkreatur enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1760/2000 av den 17 juli 2000 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur samt märkning av nötkött och nötköttsprodukter och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 820/97 ⁽¹⁾, som skulle ha varit helt och hållet infört redan den 1 januari 2000. På samma sätt är det med det system där får- och getuppfödare skall föra register över hjordarnas förflyttningar enligt rådets direktiv 92/102/EEG av den 27 november 1992 om identifikation och registrering av djur ⁽²⁾ som inte heller fungerar ordentligt, fastän detta har varit ett krav för bidrag sedan 1995. Greklands system för identifiering av skiften som skulle ha varit färdigt den 1 januari 1997 enligt rådets förordning (EEG) nr 3508/92 av den 27 november 1992 om ett integrerat system för administration och kontroll av vissa stödsystem inom gemenskapen ⁽³⁾ är ännu inte färdigt. Återkommande problem har också varit förenade med hanteringen av stödansökningar, utbetalningar och kontroller på plats.

Ovan angivna brister berör var och en av nyckelkomponenterna i IAKS det integrerade administrations- och kontrollsystemet. De föreskrivna, administrativa och fysiska kontrollerna, t.ex. samkörningar i datasystem och kontroller vid jordbruksföretagen är alltså inte helt tillförlitliga. Den här otillfredsställande situationen skapar risk för att fonden överdebiteras vilket hanteras i kommissionens granskning och godkännande av räkenskaperna.

På denna grund har kommissionen hittills beslutat om årliga korrigeringar av 5 % eller mera för jordbruksgrödor, 10 % för bidrag för nötkreatur och 5 % för bidrag för får och getter.

Från och med den 1 januari 2000 blev identifiering och registrering av djur ett tydligt villkor för berättigande att få djurbidrag, vilket medför att svagheter i identifiering och registrering i Grekland nu utgör en högre grad av överträdelse av bestämmelserna. Kommissionen överväger därför en korrigering av 25 % av vissa nötkretursbidrag för 2000. Det förslaget är nu i förlikningsfasen. Kommissionen överväger ytterligare korrigeringar med höga procentsatser.

Kommissionen har å andra sidan vid sina revisioner inte funnit tecken på att det ute på jordbruksföretagen skulle förekomma en betydande grad av oegentligheter eller bedrägerier. Det finns alltså ingen anledning att hysa farhågan att risken för fonden är större än de ekonomiska korrigeringar som kommissionen har beslutat om.

Det totala belopp som kommissionen redan har avslagit att finansiera genom kommissionens beslut för ansökningsåren 1997–1999 uppgår till 156 153 993 euro. Men eftersom utgifter deklarerats budgetåret efter ansökningsåret, skall det noteras att granskningen av räkenskaperna fortsätter när det gäller ansökningsåren 1999 och framåt för sektorn för jordbruksgrödor och för 2000 och framåt när det gäller sektorn för djurbidrag, för vilken det gäller att ytterligare betydande konsekvenser befinner sig i ett långt framskridet gransknings- och godkännandestadium och förutses beslutas under 2003. Med anledning av att risken för att återkommande svagheter i kontrollsystemen år efter år kan medföra en ökning av felaktigheterna i jordbrukarnas deklARATIONER, förbereder kommissionen dessutom riktlinjer för att höja nivån på schablonkorrigeringarna för de fall där en medlemsstat inte har korrigerat svagheter i kontrollsystemet som redan har lett till ekonomiska korrigeringar inom ramen för granskning och godkännande av räkenskaperna.

Slutsatsen blir att de ekonomiska korrigeringar som hittills tillämpats står i proportion till den ekonomiska risk som fonden enligt kommissionens bedömning löper. Situationen för 2002 kommer att bedömas under det kommande året och kommissionen kommer att, på grundval av de framsteg som gjorts och på de kvarstående svagheterna, överväga att göra bruk av de bäst lämpade medlen i sådana fall, inbegripet reducering av stödet till medlemsstaten om det visar sig nödvändigt.

⁽¹⁾ EGT L 204, 11.8.2000.

⁽²⁾ EGT L 355, 5.12.1992.

(2003/C 155 E/191)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3578/02
från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(13 december 2002)

Ämne: Förföljelse av medlemmar av den icke-officiella katolska kyrkan i Folkrepubliken Kina

Sedan flera årtionden har myndigheterna i Folkrepubliken Kina utsatt medlemmarna av den så kallade icke-officiella katolska kyrkan för en politik av intolerans, lagstridigt handlande, trakasserier och förtryck. Medlemmarna av denna kyrka vägrar att gå med i Patriotiska kinesiska katolikers förbund. Mellan 1983 och april 2002 har denna politik – enligt uppgifter från nyhetsbyrån Fides – lett till döden för 129 kristna samt till 24 000 godtyckliga arresteringar och över 20 000 fall av övergrepp, dålig behandling, misshandel ... På samma sätt går det för protestantiska kristna som vägrar ansluta sig till det motsvarande förbundet för protestanter.

På senaste tiden har det berättats om talrika fall av förföljelse av företrädare och ansvariga för den icke-officiella katolska kyrkan.

I provinsen Hebei i närheten av Peking där det bor omkring en miljon anhängare till denna kyrka och framför allt i stiftet Baoding har de offentliga säkerhetsstyrkorna (polisen och de lokala myndigheterna) under de senaste månaderna framför allt arresterat följande präster:

- Yibao Guo (internerad i fängelset i Xushui sedan april 2000).
- Genyou Lu (arresterades i början av innevarande år, sedermera dömd till 3 års tvångsarbete och internerad i fängelset i Gaoyang).
- Zhenhe Wang (arresterades den 14 april 1999, internerad i fängelset i Xushui).
- Zhengjun Yin (arresterades den 27 januari 2001, sedermera dömd till 3 års omskolning genom arbete och internerad i fängelset i Baoding).
- Chunguang Zhang (arresterades i början av 2001, internerad i fängelset i Xushui).
- Jianbo Li (arresterades den 19 april 2001 i Xilinhaute i Sydmongoliet, som kallas Inre Mongoliet).
- Yongxing Pang, Shunbao Ma och Limao Wang (arresterades den 7 juli 2002, sedermera dömda till 3 års tvångsarbete för att ha "stört samhällsfriden", internerade i tvångsarbetslägret Balizhuang, i Baoding).

Därtill kommer att de bägge biskoparna i detta stift, den sjuttioårige Zhimin Su och hans hjälpbiskop, den femtiotvååriga Shuxin An, försvunnit sedan de senast arresterats, 1997 respektive 1996. Zhimin Su har redan upplevt mer än trettio år av frihetsberövande (fängelse, arbetsläger och husarrest). Endast i provinsen Hebei har nio biskopar antingen försvunnit, placerats under sträng övervakning eller förbjudits att verka som herdar för sina stift.

Slutligen har sex katolska lekmän från Wenzhou (provinsen Zhejiang) arresterats i provinsen Hebei då de varit på väg till Donglü, som är en mycket omtyckt vallfartsort i stiftet Baoding. De anklagades för "olovlig vallfärd" och släpptes inte förrän de betalat 3 850 dollar i böter. Ett drygt tiotal andra pilgrimer som inte har råd att betala böterna sitter fortfarande i fängelse i Donglü.

Vad vet kommissionen om vart och ett av de ovannämnda fallen? Vilka initiativ har kommissionen tagit eller ämnar kommissionen ta för att förmå de kinesiska myndigheterna att omedelbart och utan villkor försätta alla dessa religionsutövare från den icke-officiella katolska kyrkan på fri fot och avskaffa alla straffrättsliga och i förvaltningsväg utfärdade normer som hindrar religionsfriheten i Folkrepubliken Kina?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(20 januari 2003)

Kommissionen har noterat de senaste månadernas händelser, dvs. att de katolska prästerna Yibao Guo, Genyou Lu, Zhenhe Wang, Zhengjun Yin, Chunguang Zhang, Jianbo Li och Yongxing Pang, Shunbao Ma och Limao Wang har arresterats och att Zhimin Su och dennes assistent Shuxin An försvunnit.

Kommissionen anser att religions- och trosfrihet är en grundläggande mänsklig rättighet, och den tar upp denna fråga regelbundet inom ramen för unionens dialog om mänskliga rättigheter med Kina, liksom nu senast i Beijing den 13–14 november 2002. Kommissionen ser mycket allvarligt på denna problematik och har gjort allt som kan göras i detta skede.

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro över den "inofficiella" katolska kyrkans ställning i Kina. Det nationella arbetsmötet om religion i december 2001 verkade ge signaler om en större öppenhet mot konventionella religioner i Kina, men den senaste tidens information tyder på att begränsningarna avseende de "underjordiska" katolska kyrkorna inte har lindrats.

Kommissionen kommer att fortsätta att nära följa den kinesiska regeringens iakttagande av religions- och trosfriheten. Vidare kommer kommissionen att fortsätta att uttrycka sin oro över brott mot denna grundläggande rättighet, inbegripet den pågående förföljelsen av personer som utövar sin religion.

(2003/C 155 E/192)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3580/02

från Joaquim Miranda (GUE/NGL) till kommissionen

(13 december 2002)

Ämne: Fri rörlighet och samarbete mellan medlemsstaterna i utbildningsfrågor

Det har redan gått några år sedan Europeiska unionen erkände behovet av att upprätta ett samarbete mellan medlemsstaterna i utbildningsfrågor. Syftet var bland annat att förbättra mottagande och anpassning av barn till unionsmedborgare som använder den fria rörligheten för att flytta, så att deras integrering i skolsystemet och i mottagarlandets sociala liv underlättas.

Den 9 februari 1976 antog utbildningsministrarna en resolution som bland annat innehöll ett handlingsprogram för utbildningsfrågor, i vilket man åtog sig att

- organisera och utveckla undervisningen för inflyttade, med påskyndad inlärnin g av mottagarlandets språk,
- på lämpligt sätt underlätta barnens inlärnin g av sitt modersmål och sin kultur, helst i skolmiljö och i samarbete med ursprungslandet.

Kan kommissionen informera mig om hur besluten i denna resolution förverkligats, och hur situationen är i varje medlemsstat när det gäller stöd till kultur- och hemspråksundervisning för barn till personer som är medborgare i andra EU-medlemsstater?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar*(5 februari 2003)*

Kommissionen förstår att parlamentsledamoten är bekymrad över hemspråksundervisning i mottagarländerna för barnen till EU-medborgare som flyttar till ett annat land, särskilt vid en tidpunkt när rörligheten ligger i själva centrum för EU:s politiska åtgärder. Det finns dock inga bestämmelser i resolutionen om rapportering från medlemsstaternas sida, och kommissionen förfogar inte över några uppgifter om den aktuella situationen och om olika åtgärder som vidtagits i medlemsstaterna.

Vad gäller språkundervisning allmänt sett genomför naturligtvis kommissionen den andra etappen av handlingsprogrammet Sokrates⁽¹⁾ inom allmän utbildning och andra etappen i gemenskapens handlingsprogram för yrkesutbildning "Leonardo da Vinci"⁽²⁾. Programmen omfattar en bred skala insatser avsedda att främja språkundervisning och språkinläring, exempelvis lärarutbyten, framställning av nya läromedel, förbättring av metoder och verktyg samt åtgärder för att främja kunskaper i främmande språk för särskilda situationer.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 253/2000/EG av den 24 januari 2000 om att inrätta den andra etappen av gemenskapens åtgärdsprogram för utbildning "Sokrates", EGT L 28, 3.2.2000.

⁽²⁾ Rådets beslut nr 382/1999/EG av den 26 april 1999 om att upprätta den andra etappen av gemenskapens åtgärdsprogram för yrkesutbildning "Leonardo da Vinci", EGT L 146, 11.6.1999.

*(2003/C 155 E/193)***SKRIFTLIG FRÅGA P-3621/02****från Ian Hudghton (Verts/ALE) till kommissionen***(9 december 2002)*

Ämne: Lokala slakterier i Western Isles utanför Skottland

På den skriftliga frågan E-2293/02⁽¹⁾ från mig gav kommissionsledamot Byrne det positiva svaret att det fanns en möjlighet att gemenskapsstöd skulle kunna delas ut till små lokala slakterier. Stödet skulle delas ut inom ramen för programmet för de skotska högländerna och öarna för att slakterierna skulle kunna uppnå de krav på standard som ställs, och för att säkra deras överlevnadsmöjligheter.

Kan kommissionen bekräfta att David Byrne i sitt positiva svar beaktade bestämmelserna om statligt stöd, och att stödet som kommissionsledamoten talade om därför inte kommer att begränsas enligt bestämmelserna om statligt stöd?

⁽¹⁾ EGT C 28 E, 6.2.2003, s. 215.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(9 januari 2003)*

När det gäller statligt stöd är det punkt 4.2 i gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till jordbrukssektorn⁽¹⁾ som skall tillämpas. "En allmän regel är att stöd för att stödja investeringar i samband med bearbetning och saluföring av jordbruksprodukter endast får beviljas företag som på grundval av en utvärdering av företagets framtidsutsikter kan bevisas vara ekonomiskt bärkraftiga och som uppfyller minimistandarder för miljö, hygien och djurens välfärd". Inget stöd får beviljas om det inte kan bevisas att det finns normala avsättningsmöjligheter för de aktuella tjänsterna. För små, lokala slakterier måste denna bedömning göras på en nivå som är anpassad till de aktuella tjänsterna, typerna av investeringar samt befintlig och förväntad kapacitet.

Som kommissionen redan har påpekat kan investeringar för att starta små lokala slakterier vara bidragsberättigande inom ramen för strukturfondernas program för skotska högländerna och öarna inom mål 1 (artiklarna 25-28 i rådets förordning (EG) nr 1257/1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF)) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar ^(?)).

De skotska myndigheterna måste bedöma om dessa villkor är uppfyllda när det gäller investeringar för lokala slakterier på Skottlands västra öar, och bör meddela kommissionen om det rör sig om statligt stöd enligt artikel 87.1 i EG-fördraget.

⁽¹⁾ EGT C 232, 12.8.2000.

⁽²⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

(2003/C 155 E/194)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3629/02

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(16 december 2002)

Ämne: Genomförande av gemenskapslagstiftningen om hälsa och säkerhet i Grekland

Inom ramen för utredningen av framställan 00/4404 SG (2000) och den senaste frågan om detta klagomål (E-2773/02) ⁽¹⁾ har kommissionen visat verkligt intresse och anordnat möten i Grekland för att samla in ytterligare uppgifter i ärendet. Vid mötet mellan kommissionens företrädare och framställaren lade den senare fram bevis för sina anklagelser, avseende både det företag där han arbetar (ett skriftligt medgivande från företagets avdelningar om att inget gjorts när det gäller arbetstagarnas hälsa på arbetet under den undersökta perioden) och årsrapporten från det grekiska revisionsverket (rapport över SEPE:s verksamhet 2001).

Eftersom ovanstående uppgifter är tunga bevis när det gäller genomförandet av gemenskapslagstiftningen för hälsa och säkerhet för arbetstagare, t.ex. om SEPE:s fullständiga misslyckande när det gäller att hantera yrkessjukdomar, bristfällig hantering och förteckning av arbetsolyckor och underlåtenhet att registrera arbetstagarens ansvar vill jag fråga följande:

1. Vilka första slutsatser har man dragit av utredningen, anklagelserna och informationen som kommissionen har fått, inbegripet de avslöjande uppgifter som kommit från grekiska LO?
2. Tänker kommissionen på grundval av artiklarna 140, 211 och 226 i fördraget gå vidare och utarbeta ett yttrande eller en rekommendation när det gäller genomförandet av gemenskapslagstiftningen om hälsa och säkerhet för arbetstagare i Grekland?

⁽¹⁾ EGT C 52 E, 6.3.2003, s. 215.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(6 februari 2003)

1. Parlamentsledamoten tar upp klagomålsärendet 2000/4404 och sin senaste fråga i ärendet (skriftlig fråga E-2773/02). Kommissionen hänvisar till sitt svar på denna fråga. Som parlamentsledamoten påpekar, kontaktade kommissionen först den klagande och därefter de grekiska myndigheterna för att kasta ljus över saken. Vid mötet med den klagande den 5 november 2002 i Aten överlämnade denne en omfattande dossier på grekiska till kommissionens representant. Ett möte med de grekiska myndigheterna hölls samma dag. Som en del av utredningen i klagomålsärendet 2000/4404 undersöker kommissionen nu denna dossier och kommer att vidta lämpliga åtgärder på grundval av resultatet av denna undersökning och granskningen av de uppgifter som inkommit från de grekiska myndigheterna.

Kommissionen kommer givetvis att se till att den klagande får information om hur behandlingen av ärendet framskrider.

2. Om tillgängliga uppgifter skulle visa att de grekiska myndigheterna inte har följt gemenskapslagstiftningen, kommer kommissionen att överväga att inleda överträdelseförfaranden enligt artikel 226 i EG-fördraget.

(2003/C 155 E/195)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3641/02
från Ole Sørensen (ELDR) till kommissionen

(10 december 2002)

Ämne: Filmproduktion — mål 2-stöd

Våren 2002 meddelade kommissionen de danska myndigheterna att mål 2-medel inte kan användas direkt för att stödja filmproduktion. Kan kommissionen bekräfta att motsvarande villkor har ställts upp för det mål 2-stöd som ges till ett liknande filmprojekt i Trollhättan i Sverige?

svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(21 februari 2003)

Kommissionen meddelar parlamentsledamoten att de danska myndigheterna lämnade in ett förslag till ändring av programkomplementet för det danska mål 2-programmet (2000–2006) den 22 april 2002, rörande stöd till filmsektorn.

Eftersom syftet med förslaget endast var att ge driftsstöd till filmproduktion, svarade kommissionen till de danska myndigheterna den 15 maj 2002 att den föreslagna verksamheten inte är stödberättigande enligt förordning 1783/99 om Europeiska regionala utvecklingsfonden ⁽¹⁾.

I kommissionens skrivelse ingick också kommentarer om möjligt stödberättigande för olika aspekter av filmproduktion som den beskrevs i den not som var bifogad till skrivelsen från de danska myndigheterna av den 22 april. Kommissionen angav där att ett antal verksamheter i samband med filmproduktion skulle kunna vara stödberättigande, till exempel att starta små och medelstora företag inom filmsektorn, att skapa nätverk, innovation och stöd för logistiktjänster för filmindustrin.

I en skrivelse av den 10 juni 2002, tog kommissionen tillfället i akt att uppdatera de svenska myndigheterna om svaret till de danska myndigheterna. Det bör påpekas i detta sammanhang att ansvaret för det korrekta genomförandet av förordningarna om strukturfonderna åligger myndigheterna i medlemsstaten.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1783/1999 av den 12 juli 1999 om Europeiska regionala utvecklingsfonden, EGT L 213, 13.8.1999.

(2003/C 155 E/196)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3649/02
från Mathieu Grosch (PPE-DE) till kommissionen

(11 december 2002)

Ämne: Utbildning och certifiering av tågpersonal

Kommissionen föreslår i artikel 12.2, första stycket i förslaget till ändring av direktiv 95/18/EG och direktiv 2001/14/EG ⁽¹⁾, att medlemsstaterna skall se till att tågförare och personal utbildas.

Denna artikel kan tolkas på olika sätt. Hur tolkar kommissionen den?

Är offentliga järnvägsföretag skyldiga att erbjuda personal utbildning, och inbegriper detta även extern personal?

Är offentliga järnvägsföretag endast skyldiga att erbjuda personal utbildning, inklusive extern personal, om medlemsstaten ger företaget i uppdrag att göra det?

Om medlemsstaten inte ger någon annan institution i uppdrag att erbjuda utbildningen, är de offentliga järnvägsföretagen då de facto även skyldiga att erbjuda extern personal utbildning?

(¹) KOM(2002) 21 — EGT C 126 E, 28.5.2002, s. 332.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 januari 2003)

Utbildning av tågpersonal genomförs i de flesta medlemsstater av järnvägsföretag och/eller infrastrukturförvaltarna själva. Nya aktörer och järnvägsföretag från andra medlemsstater som vill utnyttja marknaden för järnvägstransporttjänster har i praktiken små möjligheter att själva organisera denna utbildning på egen hand. Syftet med artikel 12 i det föreslagna direktivet är att tvinga medlemsstaterna att säkerställa att all nödvändig utbildning av tågpersonal är tillgänglig för alla järnvägsföretag som vill få tillträde till det berörda nätet.

När direktivet väl har antagits måste det tillämpas i alla medlemsstater. Medlemsstaterna måste välja vilka instrument de skall använda för att genomföra direktivet och dessa kan skilja sig åt beroende på i vilken omfattning järnvägstransportmarknaden är öppen och tillgängligheten av olika utbildningsalternativ. Målet med artikeln måste uppfyllas och för det fall som parlamentsledamoten hänvisar till måste den statliga operatörens utbildningsskolor öppnas för personalen på andra järnvägsföretag såsom beskrivs i artikeln om tjänsterna inte finns tillgängliga på marknaden.

(2003/C 155 E/197)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3665/02

från Paul Rübig (PPE-DE) till kommissionen

(18 december 2002)

Ämne: Harmonisering av europeiska vägavgiftssystem, grundade på tillryggalagd vägsträcka, för nyttotrafik

I EU:s medlemsstater finns det för närvarande olika former av vägavgifter för de främsta vägnäten. I vissa stater sker betalningen vid fasta vägtullar, i andra stater planeras respektive införs snart områdestäckande moderna vägavgiftssystem vilka på tekniska vägar gör det möjligt att fastställa och inkassera den aktuella vägavgiften. Det kan till exempel vara system som antingen fungerar på mikrovägsbasis (som t.ex. i Italien) eller på GPS-basis (som t.ex. har beslutats i Tyskland).

1. Är de system som för närvarande diskuteras tekniskt likvärdiga när det gäller möjlig kapacitet? Kan till exempel information om trafikledning och köbildningar av likvärdig kvalitet erhållas genom alla system och sedan förmedlas till den enskilde föraren?

2. Mot bakgrund av EU:s utvidgning och det förväntade tillskottet av tung trafik, vilket system, om man utgår från vad man vet i dag, är det som har den högsta tekniska potentialen för att snarast kunna tillmötesgå de framtida kraven?

3. Har kandidatländerna framfört önskemål?

4. Vilket system kräver de lägsta installationskostnaderna respektive med vilket system får man snabbast tillbaka de investerade pengarna?
5. Erbjuds i de nu diskuterade systemen också eventuellt ett avgiftsbelagt nyttjande av vissa informationstjänster (t.ex. frågor om vägnas tillstånd, väderleken på sträckan, olycksfalls- och kömeddelanden, men också företagsintern transportlogistik) på samma bandbredd? Finns det lönsamhetsberäkningar för det eventuella nyttjandet av sådana tjänster?
6. Kommer fraktföretag som har sina lastbilar i transnationell godstransport att vara tvungna att utrusta sina fordon med olika OBU (On Board Units) i enlighet med olika valda nationella tekniska lösningar? Om så är fallet, vilken skulle den totala kostnaden bli för transportnäringen när det gäller att installera de olika system som då behövs?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(5 februari 2003)

De system som nämns, dvs. systemet baserat på mikrovågsteknik "Dedicated Short Range Communication" eller "DSRC" och det satellitbaserade systemet (satellitbaserad positionsbestämning i kombination med mobiltelefon) är inte likvärdiga.

När det gäller vägavgifter är den satellitbaserade lösningen mest lovande inför framtiden, eftersom detta system möjliggör praktiska tillämpningar för hela det europeiska vägnätet, utan att det behöver installeras markutrustning eller särskild infrastruktur. DSRC utformades ursprungligen för att användas inom systemet med vägtullstationer i vissa länder och har således anpassats för detta.

När det gäller andra telematik tillämpningar för vägtrafiken (trafikinformation, övervakning av farliga ämnen, automatiskt nödanrop vid olyckor etc.), kan den box som används för det satellitbaserade systemet även utnyttjas för alla sådana tjänster. DSRC-systemet möjliggör däremot inte några av dessa tjänster eftersom det inte utformades för detta ändamål.

Enligt den information som kommissionen har tillgång till har det inte gjorts någon omfattande undersökning av om det är ekonomiskt lönsamt att sprida dessa telematik tjänster. Den stora frågan är hur stor andel av kunderna som kommer att vara villiga att betala för dessa tjänster och när. Antagligen kommer denna andel kunder, som idag är ganska liten, att öka när effektiva och intressanta tjänster har införts, inte bara för vägtrafiken utan för alla marktransporter.

Vissa av kandidatländerna har redan elektroniska vägavgiftssystem som bygger på DSRC-tekniken. Denna typ av avgifter kommer förmodligen även fortsättningsvis att tas ut för att finansiera ny infrastruktur. De länder som vill införa vägavgifter för godstransporter i hela vägnätet kommer dock närmast att föredra den satellitbaserade lösningen.

Kostnaderna för telematiksystemen avser:

- marksystem (infrastruktur, utrustning vid vägarna och centrala system), och
- utrustning i fordonen.

När det gäller kostnaderna för marksystemen är det mycket dyrare att installera och underhålla markutrustning för DSRC-lösningen. Däremot är utrustningen i fordonen i dagsläget dyrare för den satellitbaserade lösningen än DSRC-lösningen. Kommissionen räknar dock med att kostnaderna för satellitutrustningen kommer att sjunka runt 2010 på grund av att utrustningen blir vanligare.

Runt 2010 borde kostnaderna för den satellitbaserade lösningen sjunka betydligt och de kvarvarande tekniska problemen i stor utsträckning kunna lösas. Detta system torde därför vara den bästa lösningen i alla scenarier. Det torde också ge goda möjligheter att utnyttja det europeiska satellitbaserade navigations-systemet, Galileo, som kommer att tas i drift 2008.

Trots de insatser som kommissionen gjort för att förbättra de nationella systemens driftskompatibilitet, i överensstämmelse med rådets resolution av den 17 juni 1997, finns det en risk för att den icke-kompatibla utrustningen i tunga lastbilar kommer att bli allt vanligare. Med tanke på detta meddelade kommissionen i vitboken om transportpolitiken att den under 2003 kommer att lägga fram ett förslag till europeiskt direktiv för rådet och Europaparlamentet.

(2003/C 155 E/198)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3670/02

från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen

(18 december 2002)

Ämne: Kostnaderna för att destruera rester från slakt av djur

Vilka åtgärder vidtas sedan galnakokrisen bröt ut av var en av medlemsstaterna för att eliminera rester (ben) som uppstår vid slakt av djur? Den spanska staten tvingar producenterna att låta kostnaderna slå igenom på räkningen till konsumenterna och det är därför konsumenterna som till slut får ta kostnaden i form av högre priser och som därmed finansierar destruktionskostnaderna av dessa rester.

Det lär finnas EU-medlemsstater som tar dessa kostnader för att destruera rester direkt, vilket innebär en komparativ fördel för producenterna i dessa stater jämfört med producenter i Spanien, eftersom det förekommer viss import på den inre marknaden där dessa kostnader inte finns med, vilket ger upphov till komparativa nackdelar för vissa medlemsstater jämfört med andra.

Kan kommissionen säga om det finns någon typ av lagstiftning på EU-nivå som skulle tvinga alla medlemsstater att agera på samma sätt eller om detta istället hör hemma inom medlemsstaternas ansvarsområde?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(29 januari 2003)

Enligt gemenskapslagstiftningen⁽¹⁾ skall det specificerade riskmaterialet bortskaffas på slakterierna och styckningsanläggningarna. Medlemsstaterna får dock besluta att kotpelaren tas från slaktkroppar eller delar av slaktkroppar på särskilt godkända, kontrollerade och registrerade slakterier.

I enlighet med gemenskapens riktlinjer för statligt stöd när det gäller TSE-test, döda djur och slaktavfall⁽²⁾, som träder i kraft den 1 januari 2003, får kommissionen inte godkänna statligt stöd som är avsett att täcka utgifter för eliminerande av slaktavfall.

I exceptionella fall och för att göra det möjligt för köttsektorn att gradvis integrera de ökade kostnader som uppstår till följd av TSE-lagstiftningen får kommissionen godkänna statligt stöd för upp till 50 % av kostnaderna för ett hygieniskt bortskaffande av specificerat riskmaterial och kött- och benmjöl som inte längre är kommersiellt gångbart och som producerats under 2003.

Av samma skäl får kommissionen godkänna statligt stöd på upp till 100 % av kostnader för bortskaffande av specificerat riskmaterial och kött- och benmjöl som inte längre är kommersiellt gångbart och som producerats innan riktlinjerna trädde i kraft.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati, EGT L 147, 31.5.2001.

⁽²⁾ EGT C 324, 24.12.2002.

(2003/C 155 E/199)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3679/02**från Alexander Radwan (PPE-DE) till kommissionen**

(19 december 2002)

Ämne: Busquin: EU bör vara en stormakt i rymden (artikel i "European Voice" den 19 september, sid. 8, nyheter)

Under de senaste trettio åren har Europeiska rymdorganisationen varit ytterst framgångsrik inom utvecklingen av Ariane-raketen och kapaciteten att bygga high-tech satelliter som ger Europa en oberoende tillgång till rymden.

Med tanke på detta och med hänvisning till ovannämnda artikel vill jag fråga:

1. Vad tycker kommissionen det är som saknas för att göra EU till en stormakt i rymden?
2. Anser kommissionen att EU saknar militärt engagemang i rymden? Bör ett sådant engagemang ske genom militärt deltagande i en framtida "EU-rymdpolitik" eller genom att ett avsnitt om rymden införlivas i Europas försvarspolitik?
3. Är det riktigt att kommissionen generellt eller särskilt främjar militära satellittillämpningar med forskningsmedel från EU?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(24 januari 2003)

Det är en viktig fråga som parlamentsledamoten ställer. Kommissionen håller just på att lägga sista handen vid en grönbok om den framtida rymdpolitiken i Europa som kommer att antas i början av 2003. Den väntas under första hälften av 2003 väcka en bred debatt bland alla berörda parter om möjligheterna till framtida verksamhet inom rymdtillämpningar och stödteknik. Det är tänkt att denna process skall leda fram till strategier och mål som kan stärka Europas ställning som stormakt i rymden.

Efter detta samrådsförfarande kommer kommissionen i enlighet med parlamentets resolution⁽¹⁾ att utarbeta en vitbok med konkreta förslag till åtgärder och mål. Den torde ge svar på en del av de frågor som parlamentsledamoten ställer. En av de aspekter som måste beaktas under samrådet är teknik som har flera tillämpningsområden, dvs. sådan teknik som kan användas antingen i civila eller militära (säkerhet/försvar) tillämpningar.

Kommissionen finansierar för närvarande inte några militära satellittillämpningar med forskningsmedel.

⁽¹⁾ Konstantinos Alyssandrakis betänkande från januari 2002 — Ref: P5 TARPOV (2002) 0015 "Europa och rymden"— resolution antagen den 17.1.2002.

(2003/C 155 E/200)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3732/02**från Philip Bradbourn (PPE-DE) till kommissionen**

(12 december 2002)

Ämne: Galileo

Känner kommissionen till det nyliga uttalandet från Royal Institute of Navigation där man uttrycker oro för riskerna för mänskliga och naturliga störningar mot satellitsystemet Galileo, exempelvis E.M.P.? Kan kommissionen ge detaljerade upplysningar om vilka åtgärder som man kommer att föreslå om något sådant skulle inträffa för att garantera säkerheten för flygplanen och andra användare när systemet väl har börjat användas?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar*(16 januari 2003)*

Kommissionen kan bekräfta att den har fått ett exemplar av det uttalande som nyligen gjordes av Royal Institute of Navigation om att det globala systemet för satellitnavigering (GNSS) skulle vara sårbart.

Kommissionen har noterat de rekommendationer som ingår i rapporten från USA:s Volpe National Transportation Research Centre.

Redan från första början har man vid utvecklingen av Galileo tagit hänsyn till de potentiella riskerna. Galileosystemets säkerhetsstyrelse övervakar konstruktionen av Galileo och granskar alla säkerhetsproblem som uppstår.

Systemet är konstruerat för att minimera den potentiella sårbarheten, och är bland annat utrustat med följande egenskaper:

- Galileo sänder alla sina tjänster på en rad olika och vitt skilda frekvenser, vilket innebär att de flesta farhågorna i Volperapporten är ogrundade. I detta avseende kommer Galileo att vara mycket mindre sårbart än det nuvarande GPS-systemet, som endast sänder på en frekvens.
- Galileo kommer att erbjuda civila användare mångfrekvenssignaler mycket tidigare än vad som för nuvarande planeras för de globala positioneringssystemet (GPS), vilket innebär att användarna kommer att få en tillförlitlig radionavigationsstjänst.

Kommissionen vill påpeka att inte bara Galileo, utan alla navigations- och kommunikationssystem som använder radiovågsteknik i princip är sårbara och känsliga för interferens. De berörda användarna måste från fall till fall granska behovet av lämpliga alternativa system. Det bör påpekas att de flesta radionavigationssystemen i dag används utan alternativa radionavigationssystem. Kommissionen kommer att undersöka om det behövs en bättre blandning av radionavigationssystem för Europa i samband med att man utarbetar en europeisk radionavigationsplan under 2003.

(2003/C 155 E/201)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3736/02**från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen***(19 december 2002)*

Ämne: Fallet Fang Jue

I januari 1998 offentliggjordes i västerländsk press av Fang Jue, som fram till mitten av nittiotalet varit partifunktionär och innehått posten som vice direktör för partiets kontrollkommission för den i söder belägna provinsen Fujian, ett långt manifest med titeln "Kina behöver nya förändringar. Förslag till ett reformverk utarbetade av demokrater". Detta manifest var undertecknat, förutom av Fang Jue själv, också av ett trettio-tal höga partifunktionärer och -tjänstemän och innefattade ett i hovsamma ordalag hållet förslag till författningsreformer som hade möjliggjort en successiv utveckling i riktning mot ett verkligt demokratiskt system.

Den 23 juli 1998 kidnappades Fang Jue av polisen. Hans familj fick inte veta var han befann sig förrän den 28 september 1998. Fram till den 28 juli 1999 hölls han i en cell på 36 kvadratmeter tillsammans med ungefär 25 vanliga förbrytare och var avskuren från alla kontakter med yttvärlden. Den 10 juni 1999 dömdes han slutligen till fyra års fängelse för "olovlig handelsverksamhet", för att han kantänka grundat ett kommersiellt företag utan tillstånd. Den verkliga orsaken till att han satts i fängelse fördes aldrig på tal. Efter att han dömdes har de kinesiska myndigheterna utsatt honom för en mycket hård och förödmjukande behandling, framför allt med 25 dygns vistelse i isoleringscell (trots att det står i reglerna att ingen får hållas isolerad mer än 15 dygn). Cellen hade en golvyta på två kvadratmeter och där fanns varken madrass, täcke eller stol och inte heller någon värme, fastän det var i december 2000 och januari 2001 och temperaturen ibland gick ned så lågt som till 17 minusgrader. Dessutom fick han inte tvätta sig, byta underkläder, raka sig eller klippa håret ... Denna dåliga behandling och flera andra exempel på sådan behandling tillika utsattes han för med den avsikten att han skulle förmås att bekänna sin skuld och "tänka om". När Fang Jue kommit ut från detta helvete den 22 juli 2002 arresterades han på nytt i Peking den 20 oktober i år, några dagar innan den sextonde partikongressen skulle börja, och sedan den 4 november 2002 vet ingen vart han tagit vägen.

Känner kommissionen till att Fang Jue försvunnit på ett så märkligt och oförklarligt sätt? Vilka framställningar har kommissionen gjort för att av myndigheterna i Peking utverka exakta upplysningar om hur det gått för honom?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(16 januari 2003)

Kommissionen känner till att Fang Jue är försvunnen sedan den 4 november 2002.

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro över Fang Jues försvinnande. Hans namn sattes därför upp på unionens förteckning över individuella fall som ger anledning till oro. Denna förteckning överlämnades till de kinesiska myndigheterna i samband med det senaste mötet inom ramen för dialogen mellan unionen och Kina om de mänskliga rättigheterna, vilket hölls i Beijing den 13–14 november 2002. Unionen gav, med anledning av att de kinesiska myndigheterna inte lämnat något svar rörande Fang Jues fall, i samband med kontakter med de kinesiska myndigheterna under december 2002 på nytt uttryck för sin oro över fallet och begärde ytterligare upplysningar.

Unionen kommer att fortsätta att följa Fang Jues fall med stor uppmärksamhet. Kommissionen kommer rent generellt att fortsätta att noga kontrollera huruvida den kinesiska regeringen respekterar yttrandefriheten och trosfriheten och att fortsätta att ge uttryck för sin oro över kränkningar av dessa grundläggande rättigheter.

(2003/C 155 E/202)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3747/02

från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(20 december 2002)

Ämne: HPV-test – ett privilegium?

I juni 2002 godkände Europaparlamentet att personalen skall få ersättning för kostnader i samband med hälsokontroll för humant papillomvirus (HPV), som är en känd orsak till livmoderhalscancer. Detta beslut kom efter det att kommissionen redan fattat beslut om att ge sin personal ersättning för 85 procent av kostnaderna för HPV-test.

Livmoderhalscancer är den enda cancerform som, om den upptäcks tidigt, kan botas till 100 procent. Nya rön visar att antalet papillomvirusinfektioner ökar och att livmoderhalscancer är den vanligaste sexuellt överförbara virussjukdomen. I Europa är sjukdomen den näst vanligaste cancerformen hos kvinnor.

Kan kommissionen säga varför den dröjt med att publicera rekommendationer om hälsokontroll för tumörer? Om vi vill framhålla Europa som en förebild vad gäller skyddet för människors rättigheter, varför anser inte kommissionen att man bör göra detta test tillgängligt för alla kvinnor i EU, i stället för att göra denna rätt till hälsa till ett privilegium som bara omfattar de kvinnliga anställda vid EU:s institutioner?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(20 februari 2003)

I enlighet med sitt arbetsprogram håller kommissionen för närvarande på att utarbeta ett förslag till en rådsrekommendation om screening för cancer baserad på artikel 152 i EG-fördraget. Förslaget grundar sig på det arbete som bedrivs i expertkommittén för förebyggande av cancer samt inom de europeiska nätverken rörande screening för cancer, och detta arbete beräknas vara färdigt i mars 2003. Ordförandeskapet har satt upp denna rekommendation på dagordningen för mötet i rådet (hälso- och sjukvård) den 23 juni 2003.

Den rättsliga behörigheten för gemenskapen på hälsoområdet definieras i artikel 152.14 i EG-fördraget, men i artikel 152.5 i fördraget fastställs också medlemsstaternas ansvar för att organisera och ge hälso- och sjukvård. Detta innebär att det endast är medlemsstaterna som kan besluta om att erbjuda sina medborgare HPV-test. Utkastet till rådsrekommendation om screening för cancer kommer fullt ut att respektera artikel 152.5.

Utarbetandet av förslaget har tagit något längre tid än förväntat. Detta beror på att man noggrant måste utvärdera de vetenskapliga uppgifter som finns att tillgå inom detta område. Förslaget till rådsrekommendation kommer särskilt att koncentrera sig på de principer och normer som bör användas när man kommer att erbjuda cancerprovtagning för de europeiska medborgarna.

Det kliniska värdet av organiserade massundersökningar för tidig upptäckt av livmoderhalscancer genom att testa för vissa genotyper av humant papillomvirus (HPV), som anses vara förenade med en hög risk för att utveckla en elakartad cancertumör, håller för närvarande på att undersökas. Förutom de organiserade kliniska studierna finns testet också på marknaden och enskilda kan hänvisas till denna undersökning på begäran, vanligtvis som ett komplement till det väletablerade Pap-testet.

(2003/C 155 E/203)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3756/02

från Herman Vermeer (ELDR) till kommissionen

(16 december 2002)

Ämne: Särskiljande av TAC för sjötunga och rödspätta och torskproblemet, hanteringen av torskkrisen och TAC för sjötunga och rödspätta

Hur tänker kommissionen agera i fråga om de illegala landningarna av torsk, vilka skadar toskbeståndet mycket mer än bifångsterna vid plattfiske? Vilka kvantitativa mål har kommissionen satt upp för sig själv för att minska de illegala landningarna av torsk?

Som alternativ till kommissionens förslag om toskbestånden och den samtidiga minskningen av TAC (tillåten fångstmängd) för sjötunga och rödspätta, kommer kommissionen att godta att de som fiskar plattfisk vidtar strängare tekniska åtgärder för att undvika bifångsterna av torsk, samt minskar fiskeansträngningen under lektiden och samtidigt vidtar områdesspecifika åtgärder?

Hur tänker kommissionen kompensera de fiskare som drabbas av de föreslagna åtgärderna, med tanke på att alla medlemsstater inte har utrymme i budgeten för att ställa sådana medel till förfogande?

Mot bakgrund av situationens allvar och rådets sammanträdeskalender ber jag kommissionen att besvara min fråga så snart som möjligt.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 januari 2003)

Med tanke på att det inom ramen för förvaltningen av fångstkvoterna är svårt att garantera korrekt fångstrapportering, anser kommissionen att förvaltningen av fiskeansträngningen är det viktigaste instrumentet för att kontrollera den fiskeridödighet som drabbar de hotade toskbestånden. Förvaltningen av ansträngningen bör gälla alla typer av fisken där torsk fångas, även om omfattningen av hur mycket ansträngningen skall minskas bör stå i proportion till den mängd torsk som fångas inom varje typ av fiske.

Kommissionen har inte fastställt några tillåtna nivåer för illegala landningar av torsk och har inte heller för avsikt att så göra. Kommissionen uppmuntrar alla medlemsstater där fiske bedrivs att införa effektiva och lämpliga kontroller, inspektioner och sanktioner för att minska de illegala landningarna till ett minimum.

Kommissionen kommer att bistå denna process inom ramen för sina ansvarsområden. Om kommissionen får kännedom om orapporterade landningar av torsk kommer den att se över all tillgänglig information och kan komma att begära att det inleds administrativa undersökningar för att bilda sig en uppfattning av problemens utsträckning och omfattning i enskilda fall. Om bevisen så medger kommer kommissionen att inleda rättsliga förfaranden mot medlemsstaterna (vilket kan medföra att ärendet tas upp i Europeiska domstolen). Kommissionen har dessutom för avsikt att utarbeta särskilda övervakningsprogram för att närmare kunna kontrollera vissa känsliga fiskerier och för att fastställa riktvärden för inspektionerna.

Erfarenheterna när det gäller områden som är skyddade under vissa tidsperioder eller fredningsområden för att bevara torsken har visat sig vara av begränsad nytta eftersom det så snart ett tillfälligt fredningsområde åter öppnas, åter kan börja fiskas intensivt och många fiskarter tas upp inom området. Den åtgärd som därvidlag bör införas är därför en begränsning av själva fiskeansträngningen. Kommissionen stödjer inte områden med viss fredningstid som ett alternativ till att minska fiskeansträngningen.

De medfinansierade åtgärderna i Fonden för fiskets utveckling (FFU) är avsedda att hjälpa till att uppnå bättre balans mellan fiskeansträngningen och de tillgängliga resurserna. Detta bör ske genom en permanent minskning av överflödigt fiskekapacitet inom ramen för nationella program. Sådana åtgärder kan kombineras med sociala och ekonomiska åtgärder såsom program för förtidspensionering och individuell kompensation till fiskare. Medlemsstater som inte har tillräcklig finansiell flexibilitet på grund av att de inte har avsatt tillräckliga ekonomiska medel för sociala och ekonomiska åtgärder har möjlighet att omfördela sina utgifter för att få fram dessa medel om de så beslutar.

(2003/C 155 E/204)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3765/02

från Luigi Cocilovo (PPE-DE) till kommissionen

(23 december 2002)

Ämne: Stater som har ingått internationella konventioner som skyddar de egna medborgarna men inte andra unionsmedborgare

EG-domstolen har i domen i målet Gottardo mot INPS fastställt klara och tydliga principer för bilaterala konventioner (de allra flesta bilaterala konventioner skyddar endast parternas egna medborgare). Andra unionsmedborgare som är bosatta i Italien och arbetar i Monaco eller i San Marino står därför utan social trygghet på grund av sitt medborgarskap. Medlemsstaterna är skyldiga att fullgöra sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten när de genomför sina åtaganden enligt internationella konventioner.

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta med anledning av ovan nämnda dom gentemot stater som har ingått bilaterala konventioner som endast skyddar de egna medborgarna och inte andra unionsmedborgare?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(6 februari 2003)

Domstolen slog fast följande i sin dom av den 15 januari 2002 i mål C-55/00 Gottardo:

De behöriga myndigheterna för social trygghet i en första medlemsstat är skyldiga att, i enlighet med de gemenskapsrättsliga förpliktelserna enligt artikel 39 EG, för förvärv av rätt till åldersförmåner beakta försäkringsperioder som fullgjorts i ett tredje land av en medborgare i en andra medlemsstat när ovannämnda behöriga myndigheter, under samma avgiftsförhållanden, till följd av en internationell bilateral konvention som ingåtts mellan den första medlemsstaten och ovannämnda tredje land, medger att sådana perioder beaktas när de fullgjorts av statens egna medborgare.

Enligt denna dom ska de förmåner som utges på grundval av ett bilateralt avtal mellan en medlemsstat och en stat utanför EU även beviljas arbetstagare från andra medlemsstater som inte omfattas av avtalet. Detta är i linje med den princip om likabehandling av en stats egna medborgare och medborgare i andra medlemsstater som föreskrivs i artikel 39 i EG-fördraget.

Efter att domen av den 15 januari 2002 meddelats i mål C-55/00 Gottardo bad kommissionen alla medlemsstater att informera den om eventuella praktiska svårigheter med genomförandet av detta beslut och uppge vilka åtgärder de tänker vidta för att se till att de olika avtalen är i överensstämmelse med domstolens beslut.

En diskussion om dessa frågor hölls den 9–10 december 2002 vid mötet i Administrativa kommissionen för social trygghet för migrerande arbetare. Kommissionen granskar nu svaren från medlemsstaterna.

(2003/C 155 E/205)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3768/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(23 december 2002)

Ämne: Situationen inför Sloveniens EU-medlemskap i fråga om respekten för de språkliga rättigheter som vid upprepade tillfällen tillerkänts den slovenskspråkiga minoriteten i Kärnten i Österrike

1. Erinrar sig kommissionen att majoriteten bland de till största delen slovenskspråkiga invånarna i södra delen av den österrikiska delstaten Kärnten efter första världskriget vid en folkomröstning till största delen röstade för att förbli inom staten Österrike i stället för att ansluta sig till det nybildade kungariket av serber, kroater och slovenier och att en bidragande orsak till detta var att de fått en utfästelse om att det slovenska språket skulle få spela en fullvärdig roll inom förvaltning, information och undervisning på deras bosättningsområde, också inom republiken Österrike?

2. Erinrar sig kommissionen också att statsfördraget 1955 som efter andra världskriget gjorde det möjligt för Österrike att återvända som fullvärdig medlem bland nationernas antal, på nytt innehöll garantier för de etniska minoriteternas kollektiva rätt till sina respektive språk, vilka rättigheter dittills förvägrats dem eller inte tillvaratagits?

3. Känner kommissionen till att det parti som för närvarande är det största i Kärnten och delstatens nuvarande guvernör Haider, som kommit från detta parti, delvis kan tacka sin popularitet för att de propagerat för ett enspråkigt tyskt Kärnten och motsatt sig slovenernas språkliga rättigheter, men att ett domstolsutslag på högsta nivå 2001 bekräftat att de ortnamnsskyltar på slovenska, vilka sedan sjuttioalet förstörts och tagits bort av tyskspråkiga motståndare till tvåspråkigheten, skall återställas?

4. Kan kommissionen bekräfta att konflikten nu hotar att trappas upp, eftersom delstatsregeringen i Kärnten fortsätter motarbeta att det ovannämnda domstolsutslaget genomförs och de slovenskspråkiga i Kärnten därefter tillbakavisat ett förslag om att en fortsatt verksamhet för radiostationen "Radio Dva", som redan länge funnits till, skall finansieras med allmänna medel, i utbyte mot att de slovenskspråkiga frivilligt går med på att avstå från de flesta ortnamnsskyltarna på slovenska och att detta tillbakavisande av förslaget kommer att bestraffas genom att stödet till denna radiostation dras in från och med början av 2003?

5. Vad gör kommissionen för att, i god tid innan den angränsande republiken Slovenien går med i Europeiska unionen den 1 maj 2004, få till stånd att de språkliga rättigheter som 1919, 1955 och 2001 tillerkänts den slovenskspråkiga befolkningen i den österrikiska delstaten Kärnten respekteras fullt ut, så att inte meningsskiljaktigheterna mellan de två folkgrupperna genast urartar till en ständig och alltmer svårlöst gränskonflikt mellan två EU-medlemsstater?

Källa: den nederländska dagstidningen "De Volkskrant" av den 2 december 2002.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar*(17 februari 2003)*

Minoriteters rättigheter hör till de principer som finns uppräknade i artikel 6.1 i EU-fördraget. Dessa principer, som har fastställts i olika internationella konventioner⁽¹⁾, har högtidligen bekräftats på nytt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna⁽²⁾. I artikel 21.1 i denna stadga förbjuds all diskriminering på grund av bland annat etniskt ursprung, språk, religion eller tillhörighet till nationell minoritet, och i artikel 22 krävs att unionen skall respektera den kulturella, religiösa och språkliga mångfalden. Man bör emellertid lägga märke till att det i artikel 51 i stadgan uttryckligen anges att bestämmelserna riktar sig till unionens institutioner och organ med beaktande av subsidiaritetsprincipen samt till medlemsstaterna endast när dessa tillämpar unionsrätten.

Övervakningen av att dessa principer följs sker med hjälp av överträdelseförfarandena i artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget och med hjälp av det politiska förfarande som fastställs i artikel 7 i EU-fördraget. Enligt EG-fördraget får kommissionen föra ärendet vidare till domstolen om klagomålet ligger inom gemenskapsrättens behörighet. Detta är särskilt fallet när medlemsstaten inte genomför ett direktiv korrekt. Enligt EU-fördraget får kommissionen eller en tredjedel av medlemsstaterna, om det föreligger ett allvarligt och ihållande åsidosättande av de principer som anges i artikel 6 i EU-fördraget, hänskjuta frågan till rådet, som skall sammanträda på statschefs- eller regeringschefs nivå.

När det gäller den fråga som parlamentsledamoten tar upp, verkar inte gemenskapsrätten ha tillämpats på ett oriktigt sätt. Kommissionen har heller inte på detta stadium några uppgifter om att det skulle föreligga ett allvarligt och ihållande åsidosättande enligt artikel 7 i EU-fördraget.

⁽¹⁾ Se till exempel artikel 27 i FN:s internationella konvention om medborgerliga och politiska rättigheter som värnar om minoritetsgruppers kulturliv och språk. Konventionen har ratificerats av alla medlemsstaterna.

⁽²⁾ EGT C 364, 18.12.2000.

(2003/C 155 E/206)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3781/02**från Jan Mulder (ELDR) till kommissionen***(6 januari 2003)*

Ämne: Hederskodex för multinationella företag som importerar livsmedel

Europeiska unionen har andra normer för produktionen av livsmedel än länder på andra håll i världen. Bland dessa normer märks miljönormer, djurskyddsnormer och normer för livsmedelssäkerhet. Som exempel kan nämnas att djurmjöl är förbjudet som ingrediens i kreatursfoder. Till följd av dessa åtgärder kommer de europeiska jordbrukarna att hela tiden ligga sämre till i den fria konkurrensen med bönder på andra håll i världen.

Enligt Världshandelsorganisationens nuvarande regler är det möjligt att begränsa importen av livsmedel, alltså inte bara av råvaror, om den medför uppenbara risker för folkhälsan eller för djurens hälsa.

En möjlighet att avhjälpa problemet med nackdelar inom konkurrensen kunde vara att man med de företag som importerar livsmedel förhandlade om en hederskodex, där företagen skulle ålägga sig att inte importera andra produkter än sådana som framställts med metoder som är likvärdiga med dem som används inom Europeiska unionen.

1. Hur ser kommissionen på möjligheterna att utveckla en sådan hederskodex?
2. Vilka andra möjligheter ser kommissionen i fråga om att på kort sikt, alltså innan förhandlingarna med Världshandelsorganisationen slutförs, vidta åtgärder som minskar de europeiska jordbrukarnas nackdel inom konkurrensen?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(18 februari 2003)*

Livsmedel och foder som importeras till EU för att släppas ut på marknaden inom EU måste uppfylla de tillämpliga kraven i EU:s lagstiftning eller sådana villkor som EU godkänner vara minst likvärdiga. Det finns således redan en anseilig uppsättning av gällande rättsliga bestämmelser och kontroller som ska garantera att importerade livsmedel och foder, särskilt produkter av animaliskt ursprung, är säkra. Detta har avsevärt förstärkts och aktualiserats genom de åtgärder som tillkännagavs i kommissionens vitbok om livsmedels-säkerhet ⁽¹⁾ från januari 2000.

Efter vitbokens publicering har man redan enats om ett antal större lagstiftningsinitiativ. Häribland kan nämnas Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet ⁽²⁾, Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 999/2001 av den 22 maj 2001 om fastställande av bestämmelser för förebyggande, kontroll och utrotning av vissa typer av transmissibel spongiform encefalopati ⁽³⁾ samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1774/2002 av den 3 oktober 2002 om hälso-bestämmelser för animaliska biprodukter som inte är avsedda att användas som livsmedel ⁽⁴⁾. Andra viktiga föreslagna förordningar om livsmedelshygien och zoonoser håller fortfarande på att diskuteras i rådet och parlamentet, medan förslag om livsmedels- och foderkontroller samt foderhygien kommer att läggas fram inom kort.

Denna lagstiftning omfattar viktiga bestämmelser som syftar till att garantera att importerade varor ska uppvisa likvärdiga säkerhetsnivåer som sådana varor som framställs inom EU:s medlemsländer. I de fall kommissionen inte är nöjd med att dessa bestämmelser följs, vidtas lämpliga åtgärder, inklusive om så är nödvändigt, inskränkningar eller förbud för de tillämpliga livsmedels- eller foderprodukterna. Kommissionen anser därför inte att livsmedelssäkerheten är lägre för importerade varor än för varor inom EU.

Lagstiftningen är också förenlig med EU:s internationella förpliktelser, inklusive dess förpliktelser enligt Världshandelsorganisationen (WTO). Inom detta internationella sammanhang garanteras att EU:s livsmedellexportörer skyddas mot åtgärder som är oproportionerliga, diskriminerande eller inte stöds av vetenskapliga rön. Inom vissa områden, t. ex. djurskydd, är emellertid bestämmelserna på internationell nivå, WTO inbegripet, inte särskilt utvecklade. Kommissionen fortsätter att propagera för ett erkännande av att djurskydd ska regleras av rättsliga bestämmelser. Meddelandet ⁽⁵⁾ nyligen från kommissionen till rådet och Europaparlamentet om djurskyddslagstiftning för djur inom animalieproduktionen i tredjeland och konsekvenser för EU ger en fullständig redovisning för dessa ansträngningar.

Kommissionen planerar inte att förhandla fram en hederskodex med de företag som importerar livsmedel. Bestämmelser om livsmedelssäkerhet bör vara bindande och möjliga att verkställa. Detta skulle inte vara fallet med en hederskodex, som inte kan verkställas med rättsliga medel. Kommissionen stödjer dock sådana överenskommelser mellan de berörda parterna eftersom de kan ge ytterligare garantier och information till både producenter och konsumenter utanför en rättslig ram.

Konkurrenssituationen för de europeiska jordbrukarna när det gäller länderna utanför EU måste sättas i samband med reformen av den gemensamma jordbrukspolitik och det långfristiga perspektivet av en hållbar jordbrukspolitik och de pågående diskussionerna inom Doha-utvecklingsrundan. I bägge fallen är målet att skapa ett mer konkurrenskraftigt och hållbart system för det europeiska jordbruket, genom att ge jordbrukarna ekonomiskt stöd som inte är kopplat till produktionen samt genom att vidta andra stödåtgärder i överensstämmelse med WTO:s bestämmelser och därmed garantera att konsumenterna får uttömmande information.

⁽¹⁾ KOM(1999) 719 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 31, 1.2.2002.

⁽³⁾ EGT L 147, 31.5.2001.

⁽⁴⁾ EGT L 273, 10.10.2002.

⁽⁵⁾ KOM(2002) 626 slutlig.

(2003/C 155 E/207)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3787/02
från Bill Miller (PSE) till kommissionen

(6 januari 2003)

Ämne: Artisters rättigheter

I Förenade kungariket förhandlar Phonographic Performance Limited (PPL), en kollektiv organisation som representerar de olika skivmärkena, om en rimlig ersättning till artisterna för inspelningar av deras verk som sänds i radio, och uppbär sedan denna ersättning. Vilka EU-länder tillåter artisterna att delta i förhandlingarna om ersättningen för deras verk?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(18 februari 2003)

Den rimliga ersättning som skall utgå när en ljudupptagning spelas upp särskilt i radio eller TV har harmoniserats på EU-nivå genom artikel 8 i rådets direktiv 92/100/EG av den 19 november 1992 om uthyrnings- och utlåningsrättigheter och vissa upphovsrätten närstående rättigheter inom det immaterialrättsliga området.

Det är vidare meningen att ersättningen skall delas mellan artisterna och producenterna. Direktivet innehåller dock inte någon egentlig harmonisering av förhandlingsmetoderna eller någon fördelningsmall för ersättningen. Det står bara att om rättshavarna inte kan komma överens om fördelningen får medlemsstaterna bestämma enligt vilka regler fördelningen skall göras. Direktivet innehåller således ingenting om hur ersättningen skall begäras in och förhandlas.

Som regel deltar artisterna i förhandlingarna om ersättningsbeloppet. Men i många medlemsstater kräver man att förhandlingen drivs av ett gemensamt förvaltningsorgan. Enligt vad kommissionen erfar är detta t.ex. fallet i Tyskland, Österrike, Danmark, Grekland, Finland, Frankrike och Irland.

Å andra sidan föredrar en mycket stor majoritet artister att förhandlingarna sköts av gemensamma förvaltningsorgan, även om den nationella lagstiftningen inte kräver någon gemensam förvaltning. Sådan centraliserad förvaltning är ofta mera praktisk både för artisterna och för dem som utnyttjar rättigheterna. Slutligen vill kommissionen fästa frågeställarens uppmärksamhet på att Europeiska gemenskapernas domstol inom de närmaste veckorna kommer att meddela ett förhandsavgörande där man klargör dels begreppet "rimlig ersättning", dels vilket handlingsutrymme medlemsstaterna förfogar över när de tillämpar begreppet (mål C-245/00 SENA mot NOS).

(2003/C 155 E/208)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3791/02
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(7 januari 2003)

Ämne: Kollektiva uppsägningar

I sitt svar av den 21 november 2002 på min fråga E-2883/02⁽¹⁾ hänvisar kommissionsledamot Anna Diamantopoulou till ett överträdelseförfarande (mål C-55/02) som gemenskapen har inlett mot Portugal i EG-domstolen, eftersom Portugal inte till fullo införlivat rådets direktiv 98/59/EG⁽²⁾ av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar i den nationella lagstiftningen.

Skulle kommissionen kunna ge mig närmare uppgifter om förfarandet, framför allt uppgifter om vilka delar av direktivet som inte införlivats i den portugisiska lagen och som gav upphov till överträdelseförfarandet?

⁽¹⁾ Se s. 57.

⁽²⁾ EGT L 225, 12.8.1998, s. 16.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar*(7 februari 2003)*

Det överträdelseförfarande⁽¹⁾ mot Portugal som parlamentsledamoten tar upp avser införlivande i nationell lagstiftning av rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar.

Kommissionen anser att Portugal inte har fullgjort sina skyldigheter enligt EG-fördraget och enligt artiklarna 1, 6 och 7 i det ovannämnda direktivet, eftersom begreppet kollektiva uppsägningar i relevant portugisisk lagstiftning begränsas till att avse enbart uppsägningar av strukturella, tekniska eller ekonomiska skäl. Kommissionen anser att begreppet ges en vidare definition i direktiv 98/59/EG, som avser uppsägningar av ett eller flera skäl som inte är hänförliga till berörda arbetstagare personligen. En följd av att begreppet kollektiva uppsägningar begränsas i portugisisk lagstiftning är att det skydd för arbetstagare som direktivet syftar till att tillhandahålla inte gäller till exempel vid konkurs, expropriation eller brand, eller när ett företag upphör med verksamheten efter ägarens död.

⁽¹⁾ Mål C-55/02, under behandling i EG-domstolen.

(2003/C 155 E/209)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3796/02**från Dirk Sterckx (ELDR) till kommissionen***(17 december 2002)*

Ämne: Skyddade platser för fartyg i sjönöd

Vid diskussioner om direktiv 2002/59/EG⁽¹⁾ om inrättande av ett övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen har jag pläderat för strängare regler för nödhamnar och skyddade platser för fartyg i sjönöd och efterfrågat bestämmelser om kompensation för hamnar som tar emot fartyg i sjönöd. Katastrofen med Prestige hade kanske kunnat undvikas om det skadade fartyget hade kunnat föras till en hamn, skyddad plats eller ankarplats, i stället för ut på öppet hav.

I direktiv 2002/59/EG föreskrivs att hamnar måste kunna räkna med snabb ersättning av de kostnader och eventuella skador som en sådan operation kan innebära. Kommissionen skulle undersöka om ett kompensationssystem kan införas samt om det är möjligt att kräva att fartyg som anlöper en hamn inom gemenskapen är tillräckligt försäkrade.

Har kommissionen vid det här laget undersökt dessa möjligheter? Anser inte kommissionen, i ljuset av Prestige-katastrofen, att det är synnerligen angeläget att reglerna för nödhamnar skärps ytterligare?

⁽¹⁾ EGT L 208, 5.8.2002, s. 10.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar*(24 januari 2003)*

Enligt internationell rätt är nationella myndigheter skyldiga att informera och samarbeta med varandra när det gäller att följa fartyg i svårigheter, men det finns ingen, i internationell rätt fastslagen, skyldighet att ta emot fartyg i nöd.

Efter Erikas försläning lade kommissionen fram ett förslag (som frågeställaren mycket riktigt påpekar) om ny lagstiftning om nödhamn. I Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/59/EG av den 27 juni 2002 om inrättande av ett övervaknings- och informationssystem för sjötrafik (som ingick i Erika 2-paketet)⁽¹⁾ fastställs att medlemsstaterna skall utarbeta planer för hur nödsituationer skall hanteras, och underrätta kommissionen om dessa planer. Enligt direktivet skall planerna innehålla "nödvändiga arrangemang och förfaranden (...) för att säkerställa att fartyg i nöd omedelbart kan gå till en skyddad plats, under förutsättning att den behöriga myndigheten gett sitt tillstånd". Direktivet antogs under sommaren 2002, och skall vara genomfört i medlemsstaternas lagstiftning senast den 5 februari 2004.

Prestige-förlisningen innebär en påminnelse om hur viktigt det är att medlemsstaterna står fast vid sitt åtagande att genomföra Erika-paketet snabbt och strikt utan att vänta på att tidsfristen skall löpa ut. Medlemsstaterna gjorde samma åtagande vid europeiska rådets möte i Nice i december 2000. Kommissionen uppmanade därför (i sitt meddelande av den 3 december 2002⁽¹⁾) de behöriga myndigheterna att i förväg utarbeta nationella planer för hur fartyg i nöd skall kunna tas emot i nödhamn.

Som ett led i arbetet och för att samordna medlemsstaternas insatser kommer det att hållas ett arbetsmöte den 31 januari 2003, då de praktiska aspekterna på genomförandet av bestämmelserna kommer att diskuteras. Därefter kommer kommissionen att vidta lämpliga åtgärder i samarbete med den europeiska sjösäkerhetsbyrån.

Kommissionen anser att frågan om samfinansiering bör behandlas inom ramen för omarbetningen av bestämmelserna om de transnationella näten, t.ex. i Van Mierts arbetsgrupp (inrättad av kommissionen, bestående av företrädare för medlemsstaterna och kandidatländerna).

⁽¹⁾ EGT L 208, 5.8.2002.

⁽²⁾ KOM(2002) 681 slutlig.

(2003/C 155 E/210)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3799/02

från Elizabeth Lynne (ELDR) till kommissionen

(7 januari 2003)

Ämne: Tillsynsmyndigheter för läkemedel

Läkemedelsföretag kan i nuläget köpa licenser av tillsynsmyndigheter för läkemedel. Det har kommit till min kännedom att läkemedelsföretagen, tack vare EU:s harmonisering av läkemedelslagstiftningen, kan välja vilka myndigheter de vill vända sig till. Företagen behöver således inte förhandla med enskilda nationella tillsynsmyndigheter. Man kan istället utnyttja de snabba godkännandeförfarandena och marknadsföra läkemedlen samtidigt i flera olika medlemsstater.

Vad har kommissionen för åsikt om stöd till tillsynsmyndigheter för läkemedel?

Anser kommissionen att företag bör vara tvungna att förhandla separat med enskilda nationella tillsynsmyndigheter för att få tillstånd att marknadsföra sina läkemedel?

Svar av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(12 februari 2003)

Hur läkemedelsverken finansieras i medlemsstaterna ligger inom varje medlemsstats behörighet.

Medlemsstaterna har olika system för att finansiera läkemedelsverken: Vissa system bygger på intäkter från förfarandet med att ge försäljningsgodkännande, inklusive avgifter för ändringar och förnyelser samt årsavgifter. Andra läkemedelsverk finansieras helt av staten. De flesta medlemsstaterna har en blandning av finansieringsformer.

Läkemedelsföretagen kan under förfarandet för ömsesidigt erkännande välja i vilken av medlemsstaterna de vill släppa ut läkemedlet på marknaden. Varje behörig myndighet i medlemsstaten som är berörd av förfarandet kan ge ett nationellt försäljningsgodkännande.

Läkemedelsföretagen måste betala för varje försäljningsgodkännande som en behörig myndighet i en medlemsstat utfärdar för rätten att släppa ut ett läkemedel på marknaden. Vad särskilt gäller parlamentsledamotens fråga tar inte kommissionen ställning. Betalningen får anses vara ersättning från en ekonomisk aktör för en utförd tjänst. Information om avgifterna för att ge försäljningsgodkännande för ett läkemedel i en viss medlemsstat finns på den medlemsstatens myndighets webbplats.

(2003/C 155 E/211)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3802/02**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(7 januari 2003)

Ämne: Nätverket Natura 2000 i Galicien (Spanien)

Många naturområden som man har föreslagit skall ingå i det blivande nätverket Natura 2000 är för tillfället svårt drabbade av oljeutläppet från tankfartyget Prestiges förlisning. Kommer kommissionen att förklara dessa områden som de facto tillhörande nätverket Natura 2000, för att man skall kunna genomföra samtliga de ekonomiska och rättsliga åtgärder och de vetenskapliga iakttagelser som anges i habitatdirektivet (92/43/EEG⁽¹⁾)?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(31 januari 2003)

Ledamoten uttrycker sin oro om Prestige-olyckan och dess följder för Natura 2000-nätet i Galicien i Spanien. Det inträffade utgör ett allvarligt hot mot vilda djur och växter i havet utanför Galicien och mot den galiciska kustens livsmiljöer, inte minst mot Natura 2000-områden.

Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, det så kallade habitatdirektivet, är unionens viktigaste instrument när det gäller att bevara den biologiska mångfalden i Europa. Bevarande, skydd och förbättring av miljön, inbegripet bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, är ett väsentligt mål av allmänt gemenskapsintresse. Det viktigaste verktyget för att uppnå dessa mål är Natura 2000, ett nät av skyddade områden. Alla områden som ingår i nätet Natura 2000 måste anses ha stort ekologiskt värde. Det är varje medlemsstats ansvar att utse och bevara områden som är viktiga för att skydda arter och livsmiljöer av gemenskapsintresse.

Enligt habitatdirektivet skall medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att förhindra försämring av livsmiljöerna och habitaterna för arterna samt återställa och upprätthålla en gynnsam bevarandestatus.

Galiciens kustområden ingår i den atlantiska biogeografiska regionen. De spanska myndigheterna har föreslagit att 60 galiciska områden av gemenskapsintresse skall ingå i nätet Natura 2000.

För kommissionens del ingår alla dessa områden i det spanska förslaget till nätet Natura 2000. Därför måste samtliga bestämmelser i habitatdirektivet tillämpas på dessa områden.

(2003/C 155 E/212)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3810/02**från Albert Maat (PPE-DE) till kommissionen**

(9 januari 2003)

Ämne: Djurtransporter

Ur kommissionens rapport om genomförandet av direktivet om skydd av djur vid transport (91/628/EEG⁽¹⁾) framgår entydigt att de flesta medlemsstater inte i tillräcklig grad tillämpar bestämmelserna om djurtransporter. Av denna anledning utsätts många djur för onödigt lidande, särskilt de som transporteras långa avstånd för att slaktas. Parlamentet har i sitt betänkande i november 2001 föreslagit flera större ändringar av direktivet om skydd av djur vid transport. En sådan ändring skulle vara att begränsa långväga

transporter på väg, till högst åtta timmar eller 500 km. På så sätt skulle en stor del av djurens lidande kunna undvikas och ändringen bör tas upp i samband med ett förslag från kommissionen om ändring av direktivet.

Kan kommissionen förklara varför detta förslag ännu ej offentliggjorts trots att den lovat att göra det redan för flera månader sedan?

(¹) EGT L 340, 11.12.1991, s. 17.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(5 februari 2003)

Kommissionen känner till parlamentets resolution av den 13 november 2001 (¹) och håller med parlamentsledamoten om att detta är en mycket viktig fråga.

Före antagandet av förslaget behövde kommissionen ta del av de senaste vetenskapliga uppgifterna om djurtransporter. Vetenskapliga kommittén för djurs hälsa och välbefinnande (SCAHAW) antog i mars 2002 en rapport om skydd av djur under transport, som innehåller en noggrann vetenskaplig granskning av alla frågor som rör djurtransporter.

Frågan om djurtransporter och i synnerhet hur lång tid sådana transporter får ta, debatterades vid rådets möte (jordbruk) i september 2002. När det gällde transporttiden rådde mycket delade meningar och kommissionen ansåg att det krävdes ytterligare överläggningar.

Därför har kommissionen bett både europeiska medborgare och berörda organisationer om synpunkter. Båda initiativen har varit framgångsrika. Via internet har över 4 000 medborgare från hela Europa uttryckt sitt samtycke till de åtgärder som kommissionen har för avsikt att vidta.

Flera åtgärder som fått stöd vid detta samråd ingår i parlamentets resolution från november 2001, till exempel bättre fordonstandard, utbildningsintyg för förare samt bättre kommunikation mellan behöriga myndigheter.

Kommissionen utgår från att förslaget om skydd av djur under transport kommer att antas under första halvåret 2003.

(¹) A5-0347/2001.

(2003/C 155 E/213)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3812/02

från Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) till kommissionen

(9 januari 2003)

Ämne: Språkbadsskolor i Frankrike

I Bretagne, Occitanien, Elsass, Euzkadi Nord (de baskiska provinserna i Frankrike) och norra Katalonien har de som kämpar för de lokala språken och kulturerna sedan mer än tjugo år tillbaka grundat språkbadsskolor, där undervisningen från och med de första åren (förskolan och lågstadiet) ges på respektive lokala språk, för att sedan på mellanstadiet fungera tvåspråkigt, på franska och det lokala språket. De statliga skolorna har för övrigt utvecklat en tvåspråkig undervisning där franska och det lokala språket är likvärdiga.

I dag har staten i Frankrike börjat ifrågasätta dessa former av undervisning.

Anser kommissionen att detta ifrågasättande går ihop med minoriteters rättigheter, som bekräftats av rådet i Köpenhamn och med respekten för den språkliga och kulturella mångfald som erkänts utgöra en integrerad del av det europeiska arvet?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar*(18 februari 2003)*

I fråga om utbildning föreskrivs i artikel 149 i EG-fördraget att undervisningens innehåll och utbildningssystemens organisation är medlemsstaternas ansvar.

För att bevara den kulturella och språkliga mångfalden, som erkänns vara en del av det europeiska kulturarvet, agerar gemenskapen inom gränserna för de befogenheter den fått genom fördragen. I artikel 151.4 i EG-fördraget föreskrivs att gemenskapen ska beakta de kulturella aspekterna i samband med alla sina åtgärder. I enlighet med denna artikel har projekt för att främja och bevara regionala språk och minoritetsspråk finansierats inom ramen för befintliga gemenskapsprogram och -åtgärder, som t.ex. Sokrates, Comenius och Interreg.

Till följd av rådets resolution av den 14 februari 2002 om främjande av språklig mångfald och språkinläring inom ramen för genomförandet av målsättningarna för Europeiska språkåret 2001⁽¹⁾, publicerade kommissionen i december 2002 ett samrådsdokument på webbplatsen för generaldirektoratet för utbildning och kultur⁽²⁾. En av frågorna i dokumentet gäller vilket stöd EU kan ge medlemsstaterna för att hjälpa dem att främja den språkliga mångfalden. I mitten av 2003 kommer kommissionen att lägga fram ett meddelande för parlamentet och rådet om en handlingsplan för att främja språklig mångfald och språkinläring.

Skyddet av rättigheter för personer som tillhör minoriteter är en av medlemsstaternas gemensamma principer, som anges i artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen. Dessa principer, som fastställts i olika internationella konventioner⁽³⁾, har bekräftats formellt i unionens stadga om de grundläggande rättigheterna⁽⁴⁾. I artikel 21.1 i stadgan förbjuds all diskriminering grundad på bl.a. etniskt ursprung, språk, religion eller tillhörighet till en nationell minoritet. Enligt artikel 22 ska den kulturella, religiösa och språkliga mångfalden respekteras. Det bör dock framhållas att bestämmelserna i stadgan enligt artikel 51 med beaktande av subsidiaritetsprincipen riktar sig till unionens institutioner och organ samt till medlemsstaterna endast när dessa tillämpar unionsrätten.

Efterlevnaden av dessa principer garanteras med hjälp av överträdelseförfarandet enligt artikel 226 i EG-fördraget och det politiska förfarandet enligt artikel 7 i Fördraget om Europeiska unionen. Inom ramen för överträdelseförfarandet kan kommissionen väcka talan inför EG-domstolen om den åtgärd som ifrågasätts faller inom gemenskapsrättens tillämpningsområde. Det gäller bl.a. om en medlemsstat införlivar ett gemenskapsdirektiv på ett felaktigt sätt. Inom ramen för det politiska förfarandet kan kommissionen eller en tredjedel av medlemsstaterna hänskjuta ett ärende till rådet om principerna i artikel 6 åsidosätts på ett allvarligt och ihållande sätt. Rådet ska då sammanträda på statschefs- och regeringschefs nivå.

I fråga om språkgemenskaperna i Frankrike, och särskilt undervisningen av minoritetsspråk i skolan, har inte kommissionen några upplysningar som gör att man kan misstänka något allvarligt och ihållande åsidosättande enligt artikel 7 i Fördraget om Europeiska unionen.

⁽¹⁾ EGT C 50, 23.2.2002.

⁽²⁾ http://europa.eu.int/comm/education/languages/consult_sv.html.

⁽³⁾ Se t.ex. FN:s internationella konvention om medborgerliga och politiska rättigheter. Enligt artikel 27 i denna konvention ska minoriteters kulturliv och språk skyddas. Denna konvention har ratificerats av samtliga medlemsstater.

⁽⁴⁾ EGT C 364, 18.12.2000.

(2003/C 155 E/214)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3814/02**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen***(9 januari 2003)*

Ämne: Bedrägerier med reklampost innehållande vinstlöften

Är kommissionen medveten om den ökande mängden olagliga erbjudanden per post som utformas så att mottagarna erbjuds en falsk vinst i utbyte mot en hanteringsavgift? Det verkar finnas ett kryphål som innebär att de kan sändas från ett land och ha en returadress i ett annat europeiskt land.

Kommer kommissionen mot bakgrund av detta kryphål att överväga att vidta lagstiftningsåtgärder som syftar till att harmonisera postlagarna i ett försök att förbjuda olagliga postutskick såväl inom som utanför EU?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(17 februari 2003)

Kommissionen får alltför många klagomål angående bedrägerier i form av pristävlingar, inklusive vinsterbudanden som meddelas via e-post. För närvarande finns inga EU-bestämmelser om pristävlingar. Kommissionens förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om säljfrämjande åtgärder på den inre marknaden ⁽¹⁾ omfattar dock en delkategori av pristävlingarna.

Pristävlingar av säljfrämjande art (dvs. tävlingar som används för att marknadsföra en vara eller tjänst) omfattas av förslaget till förordning om säljfrämjande åtgärder. Detta förslag har fått starkt stöd av parlamentet och håller för närvarande på att diskuteras i rådet. I förslaget fastställs ett antal krav på den information som tävlingsanordnaren måste lämna, särskilt om eventuella kostnader utöver inköpet av den marknadsförda varan eller tjänsten, oddsen för att vinna, prisets handelsvärde, sista dag för deltagande osv. Informationen ska vara "klar och entydig".

Andra pristävlingar som omfattar insatser (även i form av en administrationsavgift) anses som spelverksamhet. Sådan verksamhet är, så vitt kommissionen vet, strikt reglerad i samtliga medlemsstater.

Parlamentsledamotens fråga gäller särskilt bedrägerier i form av pristävlingar som inte är säljfrämjande, inbegripet falska påståenden om erhållna priser. Så vitt kommissionen vet är bedrägerier i form av pristävlingar förbjudna i alla medlemsstater. Om det förhåller sig som parlamentsledamoten anför, att sådana erbjudanden kommer från en medlemsstat, kan problemen minskas med förbättrat samarbete över gränserna. Med kraft av det breda stödet för kommissionens grönbok om konsumentskyddet inom EU ⁽²⁾, har kommissionen i sitt arbetsprogram för 2003 infört ett förslag till en rättsakt om administrativt samarbete mellan offentliga organ som ansvarar för konsumentskydd. Förslaget kommer att antas inom kort.

Eftersom det problem som framhålls av parlamentsledamoten inte verkar bero på någon bristande harmonisering av nationell lagstiftning om posttjänster, har kommissionen inga planer på att ändra Europaparlamentets och rådets direktiv 97/67/EG av den 19 december 1997 om gemensamma regler för utvecklingen av gemenskapens inre marknad för posttjänster och för förbättring av kvaliteten på tjänsterna ⁽³⁾, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/39/EG av den 10 juni 2002 för att ytterligare öka konkurrensen inom postsektorn i gemenskapen ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EGT C 75 E, 26.3.2002.

⁽²⁾ KOM(2001) 531 slutlig.

⁽³⁾ EGT L 15, 21.1.1998.

⁽⁴⁾ EGT L 176, 5.7.2002.

(2003/C 155 E/215)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3830/02

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(9 januari 2003)

Ämne: Läkemedel — dopingmedel

Gång på gång konstateras att idrottsmän gjort sig skyldiga till dopning eftersom de intar läkemedel som innehåller ingredienser som är upptagna på Internationella Olympiska Kommitténs officiella förteckning över dopingmedel.

I syfte att dels underlätta idrottarnas och deras tränares arbete, dels också göra det omöjligt för dem som gjort sig skyldiga till dopning att slingra sig undan, skulle man inte kunna märka alla dessa medel med en särskild symbol (exempelvis en röd punkt på förpackningen, eller något liknande)?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar*(25 februari 2003)*

Den gällande gemenskapslagstiftningen om märkning, dvs. information på inner- och ytterförpackningen och på bipacksedeln, gällande humanläkemedel återfinns i avdelning V i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel⁽¹⁾.

Enligt artikel 59.1 c i direktiv 2001/83/EG ska bipacksedeln innehålla bl.a. en förteckning över nödvändiga upplysningar innan läkemedlet intas. Det gäller bl.a. information om särskilda varningar och lämpliga försiktighetsåtgärder vid användningen. Ett särskilt fall i detta sammanhang är upplysningen att användning av läkemedlet kan ge utslag vid dopingtest. Det ska framför allt anges på bipacksedeln om användning av läkemedlet kan ge ett positivt resultat i ett sådant test. Skyldigheten att lämna denna information gäller inte bara för nationellt godkända läkemedel utan också läkemedel med gemenskapsgodkännande. Det innebär att idrottsmän och deras lag redan får all nödvändig information.

I bestämmelserna om ytterförpackningens utformning föreskrivs det däremot inte att särskilda varningar eller lämpliga försiktighetsåtgärder för användningen måste lämnas på ytterförpackningen. Avdelning V i direktiv 2001/83/EG tillåter därför inte att det förekommer någon särskild symbol för tänkbara effekter som visar sig vid dopingtest. Detta är rimligt eftersom den information som lämnas på ytterförpackningen måste begränsas till ett minimum och bara omfatta den viktigaste informationen av allmän betydelse, så att användarens uppmärksamhet koncentreras helt på denna. Detaljinformationen måste lämnas på bipacksedeln.

Kommissionen anser därför att direktiv 2001/83/EG ger konsumenten tillräcklig information om riskerna för positiva testresultat. Kommissionen avser för närvarande inte att ändra de gällande bestämmelserna.

⁽¹⁾ EGT L 311, 28.11.2001.

(2003/C 155 E/216)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3831/02**från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen***(9 januari 2003)*

Ämne: Genomförandet av direktiv 97/36/EG

Det har klagats på att största delen av TV-kanalerna i Grekland avbryter långfilmssändningar med jämna mellanrum. Erinras bör att det i artikel 11.3 i direktiv 97/36/EG⁽¹⁾ om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG⁽²⁾ om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television föreskrivs följande: "Sändningar av audiovisuella produktioner såsom spelfilm och filmer gjorda för TV (utom TV-serier, lätta underhållningsprogram och dokumentärer) får, under förutsättning att deras programlagda sändningstid överstiger 45 minuter, avbrytas en gång för varje hel period om 45 minuter".

Kan kommissionen ge besked om huruvida denna föreskrift tillämpas korrekt i Grekland?

⁽¹⁾ EGT L 202, 30.7.1997, s. 60.

⁽²⁾ EGT L 298, 17.10.1989, s. 23.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar*(17 februari 2003)*

Kommissionen övervakar tillämpningen av de principer som fastslås i direktivet "Television utan gränser"⁽¹⁾ och särskilt tillämpningen av de bestämmelser som gäller tv-reklam. I samband med detta har problem avseende tillämpningen av bestämmelsen i artikel 11.3 i direktivet "Television utan gränser", som

parlamentsledamoten hänvisar till, påtalats för kommissionen. Kommissionen tog för övrigt upp detta i sin 19:e årsrapport om tillämpningen av gemenskapsrätten. I rapporten förklarade kommissionen att man höll på att undersöka om de överdrifter som hävdas förekomma kan anses utgöra överträdelser för vilka den berörda medlemsstaten kan hållas ansvarig. På denna punkt har Grekland försäkrat kommissionen att man kommer att se till att ha tillräckliga resurser för att kontrollera att bestämmelsen i fråga tillämpas. Förfarandet har dock inte avslutats eftersom kommissionen, som väntar på mer detaljerade uppgifter, inte ännu fattat något beslut.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG av den 30 juni 1997 om ändring av rådets direktiv 89/552/EEG om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television, EGT L 202, 30.7.1997.

(2003/C 155 E/217)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3837/02

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(9 januari 2003)

Ämne: Det statliga spanska företaget TRAGSA:s brott mot principen om fri konkurrens

Det spanska statliga företaget Transformaciones Agrarias Sociedad Anónima (TRAGSA) tilldelas direkt och systematiskt majoriteten av de avtal som ingås av den spanska statsförvaltningen och av de regionala regeringarna när det gäller utföranden av arbeten, utformning av projekt, tillhandahållande av tjänster och annan verksamhet inom områdena skog, miljö och jordbruk. Detta klart strider mot de gemenskapsprinciper för offentliggörande, jämställdhet, konkurrens och insyn som styr systemet för offentlig upphandling. Detta privilegium som företaget TRAGSA åtnjuter med stöd av offentliga myndigheter innebär en konkurrenskränkning gentemot de privata företag som diskrimineras och är ett brott mot den fria konkurrens inom gemenskapen som fastställts i fördragen.

Vissa spanska medier har informerat om att Europeiska kommissionen har skickat en stämning till den spanska regeringen angående de avtal som ingåtts av TRAGSA med tredje man eftersom de inte respekterar de regler för offentliggörande och insyn som gemenskapslagstiftningen kräver för offentlig upphandling. Denna stämning från Europeiska kommissionen är följden av den anmälan som inlämnats av Asociación Nacional de Empresas Forestales (ASEMFO) som utgör mer än 85 procent av sektorn för arbeten och tjänster inom spansk skogsnäring, men som dock inte erhåller en andel av de offentliga avtalen som är jämförbar med TRAGSA:s.

Skulle Europeiska kommissionen kunna informera om den nämnda situationen, i synnerhet om den stämning som tillställts den spanska regeringen angående TRAGSA:s rättsliga situation och dess handlande när det gäller offentlig upphandling?

Svar avgivet av Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 februari 2003)

Tragsa är ett statligt spanskt företag som tillhandahåller tjänster inom området för landsbygdsutveckling och miljöskydd, däribland arbeten, projekt och tekniskt bistånd. Företaget är skyldigt att utföra de arbeten som det åläggs av statsförvaltningen och av de autonoma regionerna eller av de offentliga organ som lyder under dessa.

Till följd av ett klagomål från "Asociación Nacional de Empresas Forestales (ASEMFO)" har kommissionen upptäckt flera faktorer som är oförenliga med gemenskapsdirektiven om systemet för tilldelning av de anbud som tilldelats Tragsa i dess egenskap av upphandlande myndighet.

I spansk lagstiftning betraktas Tragsa inte som ett offentligrättsligt organ och det ser sig därför inte bundet av vare sig gemenskapsdirektiven för de avtal som ingås med tredje man i de fall där tröskelvärdet uppnåtts eller i andra fall av hänsyn till kraven i EU-fördraget om insyns- och offentliggörandeprincipen.

Enligt domstolens fasta rättspraxis⁽¹⁾ skall begreppet offentligrättsligt organ ha en "funktionell innebörd" och rubriceringen beror på de villkor som uppsatts i direktiven, villkor som uppfylls av Tragsa.

En formell underrättelse sändes i april 2002 till de spanska myndigheterna varpå dessa svarade i juni 2002 varvid de avvisade kommissionens argument.

Kontakterna mellan de spanska myndigheterna och kommissionen har emellertid medfört att vissa delar av ärendet förtydligats och att de spanska myndigheterna meddelat att vissa lagbestämmelser införts i lagen 53/2002 om skattemässiga, administrativa och sociala åtgärder av den 30 december 2002 (tillämpningsföreskrifter till lagen om statsbudgeten 2003) där Tragsas juridiska ställning ändrats för att överensstämma med kommissionens krav.

Förklaringen är den att genom artikel 87 i ovannämnda lag infördes en paragraf 7 i artikel 88 i lag 66/1997 av den 30 december 1997, i vilken det föreskrivs att Tragsa och dess dotterbolag vid ingående avtal med tredje man om arbeten, leveranser, bistånd och tjänster skall underställas den lag om den offentliga förvaltningens avtal, som i spansk lagstiftning reglerar de åligganden som enligt gemenskapslagstiftningen styr offentlig upphandling.

Med utgångspunkt i dessa villkor kommer kommissionen att vid ett av sina kommande sammanträden kunna bestämma hur detta ärende skall avgöras.

⁽¹⁾ Enligt domarna i målen Mannesmann (C-44/96 av den 15 januari 1998), BFI Holding, (C-360/96 av den 10 november 1998), H.L.M. (C-237/99 av den 1 februari 2001), University of Cambridge (C-380/98 av den 3 oktober 2000), Ente Fiera di Milano (C-223/99 och 260/99 av den 10 maj 2001) är de tre villkoren följande: organet skall:

- vara en juridisk person åtskild från staten,
- kontrolleras ekonomiskt och administrativt av staten,
- ha inrättats för att uppfylla behov av allmänt intresse av icke-kommersiell eller industriell natur.

(2003/C 155 E/218)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3838/02

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(9 januari 2003)

Ämne: OLAF:s undersökning av utbildningskurser inom den spanska statsförvaltningen

Skulle Europeiska kommissionen kunna informera om den externa undersökning som inletts av Byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) den 22 oktober 2002 mot spanska staten, med anledning av anklagelser i Spanien inom området för yrkesutbildning som finansierats genom gemenskapens budget (ESF)?

Skulle Europeiska kommissionen kunna redogöra för de enskilda projekt som beviljats Galicien genom Europeiska socialfonden? I tidigare frågor har en undersökning begärts angående Galiciens (Spanien) regionala regerings bedrägliga användning när det gäller den planläggning och medverkan som krävs av ESF? Har Europeiska kommissionen inlett någon undersökning eller lämnat någon framställning till Galiciens regionala regering i denna fråga?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(25 februari 2003)

Med anledning av de oegentligheter som kan ha inträffat i Spanien i samband med kurser som finansierats via gemenskapsbudgeten (strukturfonderna) inledde Byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) den 22 oktober 2002 en extern undersökning. Undersökningen är en form av "operationellt stöd" eftersom frågan redan hänvisats till de spanska myndigheterna. All information som framkommer i samband med en extern undersökning som faller inom det nationella rättsväsendets behörighet omfattas dock av sekretessklausuler.

Vad gäller de projekt som godkänts i Galicien vill kommissionen informera ledamoten om att det i samband med strukturfonderna för perioden 2000–2006 inrättades ett decentraliserat administrativt system som i enlighet med subsidiaritetsprincipen innebär att ansvaret för förvaltning, utvärdering och kontroll till stor del flyttas över till medlemsstaterna. Kommissionen förblir dock ansvarig för att genomföra budgeten.

Kommissionen finansierar inga projekt direkt via Europeiska socialfonden. Det är upp till medlemsstaterna att fastställa vilka deras prioriteter är i fråga om finansiering och urval av projekt, varvid de ska beakta de objektiva kriterier för finansiering som kommissionen och medlemsstaterna fastställt i syfte att omsätta den europeiska sysselsättningsstrategin i praktiken.

Åtgärderna för Galicien fastställdes i enlighet med detta, och de spanska myndigheterna säkerställer att de genomförs och följs upp. Kommissionen har betonat behovet av att, tillsammans med de berörda myndigheterna, säkerställa uppföljning av prioriteter och åtgärder med hjälp av de mekanismer som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna ⁽¹⁾.

Av denna anledning utförs för närvarande en halvtidsutvärdering. Denna utvärdering inriktar sig på åtgärdernas första resultat, deras relevans och i vilken omfattning målen har uppnåtts. Man tittar också på hur anslagen har använts, liksom uppföljning och genomförande. Resultaten, som förväntas vara klara i slutet av 2003, måste beaktas i diskussionerna om strukturfondernas framtid efter 2006.

Vad gäller Galicien inledde OLAF den 29 mars 2001 en extern undersökning (samordningsärende) av Galiciens företagarförbund "Confederación de Empresarios de Galicia" (CEG).

Denna undersökning genomförs i nära samarbete med de spanska rättsliga myndigheterna.

Det är för närvarande inte möjligt att ge någon ytterligare information om OLAF:s undersökning eftersom de uppgifter som framkommer i samband med denna omfattas av såväl gemenskapens som medlemsstaternas rättsliga bestämmelser.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2003/C 155 E/219)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3855/02

från **Pietro-Paolo Mennea (PPE-DE)** till kommissionen

(23 december 2002)

Ämne: Kränkning av passagerares rättigheter

Det har med anledning av klagomål från medborgare och genom ett flertal tidningsartiklar framkommit att det väldigt ofta förekommer problem orsakade av gemenskapsflygbolagens beklagansvärda praxis att tillämpa så kallad överbokning.

Det har hänt att passagerare som redan har fått sitt boardingkort och vilkas bagage redan har lastats på flygplanet, med andra ord passagerare som i tid har genomgått samtliga stipulerade incheckningsförfaranden, har lämnats kvar på flygplatsen.

Dessutom har det framkommit att det finns flygbolag som kränker passagerarnas mest grundläggande rättigheter.

Med beaktande av den förestående jul- och nyårshelgen, då ett stort antal passagerare sannolikt kommer att resa från många europeiska flygplatser, uppmanas kommissionen i syfte att på bästa sätt skydda de europeiska medborgarna vidta följande åtgärder:

- Kan kommissionen konkret ingripa för att tillse att ovan beskrivna olägenheter inte upprepas?
- Kan kommissionen där så är möjligt tillgripa sanktioner mot de flygbolag som urskillningslöst tillämpar överbokning?
- Kan kommissionen med hjälp av en ingående statistisk undersökning kontrollera hur ofta de olika flygbolagen gör sig skyldiga till överbokning?
- Kan kommissionen avfatta en rapport med resultaten av den statistiska undersökningen och sprida den genom konsumentorganisationerna och på flygplatser?
- Kan kommissionen kräva ett strikt iakttagande av de bestämmelser som anges i "passagerarstadgan"?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar*(30 januari 2003)*

Lufttrafikföretagen överbokar sina flygningar för att fylla de platser som är bokade av passagerare som inte dyker upp, vilket ibland får som följd att passagerare nekas ombordstigning. Lufttrafikföretagen missbrukar emellertid ibland denna praxis, vilket går ut över passagerarna, och kommissionen delar frågeställarens betänkligheter över detta.

Genom rådets förordning (EEG) nr 295/91 av den 4 februari 1991⁽¹⁾ har passagerare redan rätt till ekonomisk kompensation, till val mellan en alternativ flygning eller återbetalning av biljettpriset samt underhåll under väntan på en senare flygning vid nekad ombordstigning på en flygplats i gemenskapen. Det är emellertid allt för ofta passagerare nekas ombordstigning; runt en kvarts miljon passagerare råkar ut för detta varje år vid gemenskapens flygplatser.

Den 21 december 2001 antog kommissionen därför ett förslag till en ny förordning⁽²⁾, med syftet att både dramatiskt minska denna praxis och öka kompensationen till de passagerare som fortfarande nekas ombordstigning. Förslaget skulle också skydda passagerare mot inställning av flygningar av kommersiella skäl och skapa grundläggande rättigheter för dem som orsakas allvarliga förseningar. Den nuvarande förordningen är dessutom begränsad till reguljära flygningar, medan förslaget skulle gälla även icke-reguljära flygningar (charterflygningar).

Den 24 oktober 2002 godkände parlamentet förslaget vid första behandlingen, med reservation för vissa ändringar. Den 5 december 2002 nådde rådet politisk enighet och en gemensam ståndpunkt bör antas i början av 2003.

Flygpassagerare kommer att få ytterligare skydd när gemenskapen tillämpar Montrealkonventionen om vissa enhetliga regler för internationella lufttransporter⁽³⁾, om lufttrafikföretagens ansvar för dödsfall och skador, förseningar och dålig hantering av bagage. Gemenskapen har antagit ny lagstiftning och slutfört sina ratificeringsförfaranden, men tillämpningen av konventionen försenas av vissa medlemsstaters sena ratificering.

Beträffande genomdrivandet av gemenskapslagstiftningen om nekad ombordstigning är detta huvudsakligen medlemsstaternas ansvar. Kommissionen kan emellertid inleda överträdelseförfarandes enligt artikel 226 i EG-fördraget om den anser att en medlemsstat inte fullgör sina skyldigheter. Samma sak gäller annan gemenskapslagstiftning om flygpassagerares rättigheter: om information om avgångar och reservationer, om ersättning vid olyckor⁽⁴⁾ och om paketresor⁽⁵⁾.

För att kunna utnyttja sina rättigheter måste passagerarna vara medvetna om dem. Därför har många flygplatser, på kommissionens initiativ, gått med på att sätta upp affischer med de rättigheter som har skapats genom gemenskapslagstiftningen (deklarationen).

⁽¹⁾ EGT L 36, 8.2.1991.

⁽²⁾ EGT C 103 E, 30.4.2002.

⁽³⁾ Beslut 2001/539/EG av den 5 april 2001, EGT L 194, 18.7.2001.

⁽⁴⁾ Rådets förordning (EG) nr 2027/97 av den 9 oktober 1997, EGT L 285, 17.10.1997, ändrad genom förordning (EG) nr 889/2002 av den 13 maj 2002, EGT L 140, 30.5.2002.

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang, EGT L 158, 23.6.1990.

(2003/C 155 E/220)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3861/02

från Barbara Weiler (PSE) till kommissionen

(10 januari 2003)

Ämne: Införande av en europeisk legitimation för personer med funktionshinder

Med anledning av det Europeiska handikappåret vore det lämpligt att införa en enhetlig legitimation för personer med funktionshinder. Detta skulle också med tanke på rörligheten vara ett viktigt steg.

Här borde det finnas möjlighet att ta ett initiativ på gemenskapsnivå på grundval av artikel 13 i EG-fördraget (anti-diskrimineringsartikel). Avser kommissionen att lägga fram ett sådant förslag, och om ja, i så fall när?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(10 februari 2003)

Den fråga som parlamentsledamoten tar upp gäller inte diskriminering på grund av funktionshinder. Kommissionen anser därför att artikel 13 inte kan användas som rättslig grund för ärendet i den skriftliga frågan. Dessutom har rådet klart gett uttryck för sin åsikt att bestämmelser om utfärdande av legitimationskort för personer med funktionshinder hör till medlemsstaternas ansvarsområde⁽¹⁾. Därför har kommissionen inga planer på att lägga fram ett förslag om detta.

⁽¹⁾ Rådets rekommendation (98/376/EG) 4.6.1998, EGT L 167, 12.6.1998.

(2003/C 155 E/221)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3880/02

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(10 januari 2003)

Ämne: Gemenskapsprogram för anläggning av hem för äldreboende på den spanska solkusten

Den spanska solkustens klimat och hälsosamma miljö är mycket lockande för äldre personer i de olika medlemsstaterna. Detta har gett upphov till en verklig våg av projekt för anläggning av hem för äldreboende inom detta turistområde.

Både de berörda myndigheterna och sakkunniga på området har rekommenderat att man inrättar ett gemenskapsprogram som beaktar en strukturerad utveckling av sådana hem för äldreboende längs den spanska solkusten, för att dessa hem skall vara till maximal nytta för personer som önskar dra sig tillbaka och leva de sista åren av sitt liv i det varma klimatet i detta område.

Kan kommissionen uppge om den anser det vara lämpligt att främja ett gemenskapsprogram för anläggning av hem för äldreboende på den spanska solkusten för att främja samordningen av en strukturerad utveckling av dessa hem, och då inledningsvis finansiera studier av alla slag som garanterar framgång för detta gemenskapsprogram som skall kunna utnyttjas av många medborgare i medlemsstaterna som uppnått pensionsåldern?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(7 februari 2003)

Äldreboende och tillhandahållande av långtidsvård ingår i systemen för social trygghet för vilka medlemsstaterna är ansvariga. Kommissionen har inga planer på att främja ett EU-program för inrättande av äldreboende i någon del av unionen.

(2003/C 155 E/222)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3893/02

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(14 januari 2003)

Ämne: Att skapa aktiv öppenhet i fråga om de ståndpunkter som intagits i EU:s namn vid den transatlantiska affärsdialogen (TABD) och i dialogens konsekvenser för EU:s politik

1. Har kommissionen kommit att tänka på att allmänheten de senaste åren fått ett allt större intresse av hur världsmarknaden och handelsavtalen utvecklats? Detta gäller framför allt för dem som oroar sig över

hur framtiden skall gestalta sig i fråga om demokrati, miljövård och inkomstfördelning i global skala, liksom också i fråga om tryggheten för dem som allra mest är beroende av förmåner som utbetalas av den offentliga sektorn.

2. Vad har kommissionen hittills gjort för att tillgodose det nya behov av information som detta ökade intresse fört med sig hos andra än de som av tradition haft intressen på handelns område? Har kommissionen föresatt sig att bredda utbudet av information?

3. Vilken roll har den transatlantiska affärsdialogen (Transatlantic Business Dialogue, TABD), som är en informell process där europeiska och amerikanska företag och kommersiella sammanslutningar framlägger rekommendationer till en gemensam handelspolitik för EU och Förenta staterna, hittills spelat för beslutsfattandet inom EU, förhandlingarna mellan EU och Förenta staterna och EU:s position vid förhandlingarna inom Världshandelsorganisationen?

4. Vem har ansvaret för öppenheten i fråga om de rekommendationer som utfärdats samt de förberedande aktstyckena med kommissionens ställningstaganden och dess svar på frågor och idéer från företagare och deras organisationer? Är artikel 4.6 i förordning (EG) nr 1049/2001⁽¹⁾ tillämplig här och vilka undantag i fråga om öppenhet gäller då?

5. Varför anser kommissionen i sin reaktion på ombudsmannens rekommendationer i mål nr 1128/2001/IJH att öppenhet i fråga om kommissionens arbete vid bilaterala förhandlingar med Förenta staterna eller förhandlingar i global skala innebär en begränsning av kommissionens handlingsfrihet, i stället för ett instrument för mobilisering av engagemang och stöd från allmänna opinionen i Europa?

6. Anser kommissionen att dagens mått av öppenhet och insyn stämmer överens med Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna? Om så är fallet: varför då?

7. Är kommissionen beredd att öka den aktiva öppenheten i fråga om de ståndpunkter kommissionen intar i samband med TABD genom göra både dem och protokollen från sammankomsterna mellan kommissionen och TABD tillgängliga på webbplatsen för generaldirektoratet för handel, så att personer som har intresse för eller berörs av dessa frågor i fortsättningen inte kommer att vara hänvisade endast till material som distribueras via TABD:s webbplats, om det överhuvud taget ges ut?

⁽¹⁾ EGT L 145, 31.5.2001, s. 43.

Svar avgivet av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(17 februari 2003)

1. Globaliseringsbegreppet och vidgandet av handelspolitikens verksamhetsfält har förvisso ökat intresset för dessa utöver kretsen av de traditionellt insatta. Genom sin inverkan på globaliseringen råkar handelspolitiken ut för oron inom den allmänna opinionen för vad som händer med den offentliga sektorn, miljön, "sociala klausuler" vid handel, livsmedelskvalitet och kulturell mångfald. Kommissionen är medveten om unionens ansvar som den främsta handelsmakten i världen gentemot sina medborgare och sina handelspartner. Därför var ett av unionens mål vid Världshandelsorganisationens ministerkonferens i Doha den 9–14 november 2001 att utöka dagordningen med en ny förhandlingsomgång där dessa nya synsätt ingick och låta mångsidighet och rätt få ökat utrymme i de internationella handelsförbindelserna.

2. Interinstitutionella gruppen för information (IGI) — där parlamentet är medlem — antog på kommissionens förslag den 24 september 2002 en kommunikationsstrategi för 2003, där den fjärde prioriteringen handlar om "Europeiska unionens roll i världen" med följande mål för meddelandet:

- (i) att främja en mer välavvägd syn på globaliseringen genom att framhålla förmåner/möjligheter i öppnandet av marknaderna såväl som fördelarna för unionen i detta sammanhang;
- (ii) att hävda handelspolitikens nuvarande funktion/erfarenheter såväl som unionens gemensamma strategi/ansvar i förhållande till globaliseringen;
- (iii) att klarlägga de principer/värden som unionen försvarar på global nivå.

3. Den transatlantiska affärsdialogen (TABD) är ett av ett antal organ, t. ex. den transatlantiska konsumentdialogen (TACD) och den transatlantiska miljödialogen (TAED), som inrättats till följd av kommissionens och den amerikanska regeringens offentliga deklaration vid toppmötet i Madrid 1995. Därigenom inleddes den nya transatlantiska dagordning som innebär samarbete i frågor som handel och investeringar. Ett av dess mål är att "bygga broar över Atlanten", i synnerhet genom att uppmuntra privata företagare och politiker i unionen och i Förenta staterna att upprätta konkreta förbindelser.

Dessa organ avger offentliga rekommendationer till kommissionen och till den amerikanska regeringen. De inbjuds att i tur och ordning göra framställningar till ledarna vid toppmötena mellan unionen och Förenta staterna. Kommissionen finner resultaten av alla dessa dialoger likvärdiga och att de utgör en mycket värdefull insats i ansträngningarna att utveckla och stärka välvägd och säkra transatlantiska relationer.

Deltagande i dessa organ är öppet för intressenter inom berörda områden.

4. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar är tillämplig i sin helhet. Undantagen är uteslutande de som anges i artikel 4 i ifrågasatt förordning.

5. När det gäller kommissionens svar på ombudsmannens rekommendationsutkast i rättsfall nr 1128/2001/IJH skulle den vilja hävda att detta klagomål endast gällde ett fåtal orienterings- och diskussionsutkast för internt bruk. Det överväldigande flertalet handlingar, till vilka den klagande hade krävt tillgång, finns antingen på Internet eller har frisläppts av kommissionen. Kommissionens synsätt — som godkändes av ombudsmannen i hans slutgiltiga beslut av den 9 december 2002 om att avsluta fallet — beror på att ett avslöjande av de interna diskussionerna och de alternativ som övervägts skulle försvaga förhandlingspositionen, då det skulle ge motparterna en uppfattning om de eventuella kompromisser som kommissionen i ett senare förhandlingsskede kan tänka sig ingå.

6. Den insynspolitik som tillämpas av kommissionen överensstämmer med Stadgan om de grundläggande rättigheterna, bl. a. dess artikel 42 om rätt till tillgång till handlingar. Förklaringen är den att denna artikel i stadgan motsvarar artikel 255 i EG-fördraget som förverkligas genom ovannämnda förordning (EG) nr 1049/2001, och som helt och hållet tillämpas på handlingar rörande TABD. Såsom det dessutom anges i följande punkt tillämpar kommissionen inom detta område en aktiv insynspolitik som går utöver åtagandena i EG-fördragets bestämmelser.

7. TABD:s rekommendationer finns alla på webb-adressen (<http://www.tabd.com>). De har också blivit tillgängliga på kommissionens Europa-adress på Internet jämte kommissionens reaktioner på dem. Parlamentsledamöter som följer handelsfrågor mellan unionen och Förenta staterna kommer att till fullo bli förtrogna med TABD:s arbete samt därjämte bli uppmanade att delta däri.

(2003/C 155 E/223)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3899/02

från Sérgio Marques (PPE-DE) till kommissionen

(14 januari 2003)

Ämne: Europeiska året för utbildning genom idrott 2004

Idrotten är ett erkänt viktigt socialt fenomen i Europa och utgör ett betydande hjälpmedel inom utbildningen. Idrotten bidrar särskilt till att öka ungdomars sociala kompetens, dvs. sådant som lagkänsla, solidaritet och lojalitet. I korthet kan man säga att den ökar gruppdisciplinen och möjligheterna att fungera i grupp.

Syftet med Europeiska året för utbildning genom idrott 2004 är i detta sammanhang att bidra till att stärka bilden av idrotten i det europeiska samhället som en motvikt till de risker som följer på det ökade användandet av den nya tekniken, t.ex. stillasittande och social isolering. Genom detta initiativ kommer

man att bättre kunna utnyttja idrottens värderingar för att förbättra utbildningsprogram och inte minst program för parallell utbildning genom ett nära samarbete mellan utbildnings- och idrottsorganisationer.

Den föreslagna budgeten uppgår till 11,5 miljoner euro (8 miljoner euro för 2004 och 3,5 miljoner euro för 2003), vilket bör finansiera följande aktiviteter: organisation av möten, manifestationer och frivillig-åtgärder; informations- och marknadsföringskampanjer, mediasamarbete, undersökningar och studier, beviljande av finansiellt stöd till transnationella, nationella, regionala och lokala initiativ i syfte att främja målsättningarna för Europeiska året för utbildning genom idrott.

Gemenskapsåtgärderna kan finansieras till högst 80 procent, medan lokala, regionala, nationella och transnationella åtgärder kan samfinansieras genom Europeiska gemenskapernas allmänna budget till högst 50 procent av deras totala kostnad.

1. Varje medlemsstat måste utse de organ som skall bära ansvaret för deltagandet i det europeiska året och till vilka de sökande skall sända sina projekt. Dessa organ måste i sin tur förelägga kommissionen ansökningarna om samfinansiering av lokala, regionala, nationella och transnationella åtgärder. När måste dessa organ senast ha utsetts och meddelats?
2. Vilka är tidsfristerna för offentliggörande av meddelande om ansökningsperiodens och respektive förfarandes inledande och vilka kommunikationsmedel kommer att användas?
3. Det är kommissionen som efter samråd med en expertgrupp fattar beslut om finansiering och samfinansiering. Hur är denna expertgrupp sammansatt och vilka är tidsfristerna för hela ansökningsförfarandet?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(18 februari 2003)

Parlamentsledamoten tar upp genomförandet av Europaparlamentets och rådets beslut om att inrätta Europeiska året för utbildning genom idrott 2004. Detta beslut antogs den 19 december 2002 ⁽¹⁾.

Enligt artikel 4 i beslutet ska varje medlemsstat utse ett eller flera lämpliga organ som ska ansvara för deltagandet i det europeiska året samt för samordningen av åtgärder på nationell nivå. Detta ska genom att de medverkar i det urvalsförfarande som beskrivs i artikel 7.

Kommissionen har fört upp denna fråga på dagordningen för det första mötet i den rådgivande kommittén som ska äga rum den 7 mars 2003. De nationella organen ska utses under första halvåret 2003. Hur detta i detalj ska ske har ännu inte bestämts. Den rådgivande kommittén kommer att rådfrågas på denna punkt.

Kommissionen har redan offentliggjort ett meddelande om upphandling ⁽²⁾ om en informationskampanj om Europeiska året för utbildning genom idrott 2004. En inbjudan att lämna förslag planeras före sommaren 2003. Bland de inlämnade förslagen kommer projekt att väljas ut.

I artikel 6 i kommissionens ursprungliga förslag till beslut ingick samråd med en expertgrupp ⁽³⁾. Skyldigheten att vända sig till denna expertgrupp ströks dock under lagstiftningsförfarandet. I enlighet med de diskussioner som förts i parlamentet planerar dock kommissionen att inrätta en expertgrupp så att samtliga partner inom utbildning och idrott får uttrycka sig. Hur denna grupp ska inrättas kommer att bestämmas inom de närmaste månaderna, efter samråd med den rådgivande kommittén.

Vidare vill kommissionen påminna om att parlamentet, i enlighet med artikel 7 i rådets beslut av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽⁴⁾, får regelbunden information av kommissionen om arbetet i kommittéerna. Till parlamentet lämnas mötesdagordningarna, de utkast som läggs fram för kommittéerna om åtgärder för att genomföra

de akter som beslutats enligt artikel 251 i EG-fördraget, samt resultaten av omröstningar, sammanfattande mötesprotokoll och listorna över de myndigheter och organ som de personer som utnämns för att företräda medlemsstaterna tillhör. Parlamentet informeras även när kommissionen till rådet lämnar åtgärder eller förslag till åtgärder som bör vidtas.

(¹) Skall offentliggöras i EUT.

(²) EGT 2002/S 242-192453, 13.12.2002.

(³) Förslag till Europaparlamentets och rådets beslut om att inrätta Europeiska året för utbildning genom idrott 2004. EGT C 25 E, 29.1.2002.

(⁴) EGT L 184, 17.7.1999.

(2003/C 155 E/224)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3912/02
från Dirk Sterckx (ELDR) till kommissionen

(14 januari 2003)

Ämne: UEFA:s ensamrättsavtal och rätten till information och pressfrihet

De ensamrättsavtal som UEFA har ingått med tv-bolag får till följd att regionala tv-bolag som inte har ett sådant avtal ser sina möjligheter kraftigt begränsade. Dessa avtal omfattar inte bara själva matcherna. Även bilder från området kring stadion och på publiken är förbjudna.

Strider inte ett ensamrättsavtal med ett sådant långtgående innehåll mot den fria nyhetsförmedlingen?

Anser inte kommissionen att innehållet i sådana avtal kränker pressfriheten och/eller rätten till information?

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta om det är fråga om sådana kränkningar?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(7 februari 2003)

Kommissionen är medveten om den fråga som parlamentsledamoten tar upp.

Så som gemenskapslagstiftningen i dag ser ut är det medlemsstaterna som ska reglera nyhetsförmedlingen, med beaktande av den relevanta gemenskapslagstiftningen om immateriell äganderätt (som i sin tur beaktar den grundläggande rätten till yttrandefrihet i enlighet med artikel 11 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna (¹)).

I det arbetsprogram som finns som bilaga till kommissionens fjärde rapport om tillämpningen av direktivet "Television utan gränser" (²) tillkännagav kommissionen sin avsikt att göra en bedömning av om det finns skäl att i framtiden införa bestämmelser om tillgång till korta utdrag om från som omfattas av avtal om ensamrätt.

Med tanke på de intressegrupper som berörs (evenemangens organisatörer, rättsinnehavare, agenturer, tv-bolag, allmänheten) och eftersom vissa medlemsstater redan antagit specifika bestämmelser på området, kommer man att ta upp frågan för att undersöka om avsaknaden av gemenskapsbestämmelser innebär ett hinder för den inre marknaden

(¹) Artikel 11 i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna lyder:

1. Var och en har rätt till yttrandefrihet. Denna rätt innefattar åsiktsfrihet samt frihet att ta emot och sprida uppgifter och tankar utan offentlig myndighets inblandning och oberoende av territoriella gränser.
2. Mediernas frihet och mångfald skall respekteras.

(²) Kommissionens fjärde rapport om tillämpningen av direktivet 89/552/EEG "Television utan gränser", KOM(2002) 778 slutlig, http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/twf/applica/comm2002_778final_en.pdf.

(2003/C 155 E/225)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3918/02**från Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) till kommissionen**

(14 januari 2003)

Ämne: Ett europeiskt sjukförsäkringskortI punkt 3.2.1 i kommissionens handlingsplan för kompetens och rörlighet ⁽¹⁾ fastställs att:

... det bör införas ett europeiskt elektroniskt sjukförsäkringskort som syftar till att ersätta de nuvarande gemensamma pappersblanketterna. Innehavaren av detta kort kan kräva tillgång till akut sjukvård oavsett medlemsstat, men utgifterna bekostas av den medlemsstat där sjukförsäkringen tecknats. Dessutom anges att kommissionen i början av 2003 kommer att lägga fram ett förslag om att införa ett europeiskt sjukförsäkringskort för antagande senast 2004.

Detta förslag lades senare fram för Europeiska rådet vid mötet i Barcelona i mars 2002. I sina slutsatser välkomnar rådet kommissionens handlingsplan.

Har kommissionen redan fastställt ett ungefärligt datum för när man skall lägga fram detta förslag?

Hur långt har förberedelserna kommit? Hur stora blir kostnaderna och hur kommer införandet av det europeiska sjukförsäkringskortet att finansieras?

⁽¹⁾ KOM(2002) 72.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(20 februari 2003)

Efter konsultationer med medlemsstaternas företrädare i Administrativa kommissionen för social trygghet för migrerande arbetare, planerar kommissionen att före utgången av februari 2003 anta ett meddelande om införande av ett europeiskt sjukförsäkringskort. I meddelandet föreslås en tidsplan för att successivt ersätta pappersblanketterna med detta kort, som inom ramen för den samordning av de nationella sociala trygghetssystemen som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen ⁽¹⁾ ger tillgång till vård i de andra medlemsstaterna.

Kommissionen kan för närvarande inte ge något svar på frågan om kostnaderna för införandet av det europeiska sjukförsäkringskortet. Förklaringen är den att kostnaderna främst beror på vilken teknisk lösning som de enskilda medlemsstaterna väljer för införandet av sjukförsäkringskortet i det nationella sociala trygghetssystemet; kostnaderna skall följaktligen bestridas av de enskilda medlemsstaterna. Enligt det nämnda meddelandet, som innehåller en utförlig redogörelse för de olika möjligheterna, kan medlemsstaterna bättre själva bestämma hur kortet skall införas och finansieras. Kommissionen anser dock att ersättandet av pappersblanketterna med ett europeiskt sjukförsäkringskort skulle ha stora fördelar för medlemsstaterna särskilt i fråga om förenklad administration och snabbare ersättning mellan medlemsstaterna. Därför bör de totala kostnaderna för införandet av kortet även ses i förhållande till de produktionsvinster som kommer socialförsäkringsinstitutionerna till godo.

⁽¹⁾ EGT L 149, 5.7.1971.

(2003/C 155 E/226)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3924/02**från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen**

(14 januari 2003)

Ämne: Tjetjenen Salman Raduyevs död i ett ryskt fängelse

Söndagen den 15 december 2002 meddelade det ryska justitieministeriet att Salman Raduyev, 35 år gammal, var död. Raduyev var den första tjetjenska ledare som greps och i rätten dömdes till fängelsestraff

för tagande av gisslan i Kislar 2001. Dödsfallet skall ha inträffat den 14 december 2002 i sjukavdelningen i ett fängelse som kallas "Den vita svanen" i staden Solikamsk i Sibirien (regionen Perm), och uppgavs vara följden av ett livshotande tillstånd i flera dagar på grund av en inre blödning, vilken enligt de ryska källorna berodde på tidigare krigsskador som inte hade läkt helt (sic).

Måndagen den 16 december uppgavs i en artikel i Moskva-tidningen Kommersant, vilken hade hämtats från Süddeutsche Zeitung, att det fanns anonyma uppgifter från fängelsepersonalen om att Raduyev, enligt en fänge som han delade cell med, skulle ha misshandlats till döds efter att ha motsatt sig en visitering av vakterna, vilken inte hade meddelats i förväg. Salman Raduyev var ett av de vittnen vars uttalanden hade föranlett det ryska justitieministeriet att av Danmark och Storbritannien begära gripande av Akhmed Zakaiev. Raduyev skall ha förklarat att Zakaiev personligen hade deltagit i frihetsberövande av människor och terroristattentat. I samma artikel i tidningen Kommersant kunde man läsa att händelser tydde på att Raduyevs död eventuellt hade förorsakats av ett scenario varvid han först skulle ha tvingats att vittna emot Zakaiev och sedan skulle ha dödats.

Känner kommissionen till dessa uppgifter? Om så är fallet, hur har kommissionen reagerat? Vilka formella åtgärder avser kommissionen vidta för att få klarhet i de verkliga omständigheterna kring Salman Raduyevs död? Vilken är rent allmänt kommissionens inställning till huruvida den ryska staten uppfyller kriterierna för att betraktas som en rättsstat?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(5 februari 2003)

Kommissionen är medveten om den dömda tjetjenens Salman Raduyevs död i fängelset i Solikamsk i december i fjol. Kommissionen är likaså medveten om vissa påståenden kring Raduyevs dödsfall och hoppas att dessa kommer att bli föremål för en omedelbar, oberoende och opartisk undersökning. Kommissionen ber att alla anklagelser av detta slag vidarebefordras för undersökning till berörda myndigheter i Ryssland, såsom dumans ombudsman för mänskliga rättigheter Sergej Mironov. Resultaten av en sådan undersökning bör givetvis offentliggöras. Kommissionen kommer att noga följa utvecklingen i denna fråga.

Kommissionen understryker att avtalet om partnerskap och samarbete mellan Europeiska unionen och Ryska federationen bygger på implementering av gemensamma värderingar på demokrati- och mänskligskorätsområdet och att dessa värderingar är nyckelfaktorer i partnerskapet med Ryssland. Kommissionen kommer därför att fortsätta att ta upp frågan om respekt för de mänskliga rättigheterna inom ramen för unionens bilaterala politiska dialog med Ryssland.

Det är också viktigt att komma ihåg att kommissionen främjar respekten för mänskliga rättigheter och demokrati i Ryssland genom ett antal projekt som finansieras genom det europeiska initiativet för demokrati och mänskliga rättigheter. Dessa aktiviteter genomförs i samarbete med det civila samhället och internationella organisationer såsom Europarådet. Även inom Tacisprogrammet förekommer aktiviteter på detta område.

(2003/C 155 E/227)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0003/03

från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(16 januari 2003)

Ämne: Vietnams rättsliga reformstrategi

Trots Vietnams utfästelse att i enlighet med det 10-åriga internationellt finansierade programmet "Rättslig reformstrategi" vidta åtgärder för rättssäkerhet har i stället följande skett:

- Vietnams regering har fortsatt att införa omfattande lagstiftning som allvarligt begränsar mänskliga rättigheter och förklarar fredligt utövande av åsiktsfrihet, yttrandefrihet, religionsfrihet, föreningsfrihet och pressfrihet som brottsligt. Nyligen införd lagstiftning innefattar ökad kontroll av Internet

(juni 2002), ett förbud mot satellit-tv för alla medborgare utom för kommunistpartiets högsta ämbetsmän och utlänningar (juni 2002), direktiv om bosättningsförbud och husarrest för frigivna fångar (förordning 53/ND-CP, augusti 2001) i uppenbar strid mot FN:s internationella konvention om medborgerliga och politiska rättigheter vilken Vietnam anslöt sig till i september 1982.

- Vietnams regering har vägrat att upphäva godtycklig lagstiftning såsom förordning 31/CP om "administrativt frihetsberövande" vilken gör det möjligt för lokal säkerhetspolis att utan domstolsbeslut beröva medborgare friheten i upp till två år. Vietnams regering har också vägrat att ompröva de brett definierade bestämmelserna om "nationell säkerhet" i den år 2000 ändrade strafflagen genom vilken tusentals medborgare för närvarande berövas friheten för att de fredligt uttrycker politiska åsikter och religiös övertygelse.
- Vietnams regering har inte vidtagit några åtgärder för att tillämpa rekommendationerna från FN:s arbetsgrupp om godtyckliga frihetsberövanden (1995), FN:s särskilda sändebud mot religiös intolerans (1999) och FN:s kommission för mänskliga rättigheter (2002) om att utan dröjsmål bringa inhemsk lagstiftning i överensstämmelse med internationella lagar om mänskliga rättigheter. Efter att i juli 2002 ha undersökt Vietnams rapport avseende FN:s internationella konvention om medborgerliga och politiska rättigheter uttryckte FN:s kommission för mänskliga rättigheter särskild oro över att bestämmelser i den vietnamesiska författningen begränsar individuella rättigheter till förmån för enpartistatens intressen och politik (t.ex. artikel 4 i författningen om kommunistpartiets överhöghet) och att dessa bestämmelser således var helt oförenliga med FN:s internationella konvention om medborgerliga och politiska rättigheter.

Är kommissionen medveten om att Vietnam fortsätter att anta sådan inskränkande lagstiftning i uppenbar strid mot landets skyldigheter gentemot det internationella samfundet? Skulle detta kunna påverka utvecklingen av de bilaterala relationerna mellan EU och Vietnam eftersom 1995 års samarbetsavtal mellan EU och Vietnam är grundat på respekten för mänskliga rättigheter och demokratiska principer? Skulle kommissionen mot bakgrund av EU:s stöd till programmet "Rättsliga reformstrategin" kunna överväga att stoppa finansieringen av programmet tills Vietnam införlivar FN:s bestämmelser om mänskliga rättigheter i sitt rättsliga system och upphäver all lagstiftning som hindrar utövandet av medborgerliga och politiska rättigheter i Vietnam?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(4 februari 2003)

Kommissionen är helt och hållet medveten om att Vietnam ännu inte har anslutit sig till samtliga FN-konventioner rörande de mänskliga rättigheterna och att det fortfarande brister i genomförandet av de konventioner som Vietnam har ratificerat.

Mot bakgrund av detta ser kommissionen positivt på den vietnamesiska regeringens beslut att utarbeta en handlingsplan för en rättslig reform grundad på bedömningen av de rättsliga medlen (Legal Means Assessment). Unionen har vid upprepade tillfällen uppmanat den vietnamesiska regeringen att visa ökad respekt för åsikts- och religionsfrihet och att ytterligare förbättra den ekonomiska och sociala friheten. Denna begäran kom nyligen till uttryck i en gemensam förklaring vid den rådgivande gruppens möte i Hanoi i december 2002.

Såväl kommissionen som medlemsstaterna skulle stödja den vietnamesiska regeringen i ansträngningarna att ytterligare reformera styrelseskicket och den offentliga förvaltningen, förbättra läget vad gäller de mänskliga rättigheterna och förbereda undertecknandet och genomförandet av ytterligare internationella konventioner på området för de mänskliga rättigheterna.

(2003/C 155 E/228)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0004/03

från Olivier Dupuis (NI) till kommissionen

(16 januari 2003)

Ämne: Buddhistledare frihetsberövas olagligt i Vietnam

Enligt information som har tillhandahållits av den i Paris baserade icke-statliga organisationen Quê Me: Action for Democracy in Vietnam är situationen mycket oroande för de framträdande dissidenterna och

ledarna för den förbjudna Vietnams förenade buddistiska kyrka, Högvördige Thich Huyen Quang och Högvördige Thich Quang Do. För närvarande tillbringar den högste patriarken Thich Huyen Quang utan att ha genomgått rättegång sitt tjugonde år i husarrest i pagoden Quang Phuoc, i byn Nghia Hanh i den avlägsna centralprovinsen Quang Ngai. Han arresterades 1982 för att ha protesterat mot förtrycket av den oberoende Vietnams förenade buddistiska kyrka och upprättandet av den statsunderstödda "Vietnams buddistiska kyrka" och han har aldrig åtalats formellt eller fått rätten till en rättvis rättegång. Den 84-åriga buddistmunken har nu mycket dålig hälsa som en följd av de hårda förhållandena under frihetsberövandet. I ett meddelande i september 2002 till Europaparlamentet bekräftade han att säkerhetspolisen rutinmässigt trakasserar honom, att han är berövad all rörelse- och kommunikationsfrihet samt förvägras medicinsk behandling. Ställföreträdande ledaren för Vietnams förenade buddistiska kyrka, Högvördige Thich Quang Do, hålls fängslad under mycket svåra förhållanden i klostret Thanh Minh Zen i Ho Chi Minh-staden. Den 74-åriga kandidaten till Nobels fredspris dömdes i juni 2002 till två års "administrativt frihetsberövande" för att ha startat ett "upprop om demokrati i Vietnam" i vilket han hade framlagt en fredlig övergångsplan för demokratisk förändring. För närvarande hålls han isolerad från ytttervärlden. Båda munkarna har av FN erkänts som offer för godtyckligt frihetsberövande. Trots att kommissionsledamoten Christopher Patten har upprepat att man inom EU är allvarligt oroad över att de fortfarande är fängslade vägrade de vietnamesiska myndigheterna i september förra året att tillåta en besökande EU-delegation att resa till Quang Ngai och Ho Chi Minh-staden för att träffa Thich Huyen Quang och Thich Quang Do, trots att delegationen hade fått uppdraget genom en resolution av Europaparlamentet (juli 2001⁽¹⁾) för att träffa fängslade religiösa ledare i Vietnam.

Anser kommissionen att Vietnams regerings förhinderande nyligen av Europaparlamentets delegations möten med fängslade religiösa ledare i Vietnam utgör ett brott mot den bestämmelse om mänskliga rättigheter som ingår i 1995 års samarbetsavtal mellan EU och Vietnam, och, om så är fallet, vilka åtgärder avser kommissionen att vidta i detta hänseende? Kommer kommissionen, mot bakgrund av patriarkens allvarligt försämrade hälsa, att sätta verklig press på Vietnams regering så att patriarken i Vietnams förenade buddistiska kyrka tillåts återvända till Ho Chi Minh-staden för medicinsk behandling? Kommer kommissionen att skicka ett diplomatiskt sändebud från EU med uppgift att snarast möjligt besöka Thich Huyen Quang i Quang Ngai?

⁽¹⁾ EGT C 65 E, 14.3.2002, s. 369.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(4 februari 2003)

Kommissionens politik innebär att den såsom anges i dess meddelande om Europeiska unionens roll i arbetet för att främja mänskliga rättigheter och demokratisering i tredjeland från maj 2001⁽¹⁾ främjar och stöder fortsatta framsteg när det gäller mänskliga rättigheter och demokratisering i alla lämpliga internationella och bilaterala forum. Kommissionen övervakar tillsammans med de medlemsstater som finns representerade i Vietnam noga utvecklingen på området mänskliga rättigheter i detta land.

Klausulen om mänskliga rättigheter i samarbetsavtalet mellan gemenskapen och Vietnam från 1995 ger kommissionen och Vietnams regering ytterligare en ram inom vilken de kan föra en politisk dialog om alla frågor av intresse, vilken går utöver de vanliga diplomatiska kanalerna och unionens de marscher till Vietnams regering.

Vidare hänvisas till kommissionens svar på frågeställarens skriftliga fråga E-0003/03⁽²⁾ rörande unionens gemensamma förklaring om religionsfrihet i Vietnam vid rådgivande gruppens möte i december 2002.

Kommissionen och medlemsstaterna har begärt att de vietnamesiska myndigheterna friger både Thich Huyen Quang och Thich Quang Do. Kommissionen anser att de brott de är anklagade för inte berättigar till frihetsberövande/husarrest och att deras höga ålder dessutom utgör ett skäl till att de bör frisläppas. Kommissionens delegation i Vietnam har nyligen på nytt begärt att få tillträde till Quang och Do. Om delegationen får tillstånd att besöka dem kommer kommissionen att underrätta frågeställaren om dessa möten.

⁽¹⁾ KOM(2001) 252 slutlig.

⁽²⁾ Se s. 206.

(2003/C 155 E/229)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0047/03**från Freddy Blak (GUE/NGL) till kommissionen**

(21 januari 2003)

Ämne: Statligt monopol på spel i Danmark

Den 9 januari 2003 behandlade det danska folketinget för första gången ett lagförslag vars syfte är att säkra det statliga monopolet på spel. Den nya tipslagen kommer ytterligare att försvåra utländska bookmakers möjligheter att få tillträde till marknaden för spel.

Den danska tipstjänsten har lagstadgat monopol på spel i Danmark. Vinsten går bland annat till idrottsorganisationer, scouter och politiska ungdomsorganisationer. Men utländska bookmakers har under det senaste året kommit över en stor bit av kakan, och det är därför den danska regeringen nu föreslår en ny tipslag, som dels skall förbjuda utländska bookmakers att göra reklam i danska medier, dels förbjuda danskar bosatta i Danmark att arbeta för dem. Den som ändå gör det riskerar fängelsestraff och böter.

Skulle kommissionen kunna tala om för oss huruvida det danska monopolet utgör ett handelshinder eller inte? Och kan kommissionen därefter tala om hur den tänker sätta stopp för det här hindrandet av handel?

Svar av Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 februari 2003)

Parlamentsledamoten refererar till ett utkast till lagstiftning som, om det antas, gör det svårare för utländska bookmakers att erbjuda och göra reklam för sina tjänster till konsumenterna på den danska marknaden. Parlamentsledamoten ställer frågan till kommissionen om detta lagstiftningsutkast är förenlig med principen om fri rörlighet för tjänster inskriven i EG-fördraget. Även om det inte är möjligt att i detta förberedande skede dra några definitiva, fullständiga slutsatser från utkastet till nationell lag, vill kommissionen ändå understryka att rent generellt är det möjligt för medlemsstaterna att införa begränsningar för gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster om det kan grundas på skydd av ett allmänt intresse, som t.ex. konsumentskydd eller upprätthållande av allmän ordning i samhället. Rättspraxis från EG-domstolen visar att sådana begränsningar är förenliga med EG-fördraget så länge de är icke-diskriminerande och proportionerliga till syftet.

Vad gäller förslaget till ändring av dansk lag konstaterar kommissionen att det allmänna intresset som åberopas i en skriftlig anmälan från ansvarig dansk minister skulle vara finansiering av offentlig verksamhet. Ändringen synes motiveras av två skäl. Det första är att ge understöd till dansk hästkapplöpning och det andra är att garantera att det danska monopolet "Tipstjensten" inte förlorar kunder. Enligt domstolens praxis kan inget av dessa ekonomiska skäl åberopas som allmänt intresse för att motivera en gränsöverskridande begränsning.

Kommissionen är beredd att ytterligare undersöka ifrågavarande utkast till dansk lag på ett mer omfattande underlag för att kunna förhindra en möjlig kränkning av gemenskapsrätten.

I tillägg till detta kan det ur en mer generell synvinkel vara intressant för parlamentsledamoten att känna till att i samband med arbetet att ta fram en strategi för den inre marknaden för tjänster har ett antal berörda parter, bland dem medlemsstaternas spelbolag, krävt att det skapas rättslig klarhet på EU-nivå vad gäller sådana speltjänster. Kommissionen kommer att beakta den frågan under arbetet med den inre marknaden för tjänster. Därvid kommer kommissionen att följa rättspraxis från EG-domstolen ur vilken framgår att medlemsstaternas begränsningar för ett gränsöverskridande tillhandahållande av vissa former av speltjänster, i viss utsträckning är förenliga med EG-fördraget om gemenskapsregler saknas.

(2003/C 155 E/230)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0063/03**från Jules Maaten (ELDR) till kommissionen**

(22 januari 2003)

Ämne: Food Law Enforcement Practitioners (FLEP)

1. I vad mån kan den grupp som kallas Food Law Enforcement Practitioners (FLEP) påverka Europeiska kommissionens politik i frågor som har med livsmedelssäkerheten att göra?

I protokollet från ett sammanträde som hölls av Nederländernas varuprovningstjänst (Nederlandse Keuringsdienst van Waren, KvW) om FLEP i Haag den 19 september 2001 stod nämligen följande att läsa:

Den ursprungliga avsikten med FLEP var att ge insyn i hur livsmedelsinspektionen fungerade i andra länder (...). Senare har informationsutbyte mellan länderna tillkommit, tillsammans med rådgivning till Europeiska kommissionen (...). Wolfs svarade att många rekommendationer från FLEP tas över av Europeiska kommissionen och att FLEP har ett stort inflytande på de samordnade programmen.

2. Är Europeiska kommissionen medveten om att varken Europaparlamentet eller de nationella organisationerna för hotell- och restaurangbranschen kan komma över information om vad som avhandlas i denna informella klubb?

3. Anser kommissionen det är sunt att ett organ för informella överläggningar har så pass stort inflytande på beslutsfattandet i kommissionen, i en situation där det är omöjligt för allmänheten, politikerna och intresseorganisationerna att få information om vad som utspelar sig vid dess sammankomster?

4. Har kommissionen för avsikt att göra denna information mera lättillgänglig?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(24 februari 2003)

1. Kommissionen har endast haft sporadisk skriftväxling med Food Law Enforcement Practitioners (FLEP) och betraktar denna organisation på samma sätt som andra organisationer eller grupper som arbetar med frågor som rör livsmedelssäkerhet.

När det gäller utarbetandet av det samordnade kontrollprogrammet för livsmedel 2001 fick kommissionen en rad förslag från FLEP. En del av dessa förslag beaktades efter diskussion med medlemsstaterna inom Ständiga kommittén för livsmedelkedjan och djurhälsa. När det gäller de samordnade kontrollprogrammen för 2002 och 2003 inkom inga förslag från FLEP. De huvudsakliga kontrollåtgärderna valdes ut från en förteckning över prioriteringar som föreslagits av kommissionen och medlemsstaterna.

2. Som nämns ovan har kommissionen endast haft sporadisk kontakt med FLEP och är därför inte insatt i organisationens verksamhet eller de frågor den driver.

3. Kommissionen fäster stor vikt vid offentligt samråd och information om gemenskapens verksamhet på alla områden, särskilt livsmedelssäkerhet. I artikel 9 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002 av den 28 januari 2002 om allmänna principer och krav för livsmedelslagstiftning, om inrättande av Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet och om förfaranden i frågor som gäller livsmedelssäkerhet⁽¹⁾ föreskrivs följande: "Det skall ske offentligt samråd som är öppet och medger insyn, antingen direkt eller via representativa organ, i utarbetandet, utvärderingen och översynen av livsmedelslagstiftningen ...". Därför samråder kommissionen på bred basis med alla berörda aktörer om förslagen på ett tidigt stadium i utarbetandet. Information om gemenskapens åtgärder som rör livsmedelssäkerhet läggs också ut på kommissionens webbplats, tillsammans med sammanfattningsrapporter om alla möten i Ständiga kommittén för livsmedelkedjan och djurhälsa.

4. Kommissionen avser att vidta alla åtgärder för att vidareutveckla sin kommunikations- och samrådspolitik, som syftar till att på lika villkor öka medborgarnas, konsumenternas och de berörda aktörernas deltagande i gemenskapens verksamhet när det gäller såväl livsmedelssäkerhet som djurs hälsa och välfärd samt växthälsa. Kommissionen utarbetar för närvarande ett konkret förslag för att införa ett formellt samrådsförfarande på EU-nivå och inrätta en samrådskommitté för livsmedelskedjan och djurhälsa.

(¹) EGT L 31, 1.2.2002.

(2003/C 155 E/231)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0074/03

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(23 januari 2003)

Ämne: Det saknas ett europeiskt register över behandlingsfel som begåtts av personer som därefter är verksamma i olika stater

1. Har det kommit till kommissionens kännedom att det vid en utvärdering av fem års lagstiftning om yrkena inom individuell hälsovård i Nederländerna, avsedd att ge patienterna klarhet om sakkunskapen och behörigheten hos dem som arbetar inom vårddyrkena, bland annat framkommit att personer som i något annat land straffats för behandlingsfel kan utöva sitt yrke i Nederländerna utan restriktioner, eftersom de disciplinära åtgärder som vidtagits mot dem i ursprungsländerna inte finns med i Nederländernas offentliga register över personer verksamma inom hälsovården, ett register där uppgifter om eventuella disciplinära åtgärder meddelas av Nederländernas folkhälsoministerium?

2. Delar kommissionen de farhågor som yppats av undersökningsbyrån ZonMW, som gjorde den ovannämnda utvärderingen, att den fria etableringsrätten inom EU för personer som är verksamma inom hälsovården efter EU:s utvidgning sannolikt kommer att leda till att flera utländska yrkesutövare inom sektorn för medicin anländer till EU:s nuvarande medlemsstater och att det behövs kompletterande åtgärder för att patienterna skall kunna veta om de är fullständigt trygga mot osakkunnig behandling också när de anlitar dessa fackmän?

3. Har man också i andra medlemsstater än i Nederländerna gjort några erfarenheter av att behandlingsfel kan uppstå som en följd av att personer, vilkas förflutna inom yrkeslivet man inte känner till, får verka inom medicinen?

4. Råder det stora olikheter mellan de nuvarande och kommande EU-medlemsstaterna i fråga om hur behandlingsfel och sanktioner som påförts i anledning av dessa registreras? Finns det sådana medlemsstater där det inte förs några register över behandlingsfel eller där allmänheten inte får ta del av registren? Kommer situationen på denna punkt inom kort att bli en annan?

5. Hur ser kommissionen på undersökarnas förslag att det skall inrättas ett europeiskt informations-system där det skall gå lätt att ta reda på kvalifikationerna hos fackmän inom hälsovården, vilka tidigare arbetat i en annan stat och/eller fått sin utbildning där? Avser kommissionen ta initiativ för att åvägbringa detta?

Källa: Den nederländska dagstidningen "de Volkskrant" av den 21 och 23 december 2002.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 februari 2003)

1. Det är medlemsstaterna som är behöriga vad beträffar lagstiftningen om gott anseende och disciplinära åtgärder vid grav yrkesmässig försummelse eller brottslig handling. Enligt direktiven om erkännande av yrkeskvalifikationer, som gäller ett antal vårddyrken, får värdmedlemsstaten begära in uppgifter som styrker gott anseende och därmed sammanhängande information från ursprungsmedlemsstaten, med vederbörlig hänsyn tagen till reglerna om konfidentialitet och uppgiftsskydd. Värdmedlemsstaten kan kräva att få denna information innan den erkänner kvalifikationer.

2. Gemenskapsrätten, inklusive ovannämnda skyldighet, kommer att gälla i alla nya medlemsstater.

3. Kommissionen organiserar regelbundet möten med kommittén för högre tjänstemän med ansvar för hälso- och sjukvårdsfrågor och gruppen med samordnare för den generella ordningen i syfte att utbyta information och diskutera frågor som rör den fria rörligheten. Kommissionen har ingen information som särskilt rör det som det hänvisas till.

4. Kommissionen känner till att nationell praxis varierar. Register eller förteckningar av olika slag finns i alla medlemsstater. I vilken utsträckning allmänheten kan få tillgång till alla eller delar av sådana register eller förteckningar fastställs inom medlemsstaten i enlighet med gemenskaprätten om uppgiftsskydd. Kommissionen håller för närvarande på att utveckla ett informationssystem för att förstärka det befintliga nätverket av nationella myndigheter och därigenom underlätta bl.a. utbytet online av nödvändig information. Det nyligen framlagda förslaget till direktiv om erkännande av yrkeskvalifikationer⁽¹⁾ är också tänkt att stärka de nationella kontaktpunkternas roll.

5. Frågan rörande disciplinära åtgärder behandlas i förslaget till direktiv om erkännande av yrkeskvalifikationer. Enligt förslaget skall uppgift om sådana åtgärder lämnas om vårdpersonal har för avsikt att etablera sig i en annan medlemsstat. I bilaga VII till direktivförslaget anges vilka handlingar vårdmedlemsstaten får kräva när den skall fatta beslut om yrkeskvalifikationerna ifråga. Man får bl.a. begära att den sökande lämnar in handlingar som styrker att vederbörande inte har gjort sig skyldig till grav yrkesmässig försummelse eller brottslig handling som har lett till tillfälligt eller definitivt förbud att utöva yrket ifråga i ursprungsmedlemsstaten. Artikel 46.2 förstärker systemet för fall där fler än en ursprungsmedlemsstat är inblandade. Alla åtgärder för att säkerställa informationsutbyte om disciplinära åtgärder måste vidtas med beaktande av gällande gemenskapsprinciper för uppgiftsskydd.

⁽¹⁾ EGT C 181 E, 30.7.2002.

(2003/C 155 E/232)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0090/03

från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(20 januari 2003)

Ämne: Hårfärger och tumörsjukdom

Hårfärger innehåller skadliga kemiska ämnen och är därför en hälsorisk för Europas befolkning. Användningen av hårfärger ökar. Skadornas verkliga omfattning är dessvärre okänd eftersom de negativa effekterna av att använda dessa produkter först visar sig efter många år, när det är för sent att göra något åt saken. Kommissionen bör därför utgå från försiktighetsprincipen och reglera marknaden ytterligare.

Oxidativa hårfärger innehåller nästan alltid para-fenylenldiamin (PPD) eller Toluen-2,5-diamin. Dessa ämnen är mycket kraftiga kontaktallergener, och de förekommer i hårmedel i koncentrationer som man vet skapar känslighet hos användare och som orsakar eksem hos hårfärgsallergiker.

Eftersom EU:s vetenskapliga kommitté om kosmetik (SCCNFP) har konstaterat en koppling mellan oxidativa hårfärger och förekomst av blåscancer hos kvinnor, kan kommissionen ge besked om huruvida den tänker införa förbud mot PPD och liknande ämnen tills resultat med tester på mänsklig vävnad föreligger och det är möjligt att fastställa koncentrationsmängder som tillåter användning utan vare sig kortsiktiga eller långsiktiga risker (exempelvis cancer och kontaktallergi) för människors hälsa?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(13 februari 2003)

Kommissionen känner till den oro som användningen av hårfärgningsmedel vällar. Kommissionen ser till alla aspekter på användningen av hårfärgningsmedel i kosmetiska produkter och deras effekter på

konsumenternas hälsa. Kommissionen vill särskilt påpeka att de flesta ämnen redan har förbjudits eller deras användning förenats med särskilda villkor då det gäller oxidativa hårfärgningsmedel. Dessa beslut är vetenskapligt baserade, vilket betyder att de bygger på en riskbedömning av Vetenskapliga kommittén för kosmetiska produkter och icke-livsmedelsprodukter som är avsedda för konsumenter (SCCNFP). Kommissionen hänvisar till sitt svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-3101/02⁽¹⁾ men vill dessutom framhålla följande.

Vad beträffar para-fenylendiamin och toluen-2,5-diamin innehåller den gällande lagstiftningen regler för etikettering och det sätts mycket stränga gränser för maximikoncentrationen vid användningen av de båda ämnena. Den högsta tillåtna koncentrationen i hårfärgningsmedel för para-fenylendiamin och toluen-2,5-diamin bygger på yttrandena från SCCNFP och de därefter införa uppgifterna i bilaga III/1/8 och bilaga III/1/9 till kosmetikadirektivet⁽²⁾. Maximikoncentrationen har satts till 6 % resp. 10 %. Dessutom är användningen av dessa ämnen förenad med vissa andra villkor, såsom framgår av bilaga III. På etiketten måste det stå följande: "Kan framkalla allergiska reaktioner", "Får inte användas till färgning av ögonfransar eller ögonbryn" och "Innehåller fenylendiaminer".

Vad gäller de allmänna aspekterna på riskbedömningen av hårfärgningsmedel antog SCCNFP den 27 februari 2002 ett diskussionsunderlag som lades ut på SCCNFP:s webbplats⁽³⁾. Berörda parter anmodades att lämna synpunkter. Den 4 juni 2002 antog kommittén A strategy for testing hair-dye cosmetic ingredients for their potential genotoxicity/mutagenicity. Detta dokument kompletterades med ett nytt yttrande den 17 december 2002, som är en uppdatering av Basic requirements for toxicological dossiers to be evaluated by the SCCNFP.

Branschen måste presentera dossiéer som följer de ovannämnda principerna och Notes of Guidance for testing of cosmetic ingredients for their safety evaluation, antagna den 24 oktober 2000.

Kommissionen för slutligen en diskussion med medlemsstaterna och representanterna för konsumenterna och branschen om hur bedömning eller förnyad bedömning av ämnen ska prioriteras. Det innebär bl.a. att fastställa tidsscheman och att vidta åtgärder i fråga om ämnen för vilka ingen relevant dossier har lagts fram för SCCNFP:s bedömning.

⁽¹⁾ EGT C 110 E, 8.5.2003, s. 164.

⁽²⁾ Rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter, EGT L 262, 27.9.1976.

⁽³⁾ http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sccp/index_en.html.

(2003/C 155 E/233)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0123/03

från Bernd Lange (PSE) till kommissionen

(21 januari 2003)

Ämne: Uteblivna kommissionsförslag i samband med direktiv 1999/96/EG

Den 16 februari 2000 offentliggjordes i Europeiska gemenskapernas officiella tidning Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG⁽¹⁾ av den 13 december 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressionständning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnisttändning drivna med naturgas eller motorgas (LPG) vilka används i fordon och om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG⁽²⁾.

För vissa detaljer i samband med EURO IV, såsom införandet av system för omborrdiagnos (OBD-system), liksom också likformighetskrav och krav på hållbarhet, behövdes det ytterligare preciseringar fram till den 31 december 2000. Kommissionen har emellertid ännu inte framlagt några sådana förslag.

Eftersom EURO IV skall träda i kraft den 1 oktober 2005 är den tid som återstår till dess mycket knapp.

Varför har kommissionen ännu inte lagt fram några förslag?

Hur ämnar kommissionen gå vidare i denna fråga?

Hur ämnar kommissionen se till att fasen EURO IV kan träda i kraft den 1 oktober 2005, såsom planerat?

⁽¹⁾ EGT L 44, 16.2.2000, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 36, 9.2.1988, s. 33.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(12 februari 2003)

Förslaget om nästa fas beträffande kraven i samband med Euro IV för tunga fordon och motorer kommer snart att tas upp till behandling av kommissionen. Förslaget till Europaparlamentet och rådet formuleras på ett nytt sätt, som ett förfarande med två nivåer.

Det förslag som nu håller på att utarbetas blir det första på området för motorfordonslagstiftning med det särskilda syftet att förbättra beslutandeprocessen samtidigt som lagstiftningen förenklas. Förslaget kräver bara av lagstiftarna att de beaktar de grundläggande delarna av lagstiftningen (t.ex. gränsvärden och andra delar som klart anses vara av politisk karaktär) enligt artikel 95 i EG-fördraget, medan genomförandebestämmelserna (dvs. de tekniska bilagorna) som krävs för att genomföra de grundläggande delarna delegeras till kommissionen som antar dessa i form av ett direktiv. Denna delegering sker för närvarande genom en omarbetning av ramdirektivet för typgodkännanden (rådets direktiv 70/156/EEG av den 6 februari 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om typgodkännande av motorfordon och släpvagnar till dessa fordon⁽¹⁾).

När dessa bestämmelser utarbetades för Euro IV bestämde sig kommissionen också för att omarbeta rådets direktiv 88/77/EEG av den 3 december 1987 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gasformiga föroreningar från dieselmotorer som används i fordon, för att det skall bli enklare att läsa. Gällande bilagor till direktiv 88/77/EEG och de ändringar som krävs för att införa de nya grundläggande delarna omarbetas därför enligt det interinstitutionella avtalet av den 28 november 2001 mellan parlamentet, rådet och kommissionen om en mer strukturerad användning av omarbetningstekniken för rättsakter⁽²⁾. De verktyg och förfaranden som krävs för att omarbeta rättsakter har dock bara funnit under mycket kort tid. Det har därför varit omöjligt att undgå förseningar.

De tekniska bestämmelserna för fordonsburna övervakningssystem, hållbarhet, kontroll av överensstämmelse under drift, referensbränslen samt tillförlitlighet och repeterbarhet för mät- och stickprovsförfarandena för partikelutsläpp håller på att utarbetas. De har diskuterats och tagits fram tillsammans med de olika berörda parterna, i synnerhet tillverkarna av tunga motorfordon och motorer.

Kommissionen kommer att föreslå att dessa nya bestämmelser skall gälla fr.o.m. de datum som fastställs i parlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG av den 13 december 1999, dvs. fr.o.m. den 1 oktober 2005 för nya typer av motorer och fordon, och fr.o.m. den 1 oktober 2006 för alla typer av motorer och fordon. Det är kommissionens målsättning att de datum som fastställs i direktiv 1999/96/EG för dessa nya bestämmelser efterlevs och den litar därför på att medbeslutandeförfarandet genomförs snabbt så att målen uppfylls.

⁽¹⁾ EGT L 42, 23.2.1970.

⁽²⁾ EGT C 77, 28.3.2002.

(2003/C 155 E/234)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0156/03

från Jillian Evans (Verts/ALE) till kommissionen

(29 januari 2003)

Ämne: Djurplågeri på kreatursmarknader i Europa

Varje år transporteras tusentals djur, såsom hästar, från ägare och handlare i Östeuropa till länder i Europeiska unionen, framför allt sydligare länder. Dessa djur behandlas ofta illa, de blir slagna och plågade,

och transporterna av dem följer inte EU:s djurskyddsregler. Varför tillämpas inte det officiella konstaterandet om att djuren också har känslor i sådana fall, så att det blir förbjudet att behandla djur på ett så grymt och omänskligt sätt?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 februari 2003)

Enligt protokollet om djurskydd och djurens välfärd till EG-fördraget är djur kännande varelser. Dessutom krävs i protokollet att gemenskapen och medlemsstaterna fullt ut tar hänsyn till djurens välfärd vid utformning och genomförande av gemenskapens politik i fråga om jordbruk, transport, inre marknad och forskning.

De huvudsakliga gemenskapsbestämmelserna om skydd av djur under transport fastställs i rådets direktiv 91/628/EEG, ändrat genom direktiv 95/29/EG⁽¹⁾. Direktivet är endast tillämpligt inom unionens territorium i dess nuvarande form, även om kandidatländerna för medlemskap håller på att anpassa sin lagstiftning till kraven.

Kommissionen medger att transporten av hästar från central- och östeuropeiska länder till gemenskapen för slakt tidigare gett upphov till berättigad oro när det gällde djurens välfärd. Kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor har behandlat detta i ett antal av sina inspektionsrapporter. Dessutom har djurskyddsgrupper ofta lämnat uppgifter om misstänkta överträdelser av bestämmelserna i direktivet.

Kommissionen har ingripit med eftertryck och kontaktat den berörda medlemsstaten när den uppmärksamats på frågor av detta slag. Av senare rapporter från Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor framgår att de förhållanden under vilka hästar anländer till syditalienska slakterier efter långa resor från Central- och Östeuropa har förbättrats något.

Kommissionen är nästan klar med ett förslag till en rådets förordning om skydd av djur under transport, som direkt syftar till att förbättra situationen för hästar som transporteras. I förslaget krävs t.ex. att lastbilar som transporterar dessa djur skall ha enskilda bås.

Mer övergripande och stränga krav på registrering av transportörer och utbildning för personer som är i kontakt med djuren borde också förbättra djurskyddssituationen under transport.

Sist men inte minst kommer anslutningen av de länder varifrån och genom vilka hästar huvudsakligen importeras till gemenskapen för slakt att innebära att transporten i de flesta fall kommer att ske inom ett territorium där bestämmelserna enligt gemenskapslagstiftningen kan tillämpas fullt ut.

⁽¹⁾ EGT L 148, 30.6.1995.

(2003/C 155 E/235)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0158/03

från Adeline Hazan (PSE) till kommissionen

(22 januari 2003)

Ämne: Villkoren för barn på sjukhus i Europa

Den europeiska integrationen inverkar i allt större utsträckning på sjukvårdssystemen. Sjukvård är inte en handelsvara och tillgången till vård utgör en grundläggande rättighet, i synnerhet för barnen som är vår mest sårbara befolkningsgrupp.

- Tänker kommissionen inrätta ett antal mekanismer som kan säkra att bästa möjliga villkor respekteras i hela Europa när det gäller sjukhusvistelser, framför allt för barn, och som i enlighet med den europeiska stadgan för barn på sjukhus från 1998 (som faller inom ramen för den internationella

konventionen om barnets rättigheter från 1989) uppfyller vissa gemensamma kriterier som utformats av de berörda organisationerna i de tolv europeiska länderna?

- Kan kommissionen garantera att man kommer att avskaffa nuvarande diskriminering på grund av att vården i Europa inte håller samma kvalitet, så att principen om rätt till lika behandling respekteras?
- Tänker kommissionen vidta åtgärder för att överbrygga det juridiska vakuum som i dag råder i fråga om bestämmelserna för yrkesverksamma inom sjukvården i Europa på grund av att det inte finns någon europeisk samordning, för att därmed på lämpligt sätt kunna uppfylla befolkningens vårdbehov, särskilt när det gäller sjukhusvistelser för barn?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(18 februari 2003)

Kommissionen håller med parlamentsledamoten om att ett samarbete mellan medlemsstaternas hälso- och sjukvårdssystem blir allt viktigare. Samtidigt vill kommissionen fästa uppmärksamheten på den bestämmelse i EG-fördraget som säger att gemenskapens verksamhet inom folkhälsoområdet måste respektera medlemsstaternas ansvar för att själva organisera och finansiera hälso- och sjukvårdstjänster.

För att ta itu med en del av de frågor som uppkommit när det gäller rörligheten för patienter och samordningen mellan hälso- och sjukvårdssystemen, har kommissionen initierat en diskussion med hälso- och sjukvårdsministrarna samt nyckelpersoner för att diskutera eventuella möjligheter att intensifiera samarbetet och vilken roll gemenskapen därvid kan spela. Dessutom kommer det nyligen antagna åtgärdsprogrammet på folkhälsoområdet⁽¹⁾ att ge möjligheter att starta försöksverksamhet inom dessa områden.

⁽¹⁾ EGT L 271, 9.10.2002.

(2003/C 155 E/236)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0229/03

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(3 februari 2003)

Ämne: Kommissionens initiativ för patienters rörlighet inom EU

Vid sammanträdet i rådet (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) redogjorde kommissionen för patienternas rörlighet mellan medlemsstaterna.

Har kommissionen genomfört någon utredning i syfte att bygga upp en organisation för detta? Finns det några planer på att lägga fram några konkreta förslag för att främja rörligheten för patienter?

Finns det någon bedömning av de tänkbara konsekvenserna för medlemsstaternas statsfinanser av en liberalisering av patienternas rörlighet?

Har kommissionen för avsikt att utvidga de positiva erfarenheterna av Netlink-projektet? Projektet har bedrivits i några europeiska städer med syftet att skapa en elektronisk patientbricka som, med fullt integritetsskydd, kan göra alla EU-medborgares hälsouppgifter direkt åtkomliga på alla sjukhus inom EU.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(26 februari 2003)*

Vid mötet i rådet (sysselsättning och socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) den 2 och 3 december 2002 presenterade kommissionen förberedelserna inför det högnivåarbete om patientrörlighet som hälso- och sjukvårdsministrarna och nyckelaktörer medverkar i. Arbetet, som leds gemensamt av kommissionsledamöterna med ansvar för hälsa och konsumentskydd respektive sysselsättning och socialpolitik i nära samarbete med kommissionsledamoten med ansvar för den inre marknaden, inleddes den 3 februari 2003. Ett av syftena kommer att vara att fastställa områden för samarbete medlemsstaterna emellan i de frågor som frågeställaren tar upp.

Visst förberedande arbete, bl.a. kartläggningen av patientflöden, kommer att beviljas stöd under gemenskapens program för åtgärder på folkhälsoområdet.

Samtidigt har kommissionen inlett ett samrådsförfarande med medlemsstaterna för att skaffa sig en översikt över medlemsstaternas uppföljning av EG-domstolens domar om ersättning för vårdkostnader som uppkommit i en annan medlemsstat än den där patienten är sjukförsäkrad⁽¹⁾. Denna blir utgångspunkten för en konstruktiv dialog med medlemsstaterna för att säkerställa en samordnad och konsekvent uppföljning.

Vad gäller Europeiska rådets beslut i Barcelona (mars 2002) att skapa ett europeiskt sjukförsäkringskort kommer kommissionen att anta ett meddelande om införande av ett europeiskt sjukförsäkringskort före Europeiska rådets möte i Bryssel i mars 2003. I meddelandet föreslår kommissionen en tidsplan för att successivt ersätta de nuvarande pappersblanketterna, som inom ramen för samordningen av de nationella sociala trygghetssystemen som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen⁽²⁾ krävs för att erhålla sjukvård i en annan medlemsstat. Inledningsvis kommer de uppgifter som behövs för att ge vård och återbetala kostnader för vård som ges i en annan medlemsstat än den där personen är försäkrad att vara direkt synliga på det europeiska sjukförsäkringskortet. Under den tredje och sista fasen skall man övergå till elektroniskt format för blanketterna. Tidsplanen för denna sista fas beror bl.a. på resultatet från pågående pilotprojekt, såsom Netcards och Netlink. Enligt handlingsplanen eEurope 2005, som godkändes av Europeiska rådet i Sevilla (juni 2002), skall man stödja sig på det europeiska sjukförsäkringskortet för att främja en gemensam strategi för patientidentifikation och utveckla nya funktioner, som t.ex. tillgång till medicinska uppgifter för akutvård.

⁽¹⁾ Kohll (C-158/96), Decker (C-120/95), Smits och Peerbooms (C-157/99) och Vanbraeckel (C-368/98).

⁽²⁾ EGT L 149, 5.7.1971.

(2003/C 155 E/237)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0273/03**från Evelyne Gebhardt (PSE) till kommissionen***(30 januari 2003)*

Ämne: Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om erkännande av yrkeskvalifikationer

Det nya förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om erkännande av yrkeskvalifikationer⁽¹⁾ är synnerligen välkommet. Denna lagstiftning ligger i alla europeiska medborgares intresse, eftersom den innebär ytterligare ett steg mot fri rörlighet för arbetstagare inom EU. Likaså har kommissionen lyckats att inbegripa frågor om konsumentskydd och säkrande av utbildningskvaliteten i sitt direktivförslag.

Likafullt finns det i Tyskland fortfarande en viss osäkerhet framför allt vad gäller säkrandet av utbildningsstandarden. Allt oftare får jag höra att det nya direktivet inkräktar på medlemsstaternas behörighetsområde. Bland annat hävdas att ansvaret för hantverksutbildning, som i Tyskland enbart ligger

hos mästarna, genom direktivet skulle kunna hamna i händerna på allsköns självständiga hantverkare. Stämmer det att det inom ramen för den nya europeiska lagstiftningen om erkännande av yrkeskvalifikationer skulle bli möjligt även för personer utan mästartitel att bedriva utbildning inom hantverksområdet?

(¹) KOM(2002) 119 — EGT C 181 E, 30.7.2002, s. 183.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 februari 2003)

Det bör betonas att varken de befintliga direktiven eller förslaget till konsoliderat direktiv ger migrerande arbetstagare rätt att kalla sig "mästare" eftersom de inte har de erforderliga diplomerna.

Parlamentsledamotens fråga om rätten att utbilda lärlingar bör beaktas mot bakgrund av reglerna om etablering, så till vida att ett tillfälligt tillhandahållande av tjänster i praktiken inte gör det möjligt att utbilda lärlingar i en värdmedlemsstat.

När det gäller etablering omfattar förslaget regelverket för de verksamheter inom hantverk, industri och handel som för närvarande omfattas av direktiv 1999/42/CE(¹), som möjliggör två alternativa erkännanden, dvs. icke automatiskt erkännande av yrkeskvalifikationer och automatiskt erkännande baserat på den sökandes yrkeserfarenhet.

Beträffande den möjlighet som migrerande arbetstagare i Tyskland har att utbilda lärlingar måste man skilja mellan de två kvalifikationsnivåer som finns för hantverksyrken i Tyskland: dels gesällproven (Gesellenprüfung) som avläggs efter lärlingstiden, dels mästarproven (Meisterprüfung) som anordnas av hantverksskammaren på grundval av utvärderingen av ett "mästerverk". Den första delen av utbildningen ges delvis inom ramen för yrkesutövningen och omfattas således av reglerna för erkännande av yrkeskvalifikationer. Den andra delen är underställd hantverksskammaren som bara behöver se till att principen om att ingen ska diskrimineras på grund av sin nationalitet respekteras.

Det bör betonas att det i fråga om lärlingsutbildning med avseende på gesällprov är värdmedlemsstaten som ska kontrollera om den sökande har de rätta kvalifikationerna för att utöva denna verksamhet i ursprungsmedlemsstaten. Två situationer kan uppstå:

Den behöriga tyska myndigheten får en begäran om automatiskt erkännande baserat på den sökandes yrkeserfarenhet. Om denna yrkeserfarenhet omfattar lärlingsutbildning i ursprungsmedlemsstaten kan de tyska myndigheterna inte förbjuda den migrerande arbetstagaren att utöva denna verksamhet i Tyskland. Om den sökande däremot inte kan dokumentera att han har bedrivit lärlingsutbildning i ursprungsmedlemsstaten, ger artikel 4.3 i förslaget till direktiv de tyska myndigheterna möjlighet att endast ge den sökande tillstånd att utöva hantverksverksamhet men inte bedriva lärlingsutbildning.

Den behöriga tyska myndigheten får en begäran om erkännande av utbildningsbevis. Om den sökande genom sin utbildning i ursprungsmedlemsstaten, ev. efter komplettering, har de nödvändiga kvalifikationerna för att utbilda lärlingar kan han inte förbjudas att göra det i värdmedlemsstaten. Om den migrerande arbetstagarens utbildning däremot inte ger honom de nödvändiga kvalifikationerna för att utbilda lärlingar, eller om han bara delvis har förvärvat dessa kvalifikationer (t.ex. genom yrkeserfarenhet), kan värdmedlemsstaten kräva att han genom en kompletterande utbildning eller genom att avlägga lämplighetsprov utjämnar den skillnad som kan finnas mellan utbildningarna i ursprungsmedlemsstaten och värdmedlemsstaten. Endast om verksamheten i fråga är så specifik att det inte går att utjämna skillnaderna finns det i enlighet med artikel 4.3 i förslaget till direktiv möjlighet att endast ge den sökande tillstånd att utöva hantverksverksamhet men inte bedriva lärlingsutbildning.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/42/EG av den 7 juni 1999 om införande av en ordning för erkännande av kvalifikationer för de former av yrkesverksamhet som omfattas av direktiven om liberalisering och övergångsåtgärder samt om komplettering av den allmänna ordningen för erkännande av kvalifikationer, EGT L 201, 31.7.1999.

(2003/C 155 E/238)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0321/03**från Philip Bushill-Matthews (PPE-DE) till kommissionen**

(4 februari 2003)

Ämne: Öppna gränser

Kan kommissionen noga ange vilka skyldigheter medlemsstaterna har att hålla sina gränser öppna för den fria rörligheten för varor? Kan kommissionen även noga ange vilka straff bör utdömas mot medlemsstater som inte håller sina gränser öppna, och i synnerhet ange vilka åtgärder den har vidtagit gentemot Frankrike som straff för att hamnen i Calais stängdes i fjol, samt ange vilken ersättning som bör utgå till dem som led skada av att hamnen stängdes?

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 februari 2003)

Enligt artikel 14.2 i EG-fördraget ska den inre marknaden omfatta ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor säkerställs i enlighet med bestämmelserna i fördraget. Denna grundläggande princip genomförs särskilt genom artiklarna 28 och 29 i EG-fördraget i vilka det fastställs att kvantitativa import- och exportrestriktioner samt åtgärder med motsvarande verkan ska vara förbjudna mellan medlemsstaterna.

Dessa bestämmelser är avgörande för genomförandet av en marknad utan inre gränser, och innebär inte bara att medlemsstaterna ska avstå från att vidta åtgärder eller agera på ett sätt som kan skapa handelshinder utan också, i enlighet med artikel 10 i EG-fördraget, att de ska vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att denna grundläggande frihet respekteras på deras territorium.

Det är domstolens uppgift att, inom ramen för en talan om fördragsbrott och med hänsyn till dess befogenhet att företa skönsmässig bedömning, kontrollera att den berörda medlemsstaten vidtagit lämpliga åtgärder för att säkra fri rörlighet för varor i enlighet med vad som fastställs i ovan nämnda artiklar. Domstolen kan efter skönsmässig bedömning fastslå att den berörda medlemsstatens agerande eller passivitet strider mot gemenskapsrätten.

Domstolen har också utvecklat en princip om ansvar som gäller då en medlemsstat gör sig skyldig till fördragsbrott. Enligt denna princip kan en medlemsstat som gör sig skyldig till fördragsbrott bli skadeståndsskyldig till varje person som kan bevisa att det skett en tillräckligt allvarlig överträdelse av en gemenskapsrättslig bestämmelse, som ger vederbörande vissa rättigheter, samt att det finns ett orsaks-samband mellan den skada som vederbörande har lidit och det påstådda brottet.

Vad gäller det fall som tas upp i frågan har kommissionen inte mottagit något klagomål angående stängningen av hamnen i Calais och den har heller inga upplysningar som kan motivera att den skulle inleda ett överträdelseförfarande enligt artikel 226 i EG-fördraget.

(2003/C 155 E/239)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0341/03**från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen**

(5 februari 2003)

Ämne: Brott mot direktiv 89/48/EEG

Vad tänker kommissionen göra för att Grekland skall genomföra direktiv 89/48/EEG⁽¹⁾ i fråga om personer med juridisk utbildning och deras tillträde till advokatyrket, detta med tanke på att presidentdekret nr 52/93 som antogs med anledning av direktivet är oförenligt med detta och "tillåter" att Athens advokatsamfund medvetet bryter mot lagstiftningen?

⁽¹⁾ EGT L 19, 24.1.1989, s. 16.

Svar från Frits Bolkestein på kommissionens vägnar*(25 februari 2003)*

Genom presidentdekret 52/93 har direktiv 89/48/EEG⁽¹⁾ genomförts i grekisk lagstiftning i fråga om advokatycket. Kommissionen har granskat dekretet och funnit att det överensstämmer med bestämmelserna i direktivet. Direktiv 89/48/EEG avser endast fullt behöriga yrkesutövare. Examensbevis enligt definitionen i artikel 1 a i direktivet skall utfärdas efter en avslutad behörighetsgivande högre utbildning. I flertalet medlemsstater omfattar utbildningen till advokat, förutom en universitetsutbildning, även ett prov och en tids praktiktjänstgöring. En person med en juridisk examen kan därför inte betraktas som en fullt behörig advokat och kan följaktligen inte heller ges yrkesbehörighet enligt direktivet.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier, EGT L 19, 24.1.1989.

*(2003/C 155 E/240)***SKRIFTLIG FRÅGA P-0379/03****från Pietro-Paolo Mennea (PPE-DE) till kommissionen***(7 februari 2003)*

Ämne: Grekiska skulpturer på British Museum

Skulpturerna från Parthenon i Aten, som är 2 500 år gamla, tillhör sedan många år tillbaka samlingarna på British Museum i London.

Skulpturerna är en omistlig del av Parthenon som Unesco utsett till världsarv.

Från den 13 till den 29 augusti 2004 kommer Grekland och Aten att vara värd för de 28:e olympiska spelen, som ju är en stor begivenhet både innanför och utanför idrottsvärlden.

Enligt en stor opinion runt om i världen bör Parthenonskulpturerna, som idag finns på British Museum, återbördas till deras rättmätiga plats på Akropolis i Aten.

Kan kommissionen mot denna bakgrund tänka sig att vända sig till brittiska regeringen och de behöriga brittiska myndigheterna och söka övertyga dessa att i samband de olympiska spelen återlämna de ovannämnda skulpturerna till Grekland, så att de kan återvända till den plats där de har sin historiska hemortsrätt.

Om detta skedde, skulle det vara ett tecken på ett högst civiliserat beteende från Förenade kungarikets sida.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar*(24 februari 2003)*

Beträffande svaret på den skriftliga frågan hänvisas parlamentsledamoten till kommissionens svar på de muntliga frågorna H-690/99 från Pedro Aparicio Sánchez⁽¹⁾ och H-761/99 från Konstantinos Alyssandrakis⁽¹⁾ vid frågestunden under parlamentets plenarsammanträde i december 1999 samt på den skriftliga frågan E-2847/99 från Lucio Manisco⁽²⁾.

⁽¹⁾ Skriftligt svar av den 14.12.1999.

⁽²⁾ EGT C 303 E, 24.10.2000, s. 119.